

Блажена
монахиња
Алипија

Блажена
Матрона
Московска

ЈУРОДИВЕ
ХРИСТОВЕ
У СВЕТУ
БЕЗ БОГА

Библиотека ОЧЕВ ДОМ (1. коло, 3. књига)
при Верском добротворном старатељству
Архиепископије београдско-карловачке

С благословом Његове Светости Патријарха Српског Г. Г. Павла

Рецензенти

Протојереј ставрофор хаџи Љубодраг Петровић

Протојереј Вајо Јовић

Владимир Димитријевић

Уредник

Јован Србуљ

Превод са руског

Марина Тодић, стр. 5–173

Зоран Буљугић, стр. 175–355

Превод са црквенословенског

др Ксенија Кончаревић, стр. 357–379

ЗАДУЖБИНАР првог кола библиотеке Очев дом је
православни хришћанин Матеја Кежман са својом
породицом Емилијом, Лазаром, Александром и Јаковом.
Желећи да помогне обнови хришћанске духовности међу
нама данас, он себи и својима припрема пут у вечни живот
са Оним Који је Реч Божија и Спаситељ света.

БЛАЖЕНА МАТРОНА
МОСКОВСКА

БЛАЖЕНА МОНАХИЊА
АЛИПИЈА

ЈУРОДИВЕ ХРИСТОВЕ
У СВЕТУ БЕЗ БОГА

Књигу приредио
Јован Србуљ

БЕОГРАД

2008

Наслови изворника:

1. ЖИТИЕ И ЧУДЕСА БЛАЖЕННОЙ СТАРИЦЫ МАТРОНЫ

Автор-составитель Зинаида Владимировна Жданова

Москва 2006

2. БЛАЖЕННАЯ ПРАВЕДНАЯ МАТРОНА МОСКОВСКАЯ

Жизнеописание. Чудотворения. Акафист.

Москва 2003

3. ЧУДЕСА СЯТОЙ ПРАВЕДНОЙ БЛАЖЕННОЙ МАТРОНЫ
МОСКОВСКОЙ

Издание Покровского ставропигиального женского монастыря

Москва 2007

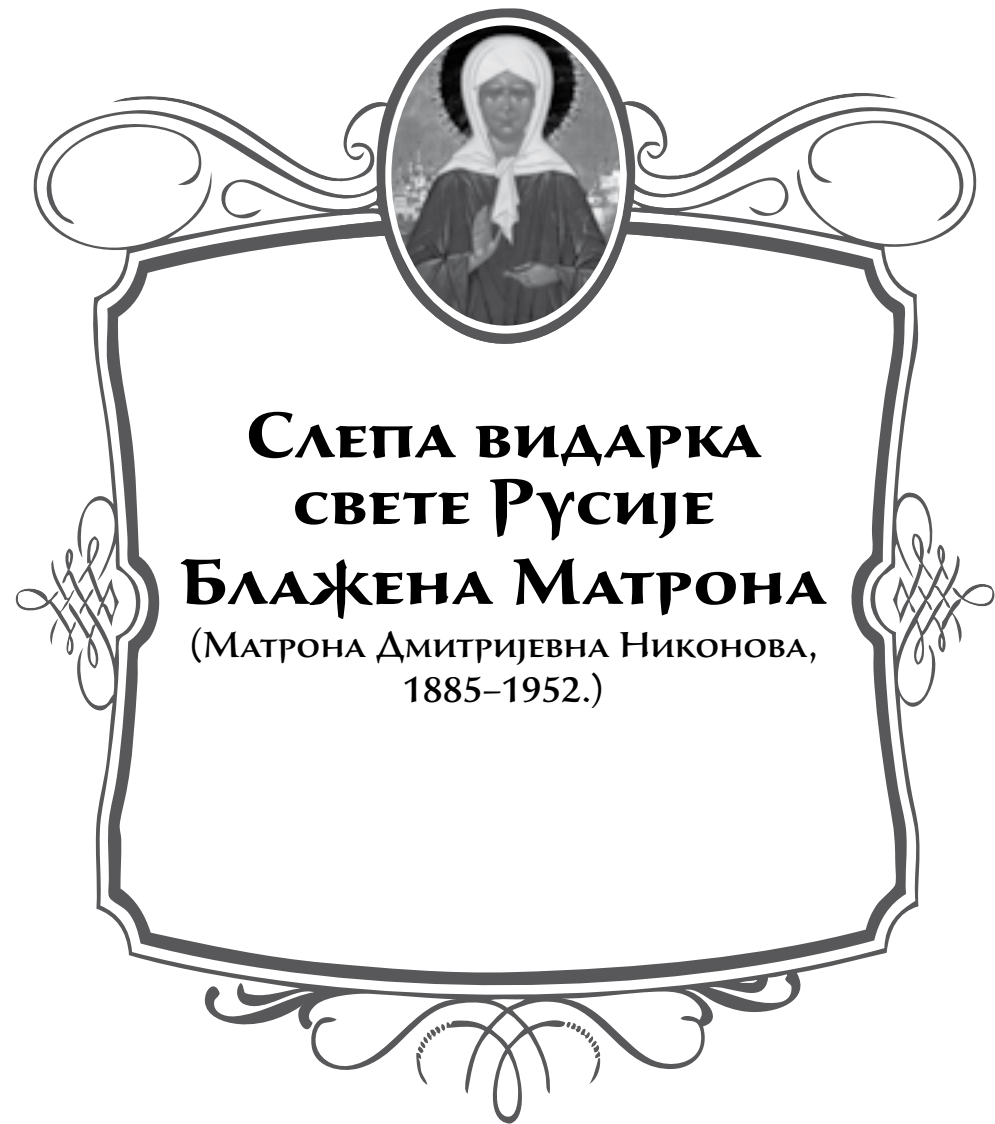
4. СЯЖАВШАЯ ЛЮБОВЬ

Посвящается блаженной памяти монахини Алипии Голосеевской (Авдеевой)

Благотворительный фонд "Возрождение святынь"

Киев 2005

Помени Господе дародавца ове књиге
слугу Твог Матеју и његову породицу
Емилију, Лазара, Александру и Јакова.

ОД ИЗДАВАЧА

Руски народ је увек волео и поштовао болеснике, инвалиде, убоге, људе који своју немоћ носе без роптања, са захвалношћу према Богу. Њихово смирено немоћно „лежање” или „седење” народна свест је доживљавала као подвижништво или јуродство Христа ради. Тако је било и у време процвата побожности и у времена тешка, безбожна. У доба верских прогона значај таквих људи у Цркви расте – духовно слаби траже од њих утеху и уче се хришћанском трпљењу невоља.

Парализовани, људи без ногу, слепи, они којима је потребна помоћ, који често немају свој кутак... Свет их сматра несрећним страдалницима – Црква их назива **блаженима**. Они нису од овога света, они су управо људи Божји, истргнути болешћу из метежа свакодневице и постављени лицем у лице с духовним светом.

На оваквим блаженима остварује се реч Писма: „...сила се Моја у немоћи остварује” (2 Кор. 12, 9). Убоги, они помажу наизглед срећнијима, зато што су близу Бога и много могу да измоле од Њега као „своји”. Кроз њих делује свеисцељујућа благодат Божија. Лишени животних радости они често постају поседници духовних дарова: дара расуђивања, прозорљивости, исцељивања болесних, истеривања демона, молитве за цео свет...

Једно од таквих светила Божјих, која горе у тами греховног света, у XX веку била је (и јесте, пошто су у Бога сви живи) **блажена Матрона**, којој је посвећена ова књига.

У њој су сакупљене успомене обичних верујућих људи – њихове простодушне приче о ономе што су сами видели, чули, доживели и сазнали од блиских. Православне руске жене, коју су живеле и остариле у време када не само да је духовна светоотачка литература верујућима била недоступна, већ су и проповеди свештеника у храмовима биле забрањене.

Пре револуције и почетком двадесетих година верујућа сељанка је могла да оде са својом муком и свакодневним проблемима у манастир, код старца. Њега би замолила за савет, добила би утеху, поуку, благослов... А коме обична руска жена да се обрати за духовну помоћ у тешким тренуцима у годинама прогона, репресија, кад су манастири били затворени, храмови порушени, кад су старци и духовници умирали у прогонству? Кад су се људи толико плашили тајних сарадника НКВД-а да нису могли да одлуче да открију своју душу чак ни на исповести пред непознатим свештеником... Заиста је народ био попут стада без пастира.

Рушио се традиционални начин живота, градио се „нови свет”, али су проблеми остајали исти, као и пре сто, двеста година: за кога се удати, како се заштити од врачаре, шта човек да уради кад га задеси тешка болест, и што је главно – како да живи да би спасио своју душу.

И тако, по Свом милосрђу Господ у помоћ обичним људима подиже свету подвижницу, блажену – жену из њихове, сељачке средине, ко-

ја разуме све њихове свакодневне потребе и туге, која говори њиховим језиком, њима самима блиску и приступачну, која својом духовношћу обасјава њихов свакодневни живот.

Код блажене Матроне људи нису ишли да им разреши богословске недоумице, већ ради конкретне помоћи у ситуацијама од животне важности.

Богословска неупућеност нараторке оставља свој траг на дух и стил приче, понекад доводећи у смутњу савременог читаоца, пажљивог и захтевног. Понешто у причама о блаженој Матрони може код некога да изазове нежељене асоцијације. Нарочито у наше дане, кад су у моду ушли исцелитељи и надрилекари и кад човек на сваком кораку може да налети на рекламу стручњака за „црну и белу магију”, „који скидају урок и чини”. Кад биоенергетичари „машу рукама” и „пуне енергијом” воду. Кад се „наследни врачари” лађају да исцеле од сваке болести и да врате породици мужа-прељубника. Кад се простодушни малограђанин с молбом за помоћ обраћа фотографији вештице у новинама подстичући на акцију њеног „фантома”...

„По плодовима ћете их познати” (Мт. 7, 16), рекао је Господ. Избављајући лаковерног пацијента од телесне болести надрилекар често наноси непоправљиву штету његовој души. Болесник који је добио привремено олакшање доспева у тешку ропску зависност од биоенергетичара. Онај ко жели да уреди свој породични живот уз помоћ чаробњака, ни сам то не знајући, ступа у блиски контакт с демонским силама. Чамотиња, нервоза, непријатељство с ближњима, страх и нервно растројство, озбиљна душевна оштећења, и на крају, вечна погибелъ душе јесу последица лажних чуда и „исцелења”.

Књига о блаженој Матрони управо показује по чему се од њих разликују чуда која Господ твори по молитви праведника. Њихов плод је покајање, обраћење Богу и Цркви, жеља за спасењем душе, и своје и ближњих, мир, љубав, духовна радост... И премда су сећања људи који су познавали Матрону недовољно проткана овом мишљу због разлога који смо горе навели, она тамо, несумњиво присуствује. То што је блажена Матрона користила „своју воду” такође не треба да збуњује православног читаоца: он ће се, наравно, сетити да по молитвама светих тварна материја може да се преобрази и освешта. Сетиће се многих светаца (од Руса пре свега преподобних Сергија и Серафима) чија житија садрже причу о кладенцима и изворима које су они освештали. И данас верујући пију воду из ових кладенаца и извора на исцељење душе и тела...

Што више одмиче време догађаја о којем наратор говори, већа је вероватноћа нехотичне грешке. Понекад нисмо сигурни да су речи и дејства блажене Матроне пренети и описани потпуно тачно. Сваки наратор, чак и ако то не жели, додаје нешто своје. Нарочито кад преноси тајанстве-

не речи блажене. Имајући то у виду не треба тражити у простодушним причама људи који нису баш превише упућени у богословље догматску строгост или светоотачку дубину.

Унутрашњи, духовни живот блажене Матроне, који је остао тајна за њене сапутнике остаће тајна и за нас. Очигледно је да ни то није без воље Божије. Међутим, иако сведоци чуда и исцељења, која су се догодила по њеним молитвама, могу да опишу само њихову спољашњу страну, читање о овим чудима је утешно и поучно за нас, маловерне.

Први пут у овом издању дат је кратак текст о животу блажене Матроне који смо сачинили на основу прича људи који су је познавали.

КРАТАК ЖИВОТОПИС

Године 1885. у селу Себјону у Епифанском срезу Тулске губерније, у сиромашној сељачкој породици родила се слепа девојчица, која је на крштењу добила име Матрона (у част преподобне Матроне која се слави 9/22. новембра).

Њени родитељи, Димитрије и Наталија Никонов, су већ имали троје деце (два сина и кћерку) и четврто дете је у таквој материјалној оскудици, кад се и пећ, која ни димњак није имала, ложила сламом, у породици пре свега представљало *прекобројна ушта*. Због тога је мајка још пре рођења нежељеног детета била намислила да се од њега избави. Разуме се, о убиству детета у мајчиној утроби у патријархалној сељачкој средини није могло бити ни говора, али су постојали домови у којима су се незаконито рођена и сиромашна деца васпитавала о државном трошку или о трошку добротинитеља. У један од таквих домова који се налазио у суседном селу, Наталија Никонова је решила да да будуће дете. Међутим, како се прича, пре порођаја је добила неко упозорење – кћи која се још није била родила јавила јој се у сну – у виду небеске птице с људским лицем и затвореним очима. Пророчански сан богобојажљива жена је прихватила као знамење и напустила је мисао да слепу девојчицу да у дом: своје „несрећно дете” ће волети и *жалићи*.

О Матронином крштењу причају се дивне ствари. На основу речи очевидаца, њихова деца и унуци помињу диван миомирис који је испунио црквену стражарску кућицу кад је дете погружено у воду; неко је чак видео стуб мирисног дима који се тада подизао изнад крстионице. Неки наводе (разилазећи се у детаљима) речи сеоског свештеника, оца Василија, који је крстио девојчицу. То је био свештеник којег су парохијани и самог поштовали као праведног и *блаженог*. Он је гласно, у присуству свег народа сведочио о светости или богоизабраности детета Матроне. Прича се чак и о спољашњем, телесном знаку ове изабраности – нерукотворном крстићу на телу (на грудима девојчице била је избочина у облику крста)...

Матрона није била просто слепа – она уопште није имала очи. Њене очне дупље су биле затворене чврсто спојеним капцима, као код оне беле птице, која се њеној мајци привидела у сну. Наравно, овакво дете није могло да постане равноправан учесник у играма вршњака. Деца су најчешће сурова према немоћнима и убогим. Матрону су задиркивала („слепице!”) и чак су јој се ругала, старије девојчице су тукле беспомоћно дете копривом знајући да Матрона неће видети ко је вређа и да се неће жалити. Стављале су је у дубоку рупу и са суровом радозналошћу гледале како се она пипајући, с напором извлачила одатле и како је тетуралајући се ишла кући. Због тога је Матрона од малих ногу почела да се клони деце и чак је престала да излази из куће на улицу.

Како је девојчица расла све више се могла уочити њена изузетна обдареност. Још у раном детињству Матрону је привлачило свето, небеско. Причају људи како би се ноћу, када би родитељи заспали, провлачила до угла с иконама и на неки непојаман начин скидала иконе с полице, стављала их на сто и како се у усамљености и ноћној тишини играла њима. Види се да је већ тада налазила утеху у духовној беседи с Анђелима и свецима.

Кућа Никонових налазила се у близини сеоске цркве посвећене Успењу Мајке Божије. Матронини родитељи су се одликовали дубоком побожношћу и волели су да заједно иду на богослужења. И Матрона је, може се рећи, одрасла у храму, кад год је то било могуће била је на служби, прво с мајком, а затим и сама. Кад није знала где је кћи, мајка ју је обично налазила у цркви. Матрона је имала своје уобичајено место – с леве стране, иза улазних врата, поред западног зида. Девојчица би непомично стајала целу службу, увек затворених очију, као да спава... Добро је знала црквене песме и често је пратила појце. Очигледно је да је Матрона још у детињству стекла дар непрестане молитве.

За Успенски храм је на инсистирање Матроне (која је већ постала позната у округу и чија се молба доживљавала као благослов) била насликана икона Мајке Божије „Спаситељка оних који пропадају”. Ова икона се прославила по чудима и постала је главна локална светиња. Карактеристично је да је иконописац на захтев главног наручиоца приступајући сликању иконе прво морао да се исповеди, да добије отпуштење свих својих грехова и да се причести.

У току читаваог живота блажена Матрона је била окружена иконама. У соби у којој је касније живела нарочито дуго (8 година) била су читава три угла с иконама („иконе су биле одозго до доле”) с кандилима која су горела пред њима...

Задивљујућа је Матронина љубав према светим иконама! Човек би могао да се упита откуд она код човека који је слеп од рођења? Шта за њега представљају свете слике?... Како човек без очију, не видећи, може да их *види*?.. Никако другачије до духовним очима.

Уосталом, на неки разуму непојаман начин Матрона је имала и уобичајену представу о свету који ју је окруживао, као и обични људи који виде. Једном је на саосећајну реч блиског човека (Зинаиде Владимировне Жданов): „Жао ми је, Мајчице, што не видите лепоту света!” одговорила: „Бог ми је једном отворио очи и показао ми је свет и творевину Своју. И сунашце сам видела, и звезде на небу, и све што је на земљи, земаљску лепоту: планине, реке, зелену траву, цвеће, птичице...” Задивљујући је и други случај који је описала иста ова З. В. Жданова, како јој је необразована, неписмена, *слепа од рођења* Матрона помагала да спреми дипломски рад из архитектуре описујући италијанске палате из доба Ренесансе...

У раном детињству је Матрона – немоћна, сирота, слепа – била окружена сажаљењем одраслих. Девојчица ово сажаљење није схватала. Кад је мати уздисала над њом: „Несрећно моје дете!“ она се чудила: „Јесам ли то ја несрећна?!“ Заиста, Матрона није могла да не схвата да јој је од Бога дато много више него другима и да само ограниченом световном доживљају може да изгледа да је „несрећница“.

Кад је Матрона напунила шест-седам година људи из њене околине су почели да примећују да је *убојој* девојчици откривено оно што је скривено од одраслих, људи искусних кад су у питању послови овога света, успешних, оних који виде. На пример, да њој нису познати само њихови тајни грехови и преступи већ и мисли, да предосећа долазак опасности, предвиђа природне непогоде и друштвене недаће, да по њеној молитви људи добијају утеху у патњама и исцељење од телесних болести. Код Матроне су почели да долазе посетиоци из оближњих места и удаљених крајева, као што увек иду и долазе код онога од кога добијају реалну помоћ. Прича се да су од тада до дрвене куће Никонових редовно ишли људи, долазила кола с болесницима из околних села, из читавог округа, из других округа, па чак и губернија: „по пет или шест коњских кола сваког дана, а некад и више“... Желећи да се захвале Матрони посетиоци су њеним родитељима остављали оно што би донели: намирнице и друге поклоне. Тако се испоставило да је девојчица уместо да постане терет за породицу постала њена главна хранитељка.

У младости је чак имала прилике да путује. Кћи локалног земљопоседника Јањкова, добра и побожна девојка идући на поклоничка путовања у Кијево-Печерску, Тројице-Сергијеву лавру, у Петроград и друге градове и света места у Русији водила је Матронушку која је већ била позната у читавом срезу. У ово време спада познати сусрет Матроне са св. праведним Јованом Кронштатским кад је он по завршетку службе у Андрејевској цркви замолио народ да ослободи пут за Матрону која је прилазила доле и кад је пред свим народом четрнаестогодишњу девојчицу назвао „осми стуб Русије“*. Претпоставља се да је ова загонетна дефиниција пророчански указивала на будуће служење Матроне руском народу у време прогона Цркве.

Прошло је још мало времена и Господ, Који посећује Своје изабранике патњама, лишио је Матрону велике утехе да бива на црквеној служби: у седамнаестој години живота изненада су јој се одузеле ноге. Каква је то болест била (постоји сведочанство да је сама Матрона наводила духовни узрок) и да ли су рођаци покушавали да лече страдалницу није нам познато, али од тада па до краја својих дана није могла да хода – постала је парализована „седећа“. И њено *седење*, у различитим кућама и стано-

* О томе су блажена Матрона и Лидија Јањкова говориле у различито време З. В. Ждановој.

вима у којима је налазила уточиште, трајало је до саме смрти, односно још педесет година...

Међутим, наступила су тешка времена, почели су догађаји које је Матрона одавно предсказала. Добри земљопоседник Јањков је постао сведок пљачкања сопственог имања, а његова кћи Лидија која је некада водила Матрону по светим местима – бескућна скитница. Почела је подела земље, затим глад; сељаци су напуштали село трудећи се да се снађу у великим градовима где је лакше наћи посао и прехранити се – пре свега у Москви. Тако су поступали и многи Матронино земљаци, међу њима и њени рођаци.

Око 1925. године у узрасту од отприлике четрдесет година и сама одлази у Москву.

Објашњавајући узрок пресељења довољно је рећи да су оба Матронина рођена брата, Михаил и Иван ступила у партију. Михаил је чак постао сеоски активиста (учествовао је у *одузимању имовине* земљацима), присуство у њиховим кућама блажене, која је по читав дан примала народ, на делу и личним примером их учила да чувају православну веру, за старију браћу је било неподношљиво. Они су се из потпуно разумљивих разлога плашили репресија. Жалећи их, као и старце-родитеље (мајка јој се упокојила тек 1945. године) Матрона се преселила у Москву. Почело је скитање међу рођацима и познаницима, по кућама, становима, подрумима... Готово свуда је живела без пријаве боравка, неколико пута је само чудом избегла хапшење... Заједно с Мајчицом живе и о њој се старају послушнице.

Пре рата Матрона је живела и у Уљановској улици, и близу Павелецке станице (у кући код саме трамвајске линије), и у Сокољници (у летњем објекту од шпер-плоче), и у Вишњаковској улици (у подруму код рођаке); такође је живела код Никитске капије, у Петровско-Разумовском је била у гостима код рођака, у Сергијевом Посаду (Загорску), у Царицину... Најдуже је (од 1942. до 1950. г.) живела на Арбату, у Старокоњушенској улици.

Овде, у старинској дрвеној вили у огромној соби од 48 квадрата живела је Матронина земљакиња Ј. М. Жданова с кћерком Зинаидом. Управо у овој соби три угла су заузимале иконе („одозго до доле“), по сведочанству једног од очевидаца – читав иконостас. Испред икона су била окачена старинска кандила, на прозорима – тешке скупocene завесе (пре револуције кућа је припадала мужу Жданове, који је потицао из богате и угледне породице).

Прича се да је неке станове блажена Матрона напуштала на брзину, понекад чак изненада, готово непосредно пре него што би милиција дошла по њу, упорно молећи рођаке у недоумици да је одвезу на *неко друго одређено место*. Самим тим је од неминовних репресија спасавала не само себе, већ и домаћине који су јој пружили уточиште.

Њен живот је наизглед текао монотono: дању је примала људе, практично ни за тренутак не остајући сама, а ноћу се у миру и тишини молила.

Попут древних подвижника Матрона истински, „озбиљно” никада није легала да спава – само је дремала, лежећи на боку, склупчавши се.

Бујица људи који су се Матрони обраћали за молитвену помоћ и савет није престала ни након пресељења у град. Причају да ју је дневно посећивало и по четрдесет људи од којих је сваки долазио са својом несрећом, својом душевном или телесном невољом и болима. Долазили су и познаници из села доносећи са собом цедуљице с питањима земљака и житеља других села... Долазили су и Московљани и људи из других градова који су чули за *прозорљиву* Мајчицу. Други су у Матрони прво видели само народну исцелитељку која избавља од враџбина и урока, али су касније, након општења с њом схватили да је пред њима човек необичан, свет, *Божји*, и окретали су се Цркви.

С чим су људи ишли код блажене Матроне? С обичним невољама световног човека: неизлечива болест, крађа, одлазак мужа из породице, несрећна девојачка љубав, прогони од стране руководства, губитак посла... Са свакодневним потребама и питањима. На пример, треба ли се удавати? Треба ли мењати место становања или службу?... Ништа мање није било болесника обузетих чудним болестима: неко би одједном *занемоћао*, постао „луцкаст”, некога прогањају халуцинације, неко је изненада почео да лаје, неке су се одузеле руке и ноге... То су такозвани *омађијани* – који су се срели с врачарама, чаробњацима, гатарима; то су људи које је неко „омађијао” (односно бацио враџбине)... Матрона примајући своје посетиоце није одбијала да било коме пружи помоћ (осим оних који су дошли с лукавом намером), и на изненађење присутних сама је наводила имена непознатих људи из удаљених крајева.

С великом вероватноћом можемо да претпоставимо да су код ње долазили и људи који су тражили духовни савет и руковођење – за Мајчицу су знали многи московски свештеници, знали су и монаси Тројице-Сергијеве лавре који су дошли на опело, али немамо нека конкретна сведочанства о томе. По непознатим одлукама Божјим, поред Мајчице се није нашао пажљив посматрач и ученик који би био у стању да проникне у тајну њеног духовног делања и да о томе напише поуку потомцима. Знамо само да се осим за помоћ обичним верницима Мајчица молила за цео наш народ. У току рата се молила за победу. Можда је била молитвеница и за цео свет.

Исцељујући болесне блажена Матрона је од њих захтевала веру у Бога и да исправе греховни живот. Тако је једну од посетитељки питала да ли верује да Господ има моћ да је исцели. (Сличним питањем се у своје време преп. Серафим обратио Мотовилову.) Другој даје послушање да не

пропушта службу ниједне недеље, да се на свакој исповеда и причешћује... Људе који живе у *браћанском* браку благосиља да се венчају у Цркви.

Како су људи који су је лично познавали запамтили Матрону? Била је мала као дете (није чудо што је људи зову „Матронушка”). С минијатурним, као дејим ручицама и ножицама, како седи савивши ноге (или скупивши их испод широке сукње), на кревету или на сандуку... Бујна коса с раздељком на средини... Јако склопљени капци... Добро, светло лице... Нежан глас... Она је тешила, умиривала болеснике и паћенике, мазила их је по глави, закрштала, говорила неколико охрабрујућих речи, понекад се шалила, некад је строго разобличавала и поучавала. Давала им је да попију воду освећену њеном молитвом...

Желећи да подигну крајичак завесе над њеним духовним животом неки радознали посетиоци су покушавали да кришом виде шта Мајчица ради ноћу. Једна девојка је видела како је по сву ноћ чинила метаније... Непрестана молитва је помагала блаженој Матрони да носи крст служења људима, што је представљало прави подвиг и мучеништво. Примајући посетиоце, делећи патњу с људима, молећи се за сваког, истерујући демоне из ђавоиманих Мајчица би се пред крај дана толико уморила да чак ни с најближима није могла да разговара, тихо је стењала склупчавши се...

Блажена Матрона није била проповедница у уобичајеном смислу ове речи, није давала поуке као учитељ. Мајчица је уопште мало говорила. Углавном је посетиоцима одговарала на њихова питања, давала конкретан савет како да поступе у овој или оној ситуацији, молила се и благосиљала је. Међутим, неке њене поуке уопштеног карактера људима је пошло за руком да сачувају на снимцима.

Мајчица је учила да се не осуђују ближњи, већ да човек треба да види своје грехове. Учила је да човек треба да се предаје вољи Божијој, да се непрестано моли, да живи с молитвом, да се често треба крстити и закрштати околне предмете ограђујући се самим тим од зле силе, да се често треба причешћивати Светим Христовим Тајнама, да треба волети старе и немоћне и опраштати им. Учила је да треба чувати молитвену пажњу на црквеној служби, да не треба придавати значаја сновима. Учила је да се не трчи код духовника у потрази за „старцима” или „прозорљивцима”. Оне који су желели хришћанско усавршавање учила је да се не издвајају међу људима по изгледу (црном одећом и т.сл.). Учила је трпљењу невоља...

У поукама Мајчице нећемо наћи противречности са светоотачким учењем, али мислимо да њено призивање није било у проповеди речју – она је проповедала *делом*. Мајчица је молитве увек читала гласно. Они који су је познавали не говоре о неким посебним молитвама, осим оних које су већ биле познате верницима, које се читају код куће или у храму. Али ако је овим молитвама, именом Божјим блажена Матрона чинила чуда, зар то није била најјача проповед која укрењује маловерне?

Причају људи да за време парада (очигледно 7. новембра и 1. маја) није дозвољавала ближњима да излазе из куће и да отварају мале и велике прозоре. Видела је духовну страну онога што се дешавало. Кад би се узбуђена гомила с црвеним заставама и портретима вођа уз звуке револуционарних песама и извикивање партијских парола (као паклена пародија на литију!) кретала улицама Москве демони су испуњавали ваздушни простор и упадали у куће. Шта да раде хришћани када свет бесни, кад постаје опседнут злим дусима? – Треба да се затворе у станове освећене иконама и молитвом, да не дозвољавају упад у своје куће пуковима демона заједно с уличном буком. Треба добро да затворе врата и прозоре, да не виде и не чују... Није искључено да је блажена Матрона која је често прибегавала алегоријама на тај начин желела све људе да подсети на близину духова злобе и на нужност да држе пред њима затворене „прозоре душе” (тако Свети Оци називају људска чула).

Уопште, у понашању блажене Матроне, у неким њеним дејствима и речима видљиве су црте јуродивости. Како, на пример, другачије објаснити њено чудно „играње луткама” у детињству, о којем говори А. Б. Малахов?.. Вероватно нису случајни били ни надимци којим је награђивала своје послушнице и *иазиџељке*, називајући жене и девојке мушким именима („Сјомка”, „Перица”, „Јоца”). Очигледно је да се само јуродивошћу, а никако не испољавањем неизмерне гордости може објаснити и одговор Матроне на питање како *човек да се сјасе*: „Хватајте се сви за моју пету и спасћете се.”

Блажена Матрона уопште није волела „мудровање” и крила је свој дар прозорљивости заодевајући предсказања у шалвив или немаран облик. Тако је оних година када су храмови били затварани и рушени мирно говорила о себјонској Успенској цркви у којој је била крштена и у којој је толико волела да се моли у детињству: „Отвориће се – шта ће друго да ради...” Могуће је да је самим тим Мајчица свима онима који *имају уши да чују*, показивала да је важније васпоставити и чувати неоштећеним храм душе него туговати само због камених и рукотворних храмова.

Тако се наизглед мирно и сигурно, не сумњајући у моћ Божију опходила и с демонима кад се молила за људе које су они опседали.

До последњих дана живота блажена Матрона се редовно исповедала код свештеника који су код ње долазили и причешћивала Светим Христовим Тајнама. Због свог смирења она се као и обични грешни људи плашила смрти и од ближњих није крила свој страх.

Своје последње земаљско уточиште Матрона је 1950. године нашла у подмосковском селу Сходња где се, напустивши собу у Старокоњушенској, настанила код даље рођаке. Посетиоци су је и овде нашли; стално су долазили код ње, доносили своје муке... Нешто пре упокојења, кад је већ била сасвим слаба и болесна ограничила је пријем, али људи су свеједно

долазили и неким Мајчица није могла да одбије помоћ. Кажу да је предвидела време своје смрти и да је дала све неопходне налоге...

* * *

Трећег маја 1952. године у Тројице-Сергијевој лаври на парастос је била дата цедуљица за *упокојење новопрестављене блажене Мајтроне*. Међу мноштвом других она је привукла пажњу јеромонаха који је служио. „Ко је дао ову цедуљицу?” узнемирено је упитао. „Шта, зар је умрла?” (Многи житељи Лавре су добро познавали и поштовали Матрону.) Старица и кћерка које су допутовале из Москве су потврдиле: дан уочи тога, 2. маја, Мајчица се упокојила и тог дана увече ковчег с телом налазиће се у московској цркви Полагања Богородичине Ризе у Донској улици... Тако су монаси из Лавре сазнали за упокојење Матроне и могли су да дођу на њену сахрану.

Четврти мај, у Недељу жена-мироносица, уз присуство мноштва народа извршено је опело и сахрана блажене Матроне. По својој жељи Мајчица је била сахрањена на Даниловском гробљу, да може да „чује службу” (тамо се налазио један од малобројних московских храмова који су били у функцији). Сада је, по Промислу Божијем, гробље окружено храмовима и манастирима, чују се звона Свето-Даниловског и Донског манастира...

Проживевши живот као туђинка и гошћа, немајући свој кутак, блажена Матрона је и сахрањена у туђој огради: место јој је дала познаница, служитељка храма Ризоположења.

Након што је прошло више од тридесет година од упокојења старице Матроне њен гроб је постао једно од светих места православне Москве и циљ поклоничтва верника из свих крајева Русије. Још за живота, припремајући се за смрт, Мајчица је све позивала да дођу код ње на гроб и да помињући је за покој душе разговарају с њом, да моле за помоћ. (Поново желимо да подсетимо на преподобног Серафима који је звао „дивјејевске сиротице” да долазе код њега на гроб и да му као живом причају о својим патњама...) Много је случајева благодатне помоћи и исцељења на гробу блажене Матроне, ред посетилаца се сваког дана повећава, и они као и за њеног живота долазе код Мајчице са својим тугама и нуждама и сведоче о томе да ова помоћ, жива и делатна, не престаје.

Данас Комисија Светог Синода Руске Православне Цркве за канонизацију светаца разматра описе чуда са гроба блажене Матроне и сведочанства о њеном животу.

Подаци о блаженој Матрони до нас су дошли углавном у виду усмених предања. У својој тежњи да прецизно пренесу оно што су видели и чули људи који о томе говоре нису се, наравно, старали о томе да прича има књижевни облик. Због тога се приче ових непосредних сведока одликују искреношћу и изражајношћу.

У овој књизи чува се стилска особеност простонародног разговорног језика са свакодневним дијалозима, пословицама, специфичним обртим... Захваљујући томе као да чујемо живе гласове сведока о чудима и подвизима блажене Матроне. Поседујући детињу веру која не расуђује они без сенке сумње говоре о случајевима „урока” и „мађија”, о враџбинама злих људи – својих познаника или суседа и о борби мајчице Матроне (коју називају, као што су је сви за живота звали Матрона, Матронушка или још нежније, с љубављу – Матрушења) с овим носиоцима зла.

Изузев извесних скраћивања (не само у погледу садржаја, већ и у погледу лексике и стила) приче се наводе без измена.

За сада немамо других сведочанстава о животу блажене Матроне изузев оних која су сакупљена овде. Управо на основу њих ће се, очигледно, састављати нови животописи Мајчице. Нарочито драгоцен, најпотпунија и најдетаљнија сведочанства о њеним подвизима и чудима наведена су у успоменама Зинаиде Владимировне Жданов, коју је блажена Матрона лично благословила да о њој исприча људима.

КАЈТЕ СЕ, И СВИМА ЋУ ПОМОЋИ СЕЋАЊА ЗИНАИДЕ ВЛАДИМИРОВНЕ ЖДАНОВ

Од детињства сам познавала Матронушку. Мама је често нас, децу, водила код Мајчице. Навикла сам да живим под њеним руковођењем и по њеним саветима.

Мајчица је била вршњакиња моје мајке Евдокије Носков, која је такође живела у селу Себјону.

Док је мајка Матронушку још носила у утроби решила је да будуће дете да у дом кнеза Голицина у селу Бучалки, јер је породица живела у тешком сиромаштву. Пред порођај је сањала да се с неба спустила огромна бела птица и да је слетела на њену десну руку. А лице је било људско и без очију – капци су били чврсто спојени. Кад се девојчица родила имала је управо такво лице без очију. Матронина мајка, веома побожна жена, бојала се Бога и оставила је девојчицу уз себе...

Од седам година Матрушења је (тако су је звали блиски људи) почела да предсказује, постала је хранитељка целе породице и других људи.

У раним годинама је предсказала да ће у Русији доћи до револуције: „Пљачкаће, рушити храмове и све одреда ће прогањати.” Сликвито је показивала како ће делити земљу, како ће похлепно грабити окућнице. Лећи ће на земљу, руке ће испружити напред, само да зграбе више за себе, а затим ће све оставити и побећи којекуда. Земља никоме неће бити потребна. Јањкову, велепоседнику из села Себјоно, саветовала је да све прода и отпутује у иностранство и да је отишао не би видео како је опљачкано све што је стекао и избегао би прерану смрт, а његова кћи Лидија – бескућништво.

Мајчица је и мојој мајци предсказала необичну судбину. У селу су се смејали њеним речима, јер је мајка, по њиховом мишљењу била стара девојка (имала је двадесет осам година), ружна, неписмена, без просаца. Моја бака Теоктиста је једном приликом дотрчала код Матроне: „Дошао је просац, удовац (умрла му је жена оставивши четворо деце) да проси Јевдокију. Шта да радимо?” Мајчица подврисну на баку: „Какви просци! Да ли знаш каква је судбина твоје Дуње? Ево овакав ће бити њен младожења – господин с брчићима.” Гладила је бркове као да се гледа у огледало – тата је имао такву навику. „Лепотан, читава ће се губернија зачудити! Да се ниси усудила да је удајеш.” Бака Теоктиста је отишла кући невесела, а у селу су јој растумачили: „Теоктиста, твоја ће Дуња умрети, ето ти господина.”

Након извесног времена Матронушка рече мами: „Иди у Москву, тражи посао.” (Мама је на леђима имала дванаесторо сирочади од брата којима је била потребна помоћ.) Мајка је допутовала у Москву, обилазила је један дан, нико је не прима на посао... Вече је, куда да иде? Кренула

је на адресу: Арбат, Старокоњушенска улица, код своје будуће свекрве, моје баке по оцу, угледног рода. Раније је код ње служила сестра моје маме, Варвара, омиљена бакина собарица. Моја бака задржа мајку у кући, у кухињи, као помоћну куvariцу. Мој отац, Владимир, био је син-јединац, лепотан, имао је невесту – кнегињу Ксенију Шухов.

Једне ноћи је зачуо тајни глас у којем је по унутрашњем осећању *пре-йознао* глас Спаситеља: „Ожени се Јевдокијом!” Упитао је мајку да ли у кући има нека Јевдокија. „Да”, одговори мајка, „у кухињи, помоћна куvariца.” Отац је отишао у кухињу и кад је видео Јевдокију само што није пао у несвест... До те мере га је уплашила таква судбина!

Убрзо после тога отац је кренуо на праксу (студирао је на Саобраћајном факултету) у Перм у својим кочијама с кочијашем. Иду Молдавијом кроз поље, јули је месец, унаоколо је непроходна шума, и из шуме им у сусрет изађе погурен старац с упртњачом на леђима, у белој ланеној одећи. Отац рече кочијашу: „Скрени с пута, пусти старца да прође!” Кочијаш скрену, а старац засташе и рече: „Владимире, ожени се Јевдокијом!” И оде својим путем. Кочијаш се осврну и рече: „Господине, па нема старца.”

Отац је након доласка у Москву почео да иде по храмовима и у једном од њих је угледао икону преподобног Серафима Саровског – исти такав је био онај старац. Опет је требало да иде на праксу, сада већ на целу годину. Његова мајка рече свом мужу: „Даћу му као послугу најружнију и најнеугледнију Дуњу, тако ће све бити мирније!” То је било две године пре револуције... 1917. године сам се ја родила, отац је маму и мене сместио у Сергијев Посад (преко пута манастира је била једносратница) и долазио је код нас, јер нас његови родитељи нису признавали. Да се отац није оженио мамом стрељали би га, као многе његове рођаке који су били блиски цару.

Мој отац је једно време био члан Теозофског друштва (колико се сећам, његов председник је био Бељусин). Отац је био искрени верник и његово упокојење је било блажено, али је у младости, препустивши се због непознавања учења Православне Цркве утицају модерних ветрова, до те мере био обузет овом лажном духовношћу да је чак учествовао у писању међу окултистима и данас познате књиге „Аркане Тарот”. Мами се нимало није свиђало што је он ишао на састанке овог друштва, покушавала је да га не пушта, али је он ипак ишао тамо правећи се да иде са мношћом у шетњу. Састанци су се одржавали у кући на Трубном тргу, тамо су се вршили експерименти на „материјализацији простора”. Имала сам око десет година и добро се сећам како су за време ових експеримената из ваздуха на сто падале праве руже. Међутим, Мајчица је саветовала маму да му не брани: „Господ ће га спасти!” и молила се за њега. И заиста, крајем двадесетих година отац је прекинуо све везе с овим друштвом. Сећам се да се још дуго плашио њихове освете.

Моја бака, Теоктиста, је пред крај живота ослепела. Она је била кротка, тиха и смирена, све време се молила... Њен кревет је у углу собе био ограђен ормаром за књиге. Спремала сам испите на Архитектонском факултету. Пре тога сам два пута пала. Трчала сам код мајчице Матрушењеке с молбом за помоћ (у то време је живела у рејону Сокољники). Мајчица је одговарала: „Уписаћеш се, уписаћеш се!” На пријемном је било много људи, а уз то је много деце силника овога света покушавало да се упише на овај факултет, њих су, наравно, примали прве. Наде је било мало, а Мајчица све понавља: „Бићеш, бићеш тамо!” И тако, једног јутра излазим из своје собе у суседну и видим да бака стоји на свом кревету и руком покушава да дохвати нешто на ормару, нешто тражи. Питам: „Бако, шта тражиш?” А она одговара: „Долазио је код мене младић у белој одећи, тако блистав и рекао: 'Теоктиста, донео сам ти дванаест свећа, умрећеш данас у пет сати, спремај се.' Свом душом сам поверовала да је Анђео предсказао баки смрт и да ће управо тако и бити и рекох: „Бако, кад дођеш трећи дан код Господа Саваота на поклоњење, замоли за мене да ми Господ помогне да се упишем на факултет!” Одговорила је: „Ако Господ допусти, замолићу.”

Кад сам саопштила мами: „Бака ће умрети данас у пет сати”, она није поверовала, али је ипак позвала лекара. Он је прегледао баку и није нашао било шта због чега би се требало забринути. Мама је испратила лекара, вратила се у собу, сат откуцава пет. „Ето ти на, умрла... Мама, хеј, мама, како си?” Тишина. Прилази и види – седећи, погнуте главе, бака се тихо упокојила...

Полагала сам испите и поново нисам успела. Одговор је био: недостаје ми један поен. Опет одем код Мајчице, плачем, а она ме куцка руком по глави и стално понавља: „Па бићеш, бићеш тамо!” Отишла сам од ње у великом немиру. Прошло је месец дана, предавања на факултету су већ почела.

Једном идем Кузњецким мостом, угледа ме шеф специјалног одељења на факултету и пита: „Зашто ниси на предавањима?” Одговарам: „Нису ме примили.” „Како ниси примљена? Хајде са мном...” Води ме на Петровку у Академију архитектуре. Каже: „Седи мало!” А сам оде код директора академије Лудвига – факултет је њему био потчињен. Излази и каже: „Одмах да си отишла на факултет на предавања. Наредба о томе да си примљена доћи ће већ данас.” Ето тако сам била примљена. Тада ми није пало на памет да је то чудо. Мислила сам да сам се просто свидела шефу специјалног одељења.

И ето, 1941. године Господ ми је открио тајну мог уписа. Почео је рат, у току је била евакуација факултета за Ташкент. У предворју је лежала гомила фасцикли – лични досијеи специјалног одељења које је требало спалити. У овој гомили сам нашла свој лични досије. И шта сам тамо видела? По промислу Божијем, кад сам писала своју биографију у журби

сам начинила грешку – написала сам да мој отац ради у НКВД. То је било подвучено црвеном оловком. (У ствари мој отац, инжењер, радио је у једној организацији која је била *пошчињена* НКВД-у.)

Раније је моје општење с Мајчицом било следеће: дођем, питам, добијем олакшање, душевни мир и одем. Матронушка је увек говорила кратко, избегавала је сувишне речи, није дозвољавала људима да дуго седе код ње. У јесен 1942. године настанила се код нас у Старокоњушенској улици. То је било овако: дошла сам у Сокољники где је Мајчица лети често живела у малој кући од шпер-плоча која јој је била дата само на неко време. Била је позна јесен. Ушла сам у кућицу, а у кућици је влажна, устајала пара, ложи се гвоздена пећ „буржујка”. Приђох Мајчици, а она лежи на кревету, лицем окренута према зиду, не може да се окрене према мени – коса јој се од мраза прилепила за зид, једва смо је одвојиле. Ужаснуто сам питала: „Мајчице, па како то? Добро знате да мама и ја живимо саме, брат је на фронту, отац у затвору, не зна се шта је с њим, имамо две собе – четрдесет осам квадрата, посебан улаз, топлу кућу-вилу! Зашто нисте питали да дођете код нас?” Мајчица је тешко уздахнула и рекла: „Бог је забранио, да касније не пожалиш!”

Убрзо су код нас дошле Мајчица и њена пазитељка Пелагија с малом трогодишњом сиротицом Ниночком, пријавиле смо их на нашу адресу. Ето, ту сам много тога видела... Код Мајчице је понекад долазило по четрдесет људи, шта само нисмо виделе и сазнале...

Ко је била Матронушка? Мајчица је била оваплоћени Анђео-војник, као да је у својим рукама имала огњени мач за борбу против зле силе. Лечила је молитвом, водом... Од рођења је била света, не као други подвижници, који су својим подвизима са временом стекли светост. Она је била мала, као дете, све време је била у полулежећем положају, на боку, склупчана. Тако је и спавала, никад истински није легла. Кад би примала људе седела је прекрстивши ноге, две ручице су биле подигнуте увис, у ваздух; стави прсте на главу човека који клечи пред њом, прекрсти га, каже оно што је главно за његову душу, помоли се.

Живела је немајући свој кутак, имовину, резерву; ко је позове код њега и живи; живела је од прилога које није могла сама да расподели. Била је на послушању код зле Пелагије која је све распоређивала, пила и делила својим рођацима све што су Мајчици људи доносили. Без њеног знања Мајчица није могла ни да пије ни да једе. Понекад јој се уста осуше и тужно моли Пелагију: „Жедна сам”, а ова јој грубим гласом, пијана, најевши се крадом, лежећи на кревету одговара: „Није ти време да пијеш!” Кријући од Пелагије доносили смо храну и пиће, а Мајчица не узима – понекад данима.

Чинило се да је Мајчица све догађаје знала унапред. Сваки дан њеног живота је био бујица патњи и туга људи који су долазили код ње. Помоћ

болесницима, утеха и њихово исцељивање. Узме двама рукама главу човека који плаче, пожали, згреје својом светошћу и човек одлази као на крилима. А она, телесно немоћна, само уздише и моли се по читаву ноћ. На челу је имала рупицу од прстију, због тога што се често крстила. Крстила се лагано, усрдно, прсти су тражили рупицу... Било је много случајева кад је људима који су долазили одговарала на питања о ближњима: да ли је жив или не? Некоме каже: жив је, чекајте... Некоме да врши опело и помиње за покој душе. Мама је имала другарицу која је три пута добијала обавештење о мужевљевој смрти, а Мајчица стално понавља своје: „Жив је, доћи ће на Казанску! Куцнуће на прозор!..

Рат се завршио, а њега нема па нема, дошао је четрдесет седме године и све је било као што је она рекла! Овај човек Тимотеј Петровић Хиров је умро недавно, пре две-три године. У пролеће 1948. године набавио је икону Мајке Божије „Казанска” и пешке ју је од Кутузовке донео до Царицина где је Мајчица у то време била у гостима.

Кад је почео рат Мајчица је све људе који су код ње долазили молила да доносе врбове гранчице; ломила их је на штапиће једнаке дужине, скидала им кору и молила се. Прсти су јој били у ранама. Често је говорила да невидљиво бива на фронтима, помаже...

После рата сам, као и многи у то време, била страшно сиромашна, немам шта да обучем, капут ми је изношен, а Мајчица стално понавља: „Све ћеш имати”, и на прсте броји моје капуте. И заиста, после логора никада ни у чему нисам оскудевала. Често сам говорила: „Мајчице, лоша сам, грешна, не могу сама да се поправим (била сам експлозивна, горда, самоуверена итд.), шта да радим?” А Мајчица ми каже: „Ништа, ништа, оплевићемо траву, коров, затим ћемо те напојити млеком и бићеш ти нама добра!”

Знам за случај кад је молитва Мајчице штитила једног човека. То је било за време рата. Овај човек је био на фронту, затим су га упутили у Горки на школовање у десатним јединицама. Његова породица је живела у Москви и није имао вести о њој. У школу га нису примили, али је искушење било велико: да оде у Москву и сазна шта му је с породицом. То се сматрало дезертерством. Да би отишао у Москву у условима рата требало је осим карте да има одговарајућа документа – у возу су стално вршили провере...

Овај човек се молио Николају Чудотворцу и, не видевши је, молио Мајчицу за помоћ. Чудом је допутовао до Москве, у возу су свима проверавали документа, а поред њега су пролазили као да га није ни било. У Москви су на станици стајали стројеви војника који су проверавали људе и овде је прошао с молитвом. Допутовао је. Нашао је породицу, његова мајка је одмах отишла код Мајчице, а она јој каже: „Нека твој син живи неко време код куће, нека иде по Москви без бојазни, ја ћу све време бити с њим, све ће се средити.” То је било страшно, јер се сматрао дезертером!

Међутим, овај човек је веровао без сумње и поступио је како је Мајчица заповедила. Затим се спојио с војском чудом Божјим и по Мајчициним молитвама се борио до краја рата.

Мајчица је много могла да измоли од Бога. С Мајчицом је, као што сам писала, дошла девојчица од три године, Ниночка, Анђео у телу! Ако би јој неко донео нешто слатко, сама није јела, већ је крила испод намештаја, а кад су долазили страдалници питала је: „А имају ли они унучице?” Сиротица је све слаткише давала тој деци. Девојчица је била нешто посебно. И недељу дана пре него што би напунила седам година за један дан је умрла од дифтерије. Сви смо веома туговали и плакали. Мајчица је рекла: „Немојте плакати. Имала је страшно тежак живот и била би велика грешница и погубила би своју душу. Било ми је жао Ниночке и измолила сам од Бога да пошаље Ниночки смрт...” Једном Мајчица рече: „Видела сам Ниночку. Она је у рају, у лепоти, и видела сам како је без страха пришла Спаситељу Који јој је ишао у сусрет и смело га упитала: „Господе, а када ће овамо доћи моја мама?” (Она ме је звала *мама Зина*, своју мајку није признавала – ова је пила, живела раскалашно и страшно је мучила девојчицу, слала ју је на мразу у хладну кухињу, није јој давала ни корицу хлеба, на крају је била лишена материнства.) Господ је одговорио Ниночки: „Детенце, још није наступило време да она дође.”

Још нешто о Ниночки. Године 1959. муж и ја смо дошли из Магадана где смо били у заточеништву, у Москву, хтели смо да се венчамо, али су све време искрсавале различите препреке. Већ сам падала у очај. Муж се вратио са Севера болестан после можданог удара. И он је хтео да се изврши црквена Тајна.

Долазим у храм – свештеник, отац Василије Серебrenиков, старешина цркве Јерусалимског подворја на Арбату одбија да нас венча: ускоро ће пост, дођите, каже, после поста... Мама оде код њега, а он јој каже исто то. Ноћу сањам: дошла је Ниночка у дугачкој белој хаљини и тако строго каже: „Дошла сам да ти кажем да ћу ти помоћи с венчањем!” Гледам је и мислим како ће ми помоћи кад је умрла? А она као да одговара: „Измолила сам дозволу од Спаситеља...” Ујутру устајем и одједном после службе дотрчава једна познаница и каже: „Отац Василије је молио да вам пренесем да ће вас венчати данас у осам сати увече.”

Мајчица је била прозорљивица, утешитељка, наставница; каже једну реч и душа се преокрене. Била је исцелитељка, избавитељка од демонских мука. Муке су биле различите, од разних демона: немоћ, ослабљеност, окамењеност, опседнутост, ђавоиманост... Једном сам је упитала: „Мајчице, а могу ли се истерати демони из човека?” Рекла је: „Могу, али је то спојено с муком – треба прекинути дисање, као да човек умре и то је готово немогуће издржати.” Имала је једну послушницу, Дашу, која је веома молила Мајчицу да је избави од једног недуга. Мајчица се сложила: „Лези

на под”, и почела је да се моли, а кад је наступио главни моменат некакво „клупко” се подигло и затворило душник, Даша је завапила: „Не могу, остави ме.” У Јеванђељу по Марку (9, 26) овај тренутак је добро описан: кад је Спаситељ исцељивао ђавоиманог нечисти дух „повикавши и изломивши га врло, изиђе; и би као мртав тако да многи говораху: умре.”

Често се дешавало следеће (истина, не са свима): стави прсте на главу и каже: „Јаој, јаој, сад ћу ти поткресати крила,* завијај, завијај мало!” „Ко си ти?” пита, а чује се како нешто зуји у човеку. Мајчица опет каже: „Ко си ти?” А он почне да зуји још јаче, а онда она каже: „Добро, мало је ратовао комарац, сад је доста.” Почне да се моли и човек постаје све тиши и тиши. Једном су четири мушкарца довезла старицу. Она је махала рукама као ветрењача, а кад јој је Мајчица прочитала молитве, онемоћала је и постала као пудинг.

Мајка једне моје познанице, Катарине Жаворонков, изненада се разболела од падавице. Довезли су је код Мајчице. Од врата је пузала до Мајчице. Она је напето седела погнувши се, раширених руку. „Јаој, кога су освојили!” каже. Прочитала је молитве, а затим се обратила болесници: „Сама не могу да изађем с овим на крају, ако ми сама будеш помагала живећеш, треба да се причешћујеш сваке недеље.” Једном је пропустила Причешће – одмах је уследио страشان напад. У њиховом стану су живели муж и жена (врачари), постили су на празнике, облачили поцепану одећу и трчали по ходнику кикоћући се, ударали ногама као копитама. Мајчица је рекла Катарини (пре рата, након што је њеној мајци било боље Мајчица је дуго живела код њих у Уљановској улици): „Ако човек згрчи човека, Бог ће помоћи, а ако Бог згрчи, нико не може да помогне!” Тако је и било. Године 1953. Каћа се вратила из логора, а ову врачару су на рукама износили напоље, стављали је у колица – била је парализована и потпуно се осушила.

За време рата Мајчица је Каћу спасила од затвора. Каћа је у време глади фалсификовала бонове за шећер. То се открило и ствар је предата суду. Казна је била неминовна. Кажњавали су строго. Мајчица је умиривала родитеље: „Лично ћу бити на суду. Каћи се ништа неће десити.” И шта се десило? Судија је питао ко је оптужен, Каћа је одговорила: „Ја.” Он: „Ма, није могуће!” Она: „Ја сам.” Он поче да се смеје, била је тако комична (ставила је шешир с широким ободом) и затворио је предмет. Народ у судници се бунио: „Све кажњавају, зашто ову нису казнили?!”

Код Мајчице је долазила нека католкиња, оставио ју је муж. У кући преко пута, прозор у прозор, живела је једна жена, она га је омађијала. Он је волео Хељу и сина и говорио је: „Хеља, мила, ја те волим, али ме је она везала, не могу да се избавим од ње!”

* Ово је значило лишити демона моћи да мучи човека, али не истерати га потпуно.

Једном Хеља дође – рида и показује како јој је израсла грба. Сви смо пипали, нисмо могли да верујемо: на леђима има грбу, масну, оштру као у камиле. Недељу дана је Мајчица читала молитве за Хељу и грба је нестала.

Кад сам се вратила с Колиме једном сам срела Хељу у храму. Испричала ми је да је постала православна и да је Мајчица у њеном животу учинила многа чуда.

Мајчица се често шалила и на питање *како се сјасијии?* одговарала: „Хватајте се сви за моју пету и спасићете се, и не одвајајте се од мене, држите се јаче!”

О сновима је говорила: „Не обраћај пажњу на њих; снi бивају од лукавог – да растроје човека, да му закупе мисли.”

У наше време људи који су недавно постали верници, нарочито млади, врше опсаду свештеника, траже духовнике и да је само то, потребни су им неки по њиховој вољи. Путују по манастирима у нади да ће наћи наставника, а спасава само Бог. Трчећи по разним оцима човек може да изгуби духовну снагу и правилно животно усмерење. Мајчица није одобравала оваква трагања. Много нам је говорила: „Наступа време прелести. Многи ће пасти у њу преко оних који их варају. Ако идете код старца или код свештеника по савет молите се да му Господ да мудрост да вам да правилан одговор.”

Мајчица је често понављала: „Зашто осуђивати друге људе? Чешће размишљај о себи. Свака овчица ће бити окачена за свој репић. Шта те брига за друге репиће?”

Једном ми је Матронушка рекла: „Иди у храм и не гледај никога, моли се затворених очију или гледај неки лик, икону. Немој да се интересујеш за свештенике и њихов живот и немој трчати, немој тражити прозорљивце или старце. Свет лежи у злу и у прелести, и прелест – обмана душа – ће бити јавна, пази се.” Онима који су је питали за савет да ли да иду у манастир није давала благослов, говорила је: „Ако хоћеш да служиш Богу моли се код куће, буди тајна монахиња (или монах), немој да се издвајаш међу људима, немој да носиш црну одећу.”*

Догодио се и следећи случај. У мају 1946. године једна од жена које су биле блиске Мајчици, Тања, довела је жену-комесара у кожном браон капуту, која је тек била допутовала из Берлина. Муж јој је погинуо на фронту, безбожница... Син-јединац јој је полудео. Каже: „Помозите ми, водила сам сина у Базел, европски лекари не могу да помогну, дошла сам код вас из очајања! Немам више куда да идем.”

* Мајчица није давала благослов да се иде у манастир у одређеном историјском времену и не можемо са сигурношћу да кажемо да није правила изузетке за неке људе. Познато је да су Мајчицини савременици, такође изванредни подвижници отац Валентин Амфитеатров и отац Алексеј Мечов ретко давали благослов да се иде у манастир, *иприм. ред.*

Мајчица се исправила: „Господ ће излечити твог сина, а хоћеш ли ти поверовати у Бога?” Она: „Не знам како да верујем!” Тада је Мајчица замолила за воду, рекла „гледај” и почела је у њеном присуству гласно да чита молитве изнад воде, затим су налиле воду у флашицу и Мајчица је, дајући јој флашицу рекла: „Одмах сад да си отишла у Кашченко,* договори се с болничарима да га чврсто држе кад га буду изводили. Они ће се плашити, а ти се потруди да га попрскаш овом водом у очи и обавезно попрскај тако да допадне и до уста.”

Прошло је много времена и брат и ја смо били сведоци кад је ова жена други пут дошла. На коленима се захваљивала Мајчици говорећи да јој је син здрав. Било је овако: дошла је у Кашченко и учинила све што је Мајчица заповедила. Тамо је била сала; с једне стране баријере извели су сина, а она је ушла на други улаз. Флашица с водом јој је била у џепу. Син се батргао и викао: „Мама, баци, шта ти је то у џепу, немој да ме мучиш!” Запањило је како је то сазнао? Брзо му је прснула водом у очи, вода је доспела у уста и одједном се он зауставио, очи су му постале као раније и рекао је: „Како је добро!” Убрзо су га пустили. Причао је мајци да се лети за време распуста као студент треће године факултета на Криму забављао с девојком која је пред његов одлазак захтевала да се ожени њоме. Рекао је: „Не могу, студирам.” Она: „Онда те нико неће имати...” и појавила се поред њега, невидљиво за друге, црна жена која га је све време мучила.

Једном сам рекла: „Мајчице, како ми је жао, што нико од људи неће сазнати каква чуда чините именом Божјим”, а она ми одговара: „Како неће сазнати? Сазнаће!” А ја: „Па ко ће то да напише?” „Ко? Па ти ћеш написати...” Нисам мислила да пишем, а ето после четрдесет осам година треба... Тако су се испуниле речи Мајчице. Записала сам оно главно што се са мном догодило и што сам видела својим очима.

Једном приликом кажем: „Мајчице, нерви”, а она: „Какви нерви, у рату и у затвору нема нерава... Треба владати собом, трпети. Људи обавезно треба да се лече, тело је кућица, Богом дана, треба је поправљати. Бог је створио свет, лековите траве и то се не сме занемаривати.”

Мајчица је говорила: нема психичких болести, постоје духовне – немоћ, ослабљеност, ђавоиманост, опседнутост разним духовима злобе... Догодио ми се следећи случај: једном сам уочи празника светитеља Николаја Чудотворца у децембру легла да спавам и одједном осећам како ми таман облак улази у главу и гура ме. Ум ми се помрачио и са ужасом сам повикала: „Мама, лудим!” Мајчица из друге собе: „Брже, брже код мене!” Мајка ме је одвела код Мајчице, она ми је ставила руке на главу, прочитала молитву и повратих се.

* Московска психијатријска болница под називом „П. П. Кашченко” (данас под називом „Н. А. Алексејев”), прим. ред.

Кад се неко жалио на болести и немоћ Мајчица је говорила: „Дошла вила-равиојла. После узимања свете воде све немоћи и болести нестају. Има привидних болести, њих шаљу... Сачувај те Боже да подигнеш нешто од ствари или новца с улице.”

О врачарима је Мајчица говорила: „За онога ко је ушао у савез са силом зла и почео да се бави врачанем нема излаза. Човек је слуђен. Не сме да се обраћа гатарима, оне једно излече, а души нашкоде – омађијају је.”

Године 1974. за време лета сам живела на селу. Имала сам сусетку надрилекарку, људи су јој се обраћали за помоћ. Једном смо седели на клупици поред њене куће, поред је пролазио комшија с две кофе воде на обрамици. Она је брзо скочила дограбивши у кући кутлачу, захватила воду у комшијиној кофи. Притрчала ми је и гурнула кутлачу у уста: „Пиј!” Одгурнула сам кутлачу, али ми је мало воде ипак доспело у уста. Сат времена касније ми је позлило и једва сам дошла до Москве. Отишла сам код лекара, лекарка ме је прегледала, замолила је да причекам, довела је још једну лекарку. Обе су рекле: „Под хитно на операцију. Тумор од двадесет сантиметара.” Замолила сам да то одложи како бих све средила за мајку од деведесет година и болесног мужа. Дале су ми десет дана. Кући сам дошла сва очајна. Каћа ме је назвала телефоном, све сам јој испричала. Она ме је само упитала: „Да ли пече?” Одговарам: „Као ватра пали.” Она: „Немој да се секираш, бачене су ти чини; доћи ћу да ти кажем како да се лечиш.” Дошла је и каже: „Три пута ујутру испирај болесно место светом водом! Мајчица је тако лечила. Читај молитве и умивај се.” (Мајчица је дуго година живела код њих у Уљановској улици.) После првог пута било ми је боље, а онда је бол потпуно прошла. Отишла сам код лекарке. Поново је довела своју колегиницу. Обе су биле зачуђене и било им је непријатно: „Ништа не схватамо, нема никаквог отока.” (О свему томе постоји забелешка у мом лекарском картону.) А могло је да дође до непотребне операције.

Кад сам поново дошла у село врачара је упитала: „Шта је, хоће ли бити операција?” – знала је шта је радила.

Мајчица је говорила о изузетној сили свете богојављенске водиче. Учила нас је: „Умивајте се светом богојављенском водом почевши од главе, да тече наниже, до краја ногу, омивајући цело тело. Свете воде треба мало сипати у шољу и допунити до врха обичном водом.” Говорила је да се водом *кришћења*, на празник Богојављења освећује сва Црква и човек, а *јорданском* водом, уочи Богојављења освећују се земља, трава, извори и сва твар која живи на земљи.

Ноћу се Мајчица молила, дремала је склупчана, у полулежећем положају. Једном сам ноћу гледала крадом: погнула се и разговарала с неким невидљивим, затим се окренула према мени и каже: „Јој-јој-јој, зашто то радиш?”

У то да реч продире свуда могла сам да се уверим на сопственом искуству. На један од Васкрса док сам била у логору лежала сам на кревету и размишљала о кући, о брату и мами који су остали код куће и тако сам јасно видела кућу, како се завршила празнична служба у Москви, како мама иде кући, како она и брат седају за сто. Толико сам пожелела да им честитам празник и гласно сам рекла у бараци: „Мама, Серјожа, Христос воскрес! Христос воскрес! Христос воскрес!” Ускоро сам од мајке добила писмо у којем је писала како су у три сата ноћу она и брат чули мој глас и моје речи.

Мајчица је била потпуно неписмена, а све је знала и о свему је имала познање. Године 1946. требало је да браним дипломски рад „Министарство ратне морнарице” (тада сам студирала на Архитектонском факултету у Москви). Мој руководицац је био Јемељанов; он ме је, не знам због чега, све време прогонио. За пет месеци ниједном ми није дао консултације одлучивши да „обори” моју диплому. Две недеље пред одбрану изјавио ми је: „Сутра ће да дође комисија и утврдиће неодрживост твог рада – пројекат ти је крезав” Кући сам дошла сва у сузама. Отац ми је у затвору, нема ко да ми помогне, издржавала сам маму, једина нада је била да дипломирам и радим.

Мајчица ме је саслушала и каже: „Ништа, ништа то није, одбранићеш! Увече ћу да пијем чај па ћемо поразговарати.” Једва сам дочекала вече и Мајчица ми каже: „Идемо ти и ја у Италију, у Фиренцу, у Рим, да погледамо дела великих мајстора...” И поче да набраја улице, зграде! Зауоставила се: „Ево палате Пити, ево другог дворца с луковима, направи исто као тамо: три доња спрата великим циглама и направи два лука за улаз.” Била сам запањена њеним знањем. Ујутру сам дотрчала на факултет, ставила индиго на пројекат и браон тушем све исправила. У десет сати је дошла комисија. Погледали су мој пројекат и рекли: „Да, добро је испео пројекат, одлично изгледа – браните!”

Једном јој рекох: „Мајчице, како је жалосно што не видите каква је земља и какав је свет.” А она: „Бог ми је једном отворио очи и показао ми је свет и творевину Своју. И сунашце сам видела, и звезде на небу, и све што је на земљи, земаљску лепоту: планине, реке, зелену траву, цветове, птичице.”

Године 1941. сам се удала за атеисту (брак је био грађански) и то не из љубави, већ зато што ми је спасио брата. Заклепа сам се да ћу му бити верна жена. После рањавања муж је био упућен у Горки. У то време Мајчица је била у Загорску у гостима и ја је нисам питала за савет. У Горком је мој муж почео да ради у штабу. Почео је да пије, да долази касно, говорио је: „Посао, посао!”

Године 1942. дошла сам у Москву и упутила се код Мајчице. Лети је живела у рејону Сокољники. Улазим и кажем: „Ја сам се, Мајчице, удала.”

А она ће на то: „Што ме ниси питала! Остави га!” „Заклела сам се Богу да ћу му бити верна жена.” А она ће мени: „Тај грех узимам на себе, а ти иди кући; твој муж је код куће – разболео се. Кад дођеш одмах му реци: „Борја, дај ми Тањино писмо да прочитам”, – кад прочиташ остави мужа! А то што је спасио твог брата – он би то и тако урадио.” Цео пут од Сокољника сам ишла и плакала – да уништим живот, издржавам стару мајку, факултет нисам завршила!

Долазим, муж се разболео, код куће је; улазим у собу и одмах питам: „Борја, дај ми Тањино писмо.” Он механички вади коверат из џепа и одмах ужаснуто тражи да га вратим. „Како си сазнала? Само што сам добио писмо.” Писмо је било од келнерице Тање с којом се забављао. Тако сам напустила мужа.

После татиног хапшења (у јесен 1941. године) нашла сам се у незавидној ситуацији. Рат, мајка коју морам да издржавам, Москва је опустела, сви су побегли, немам где да се запослим. Отишла сам код Мајчице, а она ми каже: „Немој да тражиш посао, сам ће ти доћи.” И заиста, једном је код нас свратио неки човек, пријатељ нашег познаника. После рањавања био је шеф неке канцеларије и примио ме је да радим као секретарица.

За оца је Мајчица говорила: „Жив је, жив је, вратиће се. А пре тога ћете добити писмо од њега, написаће где је и замолиће да сачувате књиге.” Шест година касније добиле смо такво писмо; у њему је био лекарски запис да је отац веома слаб. (Отац је писао и раније, али како се испоставило, комшија који се доселио у нашу кућу и којег је отац примио из осећања самилости, их је бацао. Ово писмо је наша познаница случајно нашла у канти за ђубре.) Покушале смо да пошаљемо пакет, али пошта не прима – забрањено је. Одем код Мајчице, а она каже: „Причекајте, наћи ће се човек и сам ће слати пакете.” Тако се и збило. У цркви на Арбату, у Филиповској улици мами је пришла непозната жена и рекла: „Знам за вашу несрећу, радим у одељењу за слање пошиљки владине платформе на Курској железничкој станици – помоћи ћу вам.” И то није све, још нам је помагала с намирницама, сама је носила тешке сандуке с пакетима и молила се да срећно стигну. Отац је преживео и вратио се.

За време рата шеф канцеларије у којој сам радила шаље ме с економом на службени пут у Рјазањ да нешто довозем, заменим. Одбијам: не умет. Мајчица каже: „Иди, све ћеш урадити и на крилима Божјим ћеш се вратити кући, а ја ћу се молити за тебе.”

Отпутовасмо, али се у Рјазању није нашло ништа за нас, упутисмо се у Рјашск. Село по село, отишли смо двадесет пет километара од Рјашска. Трампили смо се. Натоварисмо санке, по пет пудова, а од пута је далеко. Одлучисмо да кренемо, а унаоколо су брежуљци, јаруге. Изгубисмо време, март је. Устадосмо рано ујутру и кренусмо по леденој кори преко снега.

Превалисмо три километра. Сунце поче да пече, снег као суво зрневље, поче да пропада. Вукли смо, вукли и обоје пали, задихани, онемоћали. Да бисмо се опоравили почесмо да гутамо снег. У очајању одједном повиках: „Никола Угодниче, помози, пропадох!” Није прошло ни минут кад економ подиже главу и рече: „Гледајте, видите, црна тачка нам се приближава.” Нисам стигла ни да одговорим кад видех – по јаругама-сметовима иду санке, дођоше до нас. Човек пристојног изгледа, у црном старинском сељачком капуту до земље, с црном скуфијом на глави, каже: „Из неког разлога сам одлучио да скренем с пута, очигледно, по вас.” Натоварио нас је, нисмо могли да се освестимо. Пита: „Куда да вас возим?” Кажемо: „До Рјажска”, а он ће ми рећи: „Па треба да идете у Рјазањ, у Москву.” Као да сам се удрвенила, чак се нисам ни зачудила. „Довешћу вас до Рјазања.” Поче да се смркава. Он каже: „Да останемо да преноћимо.” Насред поља одједном видим усамљену кућицу. Уђосмо – унаоколо су иконе, љубазан старчић, ватра у пећи је подложена. Седосмо на под, наслонисмо се на пећ и одмах смо заспали због свега што смо доживели. Рано ујутру кренусмо на пут. Кочијаш, не питајући нас ништа, долази до железничке станице, узима моје санке: „Брже, брже, воз одлази.” Прилазимо и чује се прва сирена за полазак. Не може се сести, вагони с грејањем су препуни. На вратима мушкарци стоје као зид, не пуштају. Он показа руком: „Померите се, пустите их да седну.” И они се беспоговорно померише. Људи подигоше санке и ми се нађосмо у возу. Толико ми се спавало, ни хвала им нисам реклам, само сам ћутећи села. Долазим кући, а Мајчица каже: „Је ли, на чијим си крилима долетела?”

И ево, прошло је тридесет година пре него што сам схватила на чијим. Како је Господ дуготрпељив и милостив! Преселили су нас у Медведково с Арбата. Долазим у храм Покрова Пресвете Богородице, на доњи спрат, палим свећу Николају Угоднику... Господе, па то је био он, велики чудотворац, исти лик видим испод митре. Почех да дрхтим. И све то ми се догодило по молитвама Мајчице!

Од тада је моја душа испуњена захвалношћу и топлотом, безграничном љубављу према светитељу Николају, нашем брзом помоћнику. И тек сада зачуђено постављам себи питања: како су санке могле тако брзо да дођу до нас, како је коњ могао да прође преко дубоких јаруга по снегу који пропада? Због чега се помоћ појавила истог тренутка? Каква је то кућа била међу непрегледним пољима? Како је кочијаш сазнао одакле смо и како нас је довезао непосредно пред полазак воза?

Мајчица је често говорила да се бори с чаробњацима – са злом силом, да невидљиво ратује с њима...

Код Мајчице су између осталих долазили и „црни”, после чега се разболевала. За борбу с њима плаћала је болестима. Причала ми је како је дошло до тога да више не може да хода: ишла је кроз храм после Приче-

шћа и знала је да ће јој прићи жена која ће јој одузети способност да хода. Тако се и догодило: „Нисам то избегавала – таква је била воља Божија!”

Једном сам чула следећи разговор. Дошао је код Мајчице старац милог лика, с брадом, достојанствен, пао је пред њом на колена сав у сузама и каже: „Умире ми син-јединац.” А Мајчица се сагла према њему и каже: „А како си му урадио? На смрт или не?” Он одговори: „На смрт.” А Мајчица каже: „Иди, одлази од мене, нема разлога да долазиш код мене.”

После његовог одласка Мајчица је рекла: „Чаробњаци знају Бога! Кад бисте се ви молили тако као они кад преклињу Бога за опроштај због свог зла!”

Било је време кад је Мајчица живела у „сатанској пећини”, у стану код врачаре (није могла да бира – ко је узме). Ову причу ми је испричала Верочка коју сам слабо познавала, она је често посећивала Мајчицу у току рата и била је код ње и раније. Живела је ван града – на станици Подлипки. Радиле је као конструктор у војној фабрици. Једном је дошла код Мајчице, а ова седи с подиг-

Блажена Матрона, лево

нутим рукама. Верочка пита: „Шта вам се десило?” А Мајчица каже: „Ево види шта је Митрофану и мени урадила газдарица”, и показује чиреве испод обе руке. Затим позва блаженог Митрофана и рече: „Покажи шта имаш!” Он спусти панталоне, а тамо се види кила – оток велик као бокал. Мајчица каже Верочки: „Спаси нас, брже иди на Немачко гробље и налиј нам воде с крста Господњег.” (На овом гробљу се налазио чудотворни образ Спаситеља – бронзана статуа – с крстом у руци.) Било је већ око десет сати увече. Мајчица је дала две посуде, једну с водом, другу празну, и Верочка без размишљања креће. Долази на гробље, а оно беше затворено. Обишла је све унаоколо и негде је нашла пролаз. Статуа се налазила на центру гробља, на простору испред немачке цркве. Било је четрдесет степени испод нуле, месец је јарко сијао. Нашла је статуу – она је сва блистала... Вода је лагано текла с руке Спаситеља у посуду. Верочка је стајала – није хтела да иде, није осећала страх. Ма куда да оде – Спаситељ је гледа светлим, блиставим погледом. Кад се вратила било је већ касно. Мајчица каже: „Брже, брже квасите крпе и стављајте облоге мени и Митрофану.”

Блажени Митрофан је био Божји човек, сав живот је провео у туђиновању. Довезен је из Петрограда у дане револуције још као дете у жен-

ски манастир поред Вјазме код игуманије Саре. Живео је у игуманијиној келији под њеном личном бригом и помагао је сестрама да шију јоргане.* Међутим, није дуго тамо живео. Мати Сара му је рекла: „Манастир ће ускоро опустети, све ће растерати, мене ће да ухапсе, а тебе благосиљам да туђинујеш.” Цео живот је проживео без куће, рођака, ствари, ишао је од једног до другог човека. Ни данас не знам одакле је. Једном ми је рекао да су његови родитељи живели у Михајловском дворцу, а он је остао сироче. Сви су га познавали: „Гледаш у поље, у ражи је црна глава с дугом косом – то иде наш Митрофан.” Он и Мајчица су код нас живели све време рата. Године 1948. блажени Митрофан је ухапшен, осуђен на двадесет пет година и упућен у Молдавију. И он је био велики прозорљивац и раб Божји. Мајчица га је веома волела.

Тако, дакле, следећег дана Верочка је била код Мајчице, на телу више није било никаквих трагова. Верочка каже Мајчици: „Већ сам закаснила, нећу стићи на последњи воз, да преноћим код вас!” А Мајчица одговара: „Трчи што пре, стићи ћеш на последњи електрични воз, а овде не смеш да ноћиш, сад ће код газдарице – наше врачарке да дође читав пук демона и не смеш да будеш овде, а и твоја мама ће да се секира.” Верочка је потрчала и успела да ускочи у последњи вагон електричног воза који је одлазио. Ето, тако је Мајчица плаћала за своја добра дела и за љубав према људима.

Догодио се још један случај. Верочка је допутовала код Мајчице на станицу Сходња и одједном Мајчица каже газдарици: „Сакриј брже Верочку, долази нам врачарка, сакриј је од ње!” Сакрили су је иза завесе. Мајчица каже: „Нећу дуго с њом причати, она ће брзо да оде.” Помолила се, улази ова жена. Мајчица јој рече: „Шта је, не можеш да седиш тамо па си овамо допутовала? Немаш шта да радиш овде, болесна сам, легла сам да спавам”, – и испратила је.

У дане демонстрација Мајчица је све нас молила да не излазимо, да затварамо прозоре и велике и мале, врата. Пукови демона су заузимали читав простор, цео ваздух и обузимали су све људе. Учила нас је да не забрављамо да закрштамо храну и нарочито ноћу све да спремамо и покривамо: „Силом Часног и Животворног Крста спасавајте се и браните се!”

Једном сам упитала Мајчицу како то да је Господ допустио да толико храмова буде срушено, а она ми рече: „То је воља Божија, смањен је број храмова зато што ће верника бити мало и неће имати ко да служи.” Упитах: „А зашто се нико не бори?” Она: „Народ је под хипнозом, није при себи, страшна сила је ступила на сцену... Ова сила постоји у ваздуху, свуда продире. Раније су мочваре и непроходне шуме биле место обита-

* У току првих година после револуције многи манастири су и даље постојали у виду радних задруга, *йрим. ред.*

вања ове силе, зато што су људи ишли у храмове, носили крстове и куће су биле заштићене иконама, кандилима и освећењем. Демони су пролетали поред таквих кућа, а сада зли дуси насељавају људе због неверја и зато што одбацују Бога.”

Мајчица нам је често на делу показивала шта се дешава и шта ће се десити... Више пута ми је говорила: „Не тугуј, ускоро ће цео педесет осми* члан да укину, неће бити онога што је било.” (У логору ми је ово предсказање помагало – са сигурношћу сам знала да њене речи неће пропасти и то ми је давало наду. Тешила сам друге заробљенике, нарочито оне који би требало да одробијају двадесет пет година.) Питала сам: „Мајчице, а кад ће то бити?” „После рата! Прво ће да скину Стаљина, затим ће после њега бити владари, све један гори од другог. Опљачкаће Русију. Онда ће „другови” после рата да крену да путују по иностранству, распашће се и сломиће зубе. Неки од њих ће тамо видети други живот и схватиће шта је добро, а шта је лоше, и да је погибелно и даље тако живети. И појавиће се у то време Михаил,** – подигла је руке горе, ставила руку на срце и на главу – ето какав ће бити! Пожелеће да помогне, све да промени, да преврне... Али, кад би само знао да ништа неће моћи да промени и да ће за то да плати, убиће га – ничега се тога не би латио! Почеће смутње... распре... једна партија ће ићи против друге... ићи ће по кућама и питати: *за која сите?* Почеће клање.” Питам: „А шта онда да одговоримо?” „Одговарајте: ми смо људи верујући, кога Господ допусти, тај ће и бити.”

Биће дато олакшање на кратко време. „Удахнућете ваздух, али на кратко... Све ће бити: и молебн на Црвеном тргу и парастоси за убијеног Помазаника Божијег и његову породицу.” Рекла је: „Цабе се цар Николај одрекао престола. Није требало то да ради, приморали су га. Пожалио је народ, животом је платио! Унапред је знао свој пут.”

„Затим ће доћи они од раније и биће горе него што је било! Како ми је жао свих вас! Доживећете до последњих времена. Живот ће бити све гори и гори. Браните се крстом, молитвом, светом водом, честим причешћивањем... Пред иконама нека увек горе кандила. Доћи ће време кад ће пред вас да ставе крст и хлеб и да кажу: *бирајте*. Изабраћемо крст.” „Мајчице, а како ћемо тада да живимо?” Она: „Па, помолићемо се, уземо земљице, направимо лоптице, помолићемо се Богу, појешћемо и бићемо сити!”

Ниједна реч Мајчице није била, а да се није испунила. Године 1943. једном приликом ми је Мајчица рекла: „У кући треба имати једну собу која гледа на исток, у соби сто – Престо Божји, за молитве, на њему се не сме јести и пити.” То ми је некако промакло, јер нисмо имали ни собу

* Политички члан по којем су били осуђени милиони невиних људи, *јрим. ред.*

** Мислим да се ово предсказање не односи на М. С. Горбачова.

која гледа на исток ни своју кућу. И прошло је четрдесет шест година и њене речи су се испуниле. Брат и ја, старци од преко седамдесет година, нисмо хтели да градим, али је брат сањао покојног блаженог Митрофана који је ушао у собу и строго рекао: „Градите, градите, градите!” Кућу нам је градио Сам Господ, јер тада нисмо имали грађевинске материјале и све је било веома тешко. Грађевина је кренула као по лоју, све је ишло од руке и кућа од брвана је подигнута. Тог лета је умрла једна монахиња од деведесет три године. Дали су нам сто и брат га је довезао у нову кућу. И шта се десило? Убрзо после доласка у Москву једном приликом на исповести отац Александар ми рече: „Чувајте сто који сте добили од мати Марије, то је посебан сто. Кад је умирала лично ме је молила да га сачувам. Тај сто је Престо Божји на којем се у току првих година после револуције служила тајна Евхаристије, служили су епископи и Патријарх Тихон лично, велики људи наше Цркве, на њему се не сме јести и пити.” А у кући имате једну собу која гледа на исток.

Говорила је: „Кад умрем упалите ми свеће за покој душе, најјефтиније, долазите на мој гроб. Све ми поверавајте, а ја ћу вам говорити шта да радите и како да поступате. Наступа време прелести, не тражите никога иначе ћете се преварити.”

Имала сам школску другарицу. Није ми била симпатична, али као да се прилепила за мене. Покушала сам да учиним нешто како би поверовала у Бога и она поче сваки дан да иде у цркву која се налазила у близини њене куће. Једном, блаж. Митрофан, који је тада живео код нас, рече: „Шта је то, да ли Гаља иде у цркву?” Ја: „Да.” А он: „Какво је то идење – само иде и лиже иконе! Гора је од Татарина и Јеврејина.” Успротивила сам се, кажем: „Мајчице, Гаља је постала верница!” А она ће мени: „Каква верница!” Стално доказујем своје, а Мајчица: „Ма, добро, добро, ко доживи – причаће.” И шта се испоставило? Гаља је била тајни сарадник НКВД. Испоставило се да је то злокобан човек по мене. Иследник, пуковник Гарбузов ми је говорио: „Да није било неке Г. ви не бисте били овде.”

Ухапшена сам 6. јануара 1950. године. Оптужена сам по педесет осмом члану – „црквено-монархистичка група”. Тешко је било, требало је бранити невинне душе. Предмет је био огроман. На ислеђивањима сам често предухитравала иследника и моји одговори су га често доводили у ћорсокак. Наводила сам документе и предмете који су лежали на његовом столу. Био је принуђен да позива друге иследнике да присуствују на испитивањима. Питао је Каћу да ли се бавим хипнозом и магијом. (Каћа и ја смо робијале у исто време, само у разним ћелијама.)

Кад се Мајчица преселила код нас увек се исповедала код свештеника, оца Димитрија из храма на Красној Пресњи. Овај свештеник је често долазио код нас. Пелагија јој је једном рекла: „Да ли знаш ко је он? Позови другог!” Мајчица је одговорила: „Не смем, тако треба.”

На ислеђивању је било много чуда. Мајчица је невидљиво обарала оптужбе. Ради мене је био позван хипнотизер и један записник сам потписала под његовим утицајем. Страшно ми је и да се сетим. Све време је тражио да га гледам у очи и понављао: „Криви сте, криви сте!” Осећала сам да падам у бездан и у неку огромну кривицу. Кад су ме позвали да потпишем копију записника нисам могла себи да поверујем – лаж против брата који само што се био вратио из рата и много тога другог. Прецртала сам свој потпис. Било ми је јасно да ово може да се понови. Молила сам се, молила сам за помоћ и одједном сам се сетила да против хипнозе треба изговарати деведесети псалм „Живиј в помошчи Вишњаго..” У хелији се нашла жена која је овај псалм знала напамет и ја сам га цео дан учила напамет. Ноћу су ме опет позвали, поново је овај човек захтевао да га гледам у очи. Без страха сам гледала и изговарала псалм. Хипнотизер је био ван себе, викао је тако да су му од напетости искочиле вене на лицу и на рукама, стављао ми је руке на рамена. На крају је сав обливен знојем пао на кожни диван и рекао: „Ништа не могу с њом да урадим.”

После изузетно тешког испитивања освестила сам се и схватила да лежим на поду у канцеларији следника... Свест ми се враћала полако, у слепоочницама сам осећала тежину као олово, једва-једвице сам разабирала звуке. Очигледно је да је био позван лекар, осетила сам на глави добру руку и чула речи: „Шта сте јој урадили!” Вероватно су ми дали инјекцију. Ставили су ме на столицу. Затим су ме двојица војника вукла ходником ухвативши ме испод руке, као сноп сламе. „Тако ти и треба, контрашице!” Бацили су ме у самицу преко гвозденог кревета, глава ми је пала и отишли. Нисам имала снаге да се померим, крв ми се слила у главу, а не могу да се попнем на кревет. У свести ми је била само једна молба: „Помози, помози, Господе!” И тада зачух строги глас: „Не заборави, Бог се никада не да ружити. Милост Божија је увек с човеком, молитва Богу никад неће пропасти.” С муком ипак подигох главу на ивицу кревета и падох у несвест. Не сећам се колико сам тада лежала. И касније сам морала да преживим много тога страшног у тамници и логору. Чврсто верујем да сам остала жива само по молитвама Мајчице.

После мог хапшења Мајчица је поживела свега две године – сагорела је помажући нам. Каћа и ја смо схватале шта је могло да очекује Мајчицу. Молила сам се: „Нека се деси нама, само не Мајчици.”

У току рата код нас је живео блажени Митрофан и после рата нам је често долазио у госте. Пре него што сам отишла на робију он је ухапшен у Вјазми, дали су му двадесет пет година. И ово је била отежавајућа околност.

Мама ми је написала и послала у логор последње речи Мајчице упућене мени: „Нека се ничега не плаши, ма како страшно било. У води неће потонути и у ватри неће изгорети, нека то зна и нека живи као мало дете

– дете се вози у санкама и нема никаквих брига – Господ ће све Сам уредити!”

Мајчица је била човек и нису јој били туђи наши страхови. Пред смрт је дошао отац Димитрије да је исповеди и она се веома бринула да ли је исправно прекрстила ноге и руке. Отац Димитрије каже: „Мајчице, није ваљда да се и ви плашите смрти?” „Плашим се.”

Блажена Матрона

После смрти Мајчица је многима помагала. Јавила се мом будућем мужу који је такође био у логору и рекла да је она мати Матрона. У рукама је имала шољу чаја. Ставила ју је на ноћни ормарић рекавши: „Хајде да попијемо чај заједно; ти ћеш Зину још видети, а мене више никад.” Убрзо после овог сна била сам послата у тундру и сваки траг ми се изгубио на годину и по дана. Тако је она умирила мог будућег мужа, а он је имао пресуду на двадесет пет година. (Био је син свештеника који је погинуо у логору.) Године 1995. рехабилитовали су ме и остала сам у Магадану да помажем мужу, затим су њему скратили казну на десет година и пуштен је на слободу, али с „вучјим” пасошем – с налогом да до краја живота живи на Северу. Поднели смо предмет на поновно разматрање. Годину дана је прошло, а одговора нема па нема. И одједном сањам: Мајчица облачи генералски мундир из царског доба, с официрским еполетама, пругастом траком преко рамена и ставља на груди мноштво значака, а ја је питам: „Мајчице, шта је то?” Она одговара: „То су одликовања – моје заслуге пред Богом.” Питам: „А где сте се спремили кад сте се тако обукли?” Она незадовољно: „Како куда – код Самог Бога Саваота на поклоњење, јер до сада у вези с предметом Ростислава нема одговора!” Ја: „Мајчице, зар се и тамо о нама бринете?” А она: „А где да вас денем!”

После извесног времена предмет мог мужа је поново размотрен и дато му је право на одлазак и лична карта.

На гробу Мајчице су ми људи, који је никада нису видели, причали о њеној великој помоћи. Нека старица је живела са сином и снахом у једнособном стану. Син је изненада умро. Жена је почела да води развратан живот, а старица је била принуђена да се потуца и да ноћи проводи на железничкој станици. Три године се страшно мучила, молила се, али помоћи није било. Једном јој је у храму неко посаветовао да оде на Даниловско гробље, на гроб мати Матроне. Отишла је, била је тамо неколико пута, са сузама је молила за помоћ. Неколико дана касније дотрчава снаха и каже: „Удала сам се, па сам променила место боравка...” Старица је била

спасена. Снаха се ускоро вратила: „Пријави ме поново да ту станујем, не знам како сам се одрегистровала!”

Десило се и следеће. Испричала сам познаницима-верницима за гроб Мајчице и све што знам о њој. И две жене које се међусобно нису познавале у различито време су кренуле код ње и нису могле да нађу гроб. Почела је киша, било је време да иду. И обе су завапиле: „Мајчице, па где си? Где је твој гроб?” И одједном је жена која је стајала поред гроба зачула: „Ај-ај-ај!” А друга, која је стајала у близини, такође чује: „Ај-ај-ај!” Једна од њих је Верочка, архитектица која ради у Даниловском манастиру, а друга је Дусја, проста жена, верница. Дусја је причала како јој је Мајчица помогла. Била је принуђена да поднесе молбу за отказ на послу (није била у добрим односима с руководством). Две недеље касније престала је да иде на посао. Прошла су три месеца и нису јој давали отказ, а нису јој давали ни документа – спремали су тужбу због недоласка на посао. Дусја је на гробу Матронушке са сузама молила да јој помогне. И одједном је јасно осетила шта треба да ради: „Сама их тужи.” Тужила их је. На суду су почели да је оптужују за то да није предала петнаест поткошуља у складиште. Одједном устаје јавни тужилац и почиње да брани Дусју. Захтевао је да јој се плате сви дани и да јој се на кућу пошаље радна књижица. То је било право чудо.

За живота блажене Матроне нико од људи који су је ближе знали није сумњао у њену светост. И после њеног упокојења верници су наставили да исто тако долазе код ње, као код живе... Још за живота Мајчица је једном приликом рекла: „После моје смрти на мој гроб ће долазити мало људи, само блиски, а кад и они умру, опустеће мој гроб, само ће понекад ретко неко доћи... Али након много година сазнаће за мене и кренуће у гомилама за помоћ у својим невољама и с молбама да се помолим за њих Господу Богу и свима ћу помагати и све ћу чути.”

Кад је на свет изашло прво издање ове књижице* Мајчицино предсказање се обистинило. Поворке људи у непрестаним потоцима од јутра до вечери долазе да моле помоћ на њеном гробу. Она и даље носи исти подвиг као и за живота помажући патницима који код ње долазе. Кад је Мајчица живела код нас видела сам како би увече, изгубивши снагу тихо стењала због овог огромног бремена, а ноћу се молила за све који су је молили за помоћ и за цео наш народ.

Мајчица је говорила: „Ако народ губи веру у Бога сустижу га несреће, а ако се не каје, пропада и нестаје с лица земље. Колико је народа нестало, а Русија је постојала и постојаће. Молите се, молите, кајте се!”

Чиме је жива Русија? Још дише остацима своје светости и уз велику помоћ вишњег света. Мајчицу је Бог послао да се бори против власти зла,

* „Прича о животу блажене старице Матроне”, Коломна, 1993.

против следбеника сатане, да прославља Бога. Она је појава изливања Светог Духа Оца Небеског на земљи, Његове љубави према нама, помоћи људима који пате. Све људе који су јој се обраћали за помоћ Мајчица не само да је исцељивала, већ их је и упућивала на прави пут – осим врачаца који су је нападали, а она је због њих страдала, али је водила битку против њих поражавајући их.

Пред очима ми је увек лик Мајчице. Она није била строга, није учила, била је трпељива према гресима, самилосна, топла, милосрдна, увек радосна, трпела је своје муке, патила од болести не жалећи се. Пратила ме у животу од самог рођења. Сада, кад се мој живот на земљи приближава давно очекиваном крају, када је све ближе и ближе велики и страшни дан Суда Божијег, све се грчи у муци. Видимо велику битку између добра и зла и ове силе се боре за сваку душу, за свако живо биће. Зла сила уништава саме изворе нашег живота и да није милости Творца нашег према нама више на земљи не би било оних који се спасавају. Цео пакао би отворено наступио са свим оружјем: биоенергетичари, чаробњаци, факири, магови, врачари, астролози, „летећи тањир” и свакаква друга гадост обрушава се на творевину Божију – човека, на сву твар и на сву лепоту земаљску. Демони се усељавају у људе, као у своје куће, све оне који признају моћ зла и све који се обмањују лажљивим обећањима снаге, здравља, дуговечности. Ови људи постају саучесници, робови царства сатане.

Живот који је прошао излази ми пред очи – и у свему што се у њему испреплело тако се јасно сада види десница Божија која управља...

Прошло је време мучеништва, али мучеништво може да буде и бескрвно. „Јер не ратујемо против крви и тела, него против поглаварства, и власти, и господара таме овога света, против духова злобе у поднебесју” (Ефес. 6, 12).

Мајчица Матрона се целог живота борила за сваку душу која је код ње долазила и освајала је победе. Овај венац мучеништва пронела је кроз читав живот. Никада није туговала, није се жалила на тежину свог подвига. Не могу да опростим себи што ниједном нисам пожалила Мајчицу иако сам видела како јој је било тешко, како је боловала због сваког од нас!

Најлепши дани мог живота су дани кад је Мајчица живела код нас. Светлост ових дана греје ме и дан-данас. У кући су испред икона горела кандила, љубав Мајчице и њена тишина покривали су душу. У кући су били светост, радост, спокој. Био је рат, а ми смо живели као на небу. Живот ван светости и православне вере је најцрњи пакао, греховни сан.

МОЛИТВЕНИЦА ЗА УБОГЕ

ПРИЧЕ О ЧУДИМА БЛАЖЕНЕ МАТРОНЕ

Прича Ксеније Ивановне Сифаров, сестре од
тетке жене брата блажене Матроне

Ја, девојачко презиме Сифаров Ксенија Ивановна, родила сам се у Тулској области, у селу Себјону Епифановског рејона. Моји родитељи су Сифаров Иван Васиљевич и Татјана Павловна. Мој деда с мајчине стране Прохоров Павел Иванович служио је као председник црквеног одбора у цркви Успења Пресвете Богородице у селу Себјону. Лично је присуствовао крштењу Матроне Никонов. Родитељи су јој били већ у годинама. Имала је два брата, Ивана и Михаила и сестру Марију.

Ево приче мог деде: „Два дана пре крштења у црквену стражарницу је свратио уморан пролазник, свештеник отац Василије из села Борјатино, које се налази на пет километара од Себјона. То је било уочи неког празника. Управо овај свештеник је крстио детенце Матрушењу. Кад ју је за време крштења свештеник уронио у крстионицу из крстионице се до плафона подигао стуб – или паре или лаког миомирисног дима, не сећам се тачно.” Деда је причао да се свештеник неописиво зачудио: „Крстио сам веома много деце, али такво нешто видим први пут и ово дете ће бити свето.”

Матрушења је од рођења била слепа, а на грудима је, на телашцу, имала избочину у виду крста, као с распећем Исуса Христа.

Све што знам је по причи мојих родитеља. Кад је Матрушења мало порасла спавала је зими с родитељима код пећи да јој не буде хладно. Дешавало се да се родитељи пробуде, а ње нема код њих, зову је, а она одговара: „Ево ме!” Испоставља се да ноћу седи у предњем углу и игра се иконама. Како је могла да их дохвати, скине и стави на сто и да сама сиђе? Умирује родитеље: „Спавајте, брзо ћу доћи.” То су били њени први задивљујући поступци. Кад је почела да расте једном је замолила мајку: „Мама, дај ми кокошије перо, само велико.” Дали су јој пера, изабрала је највеће, очерупала га, па рече мајци: „Мама, видиш ли ово перце?” Мајка каже: „А зашто да га гледам, па ти си га, Матрушења, очерупала”, а Матрушења одговара: „Ево овако ће учинити и нашем Цара-баћушку.” Мајка се уплаши: „Тако не сме да се прича!..”

Једном се пробудила и каже својој мајци: „Мама, спремај се, ускоро ће моја свадба.” Мајка је отишла код свештеника, испричала му; свештеник је дошао код њих, причестио Матронушку – увек су је причешћивали код куће по њеној жељи. И одједном, после неколико дана, долазе и долазе кола у њихову кућу, долазе људи са свим невољама и тугама, довозе болеснике и сви због нечега траже Матрону. По пет или шест кола сваког

дана, а некад и више. Матронушка им је читала молитве и веома многе је исцелила. Мајка јој каже: „Матронушка, шта је то?” Матронушка је одговарала: „Па рекла сам ти да ће бити свадба.” Код ње су долазили издалека, али нико никога није обавештавао и нико коме ништа није говорио, већ су долазили...

Једном Матронушка рече: „Мама, иди код свештеника, код њега у архиви, у том и том реду, четврти одоздо, стоји књига, а у њој је изображена икона Царице Небеске „Спаситељка оних који пропадају”. У нашем храму нема такве иконе. Иди и реци свештенику да је донесе.” Свештеник се томе веома зачудио, али јој је донео књигу, нашли су ову икону и она рече: „Мама, наручићу овакву икону.” Породица је била сиромашна, мајка се растужила, чиме ће је платити? Матронушка је заповедила женама из села да иду по свим црквама у срезу да сакупе помоћ. Благословила их је. Оне накупише свега: и новца, и хлеба, и путера и јаја... У граду нађоше уметника. Матронушка упита: „Можеш ли да насликаш ову икону?” Он одговори да му то није први пут. Матронушка му заповеди да оде и да се покаје за своје грехове, да се исповеди и причести. Уметник рече: „Дајте да сликам.” Матронушка упита: „Јеси ли сигуран да ћеш насликати ту икону?” Уметник одговори да ће насликати, узе све и поче да слика. Прође доста времена, напослетку уметник дође код Матронушке и рече да му ништа не полази за руком. Матрушења му каже: „Иди, покај се за своје грехове, ти си убио човека.” Спопаде га страх, откуда је могла да зна? Онда поново оде код свештеника, покаја се, поново се причестио, дошао је код Матронушке, замолио је за опроштај што се није одмах покајао. Она му рече: „Иди, сад ћеш насликати чудотворну икону Царице Небеске 'Спаситељка оних који пропадају'.” Код ове чудотворне иконе долазе људи са сваком врстом муке и бола, с било каквом болешћу, обраћају јој се и она помаже. Ако нема кише, ако је суша, износе је на ливаду, ставе на сред нашег села и моле се, служе молебан и још не стигну да дођу до куће, а већ почиње киша.

Допуна З. В. Жданов

Кад сам била девојчица од једно осам година лети сам живела код баке у Себјону и била сам присутна на таквом молебану. Ишло је мноштво народа, напред су носили барјаке и ову чудотворну икону. Био је јули месец, страшна суша. Литија је дошла до реке Дона, отприлике три километра и зауставила се на обали, поред провалије. Поче молебан... Ја некако посрнух и падох са стрме провалије у реку. Дон је на том месту био веома дубок – свима застаде дах. Смрт је била неминовна. Међутим, Царица Небеска, „Спаситељка оних који пропадају”, чудом заустави овај пад на самој ивици тамне воде... Молебан се настави. С песмама и молитвама кренусмо назад у Себјоно, нисмо стигли да уђемо у храм кад поче да лије киша.

Прича Антонине Борисовне Малахов

Родила сам се на осам километара од села Себјона, у делу Подмоклоје, сада живим у Москви.

По причама моје мајке знам за Матронушку, да је била прозорљива... Родила се слепа. Није јој било ни три године, а трудила се, пузила је у угао код икона. Матронушкина мајка је била дубоко верујућа, водила је малу Матронушку у храм, затим је она ишла и сама, дође у цркву, стане, онако мала, поред зида, моли се, очи јој затворене – слепа је, као да спава... (Матушка Матрона је до седамнаесте године могла да хода.)

Матронини родитељи, Димитрије и Наталија су волели да иду у храм заједно; и једном се на празник мајка облачи и зове Димитрија, а он одби, није отишао. Код куће је читао молитве, певао; Матрона је такође била код куће. А мајка, која се налазила у храму, размишљала је о свом мужу: „Ето, није дошао“, и све време је била узнемирена. Литургија се завршила, Наталија дође кући, а Матрона јој каже: „Ти, мама, ниси била у храму.“ „Како нисам била? Само што сам дошла и скинула се!“ А девојчица каже: „Отац је био у храму, а тебе тамо није било!“

Село Себјоно је саграђено у облику слова „П“, Матрона је живела у кући где „П“ има хоризонталну линију.

Једном је Матрона још као сасвим мала девојчица, рекла мајци: „Ја ћу сад да одем, а сутра ујутру ће бити пожар, али ти нећеш изгорети.“ И стварно, ујутру је почео пожар, код породице Козлов се запалила сушара. Замало да изгори цело село, ветар је почео да дува на другу страну села и мајчина кућа остаде цела.

Једне јесени Матронушка је седела на земљаном насипу који су направили око куће до прозора, ради топлоте. Мајка јој каже: „Зашто седиш? Хладно је, иди у кућу.“ Матрона одговара: „Не могу да седим код куће, тамо ми подмећу ватру, боду ме вилама.“ Мајка јој каже: „Нема тамо никога.“ Матрона одговара: „Па ти, мама, не разумеш, сатана ме искушава.“ То се касније није понављало.

У детињству се блажена Матрона играла луткама. Односно, шта подразумевати под речју „играла“? Носила је широку хаљину. Направили су јој много лутки ручне израде и она је бацала по једну лутку за пазух и оне као да су скакале кроз хаљину и падале. Тиме је, како су касније људи дошли до закључка, показивала да ће мајке убијати своју децу у утроби.

Једном је моја тетка Анисја кренула код Матроне са својом тетком Татјаном. Татјана иде отвореног срца, а Анисја каже: „Ма немој, шта она зна! Шта може да нам каже?“ Међутим, кад су дошле, Матрона рече: „Татјана нека уђе, а ова нека иде код онога ко зна.“ И није је примила.

У Ушћу је, на четири километра од Себјона, живео неки човек који није могао да хода. Матрона је рекла: „Нека крене ујутру код мене, нека

допузи. До једно три сата ће допузати.“ Пузио је ова четири километра, а од ње је отишао ногама. Исцелила га је.

Матрона је још говорила да је велики грех шминкати се, да човек квари и понижава образ људске природе, допуњава оно што Господ није дао, ствара лажну лепоту, што води у разврат и да ће ти људи бити у паклу.

Баба Ана је сломила прст, отишла је код Матроне, а успут је мислила: „Боље ми је да идем у Берјозовку, код оне бабе што намешта кости“, али је решила да прво сврати код Матроне. Кад је Ана дошла Матрона каже: „Мама, ко је то дошао? Ана? Па ти си, Ана, хтела да идеш у Берјозовку да исправиш прст, па иди, иди!“ Кренула је, треба да се иде седам километара. Дошла је, а баба јој рече: „Па где ти је сломљен прст? Здрав је!“ Ето, дакле, док је ишла, Матрона јој је исцелила прст.

Неки мушкарац је дошао у Себјоно у храм, купио је много великих свећа и палио их је на сваком чираку. Парохијани кажу: „Не жали новац“, а Матрона је то чула па каже: „Не пали он свеће, него стубове поставља, зато што треба да гради кућу.“ Матрона је често долазила у свој храм у Себјону и увек је стајала с леве стране певајући тихо уз појце.

Блажена Матрона је отишла из Себјона отприлике 1925. године зато што су се њена браћа Михаил и Иван односили према њој с презиром, били су против тога да народ долази код ње. Оба брата су били комунисти, а Матронушка им је својом вером у Бога сметала, а и плашили су се за свој положај и за родитеље.

На три километра од села Шчепено биле су мале као колоније, по пет кућа, у пољу. Тамо су живе две сестре тета Наташа и Шура. Оне су примиле просјакињу Прасковју (сви су је звали Пањка) и живе су утроје. Имале су коња и краву. И њима су одузели „Имовину“ – узеше им коња и краву.

Тада је Шура отишла у Москву да издејствује нешто и уједно да сврати код Матроне. Кад је дошла код рођака пита их за Матронину адресу. А они неће да јој дају адресу: „Ти си лепа, стално идеш с просцима, немаш шта да тражиш код Матроне.“ Кад је легла да спава усни сан: прилази јој Матрона, ставља јој на главу златни венац, каже: „Нису те пустили код мене, а ја ти дајем златни венац.“ Ујутру устаде и рече рођацима: „Нисте ме пустили код Матроне, а она ми се у сну јавила.“ И крену на пријем код Калињина, стаде у ред. А ред је био за недељу дана. Била су јој потребна документа, људи виде да је са села, питају да ли има личну карту. „Ево“, одговара, „испод пазуха ми је, кад ме позове, показашу.“ (Личну карту, наравно, није имала, одакле у то време њој, сељанки?) Неочекивано јој је пришла непозната жена и рекла: „Хајдете са мном, провешћу вас на друга врата.“ Провела је около, попеле су се на шести спрат и ушле у кабинет Калињина. Он каже: „Седите, шта вам се десило?“ „Узели су нам коња, краву и земљу“, одговара Шура, „јел' треба да умремо од глади?“ „Не, то је неправилно, све ће вам вратити. Идите, немојте да се секирате.“ Следећег

дана је отпутовала кући. Тета Наташа је дочекује: „Шурка, па где си била? Све су нам вратили – краву, коња.” Тако су и живе као самостално домаћинство. Шура је умрла млада, у тридесет трећој години. Једном је Пањка сањала тета-Наташу, убрзо пошто је умрла. Пањка је пита у сну: „Како Шурка тамо живи?” „И ја живим добро”, одговара тета Наташа, „а Шурка живи много изнад мене, у врту, добро.”

Године 1952. мама и ја смо биле код Матроне пред њену смрт. Имале смо адресу на којој је Матронушка живела. Прво смо дошле у Старо-коњушенску улицу код Јевдокије Михајловне,* из нашег села. Имала је велику собу, од око четрдесет квадрата, иконе одозго до доле, у три угла. Матронушке тамо више није било... Јевдокија Михајловна нам је испричала да је Мајчица отишла у Сходњу, дала нам је њену адресу. Пред полазак Матронушка је упозорила: „Одлазим, тако треба. Против свих нас се спрема нешто страшно, не смем да будем овде, тако ће бити боље...” И раније је било тако. Комшије су се жалиле што људи стално долазе, чак и пуковници колима долазе. А времена су била стаљинска.

Тако је и било. Ноћу су дошла три пуковника и три војника из МГБ, опколили су кућу, ушли. Јевдокијина кћерка Зинаида је лежала у кревету, видела их је и почела да се моли да само њу ухапсе, а не мајку и брата. Показали су налог за хапшење Зинаиде. Она је одлазећи пала на колена пред икону „Спаситељка оних који пропадају” (Мајчицина друга икона коју је наручила од уметника) и молила се (мислила је да се моли у себи, а испоставило се да је наглас): „Царице Небеска, нико не може да ми помогне, ни мајка, ни брат, само Ти, у Твоје руке предајем свој живот!” Одвезоше је. Сина Сергеја су лишили права да ради у струци, запослио се у фабрици као радник.

Јевдокија Михајловна ми је дала да прочитам Зинаидино писмо које је писала с Колиме: „Мама, немој да се секираш, Мамусик (тако су звали Мајчицу) ме свуда чува у свуда је са мном.” Мајчица се у сну јавила Зинаиди и она је разумела да је умрла; написала је писмо мајци – тачно, дан њене смрти. Јевдокија Михајловна је причала да су после кћеркиног хапшења и њу вукли по иследништвима на Лубјанки, да су јој претили. Отпутовала је у Сходњу код Мајчице са својом несрећом, а она јој је рекла: „Само немој да плачеш, моли Царицу Небеску и моли се Богу, а њима ништа немој да одговараш, с њима немој да се препиреш. Моли се Господу, моли Царицу Небеску и више ти ништа не треба. Главно је да не плачеш, да се не секираш. Зинаида неће нестати, вратиће се.”

Све познанике су испитивали, забранили су да се иде код њих – „не-пријатељи народа”. Мајчицу су избацили из Москве и последње место њеног боравка је и остала Сходња, где је и умрла.

* Жданов.

Мајчицин живот је био пут скитања, без пристаништа. У Москви је живела на многим местима, селила се с места на место, ко је узме. Пре рата је дуго живела код Жаворонкових у Уљановској улици (пре хапшења оца Василија*).

Живела је у Пјатницкој, код Никитске капије, у Петровско-Разумовском (у Сламеној стражарници), у Сокољницима, у Загорску, у Царицину и на другим местима. Ако ћеш да живиш – живи, а осим Јевдокије Михајловне нико је није пријавио за место боравка, сви су се у то време плашили.

Јевдокија нам је дала Мајчину адресу и ми одосмо у Сходњу. То се дешавало у рано пролеће, вероватно у марту, снег је био велик. Допутовали смо електричним возом, а даље треба да се иде око један километар пешке до њене куће. Дођосмо, излази нам у сусрет домаћин: „Код кога ћете?” „Па ми”, кажемо, „идемо код Матроне.” „А она, знате, не прима.” „Како не прима, толико смо времена ишли...” „А чији сте ви?” „Па, ми смо”, кажемо, „исто отуда где се она родила.” „Онда, идите, своје вероватно прима.”

То су били последњи дани њеног живота – у мају је умрла.

Ушли смо, а њена послушница каже: „Не може да вас прими.” Имале су земљани под у гостинској соби, а у кући дрвени; мама и ја падосмо на под на колена и плакале, молиле смо се, много смо плакале што нас не прима – значи, грешне смо.

Вероватно смо двадесетак минута клечале, затим се отворише врата друге собе и Матрона рече: „Добро, нека уђу, нека, нека уђу.”

Тада сам имала двадесет две године, а мама – шездесет. Уђосмо. Ја уђох дрхтећи.

Прво мама поче да разговара с њом, а ја сам стајала поред ње. Мама рече: „Лоше живим с мужем.” Матрона јој одговара: „А ко је крив. Ти си крива, зато што је Господ нама глава, а Господ је у мушком обличју, и ми, жене, морамо да се потчињавамо мушкарцима, ти мораш венац да сачуваш до краја свог живота. Ти си крива што лоше живиш с њим.”

Маму су удали за човека којег није волела... Мајчине речи преокренуше њен живот. После ових речи мама поче да се моли. Касније се њен и очев живот средно.

Ја сам у Москви живела однедавно, годину дана је прошло како сам дошла из села и радила сам на веома тешком радном месту, у котларници Прве градске болнице, достављала сам врелу воду у породилиште. Прљавштина, прашина, било ми је страшно. Закључавала сам се тамо ноћу и мама је са мном ноћила, јер, била сам млада и ноћу су куцали, плашила сам

* Свештеник Василије је муж Матронушкине послушнице Пелагије. Док је био на слободи Мајчица је живела с овом породицом.

се. Ноћу смо се тамо молиле, у тој котларници. То је било пре Матроне, још пре него што смо ишле код ње. Кад смо се виделе поче да прича са мном: „Где радиш? Ух-ух! Узеће те одатле.” А ја тамо у болничкој управи никога нисам познавала и мислим: „Ко ће мене узети? Ко ме сам ја потребна.”

Две недеље касније позива ме главни лекар и каже: „Ти си девојка паметна, писмена, узећемо те да радиш као шеф магацина.” Кажемо: „Плашим се, нећу умети.” „Умећеш. Ако те неко буде вређао, доћи ћеш код мене и ја ћу ти у свему помоћи.” Ето, тако сам почела да радим као шеф магацина, а затим сам прешла у књиговодство.

Још ми је рекла: „А шта си ти то намислила, да учиш? Иди, иди, сад је такво време, треба учити.” А ја сам мислила да учим за медицинску сестру, али се рат недавно завршио и још ми је остао страх да ће ме изненада позвати у рат, па сам се плашила да идем да учим. Међутим, кад ме је она благословила почех да учим. Затим ми је још рекла: „Твоја судбина је далеко, ови просци који ти се сад удварају нису твоји, твоја судбина је далеко.”

Тада сам имала двадесет две година, а удала сам се у двадесет деветој години. Тачно је рекла. Још је казала: „Касније ћеш живети добро-добро, нећеш знати колико пара у новчанику имаш.” Ево, ни сад не знам колико новца имам. Други броје, пребројавају, а ја никад не знам. На пример, данас немам пара, а сутра се обавезно појаве, однекуд дођу, али дођу.

На опроштају нас је Матрона позвала да дођемо код ње, рекла је: „Погните главе”, и благословила нас је...

Почетком маја смо опет хтели да одемо код Матушке. Долазимо код Јевдокије у Старокоњушенску улицу да сазнамо да није случајно тамо, а она нам саопштава да је Матрона умрла и да ће је сутрадан у шест сати увече, значи, трећег маја, донети у храм Положења Ризе Богородичине. Онерасположиле смо се, било нам је неиздрживо жао што је више нећемо видети, шта сад да радимо? И кренусмо кући.

Мама и ја смо планирале да трећег маја одемо у Загорск код преподобног Сергија... Али, кажемо, сад нећемо ићи у Загорск, иначе нећемо стићи да сутра испратимо мајчицу Матрону. Легосмо да спавамо. Одједном Матрона у пола пет буди маму: „Устај, устај брже, свуда ћете стићи, идите у Загорск, свуда ћете стићи.” Истог тренутка се спремисмо и кренусмо у манастир, тамо смо однеле цедуљицу за новопрестављену блажену Матрону. Очигледно да нас је послала тамо да обавести о својој смрти. Тако су и у Тројице-Сергијевој лаври сазнали за смрт Мајчице и монаси су допутовали из манастира уочи сахране и на дан сахране. У Сергијевој лаври су добро познавали Мајчицу, често је тамо одлазила у госте. На општем помену је свештеник узео нашу цедуљицу и рекао: „А ко је дао цедуљицу? Ко је дао цедуљицу? Није ваљда умрла?” Очигледно да су је многи тамо познавали. Кажемо: „Ми смо дале. Да умрла је. Данас у шест сати ће је донети у храм Положења Ризе Богородичине у Москви.” Врати-

ле смо се, стигле смо, чак смо два сата чекале да је доведу. Ковчег с њеним телом је стајао на средини цркве, лице је било откривено. Руке су јој биле тако мале, буцмасте, као у детета и сви су прилазили и целивали руке.

Сви људи који су били у цркви су плакали: изгубили су најдрагоценије – путеводитељку у животу, како живети без ње? Такав је ослонац била, каже реч и не размишљаш, не кидаш се, све тако и буде...

Не могу да опишем шта сам осећала у цркви, нешто необично, као да сам ледбела у ваздуху...

Извршено је опело, све су урадили како треба и четвртог маја је сахрањена на Даниловском гробљу. Падао је снег, сећам се као сад. Дошао је аутобус. Неко је ишао аутобусом, а неко пешке, до гробља нема пуно. Сахрањена је тамо где се и сада налази. Долазе људи, пале свеће на гробу, свештеници служе парастосе. Тамо код ње гори неугасиво кандило од дана кад је сахрањена.

У Добрињинској, где сам живела на брзину су рушили куће и нас су раселили. Тада сам ишла код Матроне на гроб рано ујутру, пре посла и молила сам да ми помогне у тешким тренуцима.

Живела сам са сином и молила Матрону да ми дају стан, као што је законом предвиђено, преко тога ништа нисам молила.

Сви су већ били расељени, остале су само породице са по двоје људи. И нас су позвали на комисију, решавају колику квадратуру да нам дају. Шеф гледа документа. Серјожа је имао једанаест година, требало је да нам дају једноособан стан, а он је написао решење за двособни стан. Одмах сам схватила да је Матрона помогла. Три дана пре тога, у ноћ са суботе на недељу сањала сам Матрону. Стојимо син и ја поред гардеробе – ту су ми стајале иконе. Мајчица Матрона отвара врата која воде у нашу собу. Сама је у широком сарафану, коса седа... Отвара врата и слаже тако велико брдо, готово њене висине, само што не могу да разаберем, као да је магла, да ли су то јабуке или крупна јаја. Окреће се према нама и каже: „То сам вам ја донела!” Одмах сам схватила да нам је то она донела стан. Тада Серјожа и ја одмах отрчасмо у цркву, затим на гробље, помолисмо се, заблагодарисмо. И заиста смо добили двособан стан, какав нисмо очекивали.

Још пре него што сам се пензионисала, годину дана сам молила Матрону да добијем већу пензију, да могу довољно да дајем и за храм. И нашла сам нека допунска документа и добила пуну пензију, сто тридесет два рубља. А касније сањам, као да сам дошла у болницу да посетим Матрону. Кажемо: „Матронушка, добила сам пензију!” А она: „Ох, како се радујем због тебе, како се радујем!” Види се да се молила за мене.

Један свештеник ми је рекао да Матрону помињем као свету. Тако сам и почела да радим негде седамдесете године. После пола године сањам је: долази код мене на свој гроб и каже: „Још нисам света, немој да ме зовеш светом”, и опет почех да јој се обраћам као блаженој Матрони.

На Васкрс 1989. године на Матронин гроб дођоше две жене којима су биле бачене чини, једна има око четрдесет година, а друга тридесетак. Стајала сам покрај Матрониних ногу, код хрasta, а оне код главе. Било је десетак људи. Једна од те две поче да виче: „Ох ти, Матрона! За све се молиш, Матрона!“ Ја јој кажем: „Стави главу на Матронин гроб, ту где се налази Мајчицина глава.“ Она не може, нешто јој смета. Кажем: „Стави, стави, не бој се, погни главу, стави.“ На крају је ставила главу; али почеше да јој се тресу ноге и она поче да пада на земљу у грчевима. Затим је то прошло. Устаде, постало јој је лакше.

На гробу су лежала фарбана јаја. Кажем јој: „Узми три црвена јајета.“ Она: „Да? Да узмем три јајета, да узмем?“ и пружа руку, а рука све лебди изнад јаја и никако не може да их узме. „Узми, узми“, кажем, „не бој се.“ А друга стоји поред и виче: „Немој да узимаш фарбана јаја, немој да узимаш фарбана јаја, не узимај!“ На крају је ипак узела и пита: „Шта да радим с њима?“ Кажем јој: „Стави у цеп, сутра ћеш их појести, *што ти је од Мајтроне*.“ А друга узима прстохват песка и одмах ставља у уста и почиње да жваће, да гута и да виче. Затим без икаквих потешкоћа узме јаје. Обе утихнуше, умирише се, попричаше с нама и кренуше. Више их нисам видела. Ето како делује сам гроб и присуство Мајчице.

Блажена Матронушка је још за живота говорила: „После моје смрти долазите код мене на гроб. Како сам примала људе, тако ћу и наставити да их примам.“ Блажена Матрона је три дана пре своје смрти рекла да ће се преставити Господу. Питали су је: „Матронушка, како да живимо? С ким ћемо сада остати, с ким ћемо се саветовати?“ Она је одговорила: „После моје смрти долазите на гроб, помагаћу вам и молићу се за вас исто као за живота. Разговарајте са мном, поверавајте ми сваку своју несрећу, ја ћу вас видети и чути; шта кажем вашој души, то и радите.“

**Прича Ане Филиповне Виборнов, кћерке Ксеније,
која је за живота блажене Матроне била председник
црквеног одбора у Себјонској цркви**

Матрона је крштена у нашем храму, у стражарници при цркви заједно с мојим татом. Прво је крштен тата, а затим она. Кад је била уроњена у крстионицу неописиви миомирис је запахнуо целу стражарницу. Сви су се зачудили: „Шта то тако мирише? Шта је то?“ А свештеник је рекао: „Ова девојчица је дарована од Господа. Она ће бити праведница.“ Свештеник је још рекао њеној мајци: „Ако она нешто замоли обавезно се директно мени обратите и немојте се стидети, говорите шта треба.“

Једном је Матронушка рекла: „Мама, стално снивам икону „Спаситељка оних који пропадају“. Мати Божија нас моли да дође у цркву.“ Окупише се жене, Матронушка их благослови да скупљају новац за икону по свим селима.

Неки човек даде рубал преко воље и његов брат даде копејку ради подсмеха. Кад су паре донели Матрони, она је прегледала сав новац, нешто је тражила, нашла је овај рубал и копејку: „Мама, врати им, они сав новац кваре.“

Чим су паре биле сакупљене одмах су кренули у Богородицк и тамо наручили икону „Спаситељка оних који пропадају“. Кад је икона била готова послали су некога да о томе обавести. Затим су узели чирак с три свеће и икону у кивоту и понели је од Богородицка до саме цркве у Себјону с литијом, с барјацима.

Тако су је и донели до нашег села. Ишли су пешке, носили на рукама, а нису осећали тежину, била је као перо, и сама Матрона је изашла да дочека икону на удаљености од четири километра од села, водили су је под руке. Одједном каже: „Немојте даље да идете, сад ће већ брзо, већ иду, близу су.“ Била је слепа од рођења, а све је говорила као да види. „Ево, иду, кроз пола сата ће доћи, донеће икону.“ Истина, кроз пола сата се на видику показа литија. Овде, на месту где су житељи дочекивали икону одслужен је молебан и тек онда је однета до Себјона. А Матрона се час држала за икону, час су је водили испод руке, слепа је, ништа није видела. Кад су донели икону, опет је био молебан и икона је стављена у наш храм. И дан-данас тамо стоји.*

Матрона је предсказивала од своје седме године, чак и раније. Кад јој је било шест-седам година мајка одједном поче да је грди: „Зашто скидаш крстић. Намучи ме, слепо дете!“ Матрона одговара: „Мама, ти си слепа, ја имам свој крстић на грудима.“ Рођена је с крстићем на грудима. Кад је мајка видела рече: „Мила кћери! Опрости ми, а ја сам те стално грдила! Нисам ни видела да имаш такав крстић!“

Кад је почела да предсказује код ње поче да долази веома много људи. Довозили су оне који нису могли да устану. Овде преноћи једну ноћ и враћа се здрав. Била је велика помоћница!

А са мном се десила следећа ствар. Наравно, не сећам се, тада сам имала девет месеци. Врачарство постоји и данас, и тада га је било. Мене је „омађијала“ рођена тетка: погледала ме је у колевци, помазила – и савиле су ми се ноге у коленима. Мама је дошла с посла – дете неће да сиса, виче из свег гласа, лежи повивши ноге као да их је неко савио, привије не уз груди. Никако нису могли да ми их исправе, кад ми је било девет месеци уопште нисам устајала на ноге. Матроне тада није било, била је у Москви. Ујка је отишао по њу и довезао је у Себјоно. Рођаци су јавили да је Мајчица дошла. Моја мама истог тренутка отрча код Матроне. Она је живела на удаљености од осам кућа од нас. Помоћница је била неза-

* Данас се икона Мајке Божије „Спаситељка оних који пропадају“ налази у Свето-Успенском манастиру Тулске епархије (град Новомосковск).

довољна: „Ето, не дају ни да се одспава.” А мајка каже: „Дарија, то није твоја ствар. Знаш колико она спава.” А Матрона рече: „Донеси, донеси, Аксињушка. Колевку изнеси на ветар, нека колевка стоји на улици, а девојчицу донеси код мене.” Матрона ми је два сата читала молитве. Заспала сам на њеним грудима. Матрона рече: „Стави је на чисто место и све пошкропи водом – колевку, целу кућу.” Ставили су ме на сто. Матрона је дала воде, све је покропила водом, ставила ме је у колевку. И ево, кад сам почела да се мрдам у колевци мама приђе и узме ме. Донела ме до стола, ставила да седим. Већ сам седела и ножице су ми биле спуштене. Затим сам збацила покривач с колена и стала на ноге. Осмехујем се рођеној браћи (имала сам три брата). Сви се обрадоваше, а ја ето, почех да се смејем и већ почех да ходам. Тако сам за један дан постала здрава. Ето каква је помоћница била наше Мајчице! Мама је све време код ње ишла, још док је била млада. У Москву је долазила после, кад је Матрона отишла из села. И све време је помагала мами.

А десио се још и следећи случај. Дођоше код моје баке две жене и одоше код Матроне на исцељење. Једна је ишла с вером, а друга с лукавством. Дођоше код Мајчице. Једну је примила, дала јој је воде, а другој чак ни воде није дала. „За вас”, каже, „немам водиче.” Враћају се од Мајчице, а моја бака каже: „Ох, драга, даћу вам водиче, имам Матронине водиче!” Нахранила их је, ове старице, напојила их је чајем и оне почеше да се спремају. А бака се сетила и каже: „Причекај, сад ћу ти налити водиче.” Само што је налила водиче, ставила на сточић: „Ево, узми”, кад флашица пуче на два дела и водича се проли. Тада моја бака поче да виче: „Јаој, шта сам урадила! Зашто сам ти дала воду!” Отрчала је код Матроне, а Матрона само што она уђе каже: „Дођи, дођи, сад ћу да ти покажем како ћеш мојом водом да располажеш! Није ваљда да немам воде? Продобрила си се, па си дала! Шта је било, јеси ли јој дала воду?” „Не. Мајчице, нисам дала. Флаша је пукла...” „Знам да је пукла! Она ни у рукама не сме да има моју воду.”

Мама је стално ишла код ње, а отац није ишао. Сви су знали Мајчицу и долазили код ње с невољама, бригама. Ако некога „омађијају” – иду код ње. Да им воде и сви се исцељују.

После је отишла у Москву из села, али је ипак долазила у посету, из Москве је долазила. Или позове или сама дође, недостаје јој кућа, мајка.

Једном сам морала да идем код Матроне, то је било први пут. А пре тога сам је сањала; седи у црној хаљини, коса с раздељком по средини и руке су, ево овако спуштене. Такву сам је сањала. Устајем и кажем: „Мама, видела сам Матронушку.” „А каква је била?” „Ево каква. Руке су јој биле мале, тако пуначке, коса густа с раздељком по средини, хаљина црна на беле тачкице.” И тачно, видела сам да је таква кад је требало да одем код ње. Кажем јој: „Мати, сањала сам те такву.” А Мајчица каже: „Па кукала си мајци две недеље, па сам ти се привидела.”

Ето, таква је била наша Матрона и све ја знала. Дешавало се да само што уђеш, а она већ говори из своје собе: „То су наши, нашим сам недо-стајала, брже отварај!” Ето како је била прозорљива! Или дођу људи код ње с раздаљине од двеста километара. Иду, а успут све о својим проблемима мисле. Само што уђу код ње, а она им каже: „Ево, код вас је таква и таква ствар, ето шта је.” Говорила је, па је чак и поименце називала.

А ево шта се још догодило. Дошао је мој брат из Москве код мајке. Тако он и ја поведосмо краву у Москву на продају, на Белоруску железничку станицу, а одатле – у Жаворонки. Прешли смо око тридесет километара кад смо открили да су брату негде испала документа: и његова, и моја, и од краве – све је изгубио. Каже: „Сад ћу да се убијем! Шта да радим?” А ја старијем брату рекох да је будала. „И како ћемо сад да идемо?” „Молићемо Матрону, она ће да нам помогне, кренуће с нама.” Ето, то је Мајчица! Показивала нам је пут и показивала нам је кућу у којој ћемо да ноћимо. До Москве смо ишли десет дана. И овако смо коначили: Матрона покаже где је кућа, куцамо – и примају нас. Наравно, показивала је у мислима. Питам брата: „А где ћемо да ноћимо?” Он каже: „Ево куће поред баште, с плавим кровом.” Одосмо тамо, покуцасмо, домаћини нас пустише и дадоше нам конак. А кад је долазила патрола одговарали су: „Нема код нас туђих, само су брат и сестра допутовали.” А ми нисмо имали документа! А они нам нису ни тражили, примали су нас као рођене. И тако је било током целог пута. За десет дана смо дошли, доведосмо краву, све је добро прошло. Брат се чуди, после рата су свуда биле патроле, свуда су заустављали, али нас нигде не зауставише. Кажем брату: „Видиш, каква чуда!” Он каже: „Видим, Њура.” Онда кажем: „Ево, вратићемо се после девет или око једанаест, хоћеш ли отићи код Матронушке?” „Хоћу.”

Брат и ја дођосмо код Матроне, још се ни врата нису отворила, а чујемо њен глас. Пазитељка одвара, а она се смеје: „Пуштај их, пуштај, то су наши. Ја сам, слепа, цео пут с њом краву за реп водила. Води јој краву, па јој дај кућу, па конак код добрих људи! Ево кад сам ти затребала! Нисам ти силазила с језика!” А брату каже: „Како то, сестра је млађа од тебе, а назвала те будалом?” Брат је касније говорио: „Коса ми се дигла на глави, јер није ишла с нама, а све зна!” Онда брат пита Матрону: „Шта сад да радим – сва документа сам изгубио.” „Твоја документа коштају свега десет рубаља. Ништа ти неће бити.” Ми се захвалисмо Мајчици! Како је правилна, каква је то дубока вера била! Богом дарована!

Много пута сам ишла код ње. Једном сам отишла са сестром од тетке. Причала сам с Мајчицом, она ми је читала молитве. А сестра од тетеке ћути, језик као да се прилепио у устима. Матрона јој каже: „Што си језик склонила! Код куће само псујеш, а овде си се ућутала!” Сестра је мало ћутала и одговара: „Језик ми је негде отишао, не могу да говорим.” Питала је само за мужа, али јој је Матрона рекла: „Сама размишљај.” Сестра се

уплашила и више ништа није питала – ни за мужа, ни за брата. Они нису дошли после рата. А Матрона каже: „Брат ти је жив и мужа твог све време помињем, муж ти је такође жив.” Испоставило се да је све тако. Брат је касније још много пута долазио код мене.

А још сам једном ишла код ње за време поста, не задуго пре њене смрти. Каже ми: „Не бој се, сад неће бити рата. Лећи ћемо овако, а устаће-мо другачије.” „А како другачије?” „Прећи ћемо”, каже, „на рало.” Кажем: „Мајчице, не знам шта је рало?” „Плуг, на плуг ћемо прећи.” Кажем: „А где ће трактори да нестану?” „О-о, трактори!” Једноставно је рекла: „Плуг ће да ради и живот ће бити добар. Још нисмо дочекали таква времена. Ти нећеш умрети и све ћеш то видети.” Ето, чекам.

Да, још је говорила: „Рата неће бити, без рата ћете сви умрети, биће много жртава, сви ћете мртви лежати на земљи. А још ћу вам рећи: увече ће све бити на земљи, а ујутру кад устанете – све ће отићи у земљу. Без рата је рат.”

Много пута су Матрону хтели да ухапсе. Једном је по њу дошао милиционер, а она му каже: „Иди, иди што пре, несрећа ти се код куће дешава.” Послушао је, отишао кући, а жена му је изгорела од керозина, међутим, до болнице ју је ипак живу довезао. Долази ујутру на посао, кажу му: „Јеси ли ухапсио слепицу?” А он одговара: „Слепу никад нећу ухапсити. Да ми слепа није рекла, изгубио бих жену, а овако сам ипак жену у болницу одвезао.” Матрона му је тада рекла: „Иди што пре, несрећа ти је у кући, а слепа ти нигде неће побећи. Седим у кревету, никуда не идем.”

Једном је Мајчица отишла у Куликовку, километар од нас, на коњу, некоме да помогне, тамо је нека жена била много болесна. А муж те жене каже: „Иди тамо је дошла твоја с лончићима! Иди, купи лончиће.” Жена поче да грди мужа: „Ти си будала, будала!” Али је ипак дошла код Матроне, није га се уплашила, дошла је. Само што је отворила врата, а Мајчица јој каже: „А ја сам све лончиће полупала! И немам лончића!” Ова јој каже: „Матронушка, опрости! Али шта да радим с оваквим мужем? Комплетна будала, ето то је!”

Видите какве ствари! Она је све знала. А с какве даљине су код ње долазили – двеста, триста километара и она је знала како се човек зове!

Мајчицин брат није веровао у њену моћ: „Шта зна!” Рођени брат, а није веровао. А кад га је сустигла невоља поверовао је. И ево, у последње време (живела је у Москви) брат је почео да долази код ње и колико је пута молио сестру за опроштај!

Моја мама је родом из села Ушће. Тамо је имала брата. Једном он устаје – ни руке, ни ноге се не померају, постадоше као штапови. А он такође није веровао Матрони. После маме је у село Себјоно допутовала братовљева кћи: „Кумо, хајдемо брже, оцу је лоше, као да је постао глуп: руке су му спуштене, очи гледају као у будале, језик лоше говори.” Тада

моја мама упрегну коња и она и отац кренуше у Ушће. Дођоше код брата, а он погледа маму и једва изговори: „Се-стро...” Мама га грди: „Што си се погурио?” „Не знам... Постао сам... лоше ми је...” И опет заћута. „Па, шта да се ради, седи! Идемо код Матронушке.” Спаковала је брата и довезла га код нас у село. Оставила га је код куће, а сама је кренула напред код Матроне да пита да ли може да га доведе. (Мајчица је живела осам кућа од нас.) Долази, а Матрона јој каже: „Добро, поверовао си да ништа не знам и сам си постао као штап!” А још га није ни видела! А ево како је рекла: „Води га код мене! Помоћи ћу.” А брату је Матрона рекла: „Захвали сестри, због ње ти помажем.” Читала му је молитве, дала му је воде. И обузе га сан. Легао је овде да спава, код моје мајке. Заспао је као заклан. Ујутру је устао потпуно здрав. Само што је воде попио и покروпили су га. Све му је прошло.

Ксенију, моју маму, су често вређале Прасковја и Марија. Марија је била благајница у цркви. Кад је Марија почела да пече просфоре и да их продаје у ћошку, нико их није куповао. Оставила их је. Отишла је код Матроне, а ова је куцнула по глави и посаветовала: „Ти ни праг Ксенијин немој да пређеш, већ с прага моли за опроштај.” Кад је Марија дошла код нас много је плакала: „Тетка Ксенија, опростите! Не могу чак ни праг ваш да пређем.”

Једном је моја мама отпутовала по Матрону у Москву: „Мајчице, идемо код мене, живећеш код мене, чега се бојиш? Сахранила бих те у храму, тамо у поду, где је „Спаситељка оних који пропадају”, цигле ћу да померим...” „Доћи ћу, доћи ћу”, одговара Матрона. „Колико народа ће код мене долазити, игла нема где да падне. И мој храм никада неће затворити.”

Једном сам допутовала у Москву код Мајчице, а она ми каже: „Иди кући, доведи звоно у цркву и икону „Покров Пресвете Богородице”. Уплашила сам се да ће ми бити тешко да носим. А она каже: „Понећеш као перце, нећеш ни осетити.” И довезла сам. Звоно је било сребрно, а како је звонило!

А једном сам била код Матроне у Москви заједно са снахом. Матрона каже: „Ево ви сте у Москви, а шта се код ваше куће ради! Двадесет пет кућа је изгорело! Брже се враћајте назад.” Допутовали смо у Себјоно и сазнали да је све тако и било. Једна бака је свратила у собу, а тамо се налазила сува нана и ланене крпе. Запалила је шибицу и све се запалило.

Једна жена из Себјона, Валентина, радила је у Москви као секретарица код судије, а шеф ју је посаветовао да иде да ради у бази, учио је да краде: „Можда ћеш нешто некад да узмеш.” Одлучила је да оде код Матроне и да пита да ли да пређе на други посао, а Матрона јој каже: „Немој јурити за већом платом, како радиш тако и ради и наћи ће се за тебе већа плата.” Тада шеф понуди другој секретарици да пређе на базу. Ова се сложила, а Валентина је прешла на њено место с већом платом. Валентина дође код

Матроне и рече: „Сад више примам.” „Ето, видиш, а онај посао није био твој.” А друга девојка је у магацину радила само три месеца. Једном је однела две теглице с нечим. За ове теглице је добила три године. Валентина се захваљивала Матрони: „Бако, велико ти хвала. А оној су дали три године.” „Па знала сам да то није твој посао, то је било њено место.”

Матронушкин рођак Иван је живео у Загорску. И одједном га она позива да дође, наравно, у мислима га је звала. Откуда је он то могао да зна? Он је ето, у Загорску живео, а она у Москви. Долази код свог шефа и каже: „Хоћу да вас замолим за слободан дан: стварно више не могу да издржим, морам да одем код тетке.” Дошао је и не зна о чему се ради. А Матрона му каже: „Хајде, хајде, пребаци ме што пре до Загорска, до своје таште.” Одвезао ју је код таште. И чим су отишли дошла је милиција. Колико пута је тако било: само што науме да је ухапсе, а она непосредно пре тога одлази.

Још је Матрона живела код Вањине тетке кад смо дошли тамо да преноћимо Марија Васиљевна Куликов и ја. Марија Васиљевна се секира: „Где ћемо да ноћимо?” А ја кажем: „Мајчица ће нас сместити, макар на прагу.” Само што смо ушле Матрона речи: „Нећу вам дати перину, али вас из куће нећу пустити, биће места за све.” И још је рекла: „Ево неки долазе, по сву ноћ не спавају, стражаре да виде како ћу да се молим.” Марија Васиљевна није обратила пажњу на ове речи, а после је све тако испало: ја сам спавала као заклана, а Марија Васиљевна није спавала – бдила је.

Једном сам дошла код Матроне у Москву. Наш храм у Себјону је био затворен и молили смо да га отворе. Била сам код митрополита Крутицког и Коломенског – то је било после рата. Онда сам отишла код Матроне, а она каже: „Више немој да идеш, вашу цркву ће отворити, служиће монах.” И стварно, дошао је монах, отац Евлогије, али није дуго служио, само седам месеци.

Кад сам последњи пут била код Матроне рекла је: „Ако ти се нешто деси дођи код мене на гроб. Сагни се, питај шта ти треба и даћу ти савет.” А било је таквих случајева.

Кад је Матрона умрла моја мама је још била жива. Кад нам је стигао телеграм мама је имала неких послова и није отишла на сахрану. И после тога је стално кукала: „Кћери! Што нисам отишла? Мрзело ме је!” А убрзо је сањала: „Матрона јој каже: „Што те је мрзело па ниси дошла? Добро, хајдемо, мало ћу те провозати, све ћу ти показати.” И ево, у сну јој је показала због чега се покојници муче. Ко много говори, смеје се – њему је најгоре: језик му је као на врелом тигању. Мама јој каже: „Бојим се!” И много ју је тако водила. Затим се још сећа: тамо је била ограда, а иза оградe људи се кувају у ватри, само главе вире. Мама је причала: „Тада сам чак викнула, окренула главу у страну да нећу чак ни да гледам.” Ето какве јој је ствари показала. Мама дуго није могла да заборави тај сан.

А још док је била жива Матрона се ошишала и дала ми је мало косе са слепоочница и рекла: „Даћу ти свој прамен са слепоочница, чувај га. И увек долази на гроб кад имаш неку невољу или нешто. Моли од срца и помоћи ћу ти.”

ПРИЧА ЕВГЕНИЈЕ ИВАНОВНЕ КАЛАЧОВ, СЕСТРЕ ВАСИЛИЈА ИВАНОВИЧА ПРОХОРОВА, РОЂЕНЕ 1907. ГОДИНЕ

Рођена мајка је говорила Матрони: „Несрећно моје дете!” А Матрона јој је одговарала: „Ја несрећна! Вања и Миша су ти несрећници!”

Кад је газдарица купила кућу у Себјону дошла је код Матроне и каже: „Хоћу да градим звоник.” „То што си намислила неће се остварити”, одговара Матрона. „Како се неће остварити? Све имам – и новац и материјал.” А све је то било пред револуцију.

Нашем оцу су одузели коња. Отац је дошао кући, не зна шта да ради, можда да се суди? Мајка је отишла код Матроне и Матрона јој рече: „Ако се будете судили више ће вас коњ коштати. Више ћете потрошити за суђење него што ћете добити.” Родитељи нису послушали, унајмили су адвоката. Колико су новца дали, довели су свог коња, а он се скроз претворио у костура. Тамо су га терали, гонили, нису га жалили.

Моја сестра се разболела од шарлаха. Мама је спавала поред плакара, а њу је стављала да спава поред, на јастуку. Ноћу је деда устао, а девојчица се загрцнула и угушила. „Јаој, девојчица је мртва!” Запалише ватру, почеше да је враћају у живот, а она је умрла. Моја мајка Анастасија оде код Матроне. Она је дочекује: „Немој да мислиш, ниси је ти угушила.” „А ја мислим да сам је угушила.” „Ако тако мислиш, пали кандило до годину дана.”

ПРИЧА АНАСТАСИЈЕ, СТАНОВНИЦЕ ГРАДА КИМОВСКА

Кад је Матрона имала већ три године излазила је напоље. А девојчице налеме коприве, излупају је копривом и баце у дубоку јаму. А онда се сакрију и гледају како ће одатле да испузи. Она је с тешком муком излазила и ишла кући. Кад су је касније звале да се игра одговарала им је: „Нећу више да долазим. Изударате ме копривом, бацате у јаму, грдите ме што сам слепа, смејете ми се.” И више није хтела да излази с децом.

Једном су код Матронушке дошла жене из села Орловка. Матрона је примала седећи поред прозора. Дођоше код ње у току Васкршње недеље. Једној је дала просфору, другој воду, трећој – црвено јаје и последњој је рекла да то јаје поједе кад изађе из дворишта на гумну. Жена стави јаје испод пазуха и оне кренуше. Кад су изашле на гумно жена је, као што јој је Матрона заповедила, разбила јаје, а тамо – миш. Приђоше прозору, а Матрона рече: „Шта је, је ли ти гадно да једеш миша?” „Матронушка, па како да га поједем?” „А како си људима продавала млеко, тим пре сирочади, удовицама, сиромашнима који немају краву? Миш је био у млеку, ти си га вадил, а млеко си давала људима.” Жена каже: „Матронушка, па

они нису видели миша и нису знали, а ја сам га отуда вадила.” „А Бог зна да си млеко с мишем продавала.”

У селу Ушће нека жена је била омађијана. Матрона ју је излечила. И та Јевдокија је тридесете или двадесет девете године отишла у Москву. Касније се вратила оданде, примила је Матрону и Матрона је дуго живела код ње.

Прича Ане Дмитријевне Прохоров

Матронушка је мојој мами рођена тетка. У Сходњи, где је живела у последње време (после смо ми били тамо) све су развалили и ујка Серјожа, код којег је живела, је умро.

Нисам знала како да је зовем и било ми је незгодно због тога. Међутим, она ми рече: „Што ме никако не зовеш? Ко ти ја дођем? Бака. Иако се нисам удавала ипак сам ти бака.”

У Москву сам дошла тридесет седме године, живела сам у Котљаковској улици број двадесет осам. И код ујка-Вање сам живела, маминог брата, на Комсомољском тргу, и у Ногинску, код војника. Имала сам тринаест година, завршила сам пет разреда и отпутовала: била је глад. Вратила сам се у септембру, а сва места у шестом разреду су била заузета.

Кад је почео рат спремила сам се да идем у Себјоно. Узела сам карту и пред пут свратила код Матроне. „Идем кући.” „Не, немој да идеш кући.” „Па већ сам купила карту.” „А ко ти је дозволио?” „Плашим се, овде бомбардују.” „Тамо ће бити још горе.” Била сам тврдоглава, нисам слушала. А Матрона рече: „Добро, пожалићеш, па ћеш се вратити.”

Тако је и било као што је Матрона рекла.

Вратила сам се у Москву четрдесет седме године. А пет година касније сам узела одмор и отишла у Себјоно и тамо сам се спремила да се удам за Васју, а хтела сам да се удам за другог. Кад сам дошла у Москву код Матроне (она је тада живела у Сходну, улица Курганаја број двадесет три, код ујке Серјоже Курочкина), да јој кажем да одлазим у Себјоно. Тамо већ спремају свадбу, припремају гозбу. А она каже: „Јеси ли се молила Богу? Причекај, немој да идеш.” Ја се успротивих: „Дошао је по мене, како да не одем? Већ су карте купили.” „Сад ћеш да одеш и опет да дођеш. Врати карте.” Нисам је послушала. Дошли смо кући, а сустиже нас телеграм: Матронушка је умрла. И вратисмо се.

Матрона је имала осам година кад су ухапсили нашег деду, Илију Горшкова (муж Матронине сестре). Његова жена се избекумила: „Јаој, шта сад да радим?” Имали су седморо или осморо деце. Матрона каже: „Причекај, доћи ће твој Илија.” „Бежи од мене, слепице!” – бранила се сестра. А Матрона ће њој: „Не слушај, па како хоћеш.” Дошли су у сушару да млате. Матрона их је упозорила: „Млатите брже, јер нећете стићи.” Они почеше да се смеју: „Шта то стално нешто предсказујеш, слепице?” „Добро, како хоћете, али можете да не стигнете.” Почеше да раде кад одједном

неко трчи: „Дошао је Илија!” Они потрчаше, све оставише на гумну. А пре нико није веровао.

Касније је већ имала више година – дванаест или четрнаест, и почела је да осећа неки немир: „Господе, бар да хоће да ме одвезу, ох, што пре! А ти, мајко, узми само једну икону и ништа више.” Тада неочекивано дођоше по њу и одвезоше је у Краснопоље. (Тамо је живела тетка-Поља, која се бринула о њој.) И тог дана увече поче пожар. Све куће изгореше, а Матренина остаде читава.

А једном (живела је код сестре или код куће) дође неки сељак и хтео је да спали кућу, али види како неки човек стално стоји поред куће. Једном је дошао, други пут је дошао, а човек стално стоји, не иде, не да му да подметне пожар. Касније је овај човек дошао код њих с покајањем: „Стварно, ваша слепа нешто зна. Ништа нисам могао да урадим.”

Мајка се спремила да купи краву. Матрона је тада живела у Москви. Мајка долази код ње, а Матрона каже: „Немој да узимаш ову краву.” Мајка је није послушала: „Већ сам се договорила.” И купила је краву. За последње паре је купила, све крпе је продала. А годину дана касније крава црче.

Умро је отац. Мајка каже: „Коњ нам уопште не треба. Млад је.” А ти га промени за старог”, заповеди Матрона. Мајка је није послушала: „Како да променим?” А коњ никоме није дозвољавао да му се приближи. (Кад је умро отац Вањка, мој брат, је имао осам година.) Свеједно га је продала.

Још пре Сходње Матрона је живела у Загорску, код тетке Поље. Често сам ишла код њих. Једном је из Царицина дошла нека болесница, муж јој је био пуковник. Четрнаест година је лежала. Носили су је на носилима кад су први пут дошли. Други пут је већ седела, а трећи пут је већ сама ишла. Њен муж није знао како да се захвали Матрони: „Бар кола да ти купим.” А Матрона је све одбила: „Нису ми потребна твоја кола.”

А још једна жена је долазила код ње – Лена. Удала се из школске клупе. Син је имао осамнаест година кад ју је муж оставио и оженио се другом. Дошла је код Мајчице: „Матронушка, шта да радим? Неће ни да ме види.” „Па, добро.” После пет година разболео се и лежао је у болници. Лена долази: „Мајчице, шта да радим? Да идем у болницу?” „Да, иди.” Отишла је у болницу, а он је већ умро. Опет оде код Матроне: „Како сад да плачем за њега?” Жена плаче: „Мили мој, лепи мој!” Онда пита: „Где да дајем да се помиње?” „Па, дај у све цркве.” Записала је и сваки викенд долазила код баке, пита: „Како му је?” А Матрона јој каже: „Видим га сваки дан: у оделу, у сивој кошуљи и ћелав је. Једном је улетео кроз прозор као голуб и каже: „Како је рај предиван! Како да доспем тамо?” Закажи му још 40 молитава.” Она наручи. Једном долази, а Матрона седи на кревету и осмехује се: „А шта је, нисте видели како сам причала с њим?” И још после неког времена рече: „Ето ти, сад је твој Богдан из невоље изашао. И то све захваљујући теби.”

У Загорску је бака Матрона живела код тетке Поље (тетка Поља је свастика мог ујка Вање). Долазила сам у Загорск на викенд. Код тетка Поље је живела још тетка Настасја из Ушћа. Имала је око осамдесет година, ћерке су је пазиле. Довезоше је у Загорск код Мајчице да се лечи. Била је омађијана на смрт: кад је прошло месец дана Настасја је почела да прича, прича, или лежи, не устаје, или почне да игра, да пева песме – игра пипиревку. Наигра се и лежи, као мртва. Бака Матрона јој је читала молитве, олакшавала јој је муке.

Једном у Сходну, код ујна-Груше и ујка-Серјоже бака Матрона каже: „Хајдете сви кући.” И постаде мрачно, поче да дува ветар, све лети поред прозора: и гвожђе, и цигле, и кровови; сви су електрични возови били преврнути, дебеле брезе поваљане. То је био ураган 1951. године.

Сви смо се уплашили, а Матрона нас умирује: „Не бојте се.” Наша кућица како је стајала, тако и стоји, а све унаоколо су оштећене. Некоме се подигао кров, некоме шупа, некоме је испревртано све у дворишту. На врелу, иза пруге, где је био кладенац, све брезе као косом покошене. А код нас – ни цигла. И одједном се све разведрило.

Све је знала унапред. За себјонску цркву је говорила: „Отвориће се црква, куд ће да се дене, отвориће се.”

Мени је говорила: „Иако ћу умрети, свеједно ћу бити с тобом, жива. Никада ме немој заборавити.” Говорила ми је: „Иди на село. Јешћеш хлеб и месо.” Тако је и било. Лепо живимо. А тада јој нисам поверовала: „Какво месо? Никад у животу га нисам јела.”

Матрона је све време седела на кревету. Руке су јој биле мале, ножице кратке. Плашила сам се да је додирнем. Мене је звала Сјомка, тетка-Дашу – Пећка, тетка-Тању је звала Вањка, ујна-Грушу – Андреј, све је звала по надимку.

Мајчицина мајка је умрла четрдесет пете године, тетка Марта – четрдесет прве. Њена браћа, ујка Миша и ујка Вања нису веровали у Бога, нарочито ујка Миша. Уопште је нису разумели. Ујка Миша је свима одузимао имовину, ујка Вања је почео да иде код ње кад се скроз разболео. Био је мали растом, с брчићима, мршав. Долазио је на гробље, плакао. Ујна Дуња, његова жена, је исто ишла код ње.

Матрону је пазила Пелагија, која је касније умрла, тетка Поља краснопољска, омађијана. После тетка-Поље – ујна Даша и тетка Тања. У Сходњи – ујна Груша (Агрипина Ивановна) и ујка Серјожа из Ракитина. Друга тетка Поља (из Ракитина) је такође била омађијана.

Многи су долазили код Матроне. Разноразни су долазили; дешавало се, дођу колима... Омађијану носе на носилима, а она се ухвати за доворотник и неће да уђе. А сама све прича ко јој је шта урадио.

Матрона је ноге скупљала испод себе, под сукњу. Људи клекну, а он једном руком мази по глави, а другом закршта. А ова (ђавоимана) виче:

„И слепа, и глупа, и наказа, и где ме гураш, напољу пада киша.” Отприлике 1938. године је живела у Пјатницкој улици код Павелецке станице, близу цркве. Трамвајска линија, и поред њих кућица. Имала сам петнаест година (сад имам шездесет четири). Матрона из Себјона је отишла још кад је била млада. Као што је почела од осам година да предсказује, тако су почели свуда да је возе.

Прича Прасковје Кузминичне из Епифане

Кад је почео рат Немци су брзо дошли донде – Матрона је пренела свим људима да Немци у Тулу неће ући. „Не бојте се, у Тулу неће ући.” Тако је и било. На дан напада Немци су били као мртви и наши их потераше. У Тули их није било.

Ана Ивановна Мењајева, председник црквеног одбора у Епифани је причала како је 1951. године почела да ради као књиговођа у неком надлештву. И некако није могла тамо да ради. Онда одлучи да оде код Матроне да се посаветује: „Матронушка, почела сам да радим у књиговодству.” Матрона јој је три пута пред очима махнула руком: „Пакао-пакао-пакао!” И девет пута је тако рекла. Ана Ивановна је схватила да је то лош посао, да није за верујућег и оставила га је. Била је код куће неко време и мисли: „Куда сада да идем?” По молитви (вероватно Матрониној) долазе код ње кући и зову је да ради у цркви да буде помоћник председника црквеног одбора где и дан-данас ради као председник.

Прича Василија Михајловича Гускова, 1910. ГОДИШТЕ, СТАНОВНИК СЕЛА СЕБЈОНА

Кад је Матрона овде живела, Рјазанци и људи из других области су долазили код ње, било је много народа. Ја нисам био код ње – били су моји родитељи кад им је било тешко.

Једном нам нестало коњи; три дана смо их тражили и без резултата. А у селу Татинки је било младо жито. Отац ми рече: „Иди тамо где је младо жито, можда су тамо.” Отац оде код Матроне. А ја поред шуме, где нема пута, право преко поља да тражим коње. Чим сам дошао близу шуме – чујем, почеше да ржу коњи. Ослушнух – и даље се чује. Кренем у шуму, овде је удолица, тамо брдо, онда јасикова шума – ето коња. Ја их нађох и дођох кући. А убрзо после тога и отац се врати од Матроне. Почео је да је пита, а она му каже: „Иди, иди кући, већ су код куће.”

Мајчина сестра живи у Журишкама. Једном приликом дође код нас и позва нас да дођемо у Журишки. Мој деда је рибу ловио целе године, увек смо имали рибе. Мајка спакова рибу и кренусмо. А пут у Журишки води поред цркве, поред Матронине куће. Сестра упита: „Хоћемо ли да свратимо код Матроне?” А мајка одговара: „Треба да јој дамо рибу, а биће нам мало.” У том тренутку Матрона зове своју мајку: „Дај ми рибе.” „Шта ти је, Матруша, одакле нам?” „Имамо рибу”, одговара Матрона. Уто дођоше мајка и сестра. Матрона узме мало и рече: „А ово носите куда сте намериле иначе ће бити мало.”

Три куће од нас живео је Семјон Алексејевич; имао је рођака, хромог. Једном долазим – видим, дошао им је рођак и почеше да причају о Матрони: „Сви идемо код ње, а шта она зна?” Рођак се спрема (имао је војничку блузу на себи) и каже: „Сад ћу да је испитам, слагаћу је да хоћу да се женим”. Брзо се вратио и рекао како га је Матрона дочекала: „Ти видиш, писмен си, а ја сам слепа; код кога си дошао? Иди, иди одавде.”

Касније сам већ живео у Москви, почео сам да радим у фабрици, а овде, у Себјону је почела колективизација и почеше да одузимају имања. Отац је побегао код мене, а мајку су ухапсили и затворили у Вињевски затвор.

Матрона је живела код инжењера Жданова у Старокоњушенској улици. Он је био инжењер за радове на кесонима. Сама Матрона је живела код Јевдокије (девојачко презиме Носков) у соби од четрдесет квадрата. Тамо је био иконостас, старинска кандила, тешке завесе. Кућа је била дрвена, на вратима лавови. Део куће инжењера су конфисковали и настанили неке људе. Дошао сам код Матроне испричао јој да су ухапсили мајку. „Пустите је”, каже Матрона, „а шта је она крива? Ништа она није крива, пустите је.”

Били смо на многим местима, дошли смо у ЦК у Моховој улици. Улаз је био слободан, стајали су чувари, али нису бранили да се уђе. Сви смо писали на име Калињина, а секретара је било много. Куда да идемо? Приђе нам жена у мундиру и каже ми: „Идите у четири стотине ту и ту собу, на другом или трећем спрату, без лифта.” Попео сам се, гледам, има мало народа, сви у сељачкој одећи, у опанцима. Скупили се „кулаци”.

У канцеларију се предају молбе, а секретар прозива по картонима. То је био секретар за пољопривредна питања. Испричах му каква је ситуација, показах му папир, који су потписале комшије, какво домаћинство имам. Он отвори мој досије, а тамо је нацртано да смо имали четрдесет хектара имања, амбар и најамне раднике. И пише ми образац да све вратим. Чак ме је и изгрдио. Још кажем: „Ухапсили су ми мајку.” Он одговара: „Сам ћу да поднесем молбу.”

Дошао сам у Епифањ код јавног тужиоца. Тужилац ми каже: „Дај ми образац.” Нисам му дао (онај секретар ми је рекао: „Немој да дајеш образац тужиоцу. Нека пише свој, а ако неће, ја ћу сам с њим да расправим.”) Јавни тужилац ми рече: „Немам времена”, и отрча. А касније дође и даде ми свој образац: „Имање држави не припада, треба га вратити.”

А ујутру је мама сама дошла, пустили су је те ноћи.

Прича Александре Антоновне Гусков, жене Василија Михајловича

Први пут сам била у Москви код Матроне у стану Жданових. И у Царицином сам била.

Муж ми је баш тада доспео у заробљеништво; дошло је обавештење о њему: „Нестао без трага.” Дошла сам код Матроне. Кућица је била др-

вена. Куцам. Излази пазитељка: „Ко вам треба?” „Дошла сам код Матронушке.” „Не могу да вас пустим, не познајем вас.” Врата су била отворена. Матрона је чула и каже: „Пустите, пусти је. Што је не пушташ?” Ушла сам, пољубила Матронушку. Упитах за мужа. Она одговори: „Доћи ће. Код строгих је шефова.” Затим сам питала за сестриног мужа, Парашкиног. Она кроз зубе рече: „Доћи ће.” Схватила сам да није хтела да увреди, и он није дошао.

Прича Зинаиде Александровне Карпин, рођене у селу Себјону, сада живи у Москви

У Себјону је блажена Матрона живела у близини цркве. Храм је био посвећен Успењу Мајке Божије, а друга слава је био Митровдан. Парохија је имала седам-осам села. Храм је веома леп. Матрона је у храму увек стајала иза улазних врата. Мајка је тражи, а она је у цркви.

Матрона никад ништа није узимала, али ако неко нешто донесе – на томе му и хвала.

Затим почеше да је прогоне власти.

Моја мама би сваки пут кад је долазила у Москву одмах ишла код Матроне, из свих села јој пишу цедуљице и Матрона на њих одговара. Тада сам била још мала; моја мама је рано остала удовица, имала је петоро деце. Испросио ју је директор винаре, а она му рече: „Даћу одговор за месец дана”, и оде код Матроне по савет. Матрона јој рече: „Дуња, не смеш то да радиш, већ треба да идеш Божјим путем.” мама ју је послушала и одбила просца.

Моја мама је имала брата у Москви. Једној приликом дође код њега и пита Матронушку: „Да преноћим још једну ноћ?” А Матрона каже: „Треба да идеш иначе ће те покрасти.” Мама није послушала, а кад је дошла сазнала је да су нас покрали.

Отишла сам у Москву са шеснаест година, у стан код сестре која је била старија од мене четрнаест година. После две и по године испросише ме за човека којег никад нисам видела. Мама ми је писала: „Кћери, ако знаш човека чак и само два дана, али Матронушка благослови, удај се. Москва је мрачна шума, то нису куће где сваког познајеш преко неколико села.”

И отишла сам у Сходњу. Нашла сам кућицу у којој је Матрона живела, а док сам ишла мислила сам (не намерно, било ми се наврзло): „Ништа она не схвата.” На вратима ме је дочекала, како сам касније сазнала, њена пазитељка. Нисам рекла одакле сам. Рече ми да тог дана Матрона више неће примати. Одмах сам помислила, ето ти, док сам ишла мислила сам лоше о њој и неће да ме прими.

Једна соба је била потпуно затворена, а друга је била један прст одшкринута. И само што сам се окренула да одем кад зачух глас из собе: „Татјана Ивановна, пусти је, то је Дуњина ћерка из Себјона дошла”, – и

Татјана Ивановна ме пропусти. Мајчица ми није дала да било шта причам и одмах ми је рекла: „То није твој младожења, он се свакаким пословима бави; ускоро ћеш се удати и то ћеш се удати пре своје сестре.” Још је рекла да ћу поново доћи; и стварно, после два месеца дошла сам код ње и она ми рече: „То је твој муж и лепо ћеш живети, само се венчај, пре венчања немој ништа да дозволиш.” И она ми је читала молитве изнад главе и три пута рекла: „Буди поштена хришћанка и добро ћеш живети.” Тако сам и урадила. Венчала сам се у Богојављенском храму. Моја сестра је долазила код мене у госте и удала се у исту кућу; она је у приземљу, а ја сам на првом спрату.

Матрона је унапред рекла у који дан ће умрети и три дана је примала неограничено. Молила је да јој опело одрже у цркви Положења Ризе Богородичине,* а сахране на Даниловском гробљу, „да чујем службу”. Кад су ми јавили да је Матронушка умрла и да ће тог дана бити сахрана отишла сам у храм Ризоположења. Кад сам дошла, опело се већ завршило, нисам стигла да се опростим, али сам отишла аутобусом с ковчегом, као рођака. На гробљу је било такво ходочашће, сав асфалт је био препун народа. Док сам дошла до гроба већ су је закопали, стигла сам само да бацим грумен земље.

Прича Ксеније Гавриловне Потапов

У Москву сам дошла 1927. године са села; имала сам деветнаест година.

Удала сам се са шеснаест година, али ми је муж умро после годину дана. Прво сам почела да радим као кућна помоћница, а онда сам нашла посао и удала се за удовца с двоје деце.

Матрону сам упознала тек 1935. године. Тада сам имала двадесет седам година и разболела сам се од туберкулозе. Матрона ме је исцелила и неко време пред своју смрт ми је рекла: „А од плућа никад нећеш боловати.”

Матрона ми је помагала целог живота. Тада, 1935. године је живела у Вишњаковској улици, близу храма Св. Николе у Кузњецима, Татарска улица, једноспратна кућа, у подруму, код рођаке. Отишла сам код ње без крстића, плашила сам се да га носим. Дешавало се, почнем да чистим, а газде ми кажу: „Што носиш обешеног, млада девојко?”

Дошла сам код ње и молим: „Матронушка, помози ми!” А она одговара: „Шта, није ваљда Матронушка Бог? Бог помаже.” „Ето ти Матронушке”, мислим.

Имала је послушницу, она ме пита: „А носиш ли крст?” Матрона уместо мене одговара: „Неко јој је дао. Они све крстове побацаше, само траже да им Бог да здравља.” Послушница ми и рече: „Стави крст па онда дођи. Код кога си дошла без крста?”

* У храму Положења Ризе Богородичине у Донској улици у то време је служио отац Николај Голупцов којег су парохијани волели. Он је познавао и поштовао блажену Матрону.

Матрона ме увек добро примала. Ако некога не жели да прими с њим разговара у причама, а са мнош – простим језиком.

Тада је имала две послушнице: једна је била Татјана, а друга Даша. Пре њих је била Пелагија. Матрона ју је удала за свештеника. Имали су двоје деце, дечака и девојчицу. Син се није оженио и кћерка се није удала. Још је била сиротица, имала је пет година. Она је умрла.

Лекари нису приметили да имам туберкулозу, мислили су да је срце. Преписали су ми двадесет капљица валеријане, а кад су се разабрали, на плућима ми је већ била каверна.

Ставише ми апарат за дисање, а он нешто није добро радио. Почех да молим да ме пусте у санаторијум, а било је тешко добити такво путовање. Одем код Мајчице, питам: „Шта да радим? Да идем у село или да чекам путовање?” „Добићеш налог за путовање.” И стварно, после две недеље дадоше ми налог за путовање на Крим с бесплатном картом, три месеца сам провела на Криму.

За време рата нисам радила. Пред сам рат сам родила дете, живела сам од тога што сам с торбама, џаковима путовала у Плавск у Тулској области. Обично је после Серпухова милиција све проверавала. Пред путовање сам свраћала код Матронушке: „Матронушка, благослови!” „Иди, нико те неће дирати.” И милиција би не дошавши до мене завршавала проверу и враћала се. А кад сам ишла у село носила сам џакове по педесет-шездесет килограма.

Кад је моја ћерка напунила двадесет година такође се разболела од туберкулозе. Лежала је у болници у Сокољницима, а Матрона је тада исто живела у Сокољницима. Једном је ћерка молила да је пусте из болнице, пожелела је да оде са мнош код блажене Матроне. Дошле смо код ње, ћерка је остала испред врата, а ја сам ушла, попричасмо. Затим сам се мало охрабрила и рекла: „Са мнош је и ћерка.” Матрона се осмехнула: „Не можете да дођете по једна, обавезно коло треба да буде с вама.” Од једном каже: „Да, да.” Питам коме се обраћа – у соби нема никога, осим нас никог није било. „То не треба да знаш”, одговара. Сигурно је причала с Анђелима.

Онда су ћерку преместили у Звенигород; већ су почела да јој се распадају плућа. Предложили су операцију. Дошла сам да је посетим, плаче: „Плашим се, умрећу.”

Отишла сам код Мајчице, причам да ћерки предлажу операцију. „А какву?” „Плућа.” „А ја не дозвољавам!” ударила је песницом о песницу. „Нека излази из болнице ако се постави питање о изласку, а операцију нека одбије.”

Убрзо после тога ћерки постаде много боље, толико да се спрема да се удаје. Дошла је код Матроне: „Матронушка, хоћу да се удам.” „Где си се спремила за време поста? После ћу те удати за доброг.” А она се удала за

време поста за свог младожењу и родила је ћерку. Убрзо се код моје ћерке понови јака туберкулоза с пљувањем крви и распадањем плућа. То је било зими. Предложили су операцију. Лекарима су рекли: „Ако пристанеш – живећеш годину дана, а ако се не одлучиш – ништа не гарантујемо.” И пустише је да се посаветује с родитељима. Дође пред покладе, кука: „Таква и таква ствар – смрт.” Ја јој кажем: „Имамо саветницу, нека буде по њеном.” „Иди”, замоли ћерка, „питај.”

Матрона је тада живела у Сходњи или на Арбату, не сећам се. Дошла сам по савет. „Шта да радим? Таква и таква ствар – смрт.” Она опет удари песницом о песницу: „А ја не дозвољавам. Ако ви, родитељи, дозволите умреће под ножем. А колико је Бог дао – толико ће поживети.” Ћерка је одбила операцију и процес на плућима се зауставио, све је прошло.

Мужевљево децу из првог брака, две девојчице, васпитавала сам као своје, бринула сам се за њих. Пред рат сам родила сина и седамнаест година нисам радила, Матронушка ми је бранила: „Ти радиш код куће, буди домаћица.” А кад је син завршио десет разреда почела сам да радим. Пре тога сањам. Идем, испред мене је сељачка ограда, тамо је исечено прозорче, као да Мајчица прима на шалтер. Мислим: „Сад ћу да питам за сина.” Одједном ми у сусрет изађе послушница Татјана: „Ксенија, јеси ли далеко кренула?” „Татјана Петровна, кренула сам код Мајчице. Хоћеш ли ти код ње?” „Хоћу, али касније.”

Нешто сам заборавила, вратила се, трчим назад, а шалтер је већ заворен. Преклињем загробну послушницу: „Реците да је Ксенија Гавриловна дошла, лепо ме је примала, сигурно ће ме примити.” А ова показује просфором по папиру и на папиру се појављује натпис: „С+ В+++” Четири крста ми је показала и отишла сам код Матроне да питам (да ли је то можда породични живот – крст, а син Владимир – три пута већи крст?) Тако је после и било у животу. Излази послушница и каже: „Заповедила ти је да се запослиш.” Запослила сам се (раније ми је све време забрањивала). „Иначе ће муж да се љути због пара.”

Шта да радим, мислим, седамнаест година нисам радила. Отишла сам код Матроне на гроб, клекла, молим да ми помогне да нађем посао.

Убрзо сам неочекивано у реду срела шефовицу мајсторске радионице у „Црвеном пролетеру” и она ме је примила на посао. Нигде нисам наилазила ни на какве препреке иако сам завршила четири разреда, а тамо су примали само са десет.

Пред Матронуину смрт, за време Страсне седмице дођох код ње. Живела је у Сходњи. Народ седи на тераси. Излази Даша, послушница, каже: „Матронушка се веома лоше осећа.” Мајчица је рекла Даши: „Све испрати, а њој реци да причека.”

Матронушка ме куцну по глави: „Слушај ме, слушај!”

Марија Ивановна која је радила у храму Ризоположења је ишла код ње и причала је да јој је Матрона говорила: „Ја у вашој цркви све иконе знам где која стоји.”

Поред блажене Матроне, на гробљу, у истој огради лежи Прасковја која је радила као продавачица у храму Ризоположења у Донској улици. Прасковја је дала Матрони гробно место поред своје мајке.

Марија Ивановна је причала како је једном дошла код Матроне, а на столу јој стоји насечена харинга. „Матронушка! Шта је ово, јели смо, јели, а харинга опет цела.” „А ти једи, не обраћај пажњу.”

Још је Матрона заповедила да се никакви венци и пластично цвеће не доносе код ње на гроб на сахрану.

Матрона је лечила омађијане. Кад је живела у Царичину код ње је дошла једна омађијана жена. Матрона ју је дохватила за врат. Жена поче да виче: „Мајчице Матронушка, остави, умрећу.” „Не, нећу да оставим, изаћи ћеш.” Ова се просто ваљала по поду, а онда је заспала.

Једном смо сестра и ја кренуле код Матроне да поразговарамо. Сестра каже: „Колико времена идем код Матронушке, за то време бих се излечила код било ког лекара.” Дошле смо, а Матрона каже: „Шта је, Матронушка седи на прозору и зове – дођите код мене? Колико је лекара у Москви, идите код њих.” „Матронушка, опростите!” „Идите, а о мени немојте да разговарате.”

ПРИЧА ПРАСКОВЈЕ СЕРГЕЈЕВНЕ АНОСОВ

У младости сам била много омађијана, као да сам имала епилепсију, имала сам нападе. Матрона ми је дала своју водицу и рекла: „Све ће проћи.” И кад ми је било шеснаест година подигла ме на ноге.

И још се сећам како ми је Матрона рекла: „Пут ће ти бити трновит, Прасковја, све ћеш преживети.”

Код ње је долазило много народа. Међутим, није примала сваког: неког прими, а неког не. Код ње је долазило много младих. Једном се десила следећа ствар. Мој брат је радио у руднику злата. И једном су пловили морем са златом, да га предају у државну благајну, и успут су их напали и хтели су да их потопе. Мог брата су ударили веслом по глави, украли су злато. Брат је од тада оглупео и одвели су га у душевну болницу. Једном, кад смо мајка и ја отишле код њега у болницу с нама су ишли неки млад човек и његова жена – да изведу ћерку из болнице. Назад смо путовали заједно. Одједном ова ћерка поче да лаје. Имала је осамнаест година. Кажем мами: „Жао ми је, пролазимо поред Царичина, хајде да је одведемо код Матронушке.” (Матрона је тада живела у Царичину.) Отац те девојке, генерал, прво није хтео ни да чује, говорио је да су све то измишљотине. Међутим, његова жена је инсистирала и свратили смо код Матронушке. Дошли смо, а Матронушка ме је прво изгрдила што смо натерали генерала да против своје воље доведе овамо ћерку. И доведоше је код Ма-

тронушке, а она постаде као колац, руке и ноге су јој биле као штапови, пљувала је Мајчицу, отимала се. Матрона каже: „Пустите је, сад више ништа неће да уради.” Пустите је. Она паде и поче да се трза и да кружи по поду и да повраћа крв. Матрона каже: „Узмите све то, покупите и закопајте у земљу.” Тако и учинише. Онда је ова девојка заспала и спавала је три дана и три ноћи. Тамо су је пазили. Кад се освестила угледала је мајку и упитала: „Мама, а где се налазимо?” Ова јој одговара: „Ми се, кћери, налазимо код прозорљивог човека...” И све јој је испричала шта је с њом било. И од тада девојка престаде да лаје. Генерал се запањивао и пита: „Како да се одужимо? Могу да вам саградим викендицу, да вам дам новац...” А Матронушка каже: „Ништа ми не треба, идите с Богом.”

Догодио се и следећи случај. Мојој кћерки Гаљи су хтели да оперишу грло. Матрона је још била жива. А моја Гаља је имала три године. Посаветовасмо се с Мајчицом и она рече: „Никаква операција није потребна, све ће то проћи и овако.” И све је прошло.

Још је једном приликом Матрона рекла мени и свима који су били у близини (а то је било тридесет девете или четрдесете године): „Ево шта, ви се сад сви свађате, делите, а рат само што није наступио. Наравно, много ће народа погинути, али ће наш руски народ да победи.”

Дешавало се да дођем код ње, сва дрхтим, а она каже: „Па што дрхтиш? Од Бога никуда нећеш побећи.”

Код ње је долазило много народа: неко хоће да се разведе или је још нека неслога у породици. А једна жена је дошла и каже: „Оставио ме је муж. Бацићу му чини.” А Матроша одговара: „Не треба ништа да радиш, сам ће да ти се врати.” Лично мени је рекла да ћемо имати много деце и да ће ми муж умрети и ја ћу остати сама с децом. А он је у то време још увек био здрав. Родило нам се шесторо деце. И код мужа су пронашли рак желуца и 28. марта 1961. године је умро. Кад ми се родио седми дечак, Јурочка, Матрона ми је рекла: „Он ти неће живети. Бог ће га узети Себи.” А дечак је био диван, јако паметан за свој узраст. Умро је кад је имао годину и месец дана.

Једном је рекла Пашином (своје послушнице) брату: „Иди, опрости се с Никитушком, јер га више нећеш видети.” Он се насмејао: „Како га то нећу видети?” А овог следећег дана мангупи у селу убише и бацише у бунар.

О девојкама које су поверовале у Бога Матрона је говорила: „Вама, девицама, Бог ће све опростити ако будете одане Богу. Која себе осуди да се не удаје та мора да се држи до краја. Господ ће за то дати венац. Ако издржиш до краја добићеш венац, Божји венац.” Ето, то су биле њене речи.

Још је Матронушка говорила: „Кад се непријатељ приближава обавезно се треба молити. Ако се човек не моли задеси га изненадна смрт. Непријатељ нам седи на левом рамену, а на десном Анђео и свако има своју

књигу: у једну се записују наши грехови, а у другу – добра дела. Често се крстите: крст је исто што и брава на вратима.

Још је говорила: „Ако вам стари, болесни или они који су скренули буду говорили нешто непријатно или увредљиво немојте да слушате већ им просто помозите. Болеснима треба помагати са свом усрдношћу и треба им опраштати ма шта да кажу или да ураде.”

Још давно, кад је Матронушка крштена, отац Василије, блажени отац, подигао ју је на руке и три пута рекао: „Православци, да ли ме слушате?” А сам све више и више подиже Матронушку. „Господе! Кога нам је Бог послао! Ово дете је од Бога. Она ће стати на моје место и предсказаће чак и кад ћу ја да умрем.” Тако се касније и догодило. Једне ноћи Матронушка је одједном рекла мајци да је отац Василије умро. Родитељи се зачудише, отрчаше у свештеникову кућу. Кад су дошли испоставило се да је стварно умро, а пре тога је простро на кревет чисту постељину да би умро на чистом чаршаву.

Прича Прасковје Сергејевне, власнице куће у Царицину

Матрону су прогнали после хапшења Зинаиде Жданов и Катарине Жаворонков. Код Зинаиде је Матронушка живела на Арбату, а код Катариных родитеља у Улановској улици. Ја сам је тада пријавила да живи код мене. А она ми каже: „Пријавила си ме да живим у Царицину, а ја ћу тебе свуда да пријавим.”

Много народа је долазило код ње. Ко може иде сам, а ко не може возе га колима.

Матронушка је спавала на голој скрињи* с малим јастуком. Она је била мученица. И спавала је јако мало. Једном је код мене дошао отац из Колиме. Он и ја одосмо код Матроне и остадосмо тамо да ноћимо. Ми-слим: дај да видим шта Мајчица ради. Пазила сам до јутра: до јутра је правила метаније и молила се.

А ујутру дођоше две жене из Бирјулева, а једна је била хулиганка и поче да штима Матрону. А Мајчица јој каже: „Што ме штипате? Ја нисам ваша, ја сам од Бога.” Онда се окреће према нама и каже: „Што ли су дошле? Једна пати од бешике, а зашто? Хоће од четворо деце мужа да украде, чита за њега молитве за покој душе.”

Код Матроне је долазило много девојака. Једна је дошла и каже: „Не могу да освојим једног момка.” Плакала је: „Волим га!” А Мајчица јој одговара: „То није љубав, то је исмевање. И тог момка да отераш од тебе, он није твој.”

Нека жена је неколико пута ишла код Матроне: јако је желела да отпу-тује у манастир, а новца није имала. И једном је опет дошла код Матроне, а

* Кутник (врста скриње) је место за спавање у дрвеној кући (као лежај или сандук у којем су се чували амови), *йрим. ред.*

она, прочитавши јој мисли каже: „Па, добро, видим да хоћеш да отпутујеш у манастир? Добро, ствар је у реду, отићи ћеш, имаћеш и новца.” А после неколико дана дође познаница и донесе јој сто рубаља. Даје јој новац и каже: „Хоћеш да одеш у манастир, ево ти сто рубаља.” Ова жена се веома зачуди и обрадова: није се ни надала да ће јој се жеља тако брзо испунити. Отишла је у манастир, а враћала се без карте. Имала је много ствари, а иду контролори. „Немаш карту? Излази!” Хватају је за рукав, а поред стоји неко војно лице. И одједном каже: „Ја сам новинар. Ако одмах не пустите ту жену ја ћу у Москви да дођем до највиших инстанци!” И они одоше. Ова жена срећно допутова до куће и мисли: „Треба да одем код Матроне да јој се захвалим.” Узела је торбу с луком, краставцима и још неким поклонима и кренула. А код Матронушке су у то време кували ручак и нису имали лука. А Матронушка каже: „Сад ћу, сад ћу за двадесет минута да одем на пијац и донећу вам лука.” Кроз двадесет минута долази ова жена с луком. Матрона је задовољна: „Ево, видите, донела сам вам и лука! Видите како брзо!”

Целог живота сам живела по њеном савету. Дешавало се да одем код ње, питам: „Спремам се да одем тамо и тамо, могу ли? Ништа ми се неће десити?” А она: „Иди, иди! Ништа ти неће бити.” Спасила је моју рођену мајку. Кад су оца одвели на Колиму мајка је била веома болесна. А Матронушка ми је рекла: „Не секирајте се, отац ће се још вратити, живећете заједно. А мами дај да пије воде.” И дала јој је своју водицу. „Мама ће оздравити, све ће бити добро.” Тако је све касније и било.

А својој послушници Матрона је једном причала: „Тања! Дођи овамо, Петровна! Пошаљи Пањи телеграм одмах, чим умрем!” Кад је Матрона умрла добила сам телеграм.

НА ГРОБУ МАЈЧИЦЕ СВЕДОЧАНСТВА О ПОСМРТНИМ ЧУДИМА БЛАЖЕНЕ МАТРОНЕ

Овде се наводе записи о чудима из последњих година, почевши од 1994. године, које је на гробу Мајчице сакупила Антонина Борисовна Малахов. У сваком од наведених сведочанстава наведена је пуна адреса или број телефона.

* * *

Од 24. до 26. јуна на гроб блажене Матроне долазио је ђакон из села Корениченко Старицког рејона Тверске области отац Александар Скочков. Четири године му је нога била парализована, зато није служио, већ је само помагао црквењаку у свом храму. Пошто је добио одмор од четири месеца отишао је у Оптину пустињу да се поклати моштима преподобног Амвросија Оптинског и да се помоли. Тамо је од монаха чуо за блажену Матрону и после извесног времена отишао је у Москву. Кад је стигао 24. јуна ујутру молио се за своје исцељење на гробу блажене Матронушке. 26. јуна, кад је дошао на гроб у потпуности се исцелио од своје болести. На месту исцељења је оставио штаке и кренуо, ослањајући се лако на штап, благодарећи блаженој Матрони за чудо.

* * *

Јереј Сергије је заједно с парохијанима храма подигнутог у част Казанске (иконе) Божије Мајке у Коломенском (Москва) долазио да се помоли и одслужи парастос на гробу блажене Матронушке почетком 1994. године за време Великог поста. Молили су за помоћ: баптисти су се спремали да саграде свој центар у близини Коломенског, на месту на којем су православни подигли крст и где је касније требало да буде саграђена капела. Отац се с гроба вратио с песком од Матронушке. С молитвом је сипао око крста, а такође је обишао око храмова Вазнесења Господњег и Св. Георгија које музеј никако није враћао верницима. После овога питање о предаји храмова било је решено у року од недељу дана, а отац Сергија је престао да мучи назеб од којег је све време патио. *(Парохијани храма)*

* * *

На гробу блажене Матроне за време парастоса било је много народа. Матронушка много помаже болеснима: ја сам имао ишијас, а кад сам отишао после парастоса, чак сам и заборавио на своју болест *(Јереј Александар с Валаамској јодворја, Москва, 1994. јодина).*

* * *

На дан сећања на Усековање главе Јована Претече на гробу блажене Матроне био сам сведок исцељења двоје младих људи Виктора и Љубови од ђавоиманости. По молитвама блажене Матроне отишли су исцељени славећи Господа и блажену Матрону за њене молитве *(Свешћеник Ијор, ірад Дмийров, 1994. јодина).*

* * *

По молитвама блажене мајчице Матроне Господ је удостојио мог брата, наркомана, да прими свето крштење и да се причести Светим Христовим Тајнама. Увече 24. јуна 1994. године дошла сам на гроб Мајчице. Тамо је јереј Игор (из села Лушники Московске области) служио помен и ја сам почела да молим Матронушку за брата да га Господ удостоји да се крсти. Мој брат је по молитвама Мајчице сам кренуо у храм и крстио се иако раније за то није ни хтео да чује (*Искушеница Марија, Белойесоцки манастир, град Сџуйино, Московска област*).

* * *

Сведочим о чуду које се догодило са слушкињом Божијом Олгом Гарпенко. Она је патила од тешке болести – рака. „Морала сам да легнем на операцију. Пре операције кренула сам на гроб и молила за помоћ блажену Матрону.“ У болници је извршен предоперациони преглед који је показао да је тумор потпуно нестало. Из болнице је отпуштена без операције (*Јереј Сергеј Соколов, Москва*).

* * *

Мама ми се тешко разболела, испоставило се да има чир на нервnoj бази. Била је потребна хитна хоспитализација. Отишла сам код Матронушке, почела да молим за исцељење или макар за олакшање болести моје маме. 8. јуна 1993. године мама је с упутотом отишла у болницу, али лекари који су сачињавали конзилијум нису потврдили дијагнозу која је била наведена у упуту и сматрали су да хоспитализација није потребна. Мама је била упућена кући. Све ране су убрзо зарасле и престале да цуре. Тако је по молитвама блажене Матроне Господ Бог, Давалац добара душама нашим, исцелио моју мајку (*Нађалија Сјомина, Москва*).

* * *

Право чудо се догодило с мојом десетогодишњом кћерком. Она је месец дана без видљивог разлога стално имала температуру која би се увече попела скоро до тридесет осам. Узнемиравало ме је и духовно стање моје Каће – није хтела да се моли, одбијала је да се причести, била је јако нервозна. Одвела сам је на гроб код блажене Матронушке. Отуда сам довезла друго дете: ћерка је певала јутарње молитве, молила је да се причести. Касније, за време прегледа, пронашли су неко ткиво у цревима. Требало је да се реши питање о лечењу. 30. априла, на Велику суботу отишла сам на гроб. Молила сам се са сузама, молила сам за ћерку, за њено исцељење. Кад сам одлазила с гроба, почех да причам с једном слушкињом Божијом и она ми је, кад је сазнала за моју несрећу, дала јабуку и марамицу освећене на Матронином гробу. Још је посаветовала да се ћерка и ја причестимо у току Васкршње ноћи. Другог маја, на мој рођендан моји пријатељи лекари и ја окуписмо конзилијум поводом даљег лечења ћерке и овде се

испоставило да приликом поновног прегледа није пронађено никакво ткиво у цревима (*Г. Б. Кирилов, Москва*).

* * *

По благослову схиархимандрита Христофора на гроб блажене Матроне довезла сам своју кћерку Катарину од пет година. Она је оглувела од аденоида. Лекари су говорили да мора да се оперише. После молитве на гробу старице Матроне слух јој се у потпуности повратио (*М. А. Сењковска, Тула*).

* * *

Била сам код блажене Матронушке у суботу 2. јула и замолила је да помогне мом сину да среди документа за стан који је наследио. По молитвама блажене Матронушке сину су у року од два сата дали сва документа и све потврде на три места иако су прво правници говорили да то није могуће, да треба предати суду. Нотар је рекао да је то први случај у његовом животу да се све тако средило (*Н. П. Малахов, Москва*).

* * *

По доласку целе породице из села неколико дана пред Успење Пресвете Богородице почеше јако да ме боле руке. Сваког дана бол се појачавала. Дошло је до тога да у рукама нисам могла да држим чак ни празну чашу. За мене је то било изузетно страшно, јер имам четворо деце. Лекари су пробали да ми масирају руке. Поставили су дијагнозу – таложeње соли. Масажа и лекови су слабо помагали. Бол би минула само на кратко време, прсти на рукама престадоше да функционишу, поче парализа, која се подизала све више према раменима прелазећи на груди. Од неописиве боли нисам знала куда да се денем. Пошто сам била у таквом стању почех усрдно да се молим Господу и блаженој Матронушки. Најстрашније је било то што нисам могла да се прекрстим. Једном сам од изнемоглости и недостатка снаге заспала. Видим како сам на Матронушкином гробу, ушла сам у ограду, ставила на гроб своје руке и повикала: „Мајчице Матроно, драга моја, мила, рођена: ево мојих сувих руку, шта хоћеш с њима, то и ради, спаси ме како сама знаш. Умоли Господа да ме исцели ради моја мала четири детета, да не остану сирочад!“ И чим сам то изговорила бол се истог тренутка повукла, као да је никада није ни било. Нисам одлазила од гроба, нисам скидала руке и било ми је тако лако и лепо! Са сузама радосницама благодарих Господу и мајчици Матрони. Отишла сам с децом у храм на службу. Кад сам се вратила кући већ сам све помало радила иако би ми једва осетан талас понекад прошао по рукама, подсећајући ме на оно што ми се десило. Тако наша драга мајчица Матрона помаже свима који јој с вером и надом прибегавају. Помоћ је дошла онда када нико од људи није могао да ми помогне. Тако се ваистину сила Божија у немоћи показује (*Н. И. Боданов, Москва*).

* * *

За Матронушку сам чула од парохијана из своје парохијске цркве Живоначалне Тројице. 1. јула 1994. године кад ми је нестао син. Пријавила сам нестанак милицији, али није било било каквих резултата. 9. септембра сам отишла на гроб блажене Матроне и замолила је за помоћ. 11. септембра сам се возила аутобусом и одједном на станици улази мој син, жив и здрав. Било је два месеца и десет дана откако је нестао. Осамнаестог септембра сам дошла на гроб да заблагодарим мајчици Матронушки. Нека јој је вјечнаја памјат (*Н. П. Серов, Москва*).

* * *

Мој муж је много пио. Кад сам прочитала књижицу о мајчици Матрони почела сам да идем код ње и да је молим за помоћ и заступништво пред Богом. Једном муж опет поче да пије. На послу га нема, кући није дошао, где да га тражим – нико не зна. Одмах сам осетила: десило му се нешто страшно. Отишла сам код мајчице Матроне на гроб. Дошла сам и почела да се молим: „Мајчице, помози ми да га нађем!” Отуда сам ишла умирена. Испоставило се да ми је муж већ код куће. Покрали су га и истукли, али је успео да се врати кући. После тога је престао да пије, почео је да иде у цркву и да се моли. Слава Богу за све (*Л. В. Саљников, Москва*).

* * *

Често сам долазила на гроб мајчице Матроне и молила да ме избави од мучних пробадања у срцу од којих сам патила двадесет година. По молитвама блажене Матроне врло брзо сам добила избављење од ове болести. Господе, помилуј нас грешне! Блажена Матронушка, моли Бога за нас! (*Галина, Москва*)

* * *

Мој рођак Максим се разболео од ексема. Годину и по дана смо ишли по лекарима, али је болест напредовала. Дошла сам код мајчице Матронушке по савету познанице. На гробу сам се молила и преклињала да помогне мом рођаку. Буквално у току првих дана зацелиле су се све ране, а месец дана касније на месту ових рана није остало ни трага (*Н. М. Новикова, Москва*).

* * *

Кад сам била на гробу код мајчице Матроне пришла је жена с девојчицом Ксенијом. Биле су у невољи, допутовале су из Белорусије – девојчица је требало да се оперише. За операцију је недостајало деведесет хиљада рубаља, хирург је одбио да оперише, друго дете лежи у болници, боравиле су на станици. Нису имале где да ноће. Жена је веома горко плакала, сви људи су је умиривали како су могли. Одједном на гроб долази свештеник. Почео да испитује жену шта се догодило. Онда јој је дао телефон где може да оде и да преноћи, рече да ће да назове лекара

и да поразговара с њим. Свештеник одмах даде жени двеста хиљада рубаља. Жена се збунила, поче да говори да неће моћи да врати новац, а свештеник јој рече: „Примите у славу Божију.” То се догодило 26. јула 1994. године у 17 сати 35 минута. Сви клекосмо на колена, благода-рисмо блаженој Матрони за њено добротворство (*Светлана Авдигишев, Москва*).

* * *

Била сам на гробу код блажене Матроне и после је требало да одем по дете у вртић. Прелазим улицу и ударају ме кола, три пута сам се преврнула од ударца. Само сам у мислима успела да се сетим блажене Матроне, притом сам имала осећај да ме је неко подигао у наручје. Устала сам, про-шавши само са страхом и модрицама – спасила ме је блажена Матрона (*Јелена Теијоркин, Москва*).

* * *

Познаница ме је саветовала да одем на гроб блажене Матроне и да је замолим да сину и мени помогне да нађемо посао. Наша трагања нису дала резултата, а материјално стање је било жалосно. Дошавши на гроб почела сам да причам мајчици Матрони и да је молим да ми помогне. Следећег дана сам пролазила поред једног предузећа и решила да сазнам да ли има неки посао. Дошла сам код директорке и она ми неочекивано понуди руководећу дужност и добру плату. Мајчица Матрона је и мом сину помогла с послом (*В. С. Вејринцев, Москва*).

* * *

За блажену Матрону сазнао сам у Богојављенској цркви од једног побожног човека. Сваки пут кад имам викенд трудим се да одем у храм. Једног петка сам питао капетана В. да ме пусти у недељу у цркву. Обећао је. Почео сам да се молим блаженој Матрони да ми помогне за одсуство. У недељу долазим код дежурног поручника М., молим га да ме пусти, у себи се молим и пуштају ме до 21.00 иако није било никакве наде да ће ми дати слободно, јер капетан В. није замолио за мене дежурног поручника М. Ево шта је за мене учинила мајчица Матрона. Сада ћу сваки пут кад имам слободно долазити код ње на гроб (*Регов М. Ј. Кушнар*).

* * *

Муж и ја смо шест година живели заједно и нисмо имали деце. Наш брак је био невенчани. Кад смо сазнали за мајчицу Матрону дошли смо на њен гроб и замолили да својим молитвама уреди наш живот. И одмах смо добили помоћ од ње. Пре свега нас је уразумила да се венчамо, а убрзо нам се родио син. По лекарима нисам ишла, а да ли они уопште могу да помогну? Све је у Божијој власти. Тако нам је Господ преко свете молитве мајчице Матроне показао чудо. Благодаримо ти, Мајчице! Не остављај нас у својим молитвама (*Јелена и Георгиј, Москва*).

* * *

Сведочим о помоћи коју је мом оцу пружила блажена Матронушка. Отац је био некрштен. У старости се тешко разболео. Од познанице сам чула за блажену Матронушку и њену чудесну помоћ, дошла сам код ње и замолила је да умоли Господа да се отац крсти. До тада није хтео ни да чује за крштење. Међутим, по молитвама блажене Матронушке мој отац се крстио (с именом пророка Божијег Мојсија) не задуго пре смрти (*Ана Вајнбері, Москва*).

* * *

У јесен 1994. године добила сам рак млечне жлезде. Дијагноза је била: рак и то у последњој фази (на прегледу у Боткинској болници). Молила сам блажену Матронушку да се моли за мене пред Господом, долазила сам на гроб, узела песак с њеног гроба. Од овог песка се нисам растајала, зашила сам га у кесицу и носила на грудима, чак и у болници. Оперисали су ме. Испоставило се да нисам имала рак, већ неки други тумор. Засад сам, ето, жива, радим, молим се Господу. А тамо, како Господ да. Јер, све је по Његовој светој вољи! Блажена Матроно, моли Бога за нас! (*Т. Ј. Здвижков, Москва*)

* * *

Једном ме је мајчица Матрона веома утешила и помогла ми. Изгубила сам туђа документа на послу. То је веома велика непријатност. Сви заједно смо их много пута тражили свуда, али нисмо нашли. Молила сам Бога и угоднике Његове да помогну. Следећег јутра сам отишла код Мајчице и отишла од ње умирена, с надом. Од јутра смо опет сви почели свуда да тражимо и да се нервирамо. На крају смо готово изгубили сваку наду. И убрзо су се документа неочекивано нашла. Господ ме је по молитвама Матронушке научио да се надам и да имам поверења у Његову љубав. Можда то и није тако велико чудо, али је за мене све то ипак веома важно (*Нина Марковин, 20 јодина, Москва*).

* * *

Муж и ја смо лоше живели, често смо се свађали итд. Замолила сам Матронушку да помогне и наш брачни живот се средио (*Нагежда Лушников, Москва*).

* * *

Сведочим о чудесним исцељењима и помоћи после одласка на гроб блажене старице Матроне на Даниловском гробљу.

Ја, Московљанка пред пензију, нашла сам се избачена на улицу из предузећа у којем сам радила двадесет пет година. Да бих некако догура-ла до пензије морала сам по пет-шест сати на улици да продајем новине, а пошто сам од детињства боловала од реуматизма почели су јаки болови у зглобовима (спопао ме је реуматоидни полиартритис) и нисам могла да одстојим чак ни пола Литургије у храму, морала сам да седнем, а касније су

ноге почеле да ме боле толико да уопште нисам могла да устанем. Лекари су ширили руке: „Па шта хоћете, то вам је од детињства.” А ја сам хтела да живим и да радим. И прочитала сам једном приликом о блаженој старици Матрони и одмах се у мојој души родила нада па чак и сигурност – ето ко може да ми помогне. Следећег јутра сам отишла у храм Светог Духа на Даниловском гробљу, поменула мајчицу Матронушку, као што је заветовала, однела свеће на њен гроб, једну од њих сам угасила и донела кући, упаливши је клекла сам на колена и много и усрдно молила Матронушку да ми помогне. Узела сам песак с њеног гроба и држала га после код куће иза икона. И догодило се чудо – од дана кад сам била на гробу блажене Матроне ноге су престале да ме боле. То је било у зиму 1994. године.

У пролеће исте године на носу ми се појавила нека раница која није зарастала и кад сам неопрезно стављала наочари из ње би почела да цури крв. Лекари су рекли да је то последица нарушавања метаболизма и да се лечи код козметичара. Међутим, они траже толике паре за сваки третман да ми не би остало да платим стан и хлеб. И тада сам опет отишла код блажене старице да се обратим за помоћ. Мати Антонина ми је дала суво цвеће с гроба, правила сам чај од њега и додавала у воду којом сам се умивала. Након три умивања све је прошло, на лицу као да није ни било ране.

Мој син (двадесет седам година) је био некрштен. Веома сам желела да се крсти, плашила сам се да не доспе у неку од секти које су се намножиле у Русији. И упозоравала сам га да се крсти искључиво с погружавањем у воду, а не само поливањем. Међутим, он је стално одлагао: немам, вели, времена. Поново идем код Матронушке и молим је за сина. То је све било у уторак, а у среду увече телефоном ме зове син и каже: „Мама, хоћу да се крстим, има ли неки храм где то може да се уради радним даном?” У четвртак ујутру отишли смо у храм Васкрсења Словошчег (поред Свето-Даниловског манастира) и отац Генадије је крстио мог сина заједно с другима. Мојој радости није било краја. Сад помињемо блажену старицу Матрону као рођеног и блиског човека. Слава Богу што нам је поклонио овакво чудо! (*Ј. В. Лавров, Москва*)

* * *

Имала сам велике проблеме у породици. У недељу сам отишла код Матронушке, све сам јој испричала, молила за помоћ. Те ноћи сам је сањала и она ми је рекла: „Све ће бити добро, просто је ова година тешка.” И стварно, осетила сам се боље – престала сам да плачем, почела сам да једем и да спавам нормално. Муж и ја смо први пут за последњу годину мирно и искрено све размотрили, схватили смо да можемо да савладамо све тешкоће (*Јелена, Москва*).

* * *

Муж алкохоличар спремао се да сина и мене истера из куће. Ујутру сам замолила Матронушку да се помоли Богу за нас, увече је муж био потпуно миран, а онда смо се у потпуности помирили (*Свејлана, Москва*).

* * *

За Матронушку сам сазнала од колега с посла, али никако нисам могла да се спреим и да одем на гроб. 16. септембра 1996. године сам се причестила у Свето-Даниловском манастиру, после службе сам свратила у продавницу икона, угледала књижицу о Матрони, а у њој шему како да нађем њен гроб на Даниловском гробљу. И одједном сам одлучила да морам да идем. Тешкоћа је било много: дала сам отказ, нисам знала како даље да живим, а и рођацима треба да помажем. Међутим, главна невоља је била у томе што сам се већ неколико месеци борила с раслабљеношћу, често сам падала у депресију и лежала без снаге по цео дан. Разумом сам схватала да морам да натерам себе да устанем, а снаге није било. У такве дане нисам могла да одем на посао и кућу сам запустила: под је био неорибан, све је било неуредно, скупљало се много веша за прање, а ја сам само спавала и јела. И тада сам отишла на гробље, целивала гроб и замолила за помоћ. Молила сам за различите ствари, а Матронушка ми је помогла за оно што је мислила да ми је било најпотребније – излечила ме од раслабљености. Идем с гробља, а тако ми је добро, весело, душа се радује, мислим: „Чим дођем, прво ћу да оперем под у кухињи, много је прљав, колико га дуго нисам рибала, а после ћу да поједем нешто.” Дошла сам, кренула у кухињу, али се нисам уздржала, села сам да једем у прљавштини. Само што сам ставила кашику у уста кад одједном осетих, као да видим да се неко јако мршти, да је незадовољан мојим непослушањем. И моја радост одједном нестаде. Отишла сам и од љутње легла да спавам, спавала сам чврсто, око четири сата, а за време сна сам осећала да је неко поред мене и било ми је тако лепо, лако. Устала сам здрава, бодр, изашла сам напоље, прошетала се, затим сам дошла и све изрибала: и кухињу и друге собе, скоро цео стан, за једно вече и скоро сам све препрала. Мислим, треба да се поправим, све да урадим, а сутрадан да одем код Матронушке да је молим за опроштај због захвалности и да јој заблагодарим. Оно за шта сам тада молила се остварило. И сад се уз помоћ Матроне и по милости Божијој, осећам добро, вратила ми се снага (*Маріариџа Кидијеков, Москва*).

* * *

Чекали смо нови стан. Нас четворо живимо у двособном стану. Мама је парализована. Ишла сам код Матроне, молила да помогне мами, да јој буде лакше. Већ су нам били рекли број стана, али зграда није била завршена. Без обзира на то прва два улаза су почела да се усељују. Опет сам дошла код Матроне и стално сам молила за помоћ, и то не чак да добијемо стан, него да се не љутим, да будем помирљива, да све издржим. И

одједном нам дају решење преко реда. Кад смо отишли у Моссовјет да потврдимо документа за кућу испоставило се да је нумерација станова била неправилна (улази су се бројали према центру, а не од центра), грешка је исправљена, бројеви станова су били поново нумерисани и нама су дали предност, а друга половина зграде ни до дана данашњег није завршена.

У породици је постало мирније, појавила се нада, нове бриге, свима је постало лакше (*Јелена, Москва*).

* * *

Хтела сам да помогнем једном човеку. Лежао је на мразу, на улици. Три пута сам се помолила Матрони, окрећем се, иде милиција, помаже да га унесемо у кола и одвози га где живи (*Т. В. Шубенков, љрад Кошово, Нижегородска област*).

* * *

Два пута сам безуспешно покушавала да упишем ћерку у добру школу. Након молитве на Матронушкином све се напокон средило. Мислим да се на нас обилно излива благодат Божија по молитвама блажене старице Матроне. И више никакво објашњење за овако срећан и брз обрт ситуације не налазим.

У току Великог поста на Лазареву суботу сестра и ја смо повеле децу са собом на Даниловско гробље, у храм на јелеосвећење. Прво смо свратиле на гроб код Мајчице, помолиле се, запалиле свеће. Затим смо кренуле на гроб код јеросхимонаха Аристоклија, и тамо смо се помолиле. Биле смо на јелеосвећењу. Господ нам је и овог пута помогао по молитвама Својих изабраника. Сестрином сину је одмах прошла изузетно јака фурункулоза од које се мучио целе зиме, а моју ћерку већ годину дана не муче напади астме (*Т. В. Шубенков, Москва*).

* * *

Прочитао сам књигу „Животопис блажене старице Матроне” и одмах сам отишао на њен гроб. Пре тога готово годину дана породица је живела од мизерне плате, јер је организација у којој сам радио једва састављала крај с крајем. И ова књига ме је подстакла на мисао да замолим за помоћ мајчицу Матрону. У недељу после богослужења отишао сам на гробље и на Мајчицином гробу замолио да ми нађе посао. Буквално до краја недеље позвао ме је друг с којим сам радио пет година пре тога и понудио ми посао, а после два дана брат ми је такође нашао посао. Већ сам имао избор. Хвала Богу што се рађају такви људи у Русији. Сваког дана благодарим Богу и мајчици Матрони за милост коју ми је дала (*Белобородов, Москва*).

* * *

Молила сам да ми се муж исцели од пијанства. Молила сам се и могла ми је блажена Матронушка: муж је престао да пије, почео је да иде у цркву, осетио је радосни елан. Међутим, убрзо после тога је престао да

се моли, мислио је да је сам оставио пиће и благодатна помоћ је престала, после два месеца поново је почео да пије (*Нина Александровна, Москва*).

* * *

Веома тешко сам боловала, нисам могла да једем и умирала сам од глади осећајући паклене муке. Чула сам за блажену Матрону и средином фебруара 1995. године дошла сам на њен гроб, са сузама сам молила да ми помогне. После пет до седам дана била сам на јелеосвећењу и исповедила се. Након тога сам почела боље да се осећам.

11. априла 1995. године дошла сам на гроб да заблагодарим и да се помолим и тамо сам чула да је грех фарбати се. Целог живота сам се фарбала и увијала косу и нисам могла да замислим да могу без тога. Међутим, постепено, после једно два месеца престала сам то да радим, све време сам се молила код куће да ми помогне блажена Матрона. Сад се не фарбам и не увијам косу. Учврстила сам се у вери и схватила каква огромна помоћ исходи од блажене Матроне (*Рима, Москва*).

* * *

Ми живимо у Ташкенту. За мајчицу Матрону смо сазнали у августу 1995. године кад смо прочитали књижицу о њој. У то време ћерка и ја смо биле у Боровску. По повратку у Москву отишле смо на гроб блажене Матроне. Купиле смо свеће, дуго смо бирале цвеће и изабрале смо црвене хризантеме, а на гробљанској капији су нам рекли да је такво цвеће скупљено с туђих гробова. Морале смо да га вратимо. На гробу Мајчице кћерки су дали исту такву хризантему. Замолила сам Мајчицу да преживимо у ово тешко време, да сви буду здрави, да могу нешто додатно да зарадим, да има довољно новца за следећу годину да дођемо, јер је требало да ме пребаце на пола плате као пензионерку.

Чуда су почела готово одмах. Наша московска познаница код које смо живели добила је новац који уопште није очекивала. Рекавши да смо све то ми донели у њену кућу поклонили нам је сто хиљада. Тај новац је за нас представљао читаво богатство, више од пензије за месец дана. На послу у Ташкенту оставили су ме да радим за целу плату. А онда су поново почеле тешкоће. Од 1. јануара 1996. године у Узбекистану су пензионерима који раде оставили само пола пензије. Осим тога, умро ми је једини брат од тетке који је живео у Киргизији. Нисам имала пара да отпутујем на сахрану, али је требало да одем на гробље, у Киргизији су три гроба мојих најближих. О томе да могу да одем на два места нисам могла ни да помислим. У фебруару сам сањала како седим са својим московским пријатељима за столом, на челу је Мајчица и сви смо весели, смејемо се. Мислим: Господе, није могуће да ћемо да одемо? Јер у Москву нећу моћи да отпутујем ако не одем на гробове и не дам помен. И убрзо се појавио додатни посао, и то у струци (ја сам грађевински инжењер). Волим свој посао и не могу да се бавим нечим

другим. Такође су почели да ми дају неке вишкове на послу, а кћерки на универзитету. И десило се тако да смо отишле на гробове рођака и поново допутовале у Боровск. Кад смо дошле у Москву следећег дана смо отишле да заблагодаримо Мајчици.

У Боровску су нам пријатељи платили пут говорећи да смо у њихову кућу донеле некакав новац. Инсистирали су да узмем од њих новац за карте.

Кад год одемо у цркву палимо свеће за Мајчицу (*Валентијина Бондаренко, Узбекистан*).

* * *

Морала сам да идем на операцију – тумор на млечној жлезди. Ишла сам на гроб код блажене Матроне, молила за помоћ и тумор је нестао (*Људмила, Москва*).

* * *

За Мајчицу сам сазнала тек 1993. године иако сам пре тога шест година поред ње пролазила кад сам ишла на мужевљев гроб. Само сам се чудила што људи ту увек певају. Касније је изашла књига о Мајчици и ево већ трећу годину ја сама и мени блиски људи добијамо благодатну помоћ, подршку и уразумљење на њеном светом гробу. Први пут сам гроб тражила у току Светле седмице. Дуго сам ишла унаоколо. Онда сам се сетила и почела да певам Васкршње каноне. И одмах сам нашла. Осећај је био необичан. Срце је истовремено плакало и радовало се.

У лето 1994. године дошло је до раскида с једном блиском породицом. Са световне тачке гледишта то је представљало страшну увреду. Нисам имала снаге да опростим. Отишла сам с увредом код Мајчице и зачула: Господ се гордима противи, а смиренима даје благодат. Назад нисам ишла, већ летела, срце се очистило, била сам чак спремна да сама молим за опроштај.

Мајчица је на моје очи исцелила моју кумицу – дете Катарину. Девојчица је имала јаку дијатезу између ногу и на јагодицама. Чак је кожа отпадала. Мама није знала шта да ради. После сам приметила да сама девојчица није много патила. Кажем: „Ова болест је за тебе, ради укрепљења вере. Хајдемо код мајчице Матронушке.“ Отишле смо с целом њеном породицом. Њен муж је тада прислуживао у олтару у нашем храму. Четворо деце. Сви се поклонисмо Мајчици, замолисмо је за молитве, за благослов. А Каћушу посадисмо на гроб. Мати Антонина јој даде цвет хризантему и девојчица сама поче да га жваће. Кад смо дошли кући све на ножицама се сасушило. Убрзо је потпуно прошло.

6. маја 1995. године на улици сам срела давнашњу познаницу и она ми се пожалила да уопште не може да спава због јаке алергије – отиче јој носна шупљина. Отишла је с кћерком код Матронушке. Сад је с њом све у реду (*Таијана, Москва*).

* * *

Дванаестог марта 1996. године догодила нам се несрећа. Рођак од девет година се изгубио у шуми. Нашли су га тек следећег дана. Био је у тешком стању. Случајно су нам дали књигу о блаженој Матрони. Кад сам је прочитала клекла сам на колена и молила Мајчицу да нам помогне. Следећег дана дечак је пуштен из болнице и рекли су да у петак треба да му оперишу пете. Много сам се молила и молила Мајчицу за помоћ. Поново нам је помогла: уразумила нас је да смрзнуте пете намажемо кремом. Кад су лекари прегледали дете у петак зачудили су се што су ствари кренуле набоље. Ни данас не могу да схвате због чега је дошло до оздрављења (*Аракељан, ѓраг Јарцево, Смоленска област*).

* * *

За мајчицу Матрону сазнала сам пре годину дана у храму на проповеди. У лето 1994. године био је врео дан кад сам отишла код ње. Осећала сам се веома лоше. Дошла сам на гроб, тамо је већ био ред. Почела сам у мислима да причам Мајчици своју причу, осетила сам да је око моје главе нешто почело да се догађа, као да су се болни делови загревали и бол се стишавала. Од ње сам отишла у стању зачуђености.

Шаљем код мајчице Матроне своје познанике. Једна од мојих познаница стално иде, осећа помоћ Мајчице.

Имала сам несаницу. Недељама нисам спавала, испробала сам средства за спавање, нису помогла и схватила сам да треба да трпим. Донела сам воду од мајчице Матроне, поквасила њоме тело, заспала, пробудила се ноћу, поново сам поквасила тело и заспала. Тако су ми мајчица Матрона и Господ вратили сан.

Још један случај: муж иде у цркву, али не може да одстоји целу службу због ишијаса. Једном сам му у велику чашу налила Мајчицине воде, попио је. Следећег дана смо отишли у цркву, одстајао је целу службу, пришао је крсту први пут за много година. У цркви је било вруће, зној му је лио низ лице и то што је издржао да стоји целу службу могу да објасним само дејством Мајчицине молитве. Не сумњам да је то чудо Мајчице (*Н. П. Сиротин, Москва*)...

* * *

Приче о чудима блажене Матроне, која је записао ђакон Валерије Вахтјоров, клирик цркве Свемилостивог Спаса у селу Андрејевка Солнечногорског рејона Московске епархије 1998. године.

Тада још нисам био ожењен; био сам крштен, али нисам био црквен.

Једном сам на Черкизовској пијаци изгубио новчаник у којем су били кључеви, између осталог и од кола, возачка дозвола, документи и копејка с гроба блажене Матроне. Како се касније испоставило ову копејку је тај-

но ставила моја сестра желећи да по молитвама блажене Матроне у нашој породици увек има новца. Тог дана је био пљусак. Нестанак сам открио код куће, због чега су се сви чланови породице веома насекирали. Није било никакве наде да ћу наћи ове ствари, а ако би се и нашле, документа би после овакве кише била потпуно неупотребљива. Испоставило се да је моја делатност паралисана, а породица осуђена на оскудицу.

Сестра ме је умиривала како је могла. Следећег јутра сам кренуо „на своје две” на Черкизовску пијаци. Сећам се да ми је сестра угурала неку књижицу у џеп и рекла: „Помоли се Матрони, она ће ти помоћи.” Тада њеним речима нисам придавао никакав значај, осим тога нисам знао шта значи „молити се”, а и нисам имао такво искуство.

У електричном возу сам се сетио књиге. То је била књижица о блаженој Матрони. Почео сам да читам и нисам ни приметио како сам дошао до Москве, толико ме је та књига обузела. Од прочитаног у мени се родила непоколебљива сигурност да ће ми блажена Матрона сигурно помоћи. Пошто сам из књиге сазнао где је сахрањена почео сам да питам пролазнике где се налази Даниловско гробље. Још једном сам потражио изгубљене ствари на Черкизовској пијаци. Сви су ми говорили: цабе тражиш, не може се ни замислити да се овде нађе изгубљена ствар. Био сам близу очајања.

Ноге саме кренуше према Даниловском гробљу. Време је било пре подне. Како сам нашао гроб више се не сећам. Сећам се само како сам се приљубио уз гроб и из све душе почео да молим Матрону да ми помогне у невољи. Никада касније се нисам молио тако ватрено као тада. Отишао сам потпуно сигуран да ће ми блажена Матрона помоћи.

Ближило се вече. Прилазим Черкизовској пијаци. На капији ми прилази непознати човек и пружа новчаник с речима: „Да ли су ово ваша документа?” Сва документа су била цела и очувана, пљусак им нимало није нашкодио. Само, ето, „Матронине копејке” није било... (*слуја Божји Михаил*)

* * *

Била сам сведок како је само једно помињање имена блажене Матроне помогло да се нађу изгубљене ствари. Неки возач је изгубио документа и испричао то мом брату Михаилу. Брат је раније изгубио документа и нашао их је на чудесан начин заступништвом блажене Матроне. Предложио је свом другу да се помоли блаженој Матрони – вели, мени је помогла. Овај рече да не уме да се моли, али су документа после тога на чудесан начин ипак пронађена. (*Слушкиња Божија Фотињина, Михаиловљева сестра*)

* * *

Мајка ми се разболела, лекари су код ње открили „онкологију”. Био је потребан преглед. Мама је била пријављена да живи у Московској области и у центрима за преглед је нису примали. Почесмо усрдно да се молимо блаженој Матрони. После парастоса блаженој Матрони у најкраће

време нам је пошло за руком да сместимо маму у московску клинику где су је прегледали и где је прошла терапију. И што је најчудније, онколошка дијагноза није била потврђена. Моја мајка је преминула неколико година касније од хипертоничке кризе. *(Јереј Олеј Кудрјаков)*

* * *

У току прве године мог служења на дужности ђакона имао сам „међуградски” позив, звао ме је мој пријатељ свештеномонах Светогорског манастира отац Григорије. Јако волим Светогорски манастир. Овде је сахрањен А. С. Пушкин. Старешина Светогорског манастира – архимандрит Кенсорин, један од братије Псково-Печерског манастира је изузетан човек: на његовим рукама су преминули последњи валаамски монаси, међу њима и отац Михаил.

Манастир се обнављао с великим тешкоћама. Отац Григорије ми једном рече: „Оче Валерије, помози, у манастиру уопште нема пара.” А ја исто немам пара, шта да радимо? „Сакупи уз Божију помоћ”, каже отац Григорије. „Иди на гроб блажене Матроне, чуо сам да она помаже. Тамо има и људи. Одслужи парастос.” „Али ја сам ђакон”, одговарам му, „ко ће да ми да благослов?” „Бог ће благословити!”

За блажену Матрону сам чуо и раније. Две године сам покушавао да дођем на њен гроб, али никако ми није полазило за руком. Следећег јутра сам се спремио, желео сам да помогнем манастиру. Узео сам све што је било потребно и помоливши се отишао на Даниловско гробље. Успут сам свратио у Даниловски манастир, узео сам од првог јеромонаха на којег сам наишао благослов да одслужим парастос на гроб објаснивши насталу ситуацију.

На гробљу сам нашао гроб блажене Матроне. Одслужио сам парастос. Сећам се да сам био веома радостан. Прво готово никога није било, а до краја се окупило мноштво народа. Кад сам завршио парастос обратио сам се окупљеним људима речима: „Вољени браћо и сестре! Живим у Зеленограду, служим у Московској области. Синоћ су ме назвали из Светогорског манастира: буквално гладују, уопште немају пара. Замолили су за помоћ. Можете да напишете цедуљице за помен, ја ћу их предати.” Православни људи почеше да дају цедуљице и новац. Пришла ми је жена од једно 35 година, онијег раста, веома скромна. Рече да се зове Валентина. Каже ми: „Веома желим да помогнем манастиру, али ми је новац код куће. Ако бисмо могли да се договоримо да се нађемо ја бих дала.” И дала је милион рубаља за манастир – у то време веома велики новац.

На томе се чуда нису завршила.

Почео сам да размишљам по коме да пошаљем новац у манастир. И дошао је отац Григорије лично. Испричао сам му за помоћ добијену по молитвама блажене Матроне. Следећег дана смо заједно отишли на њен гроб. Нисам понео кадионицу зато што сам претходног дана морао да

је предам храму и успут сам се секирао због тога. Дошли смо на гробље. Питам служитељку где да узмем кадионицу. Испоставило се да она нема, али на гробљу има храм. „Можда ће нам тамо дати?” „Немојте да идете, нема сврхе”, рече служитељка. И стварно, у храму нас одбише. Кажем оцу Григорију: „Не може бити да блажена Матрона остави без кадионице два свештена лица која желе да одслуже парастос на њеном гробу.” Изађосмо из храма. У сусрет нам трчи служитељка и радосно саопштава да на супротној страни гробља, на гробовима Валаамаца парастос служи јеромонах Теофан с Валаама, можда ће он дати кадионицу. Нађосмо оца Теофана, обратили смо му се с молбом и он нам је истог трену дао своју кадионицу. „Како да вам је после вратимо?” пита отац Григорије. „Предајте Валаамском подворју у Москви”, одговори отац Теофан.

Одслужили смо парастос на гробу блажене Матроне. Било је веома много народа. Сакупили смо довољно новца и добили светиње.

Отац Григорије (сад је он јеромонах Пимен) ми је причао касније да од тада манастир више није оскудевао. Сада се у Светогорском манастиру сваког дана служе парастоси за блажену Матрону. *(Ђакон Валерије Бахтиеров)*

* * *

Изабран сам за директора православне гимназије. Локалне власти су одбијале да нам дају просторије. Обраћали смо се и Московској и Државној Думи – није помогло. Тада се окуписмо заједно с децом која су се уписала у гимназију и њиховим родитељима на Даниловско гробље и одслужисмо парастос на гробу блажене Матроне. Недељу дана касније добили смо решење које је потписао префект, да се за гимназију издвајају три стана. На папиру је био забележен датум доношења одлуке – исти онај дан кад смо служили парастос на гробу блажене Матроне. *(Ђакон Валерије Бахтиеров)*

* * *

Било је то за мене тешко време, молитва ми никако није ишла. Тада сам се поново нашао на гробу блажене Матроне, заједно са схиигуманом Теофаном. Кад смо одслужили парастос нека блажена, срамежљива, ониског раста женица, проби се из гомиле народа, који се молио, и даде као знак захвалности за парастос бројанице које је исплела од вуне. Упитао сам за кога да се молим и како се зове, али ништа није одговорила, већ се, збунивши се, изгубила у гомили. После овога сам се по молитвама блажене Матроне уз Божију помоћ, извукао из духовне кризе. *(Ђакон Валерије Бахтиеров)*

* * *

За време перестројке цео живот се променио. Ожењен сам. Једва сам састављао крај с крајем од случајне плате. Несталност ситуације ме је јако притискала. Одлучио сам да одем код духовника на разговор. До одређе-

ног времена остало је два сата и отишао сам на гроб блажене Матроне. Усрдно сам се помолио блаженој молећи је за заступништво. Разговарао сам с духовником. Дали су ми посао при манастиру. Од тада сам постао поштовалац блажене Матроне. (*Слуја Божји Михаил*)

* * *

Неколико пута сам служио парастосе на гробу блажене Матроне и сваки пут је по њеним молитвама Господ преко мене помагао манастиру. Светиње с њеног гроба чувам са свештеним страхом, нудим и другима који ми се обраћају. (*Схијуман Теофан. Светио-Тројицки манастир, село Чуфари, Молдавија*)

* * *

Мој пријатељ алпиниста је погинуо у планини. Недељу дана после тога нестало је и његов отац. Оца смо нашли у болници Склифосовског: хулигани су му разбили главу. Ни отац ни син нису били крштени. Мајка је кукала. Из свег срца сам желела да помогнем овој породици. Однела сам болеснику кесицу с песком који сам узела на гробу блажене Матроне. Болесник је окачио кесицу око врата. Престала је да га боли глава, почео је боље да се осећа и није скидао кесицу. Након ових догађаја мајка је почела да верује. (*Слушкиња Божија Ала*)

* * *

Ја сам верница. Веома поштујем блажену Матрону. Кад ми се отворио чир попила сам чај са шећером донетим с гроба блажене Матроне и излечила се. (*Слушкиња Божија Лариса*)

* * *

Наша сарадница, верујућа, озбиљно се разболела. Сметња за хируршку интервенцију била је болест срца – срчана инсуфицијенција. ЕКГ је био жалостан. Обратили смо се блаженој Матрони. На предоперациони преглед сарадница је кренула поневши са собом парченце ковчега блажене Матроне (по овоме се види да се описани догађај догодио након обретења њених часних остатака 8. марта 1998. год., прим. ред.). ЕКГ је овог пута био идеалан. (*По речима слује Божије Михаила*)

* * *

Овде прекидамо списак изабраних сведочанстава о посмртним чудима блажене Матроне. Њихова истинитост не изазива сумњу. И у то уверава чак не толико навођење имена и адреса колико присуство живих, неизмишљених детаља, и оно што је главно – срдачно узбуђење и осећање захвалности којима су прожете истините приче.

Не сумњамо и у то да се списак сведочанстава може продужити, јер не пресушује благодатна помоћ блажене Матроне коју даје онима који прибегавају њеном заступништву.

ОБРЕТЕЊЕ ЧАСНИХ ОСТАКА БЛАЖЕНЕ МАТРОНЕ

Увече, 8. марта 1998. године у Недељу Православља, по благослову Његове Светости Патријарха Московског и целе Русије Алексија II на Даниловском гробљу у Москви обретени су часни остаци подвижнице побожности XX века блажене старице Матроне (Никонов).

На челу комисије за откопавање остатака био је архиепископ Истарски Арсеније. У преношењу часних остатака старице Матроне учествовали су: намесник Новопаског манастира епископ Орехово-Зуејски Алексије, намесник Свето-Даниловског манастира архимандрит Алексије с братијом, настојатељ храма у име светитеља Мартина исповедника у Москви свештеник Александар Абрамов. У храму у част Силаска Светог Духа на Даниловском гробљу намесник Свето-Даниловског манастира архимандрит Алексије уз саслуживање сабора клирика одслужио је помен за покој душе. Ковчег с часним остацима старице Матроне донет је у Даниловски манастир и смештен у горњем храму у име преподобног Симеона Столпника. Стање духа свих присутних у овом изузетном догађају било је нарочито свечано и радосно.

У раду Комисије осим представника Руске Православне Цркве учествовали су стручњак за питања судско-медицинске експертизе, антрополог, доктор медицинских наука, професор Звјагин Виктор Николајевич и археолог, доктор историјских наука Тањукевич Андреј Кирилович.

Тринаестог марта Комисија је завршила рад. Истакнуто је да је приликом прегледа часних остатака старице Матроне откривен белег (избојина) у облику крста на грудима, што се помиње у њеном животопису.

У Покровском храму Свето-Даниловског манастира на налоњ је стављена честица ковчега блажене Матроне. Овде је у току Великог поста братија служила парастосе за упокојење слушкиње Божије Матроне.

30. априла по благослову Његове Светости Патријарха Алексија уз свечано појање Васкршњег тропара „Христос воскрес из мртвих...” часни остаци блажене Матроне пренети су у храм Светих Отаца Седам Васељенских Сабора. Увече је братство манастира одслужило свеноћно бденије за покој душе.

Првог маја, у петак, у току друге седмице по Васкрсу, уочи 46. годишњице упокојења блажене Матроне Божанску литургију и парастос у истом овом храму служио је архиепископ Истарски Арсеније. На богослужењу је било много народа иако овај догађај није званично објављен.

Истог дана после парастоса ковчег с часним остацима блажене Матроне био је испраћен у Покровски женски манастир, код Абељмановске карауле. Тамо су га свечано, уз звуке звона дочекале игуманије Теофанија и сестре обитељи.

* * *

Адреса манастира: ул. Таганска 58.

Како се долази: метро станица „Таганска”, „Марксистичка”. Излаз према Таганској улици, даље било којим аутобусом или тролејбусом до „Абељмановске карауле” (друга станица).

ЧУДА СТАРИЦЕ МАТРОНЕ ЗА ЖИВОТА 1881–1953; СЛАВИ СЕ 19. АПРИЛА / 2. МАЈА

Кад је 1941. године почео рат имала сам пет месеци и четири дана. Више га се сећам по причама ближњих. Чини ми се да сам запамтила нарицање своје баке, то је био крик рањене животињице. Њен син, мој ујак, ратовао је у Манџурији, а касније на Курилима против Јапанаца. Деда, њен муж, отпутовао је у околину Бреста на одмор у свој завичај, у Белорусију. Почело је бомбардовање, завијање сирена. Отац је радио у војној фабрици и негде у септембру смо били евакуисани. Многе смо невоље искусили: трпели смо и врућину, и хладноћу, и глад. Било је и рањавања, ја сам имала мале опекотине. Мајка и ја смо се саме вратиле 1943. године – био је или крај августа или почетак септембра. Одвикле смо се од опасности, тамо далеко. Мама је изгубила личну карту, ухапшена је. Имале смо потврду да путујемо, али је и тада било подлаца: неко је пријавио да је мајка наводно шпијун. Хвала Богу што су били живи њени сестра, мајка, блиски, комшије. Укратко, испитивао ју је Берија. Није стрељана, али су је поприлично измучили. Тако смо живели до 1944. године, у склониште нисмо ишли: било је далеко, требало је претрчати ходник (систем ходника), сићи низ степенице, претрчати двориште, мрачан пролаз, изаћи на Малу Комунистичку, и у кући трговца Алексејева, оца уметника Станиславског, у левом крилу, било је склониште од бомби. ...Негде око 17. јуна 1944. године дрвеће је још увек било тек олистало, и налетела је немачка авијација. Све је забрујало! Мајка ме је зграбила и почела је да трчи. Истрчале смо у мало двориште, а тамо је био „чика са сурлом” Тако се на мом језику називао дежурни с гас-маском. Он повика мајци: „Стој, сад ће да бомбардује.” Она је већ притрчавала капији, кад се фашистички авион окренуо изнад Таганског трга и кад је бацио бојни отров. Нисмо стигле да дотрчимо, само смо притрчале капији где је било склониште. Од експлозије су почели бојни отрови, мајка је изгубила свест, пала је, а ја сам јој испала из руку и полетела у висину. Освестила сам се високо, изнад кровова, видела сам улицицу која је била под нашим прозорима, летела сам према делу у којем је живео чика Васја Бељајев. Затим се све мало умирило и ја сам с лицем окренутим на горе полако почела да падам. Али тада су се у Уљановској зачуле експлозије. Чини ми се да је тог дана погођена мала црква на углу Уљановске и Велике Комунистичке. Тада ме је поново понео вихор. Бацио ме је на соклу ограда с десне стране, задобила сам јак ударац у кук, онда сам се још једном преврнула и огулила сам браду клизајући се једно четири до шест метара. Колена и лактови су ми било одрани, из браде су ми извадили каменчић који се зарио под кожу. Почела су да ми се тресу рамена и смрачило ми се пред очима. Ноћу сам плакала. Бомба горе завија, а кад је доле риче, гуди као бас. И ови звуци су ме будили ноћу. Долазиле су ми

старице. Нека донесе двопекчић, нека лук, нека кромпир. Време је протицало, а није ми било боље. Одвели су ме код свештеника у цркву у Уљановској улици. Он ме је погледао, прошапутао је молитву. Дошла је једна крупна жена са ожиљком на челу, врло гласна, поразговарала је с њим и рекла: „Треба да одеш до једне добре жене, она ће ти помоћи.” И отишли смо. Сећам се Таганске улице, иза Рајисполкома се налазила једноспратна црна дрвена кућа с дограђеним делом. Увели су ме у собу, а на кревету је била једна женица, повијених ногу. Пришла сам јој и питам: „Да ли си ти девојчица или тета?” Она каже: „Тета.” „А где су ти ножице?” „Болеле су ме, и видиш, постале су мале.” Пожалила сам јој се да и мене боле ноге. „А где су ти очице, како ћеш ме видети?” Она рече: „Ти ставиш прстиће и ја видим.” Тако сам и учинила. Упита ме: „Шта ти је?” Све сам испричала. Каже: „Хоћеш ли ме пољубити, Ленице? (тако сам јој се представила). Хоћеш ли ме пољубити?” „Наравно.” Пољубила сам је. Она ми рече: „Сад смо ти и ја заједно летеле. И ти се сети како смо ишле, како је налетео авион и како је бомба урликала. Сад ћеш да спаваш.” Не сећам се колико је времена прошло, а ја спавам код ње на кревету, прививши се уз њу. Дали су ми воду, песак. Рекли коју молитву да читам. Бака је читала, а ја сам понављала. Песак који је требало да понесем изгубио ми се из џепа, много сам плакала. Неко је отишао по песак – дали су му. Питала је како сам. А мени је прошао бол у очима, светлост ми се још мрачила, али није било таквог пробадања у очима. Руке су ми се мање трзале, касније је све прошло. Тако ми је Матронушка помогла. Дозволила ми је да је зовем Матронушка. Четрдесет четврте године имала сам само 3,5 године, нисам могла да изговорим. Била је врло мирна и мудра. Сачувала сам фотографију на којој сам сликана следећег дана после бомбардовања. Отац ме дуго није видео, послали смо му слику. На њој ми је брада одра-на, црна је од јода. Касније је Матрона почела да ми недостаје. А кад смо дошли тајно смо сазнали да је она у Даниловском, у стражарници. Много ми је недостајала. Имала сам осећај да ћу од туге просто умрети. Отишли смо, боловала је, није нас примила. А толико сам желела да је дотакнем, чак и ако је не загрлим. Не знам због чега, али од тога што сам била близу ње било ми је лакше. Међутим мисао: како је? – није ме напуштала.

С поштовањем,

Јелена Викторовна Сѣуѣаков (Леница)

МАТРОНИНА ПОМОЋ ЗА ВРЕМЕ РАТА, О ТОМЕ КАКО ЈЕ СТАЉИН ДОЛАЗИО КОД ЊЕ, О ПОДВИГУ СВЕШТЕНИКА

Помаже Бог, многопоштоване сестре и наставнице мати Ваша, игуманијо. Извините, не знам како се зовете, поштована наставнице. Пише Вам у Покровски манастир у граду Москви Ваша познаница, и такође верница, Золотарјова Раиса. Хвала Вам велико на Вашој бризи за мене. Нека Вам Господ да добро здравље у многим годинама Вашег живота на земљи. Добила сам од Вас писмо и иконице пресвете и блажене старице Матроне и још иконицу Пресвете Богородице „Спаситељка оних који пропадају”. Све иконице су ми на иконлуку. И окачене су по реду. И кад се молимо, цео утао је обасјан иконама. И врло је лепо молити се, јер свака икона нешто значи и нешто говори. Писала сам Вам да нам је умрла бака која се овде молила за све покојнике, и која је свакодневно читала Свето Писмо. И ево, недуго пре њене смрти одлучила сам да јој прочитам књигу о Матрони, коју сте ми послали преко цркве. Дакле, почела сам да јој читам о томе како је света Матрона исцељивала људе и предсказивала шта ће се десити у будућности. А она ме је у једном тренутку зауставила, па каже: „За ову прозорљивицу сам чула 1946. године.” Ево какву ми је причу испричала.

„Кад је почео рат наше жене су почеле да чекају своје мужеве, синове и кћери (да, много девојака је било позвано у рат). Дакле, дошла су двојица војника. Један је био без ноге, а други је муцао. Онај војник, који је био без ноге, рече: „Има у Москви мала жена, као дете, и слепа је. И рекла је Стаљину (значи, Стаљин је ишао код ње, јер ова жена још није могла ни да хода) да пусти из затвора свештенике и они ће отићи на бојно поље, и наши војници ће победити у овој бици. А предстојала је тешка битка. Немци су имали много оружја, а ми скоро ништа, скоро да смо голим рукама морали да се боримо. Довели су нам четворицу свештеника у јединицу. Тада су почели да ропћу војници и официри, говорили су како нам само попови фале. Међутим, тад је на коњу доја-хао Жуков и почео је да грди војнике што ропћу. И ту се распламсала страшна битка. У принципу, јединица се бацила на земљу, а свештеници како су стајали, тако и стоје, нешто причају међу собом. И гле, извадише бакарне крстове, велика распећа. У десној руци су им распећа, у левој по Библија. И кренули су према Немцима. Мислимо, сад ће их поубијати. Али, није тако било. Ишли су не сагињући се. А Немци су прво некако почели да се повлаче, а онда су тако збрисали да су и своје оружје побацали.” Овај човек, који је био војник, још је жив. Него, да испричам како су четири жене чекале своје мужеве. Дању су радиле, а ноћу су ишле на станицу и чекале своје мужеве. Али, они никако нису долазили. Тада овај војник рече: „Идите у Москву и нађите ову слепу жену – Матрону, и она ће вам рећи где су ваши мужеви, она је и Стаљину предсказала и није се плашила.” Оне кренуше у Москву и наравно, дуго

су тражиле свету Матрону, и на крају су је нашле. И она им је рекла да су од њих две мужеви већ код куће: „Док сте ме тражиле ваша два мужа су дошла кући и сад вас чекају.” А другим двома је рекла да је од једне муж доспео у немачко ропство и да су га тамо мучили и убили. Рекла је да је овај војник био командир јединице и да су га Немци мамили да пређе на њихову страну. Али руски официр није попустио и није издао земљу. Више је волео да умре за домовину. А другој је рекла: „Твој муж је био жив и трчао је према возу који је чекао војнике да их вози кући. И у тај мах му је пришао један човек и дао му је флашу алкохола. Твој муж је отворио ову флашу и мало је отпио – и одмах је умро. Алкохол је био отрован.” И све је то било истина, зато што су дошла документа у којима се све потврдило. И овим женама, чији су мужеви погинули, Матрона је дала свете воде и по десет каменчића. И оне су донеле ову воду с каменчићима.”

Једна жена је оставила себи ову воду и каменчиће, а друга је више волела да их да баки коју смо сахранили. Ова бака ме је непосредно пред смрт позвала и рекла ми је: „Сиђи у подрум и нађи тамо „четвртину” с водом и с каменчићима. А ја нисам знала шта је то „четвртина”. Испоставило се да бака никад није ишла у болницу, а ако се разболела, отпила би ове воде и тако неколико деценија. Пила је и доливала богојављенску воду, коју је узимала на Богојављење.

Ето, то је све. Много Вам хвала за Вашу бригу о мени.

Нека Вам Господ да здравља.

И још желим да напишем да ме за ове каменчиће моле болесни људи, нарочито млади, и одлучила сам да им поделим по један каменчић и по мало воде. Вода се нимало није покварила и врло је светла. Јер света Матрона ми је помогла да преживим и много сам јој благодарна и кад се молим сама или кад се моли много нас, увек се сећам наше свете блажене Матроне. И нека јој Господ дарује рај небески, заувек. И даћу им ове каменчиће и поделићу воду, и нека људи доливају богојављенску воду и нека се лече. Мислим да ће света Матрона бити задовољна што нисам сакрила само за себе ову лековиту материју.

Нажалост, жене, ове жене које су ишле код Матроне, више нису међу живима, умрле су пре две године. Да сам знала раније, све бих их испитала. Али и онако су свеједно људи сазнали за нашу свету прозорљивицу Матрону.

И још Вам велико хвала за Ваш благослов. Постала сам сигурнија у својој вери у Бога. И више се не бојим покојника. Бака која је умрла говорила је да се треба плашити живих, који убијају и пљачкају. А покојник лежи мирно и његова душа ти стоји иза леђа и моли да се молиш за њега, да лакше прође небеска митарства. Ето, то је све. Велико Вам хвала за све. Нека Вам увек освећује пут Небеска Светлост с Исусом Христом.

УДАЛА СЕ ПО САВЕТУ МАТРОНЕ, МАТРОНА ЈЕ СПАСИЛА МУЖА-ПИЛОТА У КАТАСТРОФИ

За Матрону сам сазнала од братовљеве жене. Кад сам се спремила да се удам снаха ми рече: „Сачекај да набавим Матронушкину адресу, она увек говори истину, и како каже тако ћеш и учинити.” И снаха је брзо нашла адресу па смо кренуле код ње (1949. година). Живела је на Сходњи.

Ушле смо у кућу и дочекала нас је жена која је у то време неговала Матрону. Упитала је: „Ко вас је послао?” Снаха је објаснила. Затим ме је ова жена упитала: „Имаш ли крстић?” Рекла сам да немам крстић. Врата која су водила према соби у којој се налазила Матрона била су отшкринута и она рече: „Пустите је код мене.” И ова жена ми рече: „Ништа немој да питаш, клекни на колена и пољуби је у руку.” Тако сам и учинила, али кад сам узела Матрону за њену малу нежну руку, не знам шта ми се десило, не само да сам плакала, просто сам ридала. И кажем: „Матронушка, шта је то са мном?” Матрона каже: „Тако и треба да буде. Мученице, читав свет си обишла, а немаш кров над главом.” У соби је стајала послушница и упитала: „Имаш ли оца или мајку?” Мајчица је одговорила: „Нема она никога, ни оца, ни мајку. Попричаће с тобом и са мном, па ће се и умирити. Врло је простодушна, због простодушности и страда.” Питам мајчицу: „Шта да радим?” Матрона одговара: „Кад ти буде тешко, сети се Матроне, увек ћу ти помоћи. Немој да се удајеш за њега, нема ту живота. Ускоро ћеш се удати за другог, он ће ти бити из шире својте.” Тако се и десило. Брат моје снахе је дошао на одмор из Немачке. Био је пилот и добио је прекоманду на исток, свратио је у госте код рођака и ми смо се срели. Убрзо смо се регистровали и он је отишао на ново место. Ја нисам отпутовала одмах, рекла сам: „Кад се средиш дођи по мене.” У мају је требало да добије одмор и отпутовали бисмо заједно. Онда је послао писмо да му не дају одмор, да чека „у највећој приправности”. Тада сам помислила: „Није ваљда да ће опет рат?” И отишла сам код Матроне.

Долазим у кућу, а послушница каже да је Матрона болесна и да никога не прима. Чујем, мајчица опет каже да ме пусте код ње и дозволили су ми да уђем. Она више није седела у великој соби као пре, него је лежала у собици на каучу. Извадила ми је клупицу и ја седох код Матроне. Матронушка ми каже: „Ускоро ћеш отићи далеко, и све ће бити добро.” Кажем: „Мајчице, не пуштају мог мужа, послао је писмо.” Матронушка каже: „Доћи ће пред крај месеца.” Тако се и десило.

Чула сам да Матрона не узима новац, значи, то не ваља. Дајем јој 40 рубаља, а она неће да узме. Кажем јој: „То је од срца”, а она каже да ја немам ни копејку, да дајем туђи новац. Заплакала сам и она узме.

Мајчица ми је целог живота помагала. Муж ми је био пилот, а пилоти су гинули и у мирно доба. Чим би требало да лети, ја сам увек знала и

излазила напоље у гарнизону и увек сам од срца молила Матрону: „Спаси и сачувај.” Једном је мој муж причао како су престали да раде сви инструменти и није могао авион да спусти на аеродромску писту, него у поље, на помоћну стазу. Муж каже: „С једне стране је био телеграфски стуб, с друге провалија.” Само по молитвама Матроне су се спасили. Било их је двојица, сви су говорили да су имали луду срећу.

Ујутру је рано код мене дошао руководиоцац и рекао да се авион разбио, али да су они живи и да ће доћи за два дана.

Још једном сам код Матроне довела жену без њене дозволе. Ова жена је била урекнута, било ми ју је жао и одвела сам је без Матронине дозволе. Дошла сам код Матроне и рекла да једна жена моли да је прими. Мајчица ми је рекла. „Немој ми доводити без дозволе, јер се мучим.” Рекла сам да је нећу довести овамо, а мајчица каже: „Па она већ стоји у ходнику”, и дозволила јој је да уђе. Дала јој је воде и она се умирила и отишла је кући.

Жена је хтела да касније дође с мужем и да се захвали Матрони, али јој је она рекла да им ништа од њих не треба и да више не долазе.

Моја кћерка дуго није имала деце, много се бринула. Лекари су јој рекли: „Можда их неће ни бити.” Рекла сам: „Хајдемо код Матроне.” Она је тада почивала на Даниловском гробљу и отишле смо код ње. И после тога је у истом месецу затруднела и родила је кћерку.

Матронушка ми је најдражи човек на земљи. Увек сматрам себе грешном пред њом. Кад сам се вратила у Москву на сваки Васкрс смо ишли на Даниловско гробље, на гроб код Матроне, а сад идемо у Покровски манастир.

Валентијина, Москва

**МАТРОНА ЈЕ ИСЦЕЛИЛА ОД УРОКА,
САЧУВАЛА ЈЕ РУКУ ОД АМПУТАЦИЈЕ**

Слава Оцу и Сину и Светоме Духу!

Желим да испричам о томе како је света блажена мајчица Матрона исцелила моју баку Матрјону Иљиничну Семјонову-Жиронкину. Ово је било у септембру 1947. године. Моја бака, која је тада имала 31 годину, била је удата и имала је троје деце: Бориса од тринаест година, Валентину од девет година и Татјану од годину и по дана. Живела је с мужем, мојим дедом Михаилом Максимовичем Жиронкином недалеко од фабрике „Станколит” у којој је деда радио као мајстор-ливац. Живели су врло сложно у лепој једноспратници с неколико породица. Деда је добро зарађивао и бака је водила домаћинство, васпитавала је децу, лепо је шила и везла.

Бака је волела да пије чај и често га је увече кувала у самовару. За то је у кући била издвојена мала чиста просторија поред кухиње. Једном, кад је вода у самовару већ проврела, бака га је ухватила за ручице да га унесе у собу и изненада је у прстима десне руке осетила снажан бол који ју је мучио. Пред очима је осетила светлуцање и само што није испустила са-

мовар с врелом водом. Крајњим напором воље ставила је самовар на под. Ужасан бол није пролазио. Буквално на њене очи рука је почела да плави и да отиче. Бакина прва мисао је била да је можда у прст ушла игла, коју није приметила, јер је пре тога шила. Али све игле су биле на свом месту.

Бака целе ноћи није спавала и јецала је од бола. Деда се јако секирао, није спавао, а ујутру је отишао на посао, јер у то време не само да није могао да не дође, него није смео да закасни ни минут. Одрадио је смену, дошао је кући и видео да је баки горе. Буквално су отрчали у дом здравља. Тамо су јој руку намазали неком машћу, превили је и пустили да иде кући. А баки је било све горе и горе. Поново су отишли у дом здравља. Други лекар је рекао да је очигледно да почиње гангрена: рука је поплавилa до лакта и бака је добила високу температуру – треба ампутирати руку, иначе ће наступити крај. То је била пресуда. Како жена с троје деце да живи без десне руке?! А бол постаје све јачи и дању и ноћу. Деда је преко својих познаника у ЗАВКОМУ ради консултације у кућу позвао војног лекара-хирурга. „Не схватам о чему се ради, али је потребна хитна ампутација иначе може да почне сепса целог организма.” И дао је упут за операцију.

Нема речи које би описале шта се дешавало у душама мојих баке и деде. А поред њих су била потиштена, уплакана, измршавела деца.

Бака је спаковала ствари за болницу. Одлучили су да више не чекају. Тог дана се деда, који је буквално поцрнео од туге, случајно задржао у погону. Пришла му је старија спремачица тетка-Груша. Управо она је посаветовала деду да одведе баку код Матроне: „Она ће вам сигурно помоћи”, и дала је адресу.

Деда је касније причао да је, чим му се у руци нашао папир с адресом, осетио плиму снаге, наде и вере, и онако како је био обучен, у фабричкој радничкој одећи, не часећи, отишао је на наведено место.

Света блажена Матрона је тада живела у једноспратној дрвеној кући. Деда је као на крилима дошао до тамо. Дочекала га је жена у тамној хаљини и с марамом на глави. Рекла је да се Матрона не осећа добро и да никога не прима. И затворила је врата рекавши притом да код мајчице треба доћи чисто обучен и умивен. Деда је остао испред затворених врата – угасила се и последња нада.

И мој снажни, стамени, храбри деда, тада млад мушкарац, сео је испред врата на под и горко је заплакао. Не сећа се колико је времена прошло, али пред собом је као у филму видео свој сопствени живот с мојом баком, рођење њихове деце...

Изненада су се врата отворила и ова жена (очигледно, помоћница – неговатељица свете Матроне) упитала је како се бака зове, одакле је родом и колико има деце. Деда је одговорио да се зове Матрјона, да је родом из Тулске области, из села Солнцев Хутор, да деце има троје, да најмлађа кћерка има годину и по дана. Врата су се поново затворила. Деда се сећао

како му се чинило да ће му срце искочити из руди. Одједном зачу: „Дођи-те сутра ујутру заједно са женом.”

Следећег јутра су бака, с повезаном руком, јер је и најмањи додир био болан, и деда, чисто избријан и обучен у светло одело дошли код мајчице Матроне. Она их је примила у соби у којој су од пода до плафона биле иконе. Испред сваке иконе је горело кандило. Гореле су свеће. Прозори су били застрти. Тишина и мир. Са страхопоштовањем су пришли кревету на којем је седела блажена мајчица Матрона. Она је била у широкој блузи на туфнице и тамној сукњи.

Мајчица је баку позвала да приђе ближе, а деди је заповедила да изађе у ходник. Поразговарала је с баком, рекла је да јој је то „урадила” комшиница из куће, али да није било намерено њој, а баку је „задесило”, и да ће увече ова жена доћи код њих с неком молбом и рекла је да јој ништа ни у ком случају не даје, без обзира да ли то буде со или шибице.

Затим је света Матрона почела да чита баки молитве. Дуго је читала. Моја бака се сећала да прво ништа није осећала, а затим је одједном необјашњиво схватила да ће јој сигурно бити боље, да ће јој мајчица Матрона помоћи. Блажена Матронушка је рекла да бака треба да дође код ње још четири пута.

Чим су бака и деда дошли кући на њихова врата је покуцала комшиница с молбом да јој дају шибице. Сећајући се Матронине заповести деда јој чак ни врата није отворио, рекавши да су управо ушли, да нису стигли ни да се скину и да је бака јако уморна. Комшиница је отишла. Бака и деда су се значајно погледали: одавно су познавали ову жену и чак су је видели у цркви, али су сматрали да није њихово да се у то упуштају и сели су да вечерају. Први пут од почетка своје болести бака је јела и што је главно, први пут је заспала и спавала је до поднева следећег дана. Тако је по молитвама свете блажене мајчице Матроне почело исцељење моје баке.

У току једне од посета Матронушки с баком је била моја мама – Валентина Михајловна. Моја мама се удостојила велике радости: Видела је живу мајчицу Матрону! Запамтила је да је у соби блажене старице мири-сало на јабуке и неко цвеће. А још је запамтила голубе, који су тихо гугу-тали и ходали по поду. Оток на бакиној руци је почео да спада, плавило је почело да нестаје. Рука је поново постала нормална. Матронине молитве су исцељивале, као увек, чинећи чудо.

За време последње посете мајчица Матрона је рекла баки да ће се увече рука у потпуности исцелити, да ће прсти, који су још увек били плави, бити потпуно здрави и да се бака, кад „оно почне да излази”, ничега не боји.

Ноћу је баки поново порасла температура, мучно, неиздрживо ју је заболело место испод домалог прста, као да су ватра и нож мучили руку. Одједном је пукла кожа испод прста и заједно с крвљу из руке су почели да излазе неки бели кончићи. Било их је неколико, врло чврстих и танких.

Бака и деда се, сећајући се Матрониних упозорења, нису збунили и све су учинили како је мајчица говорила. Превили су то место.

Ујутру је плавило у потпуности прошло, температура се нормализовала. Из дана у дан баки је било све боље. Само је домали прст, испод којег је „све излазило” за цео живот остао савијен.

На овом прсту бака је носила бурму. Управо њу молимо да примите као знак благодарности светој блаженој мајчици Матрони од слушкиње Божије Матрјоне коју је исцелила, и њене деце, унука и праунука.

После исцељења деда и бака су поново отишли код мајчице Матроне. Дедо је у знак захвалности хтео да да Матрони нешто новца, али је мајчица строго одбила – светица никад није примала новац.

Дека и бака су се са страхопоштовањем извинили мајчици, а деда је упитао неговатељицу како би захвалио Матрони. Она је рекла да мајчица веома воли пољско цвеће, али га овог позног септембра више није било. Тада је деда с великом захвалношћу и поштовањем довезао мајчици Матрони ведро великих антоновских јабука из завичаја – из Тулске области која је по срећној подударности и завичај моје вољене, данас покојне, баке Матрјоне Иљиничне Семјонове-Жиронкине.

Света блажена мати Матроно! Моли Бога за нас!

Григорјева Најшалија Јурјевна, Москва

БЛАЖЕНА МАТРОНА ЈЕ ПОМОГЛА ДА ОСТАНЕ У ЖИВОТУ ПОСЛЕ СМРТИ ДЕЦЕ, ДОЗВОЛИЛА ЈЕ ДА СЕ ПРИЧЕСТИ

Имам 61 годину, раније се деци није говорило ништа сувишно, све је било тајна, тек сад сам све схватила. То је било отприлике 1930. године, нашу породицу је задесила несрећа. За недељу дана мојој баки је умрло двоје деце. Бака више није желела да живи (дошло је до помрачења разума). Дедо ју је одвезао код блажене Матроне. Она ју је примила и рекла је само једно: „Поживећеш, још ћеш поживети.” Бака је по молитвама блажене Матроне доживела 75 година.

Други пут су се она и деда обратили за помоћ блаженој Матрони кад им син није дошао с фронта. Она јој је рекла: „Чекај.” Бака се целог живота после тога молила Богу у 12 сати ноћу и пред иконом „Спаситељка оних који пропадају”, али мој ујак није дошао. Имао је 17 година кад су га осудили због тога што је закаснио на посао 20 минута и послали у казнене батаљон.

Једном сам 1950. године с баком била у Јелоховској цркви. Овде се бака напокон осмелила и рекла ми је: „Ево, ево, иде блажена”, тада сам имала седам година и слабо шта сам схватала. Видела сам како је двојица мушкараца воде под руке, једва је ходала. Била је врло мала, тако ми се тада учинило... Видела сам је само отпозади... Да сам само знала ко је то био. Кад сам видела њену фотографију одмах сам се заљубила у њено добро лице. Сама сам чула за њу тек крајем 1998. године и отишла сам код ње ускоро после тога. Одмах сам се сетила баке и свих породичних

ствари. Толико сам желела да јој кажем хвала. Истина, то сам учинила на свој начин, што ћу прећутати.

Што сам више сазнавала за њу из књига, тим више ме је нешто вукло према њој. Свој шездесети рођендан сам обавезно желела да проведем у храму и да се исповедам.

Десила се следећа ствар: за време припреме за Причешће била је мала пауза и ђаво ме је преварио, па сам изашла из храма (да заузем ред код Матроне), изашла сам сасвим на кратко, како ми се чинило, а кад сам ушла у храм испоставило се да се причешћивање већ завршило – било је мало народа. Сузе су ми наврле на очи, толико сам желела да се причестим тог дана. Парохијани су ми објаснили да је то манастир, да овде влада поредак и да се путир по други пут не износи; пришао ми је свештеник и објаснио ми је исто то, било ми је тешко на души. Затим видим како у олтару разговара са свештеником који ме је исповедио и видим – о чуда! Свештеници силазе код мене с путиром, причешћују ме и кажу: „Матрона вам је опростила.” Како сам била радосна. Никад нећу заборавити!

Волим Матрону. Волим Бога. Волим Мајку Божију. Све волим.

Хвала јој за то што ми у свему помаже. Хвала.

Тамара, Москва

МАТРОНА ЈЕ ПОМОГЛА СА ЗДРАВЉЕМ, БАКА ЈЕ ИШЛА КОД МАТРОНЕ ДА СЕ ПОСАВЕТУЈЕ

Пред крстом и светим Јеванђељем сведочим о благодатној помоћи свете праведне блажене Матроне.

Од детињства сам била болешљива. Нисам добро учила, а кад сам завршила школу радила сам и увек сам имала потешкоћа са здрављем. Са 20 година сам се удала и кад сам родила дете још сам се више разболела. Нисам могла да објасним шта ми је, лекари су слегали раменима, зато што су анализе биле добре. Мој живот се гасио из дана у дан. Све време сам молила Господа за помоћ. Почела сам да одлазим у храм и тамо сам купила књижицу о Матрони. Почела сам да одлазим на њен гроб. По Божијем промислу родила сам друго дете.

После Матронине канонизације ишла сам код њених моштију. Молила сам је за помоћ и да ме упуте. Једном сам у сну видела жену која ме је прегледала као лекар и која је говорила да не схвата с чим је то повезано. А ја сам прекрстила руке на грудима као да идем да се причестим и кажем да молим људе за опроштај. А жена одговара: „Али ти се не дружиш с нормалним људима.” И почела сам да схватам да треба више да се дружим с верницима, да чешће идем у храм, да се исповедам, да се причешћујем. А свештеник ми је рекао да се за мене неко јако моли, зато сам и жива. Читајући књижицу о Матрони мама и ја смо виделе у њој казивање Потапове Ксеније Гавриловне која је седамнаест година била духовна кћи Матроне. И испоставило се да су Ксенија Гавриловна и моја бака, по оцу

Марта Гавриловна – рођене сестре. А мој тата се сетио да је кад су његове сестре и браћа били деца (а било их је десеторо) његова мама, моја бака, ишла код Матроне да се посаветује. Сад живимо у Подмосковљу. И схватила сам какву заступницу имам пред Господом и Богородицом. Мој живот се поправља, и болест постепено одлази.

Слава Богу за све! Блажена мати Матроно, моли Бога за нас!

Фјодорова М. И., 38 година,

г. Балашиха у Московској области

СВЕДОЧАНСТВА О ЧУДИМА 1999–2001.

Моја кћерка Анастасија се родила с веома компликованом срчаном маном 1992. године. Покушали смо да је лечимо, обраћали смо се најбољим стручњацима, али нажалост, сви су одбијали да оперишу због сложености. Уздали смо се само у вољу Божију. Имала је компликовану срчану ману која се среће једном у 15 година. Операција која нам је била потребна спадала је у шесту, највишу категорију сложености и нико с нама није ни разговарао о срећном исходу.

Године 1996. први пут сам чула за Матрону. У то време се њен гроб налазио на Даниловском гробљу, али нажалост, никако нисмо стизали да одемо до њега. До руку ми је дошла књижица у којој су били описани житије Матронино и чуда која су с њом била повезана. Мислено сам се све време уздала у њу, желела сам да дођем на њен гроб. Године 1999., почетком октобра, кћерка и ја смо отишле да се поклонимо Матрониним моштима. Прво сам јој казала да се помоли за срећан исход. И у новембру смо добиле позив за институт. Било је тешко поверовати у то, али је професор Подзолков, данас академик, пристао да је оперише. Увек сам се много плашила кад су доктори разговарали са мном о Настјиној операцији, чак су се бојали да ме гледају у очи – исход је могао бити свакакав. Уочи операције разговарала сам с професором и он ме ничим није обрадовао. Схватила сам да више не може да живи без операције и да је наступило време кад треба донети одлуку. Целу ноћ пре операције сам ходала болничким ходницима, све време сам се молила Матрони.

Кад смо легле у болницу овог института, с нама је у болничкој соби била мама с дететом из Забајкаља. У тренутку кад смо стигле њена кћерка је била у реанимацији већ двадесет један дан. Мајка је била очајна и ја сам јој испричала о блаженој Матрони, посаветовала сам јој да оде у Покровски манастир, да је замоли за помоћ. Она је отишла, помолила се и донела ми је одатле обичан диптих, папирну иконицу с молитвом. Све време сам је носила са собом у цепу, и кад бих нашла слободан тренутак и кад бих остала сама молила сам се Матрони. И кћерка се такође молила.

Наступила је ноћ пред операцију, била ми је врло тешка. Било ми је тешко да будим кћерку, плашила сам се да је погледам у очи. Имала сам осећај као да сам јој потписала смртну пресуду. Седеле смо у болничкој соби, тихо смо разговарале. Настја се пробудила, рекла сам јој: „Одспавај још мало.” Хтела сам да што мање разговарам с њом, плашила сам се да ћу се расплакати, бојала сам се да ће видети моје уплашено лице, а то нипошто нисам желела. Није јој се спавало. Рече ми: „Просто ћу мало да лежим и да слушам како ти разговараш.” Прошао је буквално минут. Видела сам да не спава, већ просто лежи затворених очију. Она одједном скочи шитом отворених очију: „Мама, видела сам Матрону. Приближила ми се. Иста је као на икони у Покровском манастиру. Има тако добро лице, затворене очи.” Схватила сам да је Матрона дошла да нам помогне. Упитала сам кћерку шта јој је рекла. „Ништа ми није рекла, али некако ми је ставила до знања да ће све бити у реду.”

Од тог тренутка је у мојој души завладао мир. Последње за шта ме је кћерка замолила пре операционе сале било је да је благословим Матронином иконицом. И све време је понављала: „Мама, сад се не бојим, све ће бити добро, зато што је Матрона дошла и ставила ми је то до знања.”

Операција је трајала око шест сати, они су за мене пролетели муњевито, као један сат. Седали смо у ходнику и све време смо се у молитвама обраћали Матрони. У рукама смо држали диптих с иконом. Кад су лекари изашли и рекли да је све добро прошло, нисам се зачурила, зато што сам знала да је Матрона била с нама. Лекар је рекао да је сад зашивају, загревају – 105 минута јој је срце било заустављено и тело охлађено до температуре 28 степени. Рекао је да је најсложенији период – реанимациони. Некој деци после операције не раде бубрези и плућа, зато се дуго налазе на одељењу за реанимацију. Кад је лекар отишао, схватила сам да је моје дете почело да се опоравља, узела је диптих у руке, погледала је Матрону икону а ја сам јој рекла: „Кћери, само се држи.”

Одвезли су је у реанимацију, а мени су рекли да се одмарам, зато што се још три дана неће освестити, неће моћи сама да дише. Али нешто ме је терало да боравим у институту, и увече, кад смо муж и ја излазили из одељења, професор који је оперисао рекао је да не треба да се секирамо: већ се освестила, чак покушава да дише. Ујутру је доктор Хасанали рекао да већ дише. Односно, скинули су је с апарата. Није прошао још ни цео дан. То је било као научна фантастика. Дете жене с којом смо лежале у соби је 21 дан провело на овом апарату.

То је било 22. децембра, на празник иконе „Неочекивана радост”. У 11 сати ујутру истрчава девојчица из нашег одељења и виче: „Тетка Иро, тамо возе Настју – пребацују је из реанимационог одељења.” За мене је то било потпуно неочекивано, као и за све лекаре. Један дан смо провеле у соби за интензивну негу и пребацили су нас у заједничку болничку собу.

Тамо сам се с мајкама распричала о реанимационом одељењу. Рекла сам да нисам била тамо. И одједном ми моја Настја каже: „Како ниси била, била си код мене. Сигурно сам те видела. Кад сам отворила очи, угледала сам твоје лице, твоју косу, твоју фризуру, твоје наочари. То си била сигурно ти, гледала си ме и осмехивала си се... И говорила си: „Само се држи.”

Многи су се чудили што се тако сложена операција завршила тако срећно. 14. јануара смо већ биле код куће. Чим је кћерки било боље, отишле смо у Покровски манастир да заблагодаримо Матрони.

Шеловских Ирина, ірад Коломна

МАТРОНА ЈЕ ИСЦЕЛИЛА СИНА

Живео сам као обичан човек, према цркви сам се односио и негативно и позитивно, али 21. јула 1996. године у једном дану моју породицу су задесиле две несреће: старији син се страшно разболео – добио је мождани удар и инфаркт и био је на ивици живота и смрти, а млађи син је колима ударио пешака и ова несрећа је имала смртни исход. Поделио сам своју несрећу с човеком који себе назива дубоко верујућим: верује у Бога и иде у цркву, а такође код мајчице Матроне. После његовог савета купио сам крстић, ставио сам га и почео сам да одлазим код мајчице Матроне, молио сам Господа Бога и њу да одагнају несрећу од моје породице.

И три месеца касније у породицу је дошло чудо. Старији син је устао на ноге и пуштен је из болнице, а млађи је ослобођен. Од тада свима причам да ипак постоји Бог на земљи и почео сам да верујем у Бога и у мајчицу Матрону – они су ми отворили очи.

Клочек Григорије, Москва

...ИСЦЕЛИЛА ЈЕ ЂАВОИМАНОГ СИНА

Мој син је 1999. године имао јаку депресију. Лекари су саветовали да се одведе у душевну болницу. Али он је почео често да се причешћује, да се исповеда, живео је у Пафнутијевом манастиру месец и по дана и оздравио је...

Ове године се болест поновила, али још јаче – Саша је постао ђавоиман (није било сумње), помраченог ума. Свест му се није укључивала ни за тренутак. Муж је одмах дао отказ и одлучио је да седи с њим код куће, да се моли. Сви смо се молили по четири-шест сати. То је било недељу дана до Великог поста. Ђаво је исцрпео сина, стално је скакао, „пуцао”, брбљао је и трзао се. Спавао је по два-три сата дневно, избацивао је иконе и крстиће итд. кроз прозор. У храму сам осмог марта видела књижицу о Матрони. Деветог марта сам била код ње. А десетог се десило чудо – Саша се пробудио просто као Саша. И из дана у дан му је било све боље...

Муж је први пут био на јелеосвећењу – Матрона му је у томе помогла. По њеним светим молитвама Господ нам је излечио сина.

Породица Николајев

...УЧИНИЛА ЈЕ ТРИ ЧУДА

- 1) 1997. године – помогла ми је да нађем документа;
- 2) 1998. године – пре преношења моштију имао сам виђење да ће Матрона отићи на Таганку;
- 3) помогла ми је да добијем стан.

ПРВО СВЕДОЧАНСТВО

Ово се десило у јесен 1997. године. Из кола ми је украдена ташна с документима за кола и личном картом. Време је протицало, а о украденим стварима није било никаквих вести. О ономе што се десило поверио сам се свом школском другу Сергеју, на шта ми је он рекао: „Иди на Даниловско гробље, тамо се налази гроб мајчице Матроне, она може да ти помогне, она помаже свим људима, ако је замоле искрено, од чистог срца.” Дошао сам на гроб. Тамо је било много народа и Сергеј, тако се зове мој друг, одвео ме је код мати Антонине, како сам касније сазнао да се зове. Она нас је саслушала и окренула се ка гробу мајчице Матроне као према живом човеку, што ме је веома зачудило, ипак сам био одрастао мушкарац, али у то време нисам био верујући.

Зачудило ме је то што се обраћа човеку који није жив, али као живом. Рекла је: „Матрона, помози Валерију да нађе документа.” Остао сам тамо до увече. Прочитали смо вечерње молитве. Затим ме је Сергеј одвезао кући.

А код куће ме је већ очекивала радосна новост. Син је рекао да су ме звали из милиције да дођем и узмем своја документа, која су пронађена отприлике сат времена пре тога. Оставио их је мушкарац који је пожеleo да остане непознат и који је одбио било какву награду.

Овај догађај је за мене био први у учвршћивању у вери. Почео сам често да одлазим на гроб, благодарио сам мајчици Матрони и постепено сам међу овим изванредним људима, може се рећи, ушао под окриље Цркве. Сад сам постао прави православни хришћанин. Идем у цркву, молим се. Исповедам се и причешћујем.

ДРУГО СВЕДОЧАНСТВО

Ово се десило у фебруару 1998. године, отприлике две недеље пре обретења моштију мајчице Матроне, кад се поставило питање о томе где ће се у будуће налазити мошти мајчице Матроне, јер се причало да Тулска епархија моли да мајчица оде у свој завичај, и нико није могао да претпостави где ће се налазити.

У то време помагао сам бдијући у току ноћи крај њеног кивота. И имао сам виђење да гроб мајчице представља, ако се уђе унутра, цветну ливаду, као што је у пролеће, обојену љуљашку, као у децембру вртићу. На њој се љуља дечак, како су ми касније објаснили, мој анђео чувар, од око 12 година. Сам гроб представља шатор с неколико излаза, односно врата. И ево, на једна од врата утрчава мајчица Матрона у облику младе девојке. Види мо-

ју жалост због тога што ћу се ускоро растати: и с мајчицом Матроном и с многим људима на гробу, кад мошти буду обретење, што нећемо моћи да се виђамо тако често као раније. И затекла ме је у тако тужном расположењу, гледа ме и каже, не отварајући уста, мислено: „Тако си тужан, мени је тако лако, весело, добро, ускоро ћу бити далеко-далеко, а ти тугујеш.”

Текле су ми сузе, и даље сам кренуо на врата на која је она утрчала. То је било близу места где се Јауза улива у реку Москву, тамо је висока зграда, људи иду весели с балонима, кола не иду, саобраћај је затворен као за време празника, иде много народа, шетају. И мајчица Матрона у облику младе девојке с другарицом, радујући се и веселећи се, вуче ме за рукав да се окренем, и трчи према Таганки, на горе. Како се испоставило, мошти мајчице су биле обретење 8. марта, на празник. (Мајчицина другарица је вероватно била Ксенија Петроградска.)

ТРЕЋЕ СВЕДОЧАНСТВО

Ја, слуга Божји Валерије, дуго сам чекао да добијем стан. А никако да дођем на ред. А онда се време променило и са становима је постајало све горе и горе, и потпуно сам изгубио сваку наду.

И ево, у току дежурства на гробу код мајчице Матроне имао сам виђење: на клупи седи дечак од око 12 година, тако немиран, као да некога чека, тачно знајући да ће онај кога чека доћи. Пришла је мајчица Матрона с иконом Мајке Божије, и дечак јој је одмах притрчао и почео је дуго да јој говори. Мајчица је упитала: „Шта имамо код њега?” – као да се обраћа мени. У руци је имала свешчицу, као ону која кошта две копејке, затим је нешто написала, али нисам видео шта.

Месец дана касније добио сам стан. Хвала Богу!

Слуга Божји Кравченко Валерије Валентинович, Москва

...ПОМОГЛА ЈЕ У БОЛЕСТИ НОГУ И УШИЈУ, ИСЦЕЛИЛА ЈЕ НОГЕ УНУКУ, ЧУВАЛА ЈЕ ПРИЛИКОМ ОПЕРАЦИЈЕ НА СРЦУ

Марта 26. 2000. године разболела сам се од грипа, због којег су уследиле компликације на ушима и на ногама. 9. априла – у недељу, с јаким боловима дошла сам у болницу, тамо ми је било лакше, спречен је пролаз тромбу, оперисана ми је нога у бедру, а онда су ми рекли да ће све постепено проћи. 18. априла су ме пустили из болнице, али нисам могла да идем код локалног лекара (по месту становања) и тек шест недеља касније с напором сам дошла на преглед само због ногу, а да лечим уши због здравственог стања нисам имала снаге.

Још у болници докторка која ме је лечила одвела ме је на преглед код лекарке за уши, а ова ми је као земаљски анђео пажљиво рекла какве вежбе треба да радим за уши, и после тога сам почела макар мало да чујем. Одбили су да ме држе на боловању, о групи (због ногу) није ни било говора. Још треба, кажу, да се закаже операција, али трпи до септембра, а после ћеш бити оперисана. А како да трпим?! Тада сам се сетила пра-

ведне блажене мајчице Матроне и с напором, трудећи се из све снаге, савлађујући бол, одлучила сам да одем код ње, да целивам њене мошти, пре него што сам кренула ван града, јер нисам могла да радим. Код куће је са мном био унук, нисам могла да га оставим самог, повела сам га са собом, а он није хтео да иде. Изашли смо из метроа, кад смо допутовали – лила је таква киша, као из кабла, вода је текла као лава, овакву кишу нисам доживела у целом свом животу. Унук је викао: „Бако, хајдемо кући”, и снажно ме је вукао за руку. Али ја сам чврсто решила да по сваку цену целивам мошти, и мислила сам да ћу тада моћи да идем, нешто ми је унутра говорило и учвршћивало ме је у овим стремљењима. И одједном је киша почела да се стишава, тролејбуси нису ишли; кад смо прилазили огради унук ми је говорио: „Шта ће сад бити – ионако ме боле ноге, а сад су мокре?” А ја му кажем: „Мајчица Матрона је однела твоју болест док смо ишли.” А кад је требало да уђемо у цркву на тренутак је засјала сунчева светлост. Некако је одједном постало радосно и он се развеселио и тамо ми се ништа није бунио, целивали смо мошти. Раније, још до годину дана, ноге су му лечене електрофорезом и чиме му све нису лечили ноге, а мајка му је увек седела код ножица, плакао је од боли. Ево, прошло је више од две године, сетила сам се и питам кћерку: „И, како је?...” А она каже да се не жали, то је сигурно дело свете блажене мајчице Матроне.

Да, и он и ја смо значи преко ње од Господа добили милост према нама грешнима. Јесте, тачно је, не можемо тако да испољимо своју љубав према Богу, као Он према нама, иако се трудимо. Кад сам користила маст и лекове због нечега није било олакшања: вене као да су се још више надувале, и стварали су се тромбови у њима. Сад користим уље од њених моштију и од других Божјих Христових угодника. Да, кад живимо далеко од Бога ми сами много губимо.

Једном сам срела жену из Сибира, која је дошла код блажене мајчице Матроне, ето, од ње сам сазнала и за њу, али ми син више није био жив. Уз Божију помоћ нисам патила од ногу након што сам га изгубила – након његове смрти. Радил сам. А 1999. године се десило следеће. На послу је било отпуштања, сетивши се жене из Сибира мислено сам почела да се молим блаженој Матрони и отишла сам код ње, ноге ме нису болеле, молила сам да нас не отпусте – све, и донела сам молитву; песак с њеног гроба сам одавно имала, али сам све заборавила. Дакле, сматрам да је по њеним молитвама молба за нас, грешне, дошла до Бога, Милостивог Човекољупца. Остали смо да радимо. Кад је све добро, не смемо Га заборављати, већ треба да благодаримо. Мислимо да је све само по себи, али није! Ето и даје нам „бомбоне” – болести, невоље, да не мислимо тако, да бисмо живели у Њему и Њиме се спасавали.

А десило се и овакав случај, прошле су већ три године. Довели смо из другог града даљу рођаку, која је боловала од срца. Већ је имала операцију

на срцу и сад је требало нешто заменити... (не разумем се у медицину), али је операција требало да буде врло сложена. Обичан смртник не може да је плати својим средствима, а сматрам да је помоћ од државе – од Бога дата. Много сам се секирала за њен живот и за ову операцију, нисам знала како да помогнем и почела сам да молим свету праведницу блажену Матрону. Дала сам рођаци молитву која јој се чита и иконицу. Замолила сам: „Научи је напамет и не заборављај шта се мени десило због заборавља.” Ипак нам је тешко, а понекад и немогуће, да измолимо своје грехове, а она Христова угодница, блажена мајчица Матрона, све може да измоли. Рођака је све примила с радошћу. И Бог је помогао да се у добром здрављу врати кући. Јер је операција добро прошла. Рекли су наводно на 15 година. Нека буде воља Божија у свему и свуда. Спаси и сачувај нас, православне хришћане, покажи милост према нама. Научи нас да се молимо.

...ОДРЖАЛА ЈЕ ЛЕКЦИЈУ

Године 2001., 14. јуна, погинуо ми је муж, ударила су га кола. У децембру 2001. године први пут сам дошла у ваш манастир. Стојим у реду да закажем требе. Људи почеше да узимају свету водицу. Помислих: „Шта ће ми, имам још богојављенске, и опет ће ускоро Богојављење.” Упитах жену: „Шта ће ми?” Она ми је објаснила, купила сам флашицу и налила себи. Кад сам се вратила кући унук је упитао: „Бако, шта си купила?” – хтела сам њему да дам. Отворила сам флашу, била је празна. Био је мраз. Кесу сам држала у рукама, како у храму, тако и у аутобусу, капут ми је сув, ни данас не могу да схватим куда је вода нестала. Преврнула сам флашицу и замолила: „Блажена Матроно, дај макар кап”, – једна кап је пала.

Очигледно, одржала ми је лекцију. Нека знају и други.

Други пут сам се исповедила код вашег свештеника.

Багина В. Н., Раменски рејон, село Миово

...СТАЛНО ПОМАЖЕ У ЖИВОТУ ПОРОДИЦЕ: ВЕНЧАЛА САМ СЕ С МУЖЕМ, РОДИЛА ЗДРАВО ДЕТЕ

Мајчица Матрона је била са мном кад сам рађала дете. Ово је требало да напишем пре скоро две године. Шестог јуна ове године мој Мишутка ће напунити две године. Срамота је што никако нисам стигла да напишем раније, иако сам више пута узимала оловку, али ми стално због нечега нису долазиле праве речи, а сад помоливши се, пишем. Написаћу све од самог почетка о томе како сам сазнала да постоји велика помоћница у свим пословима – блажена Матрона.

Ово је било пре девет година – једна побожна жена Ирина, нека Господ спаси њу и њено троје деце, испричала је мени и мојим познаницима о Матрони и дала је адресу на коју треба да идемо. Тада је Матронин гроб још увек био на Даниловском гробљу, и неколико пута сам ишла код ње. Имала сам 21 или 22 године, и наравно, као свака млада православна девојка, молила сам за младожењу. Није прошло ни годину и по

дана, а упознала сам се са својим вољеним мужем Алексејем и ишли смо код ње, сад већ заједно. Мој Љоша је био некрштен и поставила сам му услов: ако се за годину дана (а то је било зими) не крсти, више се нећу налазити с њим. Али нисам морала дуго да чекам и већ у мају следеће године примио је Тајну крштења. Али, опет није се могло без помоћи мајчице Матроне. Зими је било минус 18, Љоша и ја смо се договорили да одемо на гроб код Матроне. То је било у недељу, причестила сам се и лаког срца сам кренула из својих Љубереца у Москву. Љоша је тада први пут био код ње. Стајали смо око три сата и замолила сам Љошу да купи Матрони цвеће, он је отишао по цвеће, а ја сам стајала и молила се да Матрона дозволи да јој приђе мој још увек некрштени младожења. Јер су ми она и свети Алексије, човек Божји, којем сам се такође молила за младожењу (опет ме је Ирина посавetoвала), послали оваквог дивног Љошку. У малој капели изнад гроба на послушању су биле жене, које су примале цвеће, строго су пратиле све и некако су погађале све оне који су дошли без крстића. И ако је човек био крштен, слале га су у цркву да купи крстић и тек онда су дозвољавале да приђе Матрони, а мој Љоша чак није био ни крштен, а толико сам желела да целива гроб. Било ми је јасно да је то за њега врло важно и молила сам Матрону за њега, и за себе, и за нас. И ево, вратио се. Очекивала сам да ће од своје скромне плате купити каранфиле, а он је купио венац од јеле. Због нечега сам се толико обрадовала овом венцу, тако зеленом у сред зиме, да сам апсолутно заборавила на мраз. Ускоро смо дошли на ред и озбиљне жене крај Матрониног кивота су нас пропустиле некако врло лепо. Примиле су од Љоше венац, клекли смо на колена, привила сам се уз песак на гробу, замолила сам за много тога, за све одједном, цео свет је некуда нестао, била сам сама и знала сам да ме Матрона чује. Устала сам и жена ми је дала две упаљене свеће. Зашто две? Раније су давале по једну. Али и долазила сам сама. Како су знале да смо заједно, јер смо ћутали, кад смо прилазили моштима, ја сам ишла прва, а Љоша за мном. И кад сам већ прошла кроз капију и кренула према излазу с гробља као да је сама Матрона говорила у мени: „Ви мени венац, и ја вама венац.” И схватила сам да ћемо се венчати, да су то свеће за венчање и да нас је Матрона благословила. Љоша ми је пришао, није имао свеће, само песак, а ја сам просто блистала од среће. Ове жене су све виделе и схватале да нам више свећа не треба, јер смо били заједно. Своје мисли и осећања сам испричала Алексеју. Све је примио озбиљно, али се видело да му је драго што је био код ње, иако ми није открио своја осећања. Зато ме је дан после путовања назвао и рекао да је сањао мајчицу Матрону, да је разговарала с њим. О чему, није се добро сећао, али о нечем лепом. Описао је како изгледа и рекао да је имала затворене очи. Питала сам да ли је видео фотографију у капели изнад гроба, рекао је да се не сећа, зато што се све брзо дешавало и што је био

врло узбуђен. Признајем да сам, иако ми је било неизрециво драго, чак мало позавидела. И опет сам после овог Љошкиног сна била чврсто уверена у то да је управо он моја „половина” и да ће се сад сигурно крстити. Просто не може бити другачије. Јер, мајчица Матрона га је примила и утешила, и још је попричала с њим.

Заједно смо већ скоро осам година, иако се нисмо узели тако давно – тек пре три године. Али прво смо се заручили и били смо верени пет година као прави младожења и млада, издржали смо проверу временом. Двадесет четвртог новембра, на дан наше свадбе после венчања смо отишли у Покровски манастир код наше миле мајчице. Пропустили су нас без реда, али смо били узбуђени као и први пут кад смо дошли удвоје. Нисмо могли да не дођемо, јер да није било Матроне – не би било ни речи „ми”. Ево тако сам укратко и без реда описала помоћ мајчице Матроне приликом оснивања наше породице, а она ми је непрекидно помагала на сваку молбу. И наравно, кад сам се припремала да родим нашег Мишењку, обраћала сам јој се и путовала сам код ње по помоћ. Примљена сам на одржавање трудноће месец дана пре порођаја. Имала сам висок притисак и плод је био велик – 4,5 килограма. Болело ме је кад ходам, глава детета је гурала на леву страну и тешко сам могла да начиним и корак, чак ми је било тешко и да се облачим. Лекари су се уплашили да прети побачај и ставили су ме на одржавање трудноће... У породилишту су ме снимали на ултразвуку и испоставило се да је све у реду, да је све како треба да буде, просто је дете велико. Али кући ме више нису пустили, тако да сам у породилишту остала три недеље све до порођаја и 10 дана после њега, јер сам се породила царским резом. По милости Божијој породилиште у које су ме примили било је једино у Москви где се могло излазити сваког дана, а викендом чак и два пута. Тако да сам излазила викендом са својим вољеним мужем колима и уместо у шетњу ишла сам код Матроне. Стомак ми је био већ јако велик, и пуштали су нас преко реда. Ови изласци су ми давали снагу, јер сам се плашила операције. И наравно, бесконачно ме је подржавала љубав мог мужа.

За време нашег последњег одласка чак сам добила и божуре, који су се касније налазили у мојој болничкој соби. Дакле, Матрона нам је поклонила цвеће.

У недељу, десетог јуна, опет по милости Божијој и по молитвама мајчице Матроне, пустили су ме кући. То је био празник Свете Тројице. Причестила сам се – цела наша породица се причестила, чак и моји родитељи. И ја сам се, након што ме је утешио свештеник, мој духовник, вратила у породилиште. Речи оца Сергија су ме веома укрепиле, на моје жалбе на страх рекао ми је „гвоздени мото” који је постао мој штит: „Господ нас неће посрамити.” Често сам га у мислима понављала три следећа дана. И ево, наступила је ноћ уочи порођаја. Наравно, бринула сам се, али не та-

ко јако како сам сама замишљала да нећу спавати. Мајчица Матрона ме је умиривала, чуда у мом животу су се наставила. На самом почетку сам заборавила да напишем да сам врло осетљива, склона секирацији и неповерљива – ови епитети су смешни, али то је истина. А ове ноћи се у целом породилишту није нашла ниједна таблета за смирење за мене. Све се завршило. Рекли су ми да попијем три таблете своје сопствене валеријанке и да идем на спавање. Попила сам и мислила да неће деловати. Деловала је.

И још ми је пала на памет умирујућа мисао да је чак и боље што нема таблета, иначе ко зна како би могле да утичу на дете. Била сам спокојна и мирно сам спавала. Ујутру сам умала, спремила ствари, исплела сам плетеницу и код самог корена косе у густој плетеници сам ставила три латице ружа које су делили код Матроне, цела сам се намазала уљем – и главу, и стомак, прочитала сам јутарње молитве, молитве омиљеним свецима, и наравно, оцу Серафиму Саровском, којег волим и поштујем, као и мајчицу Матрону, а такође архангелу Михаилу, у чију част смо сину и дали име. Сетила сам се речи оца Сергија и чекала да дођу по мене.

Одвели су ме, припремили, повезали су ми главу (латице нису испале) нечим белим, вероватно стерилном марамом. Из све снаге сам се молила и молила сам Богородицу и све свеце да ми помогну. Унели су ме у операциону салу на колицима, ту сам угледала познату лекарку, она је ведро почела да разговара са мном:

„Добро, Свето, да ли је све у реду?”

Одговорила сам да јесте.

Намазали су ми стомак јодом и дали су ми инјекцију. Касније сам схватила да је то била анестезија, зато што сам одмах изгубила свест и више се ничег нисам сећала.

Пробудила сам се у реанимацији од бола који ме је тиштио на дну стомака и нечег хладног што је јако притискало овај бол који ме је тиштио. То је била флашица с ледом на мом шаву после операције. Све што ми се дешавало било је као на успореном филму. Разумеће ме жене које су кроз то прошле. А девојке не желим да плашим својом причом. Нема ничега што нам Господ даје да потрпимо, а што превазилази наше могућности. А шта је свака мајка спремна да истрпи за своје рођено дете – то је само мрвица. Без обзира на све моје болове и маглу у глави, једна мисао: „Шта је с мојим дететом?” није ми давала мира, и друга радост – због тога што сам жива. Проверила сам латице у коси – биле су код мене, све три. Како сам могла, у себи сам се молила за Мишутку и за себе. Молила сам мајчицу Матрону да буде са мном за време операције, и она је била са мном. Ево шта сам заборавила да напишем. Лежећи на одржавању трудноће по ко зна који пут сам читала књигу „Животопис свете блажене Матроне Московске”, коју сам купила у Покровском манастиру. И тамо сам, у једном од писама, која описују помоћ мајчице за време операци-

је, прочитала да је једна жена замолила Матрону да буде с њом. И све се срећно разрешило. Ево и ја, грешна, усудила сам се да молим Матрону да буде са мном приликом рођења мог детета.

Матрона је била са мном и с Мишутком, сад то сигурно знам. Била је са мном у реанимацији. Да после операције не би дошло до отварања рана, требало је што је могуће чешће да се окретах с једног бока на други. Бол је притом био страشان, и сваки пут кад сам се окретала, молила сам Матронушку да ме преврне. И окретала ме је, зато што сам се, као што сам после сазнала од жена које су лежале са мном у реанимацији (касније смо заједно лежале у постпородиљском одељењу), стално вртела, а оне су се, иако су се породиле царским резом 12–15 сати пре мене, окретале ретко и с великим напором.

Чим сам почела више или мање да бивам свесна околине, запањено ме је диван миомирис, који се тако снажно осећао код нас у реанимацији. Потражила сам очима његов извор и открила код једне од жене, оне која је лежала даље, букет хризантема на ноћном сточићу, а код жене која је лежала поред мене, на ноћном сточићу су били лимуни. И ја сам грешна прво помислила да хризантеме и лимун тако миришу. Овај миомирис ме је одржавао читавог дана, који сам провела у реанимацији. Притом није слабио, већ је био јак и тако чудесан, да ме је чак радовао без обзира на моје стање. О овоме пишем тако детаљно, јер смо све три пребачене у собу и понеле смо лимун и хризантеме, али овог миомириса више није било, до сада га се сећам врло јасно, зато што је то била утеха коју ми је Матрона дала. То је било очигледно сведочанство њеног присуства поред мене, њене невидљиве, али делатне помоћи. Мајчице Матронушка, шта бих без тебе чинила! И још једно. Испоставља се, после анестезије код свих долази до „откачињања”, опростите за грубу реч, али тако ово стање зову жене које су прошле кроз њега. Оно се карактерише следећим моментима: јаком грозницом и потресима. Ирина, девојка, с којом сам лежала на одржавању, по њеним речима, после анестезије је пола дана осећала пробадање, покривали су је прекривачима и тек следећег дана јој је било лакше. У мом присуству је ноћу у реанимацију доведена жена после царског реза и чула сам како се тресе и како моли да је ушушкају. А ја сам лежала, молила се и схватала да ме је Матрона сачувала од почетка до краја и све јасније сам била свесна њене помоћи гледајући жене које су лежале са мном. Ноћу је дошла лекарка и саопштила ми је Мишуткине мере: одмах је почео да плаче, био је розе, и све је с њим било у реду, само је имао мале отоке, али и они треба да прођу за неколико дана. Могла сам мало да се опустим и заблагодарила сам Богу.

Жене које су лежале са мном већ су биле одведене и ја сам остала насамо с оном која се много тресла. Такође су јој саопштили за дете, испоставило се да је родила девојчицу с Дауновим синдромом. Тргла сам

се, почела сам да се секирам за њу, али су ми дали средство за смирење и обузео ме је сан, иако дуго нисам могла да заспим и стално ми се чинило да чујем њене јецаје, али сам ипак заспала. А ујутру су ме одвезли код оне две жене с којима сам лежала у реанимацији. Увече су код нас довели и ову жену која је родила болесно дете. Она је била најстарија од нас. Имала је или 39 година, или 42, не сећам се тачно. Али је то била њена прва трудноћа, као и код свих нас.

А сад ћу и написати нешто о женама с којима ме је упознао Божји промисао. Јер, у животу нема случајности, све је законито, чак и ако се с људима упознајеш на десет дана.

Кад сам примљена на одржавање трудноће, по милости мајчице Матроне, коју сам молила да ме смести у породилиште, ставили су ме у двокреветну собу (остале су биле трокреветне, четворокреветне, шестокреветне и осмекреветне). Прва два дана док сам лежала сама и одвојена од куће и вољеног мужа, много сам се секирала, понекад сам чак плакала и молила се за добру цимерку. И ево кроз два дана десио се радостан догађај: код мене је дошла девојка Ирина, моја вршњакиња. Показало се да је она ретко добра, саосећајна, и танкоћутна особа, заједно смо биле скоро две недеље и врло лепо смо се спријатељиле. Она је очекивала девојчицу и родила ју је (такође царским резом) шест дана пре мене. Помагала ми је касније у постпорођајном одељењу, водила ме је по ходнику да шетам. Одмах је дошла код мене у болничку собу, напојила ме је лимунадом и док је нису отпустили, иако смо лежале у различитим собама, дружење с њом ми је ублажавало постоперационе тешкоће. Наравно, док смо лежале на одржавању, причале смо једна другој о свом животу и Ирина је поделила са мном трагедију, која јој се десила с првим дететом.

Испоставило се да је девојчица коју је очекивала била друго дете, а прво је био дечак. Испоставило се да му је због недостатка кисеоника одумрло пола ћелија великог мозга. Пола године је покушавала да га спаси, да га врати пуновредном животу, али су лекари рекли да је процес неповратан, оваква деца живе обично до 14 година. Дакле, годину дана после митарстава с дететом које лежало живо, али није нормално реаговало на околину Ирина га је дала у специјални центар, где на њега пазе и где ће се налазити до краја живота, они – њена мама, она и муж га обилазе. И ево, по истеку две године она је смело родила здраву девојчицу, иако је то било ризично, боље је чекати три године да би зарасли шавови.

Све ово нисам написала зато што сам хтела да некога уплашим несрећама које вребају младе мајке – не, не, и не. Написала сам да бих упозорила на грешке које је учинила Ирина. Као православна особа пре свега сам је упитала да ли је у венчаном браку. Зато што не може бити све просто тако, да се изненада десила оваква трагедија, све има свој узрок и своје последице. Испоставило се да не само да живе невенчано, него су још и разли-

читих вероисповести. Он је Турчин, она је Русиња. Он је муслиман, она је православна. Брак је невенчан, половина ћелија великог мозга код детета је одумрла приликом доласка на свет, половина нормално функционише. Све се ово сложило у једну шему. Опрезно сам покушала да јој објасним своја размишљања. Саслушала ме је, све је схватила и рекла да је донела одлуку да обавезно крсти девојчицу после рођења и да барем правно озакопи своје односе. Испоставило се да је с мужем већ разговарала и он је нагледавши се патњи првог детета и пошто није био јаростан присталица ислама, дао дозволу да се дете крсти, а одавно је хтео да се жени – испоставља се да је Ирина одуговлачила. Наравно, ово је прича из нашег свакодневног живота, али је имала тужан крај. Ипак су сад у браку, девојчица је крштена.

Ира ме је назвала и каже:

„Радуј се, урадила сам оно што си желела, данас је твој празник.”

А ја сам због послова с дететом (тада је имало већ шест-седам месеци), потпуно заборавила шта сам хтела.

„Који је данас празник?” упитала сам.

„Данас смо крстили нашу Јасмину.”

Наравно, била сам задовољна.

А тада, кад су почели трудови, молила сам се за њу и молила сам Матрону да се царски рез срећно заврши. Господ је милосрдан. Девојчица се родила здрава и добра. Сад је врло дружељубива и нежна. Ето, о Ирени сам написала.

Сад је преостало да напишем о три жене које су лежале са мном и постпорођајном одељењу. Прво су односи између нас били прилично затегнути, али се после уз Божију помоћ све средило и имале смо један дуг разговор у прекиду између дојења. Како се испоставило жена која је родила девојчицу-дауна, имала је шест или девет абортуса (не могу да се сетим), није била удата, а мушкарац који је долазио код ње испод прозора, само је живео с њом, осим што је била старија, ипак је решила да „роди за себе”, јер је „дошло време”. А њена мајка је имала двоструко више абортуса од ње и сматрала је да је овакав живот нормалан. И ова трагедија није била случајна. Девојчица-даун, које се на крају одрекла, била је последица несрећног живота целе њене породице, која не зна за Бога, која није под окриљем Цркве. Ова жена чак ниједном није подојила своје дете. У принципу немам права да јој ја судим, не знам шта је било у њеној души. О детету нисмо разговарале, само о животу пре порођаја, али је сама дошла до закључка и изговорила га је наглас да је болесно дете – казна и плата за њен живот и живот њене мајке.

Две друге жене су биле верујуће, свака на свој начин. Обе су биле лекарке. Прва је имала верујућег мужа, он је донео икону њене светице и по њеним речима читао је много духовне литературе и причао јој је. То је била врло мила уравнотежена жена, сама је радила као лекар у истом

овом породилишту и много нам је говорила како шта да радимо и како да правилно негујемо себе и бебе. И овде се Матрона побринула за мене сместивши у исту собу са мном, која ништа не знам, оваквог доброг и поузданог човека. Каћа – тако се зове – је родила дивног здравог дечака, скоро исто тако великог као наш Мишутка.

Трећа жена, Лена, родила је девојчицу и дала јој је име Лиза. У Ленином животу се такође десило чудо, и опет је помогла мајчица Матрона. Лена је имала много преко тридесет година и дуго није могла да роди дете. Удала се за дечка, који је много млађи од ње, брак је по њеним речима био срећан и веома је желела да му роди дете, и то обавезно девојчицу. Стално је рачунала и прерачунавала по неким таблицама пол детета, али није испадао ни дечак, ни двојчица. И ево, неко јој је по Божијем промислу посаветовао да оде код Матроне и да замоли за помоћ. Отишла је заједно с другарицом у Покровски женски манастир. Ред је био дугачак, дуго су стајали, али нека жена за коју је рекла да је из цркве (можда монахиња) упитала их је, да ли желе да раде мало у храму код светих моштију Матронушке. Оне су, наравно, пристале и одмах пошле. После, кад се њихово послушање завршило, целивале су кивот са светим моштима и спремале су се да оду, а нека жена (можда поново иста, можда и друга, не сећам се) дала је Лени „плод“.

„Плод?“ упитала сам поново.

„Да, мали плод“, одговорила је Лена.

Такође се не сећам који је то био плод, да ли шипак, да ли дрењина. Али већ ми је сама реч „плод“ коју је изговорила, све рекла. Матрона јој је поклонила „плод“ – кћерку Лизу, девојчицу коју су она и муж толико чекали.

Све сама чуда. Диван је Бог у светима својим.

Ево овако отворен разговор о чудима и о гресима је међу нама обављен чини ми се петог или шестог дана заједничког боравка. До овог дана никако нисам могла да схватим зашто жена која је родила заостало дете и која није желела да га доји, лежи заједно с нама, срећним мајкама, које не могу да се нагледају својих малишана и само нестрпљиво чекају кад ће их поново донети на дојење.

Али касније сам схватила да је можда управо због овог разговора о Богу, о Матрони, о греховима, због којих болујемо, и доспела код нас, можда је управо то требало да сазна. Можда ће се и њен живот и живот њене мајке некако променити. Желим да се уздам у милост Божију према њој, само да пожели и Господ ће променити њен живот, и у њему ће такође бити чуда.

Кад су ми донели Мишутку на дојење мазала сам га светим уљем од Матронушке – главицу, очи, усташца и носић и молила сам се да буде здрав. И ево, после скоро две године трудимо се да у свакој прилици

утроје, а понекад и с мојом мамом, одемо код Матроне. Знам да би, да није ње, много тога било другачије. И још знам да нас увек чека, посебно Мишутку. Желим још једном да се обратим девојкама, женама, мужевима, очевима – код Бога ништа не бива касно. Све у своје време. Године нису сметња за рађање деце, разлика у годинама није сметња у љубави. Само да буде вере у Божију помоћ, молитва и жеља да се промени свој живот. Матрона је велика заступница пред Господом, она помаже у свему, само треба молити и веровати.

Кад је Мишуњок био болестан моја мама је ишла код Матроне и молила је за помоћ, заказивала је молебне, давала је имена. Молитва ближњих такође чини чуда. С пола године Миша је прележао тежак бронхитис – и Матрона нам је поново помогла, извукли смо се код куће, сами, без болнице. Дисбактериозу смо такође лечили Матрониним латицама, кували смо их и давали сину да пије. Тако и живимо под Матрониним окриљем, и тако је добро што је она близу – у Москви, јер до оца Серафима се далеко путује, посебно с малим дететом. Хвала Богу због тога што је нама грешнима дао такву молитвеницу.

Свим сестрама манастира клања се грешна слушкиња Божија Фотинија.

Дајем на дар свој златни крстић с ланчићем за украшавање иконе свете Матроне која се налази изнад њених светих моштију. За Мишуткин рођендан, мој муж Алексеј ми је поклонио други крст, такође врло леп.

Анучкина Светилана Серјејевна, Московска област

...ДАЛА ЈЕ ЗНАК, И УЗ ПОМОЋ МОЛИТАВА МУЖ ЈЕ ПРЕСТАО ДА ПИЈЕ
Христа ради, опростите мени, слушкињи Божијој Олги.

Ово се догодило 2001. године, у фебруару. Другарица и ја смо се пријавиле за поклоничко путовање с одласком код свете блажене Матроне. Кад сам увече пред полазак почела да спремам храну за путовање и узела из сушионице две кашичице (а имала сам укупно четири комада), приметила сам да недостају још две кашичице, иако је све посуђе било опрано. Било је врло касно, и одлучила сам да ове кашичице потражим после путовања. Желим да приметим да сам кад сам се спремала стално размишљала како ћу се молити Матрони. Ставила сам кашичице на сто, поставила сам шољице за чај. Ујутру сам све ово и храну ставила у велику кесу. То смо и понеле. Стигле смо код блажене Матроне, помолиле се. Веома сам молила Матрону да помогне мом мужу Николају да се исцели од пијанства, иако сам више пута долазила код ње због тога и такође сам се молила за то. После посете код блажене Матроне ушле смо у аутобус, нашле храну, јеле и све почистиле. Кад смо дошле на друго место, устала сам са седишта, изашла сам у пролаз аутобуса, пружио сам руку да узмем торбицу и одједном ми под ноге нешто пада и звони. Спуштам главу и видим две кашичице, само чисте. Питам своју другарицу (од изненађе-

ња): „Откуд ове кашичице?” Она каже: „Можда нису наше?” Узеле смо из кесе две кашичице којима смо јеле, испоставило се да су тамо. Кући сам донела четири кашичице уместо две које сам понела. После дугог размишљања схватила сам да је то био знак: кашичице су моје и муж је мој. Значи, ја треба и да читам и да се молим за њега (наравно, мисли су ми дошле одозго). После читања акатиста Мајци Божијој „Чаша која се не испија” четрдесет дана за редом, уз помоћ блажене Матроне мој муж је оставио пиће. Ево, такво чудо је показала мени, грешној слушкињи Божијој, блажена Матрона. Слава Богу за све!

Оліа Шомина, Коломна

О чудима и помоћи, добијеним по молитвама светој блаженој Матрони!

Господе, благослови да истинито опишем чуда и помоћи које сам добила по молитвама светој праведној блаженој Матрони Московској.

С дубоком благодарношћу према Господу нашем Исусу Христу и Пресветој Богородици за милости које су показали према мени, грешној слушкињи Божијој Валентини, за то што су у мој живот и живот моје породице послали свету угодницу Божију блажену Матрону!

Желела бих да ови описи чуда и помоћи која и даље траје по молитвама светој Матрони буду сведоци сталне молитве за нас, грешне, Господу Богу и Пресветој Богородици, наше Матроне – за све оне који јој се обраћају с вером и надом.

Желела бих да наставим опис помоћи свете Матроне све по реду, доследно. Али не могу да не опишем ове свеже утиске и моју благодарност са сузама Матрони за помоћ коју је пружила мојој кћерки Катарини у Москви, кад је одагнала од ње велику несрећу и невољу.

Моја кћерка Каћа, која је 17 година напунила тек четвртог јануара, сад се школује у Москви и 31. децембра је кренула из дома маршрутним таксијем до метро станице „Улица Подбељског” како би дошла код наших пријатеља на дочек Нове године. Било је око десет ујутру, како ми је касније причала, прво је хтела да седне позади где седи већина путника, али је „неко” у њој гурнуо и она је затворивши ова врата, села у предњи део, поред возача. Кад је маршрутни такси кренуо неочекивано их је претекла велика хладњача, на којој су позади била отворена велика челична врата. На кривини је возач ове хладњаче одлучио да претекне маршрутни такси и одједном су отворена врата хладњаче ударила маршрутни такси и он је на клизавом путу почео да се окреће, а онда се окренуо неколико пута и слупао се. Моја кћерка је тешко изашла из разбијених кола, унаоколо су се чули крици, јецаји. Возач је јако повредио главу, путник који је седео поред њега – ногу, позади су уопште сви били повређени. Кад су стигле „хитна” и милиција, само је моја кћерка Каћа била без повреда и могла је да исприча све како је било. Моја кћерка увек носи крстић заједно с

медаљоном с ликом свете Матроне. Знам да је Матрона одагнала од ње ову невољу. Са сузама благодарим Матрони и Богу за милост што Матронушка чује моје сталне молитве за моју децу и помаже им. Моја кћерка Каћа, која такође веома воли и поштује Матрону, али ретко иде у храм, постала је свесна какву заштиту и помоћ има од Матроне. Мислим да јој је ово искушење дато ради унутрашњег разумевања и схватања силе њене вере и неких поступака. Нека је Господ сачува и упуту на истинити пут по молитвама свете Матроне. А ја такође са сузама благодарим Господу и Матрони и молим је да не оставља мене и моју децу без своје помоћи.

Сад могу да наставим свој опис по реду, као што сам замислила. Након што сам на чудесан начин дошла до Москве 7. јануара 2000. године захваљујући помоћи Матроне, која ми је послала возача таксија Анатолија, кад сам стајала сама на пустом путу из аеродрома и ридала, кајући се и молећи за помоћ, следећег дана сам дошла у Свето-Покровски манастир код Матроне и са сузама сам се њој и Господу захваљивала за помоћ. Молила сам је за благослов и за помоћ у мом даљем путовању из Москве у Чешку, у Праг, где се од 11. до 18. јануара одржавала Евроазијска конференција компаније „Њувејз” у којој радим. Али у Бресту су нас осморо скинули с воза „Москва-Праг” јер иако имамо руско држављанство немамо пасоше, пошто смо из Туркменије. У себи сам схватала да ове препреке нису случајне, да можда уопште није требало да путујем, јер ми је код куће остала болесна мама. Баш пред мој одлазак у Москву јако је пала и ударила главом о бетонски под, иако је на поду био итисон, очигледно, потрес је био јак. Већ сам хтела да останем, али ми је мама рекла: „Добро, кћери, иди, толико је новца већ потрошено.” И заиста, платила сам преко 400 долара за пут, али ме је душа болела за маму. И кад су поново настале препреке и кад следећег дана опет нису хтели да нас пусте из Бреста у Праг иако смо добили дозволу за воз, у души сам стојећи на перону испред воза који само што није кренуо, замолила Матронушку нека буде тако како Господ сматра да је за мене боље и ако је боље да останем и да се вратим кући, наравно, остаћу и чак ће ми бити лакше. У том тренутку граничар одједном мења своју непопустљивост на милост и дозвољава нам да седнемо у последњи вагон воза који је већ одлазио и у који смо ускочили у трку. Цело путовање је до краја било просто величанствено, било је много утисака, али ми се душа бринула за маму и то није било случајно. Кад сам се вратила у Ашхабад видела сам да је моја мама изгубила вид, а делимично и памћење, више ме није препознавала и била је као дете. Сузе покајања су преплавиле моје срце, али сам се прибрала. Мама је осим тога нагло скочио шећер, а јетра и зглобови су је болели толико да је викала од бола. Лекари су рекли да моја мама, која је напунила 82 године, неће живети дуже од месец дана. Наљутила сам се на њих и рекла да је Господ милостив и да је у Његовој вољи да решава

колико ће мама још живети. Желим да кажем да је моја мама, Бог да јој душу прости, слушкиња Божија Пелагија, била изузетно добар човек и да су је сви волели – од мале деце до најстаријих комшија и познаника. Мама је и сама поштовала Матрону и стално јој се молила. Чак је и по изгледу по нечему подсећала на свету Матрону. Али кад је изгубила памћење, заборавила је и све молитве, и ја сам се молила и молила сам Матрону да јој помогне, ако је то Божија воља. Молила сам да моја мама дочека мог сина Павла, који је из Америке, где је био на школовању, могао да допутује тек почетком априла. Звала сам нашег свештеника оца Владимира, старешину Ашхабадског храма у част светог Николаја, да дође код нас кући и он је причешћивао маму. И што је чудно, мама се прво сетила само Исусове молитве: „Боже, милостив буди мени грешној.” Скоро ју је непрекидно, стално, понављала и у то време још није имала болове. Почело је да јој се враћа памћење, почела је да устаје и да хода, држећи се за зидове по стану. Кад је крајем марта 2000. године Павле допутовао кући, мама је већ све препознавала и чак је уз нашу помоћ силазила с другог спрата. Једино јој се није вратио вид и због тога се много секирала. Павла, свог унука, мама је веома волела и радост због сусрета с њим дала јој је нову снагу, болест се очигледно повукла. Благодарила сам Господу и Матрони за ову милост. Али кад је син отпутовао, мама је почела да говори да је дошло време да оде, да више не живи, већ тавори и да је чекају родитељи. Нисам се слагала с њом али сам схватила да јој је по молитвама Матроне Господ подарио ове месеце због радости и сусрета с вољеним унуком и да је животна енергија постепено почела да је напушта без обзира на моје сталне молитве. Мама је живела још до средине јула. Петнаестог јула ноћу је имала мождани удар, била је потпуно свесна, замолила је да је не мучимо инјекцијама и инфузијама и да је причестимо. Седамнаестог јула ујутру код куће ју је причестио отац Владимир и после тога она осим свете воде ништа није узимала и није говорила. У ноћи између 17. и 18. јула 2000. године одлучила сам да позovem „хитну помоћ”. Дошли су, прегледали је и рекли да је мама у коми и да ће умрети за око сат времена и да не могу да јој помогну ни на који начин. Обузео ме је страх. Почела сам да се молим Матрони да мама доживи јутро и да њена душа дочека сунце и нови дан. По савету оца Владимира седела сам поред ње и читала Јеванђеље држећи је за руку. У једном тренутку сам била несвесна, очигледно заспала сам, и чујем како ми мамин глас говори у глави: „Ваља, пробуди се, читај.” Одмах сам се пробудила и читала сам Јеванђеље, поново главу по главу, повремено квасећи мајци усне светом водом. Ујутру, од шест до осам сати, поред маме ме је заменила њена млађа сестра, моја тетка Ана. Матрона је дала мојој мами да сретне нови дан. И знам да је срела и њену душу. Молила сам се, молила сам је за то. Мој страх је у потпуности нестао, ја, моја кћерка Каћа и тетка биле смо с мамом до њеног последњег

дах, ја сам је држала за руку. Осамнаестог јула у девет сати ујутру три пута је кинула, уздахнула је, и ја сам осетила као да се лак дашак виноу у висину. Молила сам се Господу, Пресветој Богородици и светој Матрони да приме душу моје вољене мамице и да јој опросте сва њена сагрешења, хотимична и нехотична. Сузе су се котрљале низ наша лица, али кукања и страха није било. Тако је света Матрона, знам то, дочекала душу моје маме, слушкиње Божије Пелагије као што је и предсказала – да ће све који јој се буду обратили за помоћ, дочекивати приликом смрти.

* * *

На годишњицу смрти моје маме, 18. јула 2001. године мој син Павле није могао да допутује из Америке и договорили смо се да ћемо се сви 11. септембра срести у Москви. Ја ћу доћи с кћерком Каћом, са Сахалина ће допутовати Лидија Николајевна, мама Лене, Павлове жене, а да ће мој син и Лена из Америке долетети 11. септембра. 9. септембра смо Каћа и ја допутовале у Москву и као увек, пре свега смо отишле у Свето-Покровски манастир код Матроне. Ушле смо у храм, написале имена, купиле свеће и пре него што смо стале у ред код Матроне, пришле смо другим иконама. Прилазимо икони Николаја Чудотворца којег веома волим и осећам да ми душа није на месту, са сузама молим светог Николаја да помогне мојој деци Павлу и Лени да срећно дођу из Америке и да се сви заједно, као што смо планирали, сретнемо у Москви. Кад сам пришла моштима свете Матроне, ни за шта нисам могла да молим, само сам опет молила да се сви заједно сретнемо с децом, како смо планирали, да срећно из Питсбурга, преко Њу-Јорка допутују у Москву. Сузе ми лију низ образе и осећам како велики топао талас љубави као да ме заплјускује и срце ми замире. Осећам да ме Матрона чује и с љубављу јој благодарим за помоћ и љубав према нама, грешнима, благодарим Господу, Пресветој Богородици, светом Николи и свим руским свецима за милост и љубав и молим за благослов за срећу у свим делима ако постоји за то воља Божија. 11. септембра је требало да Павле и Лена долете у Москву из Америке. Притом смо се договорили да Каћа и ја нећемо ићи на аеродром да их сачекамо, него ће их дочекати Павлов друг Андреј својим колима и ово је требало да буде дању, у 17 часова. А касније ће свратити по Лидију Николајевну на други аеродром (она долеће у 18 часова) и тек онда по нас како бисмо сви дошли у стан у којем ћемо становати недељу дана. 11. септембра Каћа и ја смо чекале да назове моја другарица. У шест сати се зачула звоњава телефона и чула сам глас свог сина Павла. Каже да су он и Лена долетели. Била сам тако радосна, а он ми каже: „Мама, па ти ништа не знаш?” „Не”, одговарам, „а шта?” „Не гледаш телевизор? Укључи га, у Америци се дешава терористички акт.” Укључујем телевизор и видим страшну слику како у солитере у Њу-Јорку улећу авиони, прво један, затим други и после извесног времена зграде се руше. Од ужаса ми се диже коса на глави и схва-

там да је Господ по молитвама свете Матроне и светог Николаја одагнао од моје деце ову страшну невољу. Сузе захвалности за спасење моје деце, сузе жалости због ове страшне несреће преплавиле су моје очи и моје срце. Тек кад смо сви заједно дошли с мојом децом, као што смо и хтели, у стан, и кад сам загрлила Лидију Николајевну и постала свесна да смо у овом тренутку трагичном за све људе ми једни поред других, заједно и да је то чудо за које ћу стално, целог живота захваљивати Богу, Матрони и светом Николају Чудотворцу. Касније ми је Павле испричао да су полетели 10. септембра увече из Питсбурга у Њу-Јорк. Неочекивано, већ кад су били близу Њу-Јорка објављено је да ће авион слетети на аеродрому поред Њу-Јорка, јер овај због временских услова не прима авионе, иако је било јасно, ведро небо. На овом аеродрому су путници њиховог лета премештени на други авион, који ноје слетео у Њу-Јорк, него је наставио за Русију преко Франкфурта. И чим је њихов авион слетео у Москву, тамо, преко океана, у Америци, авиони су ударили у солитере. То је био последњи авион који је долетео из Америке овог дана. Лидија Николајевна која је након пола сата долетела у Москву из Санкт-Петербурга такође је једва стигла да долети: одмах после тога у Москви и Санкт-Петербургу два дана су били затворени сви аеродроми због терористичких актова у Америци. Зар то није чудо? Да, то је чудо, што је Господ заштитио и одагнао од моје деце ову страшну несрећу и што је милостивно дозволио свима нама да се окупимо овог страшног дана. И све се ово, верујем и понављам, десило благодарећи молитвама свете праведне Матроне и светитеља Николаја. Следећег дана смо сви са сузама и искреном захвалношћу и љубављу целивали мошти свете Матроне, икону Пресвете Богородице „Спаситељка оних који пропадају” и икону светог Николе. О, блажена мати Матроно, моли Бога за нас!

* * *

Још желим да опишем Каћин и мој повратак у Ашхабад. Кључеве свог стана сам оставила комшијама и дозволила сам им да ако буде потребе могу да ноће у мом стану. Стигле смо већ после девет увече, покушала сам да отворим врата својим кључем – нисам могла. Врата су нам челична, имају једну браву и кључ не може да уђе у њу. Идемо код комшија и они кажу да су само једну ноћ преноћили код нас, отишли су, затворили врата, а кад су увече дошли нису могли да отворе браву, чак су и кључ искривили. Шта да радим? Одлучила сам да уђем у кућу преко комшијског балкона. Мој стан је на другом спрату, али раније сам већ ишла туда по танком венцу између наших балкона. Кад сам ушла у кућу ноге су ми до чланка биле у води. У ово време у котларници је претходно проверавана мрежа за грејање, а код мене је на радијатору био отворен вентил. Хвала Богу што ми је на поду био итисон који је био пун воде. Али треба да отворим врата. Прилазим вратима како бих покушала да их отворим из-

нутра својим кључем. Кључ не може ни да уђе. Шта да радим? Иза врата је кћерка с коферима, није реално да проваљујемо на гвоздена врата ноћу, а опасно је да се спуштам низ венац. У очајању прилазим углу с иконама, палим кандило и од срца молим Матрону за савет и помоћ у овој ситуацији, јер не знам како ће ми кћерка ући у кућу. После извесног времена поново прилазим вратима и стављам кључ. О, чуда! Кључ је ушао и брава се отворила! Моја кћерка је са свим стварима ушла у кућу. После тога ма колико да смо покушавале макар да убацимо кључ ниједном више није успео да уђе, брава је била покварена и касније смо је просто заменили. Али у тешком тренутку Матрона ми је помогла да нађем излаз, омогућила ми је да отворим ова врата услишавши моју искрену молбу. Ето, тако наша вољена Матрона увек чује и помаже нам, као што је и обећала пред смрт: „Сви, сви долазите код мене као код живе и казујте ми своје невоље, ја ћу вас видети и чути и помагаћу вам...” Ако је молба искрена и од срца, добијамо помоћ од Бога преко Матроне, ма где да се налазимо. А моја душа и срце су увек испуњени дубоком љубављу и благодарношћу према светој блаженој старици Матрони и увек желим да дођем у Москву да бих јој, као живој, донела цвеће и да бих се помолила поред њених моштију с речима искрене љубави и захвалности.

* * *

Знајући да ће се 22. новембра 2001. године славити 120 година од рођења свете блажене Матроне, свим срцем сам жудела ка томе да тог дана одем у Москву, и Господ ме је услишио. На дан 22. новембра 2001. године већ сам била у Москви стигавши дан пре тога из Ашхабада. У осам сати ујутру била сам у Свето-Покровском манастиру и угледала како невиђено мноштво људи поштује свету праведну Матрону. Без обзира на хладноћу и мраз на хиљаде људи је тог дана дошло овамо како би изразило своју љубав, веру и благодарност Господу што је ради очишћења и спасења душа нама, грешнима, дао молитвеницу за све нас, ослобађајући нас од наших грехова – старицу Матрону, страдалницу за свог живота, која је поред тога са смирењем, љубављу и дубоким трпљењем носила свој земаљски крст, који јој је Господ дао за спасење наших душа. Сузе љубави и захвалности испуниле су моје срце кад сам напољу чула службу коју је тог дана код моштију свете Матроне служио, прослављајући њено име, лично свјатејши Патријарх Московски и целе Русије Алексije. Да бих тог дана успела да уђем у велики храм у који су биле пренете мошти свете Матроне, с другим верницима сам стајала од осам ујутру до шест увече. Многи су отишли не издржавши, али како је било радосно видети како је са с старима и немоћнима стајало много девојака и младића и ако је неко почињао да се нервира и да испољава незадовољство и нестрпљење, баке које су стајале поред нас говориле су: „Матрона је целог живота трпела, зар ми не можемо да потрпимо само овај дан и да докажемо своју искрену веру и љубав према Ма-

трони и нашем Господу?" И многи су остајали и кротко трпели и хладноћу и глад, разне непогодности, и гурање, кад је неко преко реда покушавао да дође до моштију. И притом сам гледала задивљујућу појаву: оне који су покушавали да се прогурају гомила је одбацивала уназад и они су као по зачараном кругу, покушавали да прођу, али никако нису могли.

Бог је судија свима нама; Он зна све наше мисли и дела. И света блажена Матрона чује све нас који јој се обраћамо и моли се за нас, достојне и недостојне. С осећањем дубоког мира, благодарности и љубави према Богу и нашој Матрони одлазила сам из храма. Знала сам да ми је она у души и да увек имам најбољу, највернију, највољенију и најбржу молитвеницу и заступницу за мене, грешну и за моју децу пред самим Господом нашим Исусом Христом и Пресветом Богородицом! Тако и живим с радошћу и љубављу у срцу, молећи за Матронин благослов у свим својим делима, ако постоји за то воља Божија.

Молим се за своју децу, сина Павла и кћерку Катарину и молим за милост да што чешће одлазим у храм Свето-Покровског манастира и да се поклоним моштима свете блажене старице Матроне. Ако буде Божија милост, да имам могућност да се преселим ближе, да живим са својом децом у Москви како бих чешће одлазила код Матроне и да моја деца и ја можемо да живимо, радимо и служимо Богу у славу Његову и наше земље Русије с којом имамо не само исту веру и језик, већ и руску душу. Молим се да нас Русија благонаклоно прими. Моја мама је због глади и смртне опасности 1936. године била врбована и отишла је у Туркменију с Волге. Тамо је провела сав свој преостали живот. Бог да јој душу прости. Њен отац Александар је 1924. године заједно с њом и њеном мајком Евдокијом живео у Москви, радио је као књиговођа, али се разболео и умро је од упале плућа, у Москви је и сахрањен. А породица је отишла у село где је касније искусила још већу глад и оскудицу. Од све деце остале су само моја мама и њена сестра Ана која до шесте године није могла да хода, јер се и сама била надула, а и ноге су јој се надуле од глади и рахитиса. 1948. године моја мама је у Ашхабаду доживела страшну природну непогоду – земљотрес, који је у потпуности уништио град и преко 150 хиљада људи отерао у смрт. Ово се десило у ноћи између петог и шестог октобра 1948. године, мама ме је носила. Родила сам се у мају 1949. године. Касније ми је увек говорила: „Ваља, измолила сам те од Бога како могу да те вређам!” Јако дуго није имала деце, и лекари су јој говорили да неће имати деце. Причала је како је са сузама, не знајући молитве (била је неписмена), сваки дан молила Бога да јој да дете. Кад сам се родила, васпитавала ме је сама, посветивши ми сав свој живот. Колико мука и патње је морала да претрпи са мном, два пута сам била скоро на самрти, али је Господ био милостив према њој и према мени. Мама је за мене увек била најбоља и најдража особа пуна љубави. Захвална сам јој за све, за то

што сам је просто имала. Стално се молим за њену душу и чини ми се да осећам њену љубав и помоћ, иако није поред мене већ скоро три године. И даље је волим, а и моја деца Павле и Каћа, које је одгајила – такође је се сећају и веома је воле. Захваљујем се Богу за то што ми је дао такву маму и што ми је дао моју децу, коју сам такође измолила од Бога. За мене је критеријум односа према човеку његов однос према родитељима, а нарочито према мајци. Ако видим да човек може да упути мајци неку ружну реч и ако је не поштује, одмах ми је јасно да уопште није онакав каквим жели да се прикаже. И својој деци говорим: „Ако бираш себи пара за цео живот, пре свега гледај на његов однос према мајци.” Мој син Павле је ожењен већ шест година, он има дивну жену Лену која га веома воли, а с Ленином мајком сам постала најбоља пријатељица, иако смо се у Москви виделе тек оног трагичног дана за цео свет – 11. септембра 2001. године, о чему сам раније писала.

Моја кћерка Каћа се по Божијој милости родила 1986. године у Москви. Сад је студенткиња прве године Московског државног универзитета, факултета социологије. Иде у цркву, истина, не толико често као што би требало, али сви ми веома поштујемо нашу свету старицу Матрону, моја деца јој се обраћају за помоћ у својој молитви и увек од Бога добијају помоћ и подршку по њеним молитвама. О томе како је света Матрона спасила Каћу од несреће већ сам писала. Каћа на грудима носи медаљон свете Матроне заједно с крстићем.

Кад сам заједно с кћерком Каћом отишла код сина у Америку по благослову настојатеља храма оца Владимира однела сам велики плакат са сликом иконе „Услишатељница”, који је отац Владимир послао на дар православном храму Светог Николе у Питсбургу, где је живео мој син. Кад сам икону „Услишатељнице” донела у Америку у цркву Светог Николе, испоставило се да настојатељ отац Владимир (Сорока) такође добро говори руски језик. Настојатељ је угледао ову икону и пао је на колена од трепета пред необично лепом иконом Мајке Божије и Спаситеља. До тог дана није знао да постоји таква икона. На поклон овом храму донела сам из Москве, из Свето-Покровског манастира икону с ликом свете блажене Матроне и књигу о њеном житију. Он такође ништа није знао о светој Матрони и испричала сам му како чудесну помоћ сам добила од ње кад сам се спремала да идем у Америку. Сад знам да већ у скоро свим православним храмовима Америке знају за нашу свету Матрону Московску и клањају јој се, а такође у другим неруским храмовима људи знају за њу, и многи, посећујући Москву долазе да се поклоне њеним моштима и да се захвале за помоћ.

Ја, слушкиња Божија Валентина, с дубоком вером и љубављу обраћам се мајичици Матрони и благодарим јој за молитве пред Господом Исусом Христом и Пресветом Богородицом за нас, грешне. Моли Бога за мене и моју децу, света старице Матроно!

За здравље духовно и телесно и за срећу моје породице и мојих рођака Валентине, Павла, Катарине, Јелене, Лидије, Алексеја, Валентине, Ане, Валентине, Николаја, Ане.

Опрости мени, грешној ако нешто нисам написала како ваља, због мог многословља.

Слушкиња Божија Валентијина

ДОДАТАК

Све што сам описала написано је од срца с дубоком вером, љубављу и захвалношћу нашој Матрони. Опростите мени, грешној, ако нешто није како треба. Благодарим Господу нашем Исусу Христу и Пресветој Богородици за све што су ми дали у овом свету, за то што су ми дали радост да сазнам за свету Матрону која се моли за нас, грешне.

Нека Господа Вама, мати Теофанија, помогне да у Вашој обитељи сачувате нашу православну веру и да јој служите, као и људима који овде желе да нађу помоћ и утеху у невољама и несрећама, као и у радости. Нека бисте добили помоћ у делима Вашим, која прослављају сећање на свету блажену Матрону, нека би овде свако ко јој се обраћа с искреном вером и покајањем нашао подршку и помоћ. Нека буде заступништво пред Господом наше Матроне над храмом Вашим и са свима нама. Нека Господ наш, Пресвета Богородица, света блажена Матрона и сви свеци чувају Вас, манастир и све сестре Ваше!

С благодарношћу, слушкиња Божија Валентијина, Туркменистан, Ашхабад

СВЕДОЧАНСТВА О ЧУДИМА 2002–2003. ГОДИНЕ

О помоћи мајчице Матроне мени и мојој породици, вероватно се може написати већ цела књига. Мајчици смо се обраћали још онда кад су њене мошти почивале на Даниловском гробљу. Мајчица Матрона је наша дивна помоћница. Желим да вам испричам неколико случајева чудесне помоћи мајчице Матроне који ће можда неким од браће и сестара макар мало помоћи у овом животу да не падају у очај, већ да у болестима и невољама које нам шаље Милосрдни Господ Бог наш, увек имају на уму да нам Господ Бог наш шаље у помоћ Своје угоднике. Једна од таквих угодница Божјих за моју породицу је света блажена старица Матрона Московска.

Предајем у Православној гимназији. Међутим, искушења има свуда. Директор ме није схватао, а ја нисам схватала њега. И почела сам да одлазим код Матроне да помогне да се разреши ова ситуација. Та школска година је за мене била тешка. Али ево како ми је мајчица Матрона помогла. Срела сам човека, заволела сам га и затруднела сам! Почела је следећа школска година и све се променило. Између директора и мене почело је

да се враћа међусобно разумевање. И на посао сам почела да одлазим као на празник. Радила сам чак и на породичном. Петог априла 2002. године сам се вратила с посла, а шестог априла сам родила девојчицу, која је одмах после порођаја доспела у реанимацију и тамо је провела 12 дана. За време трудова у породилишту молила сам се Мајци Царици Небеској и мајчици Матрони. Тек после годину дана сам сазнала да је моја девојчица била болесна већ у 28. недељи трудноће, а ја сам је родила у 37. недељи. Чудо је што је моја девојчица, тешко болесно дете Ирина, просто преживела. А још лекари из овог породилишта нису узимали новац за реанимацију кћерке као што су то чинили с другим мајкама.

Затим је моја кћерка пребачена у Филатовску болницу на додатно лечење. Потпуно сам заборавила да кажем да је моју кћерку по благослову свештеника исте вечери из реанимације мирским крштењем крстио лекар. Тако да свет није без добрих људи, како се каже. Почевши од другог дана живота моје кћерке у болници сам почела да читам акатист мајчици Матрони, да мажем кћерку Матронушкиним уљем да лекари не примете и да под покривач покрај узглавља стављам Матронину латицу. Поред свих осталих дијагноза Ирочка је на глави с леве стране имала велику чворугу – кефалохематом. Овај кефалохематом јој је неколико пута у Филатовској болници пунктиран, али се није повлачио. А између првог и другог маја је нестао. Медицинска сестра то никако није могла да објасни, јер је првог маја, кад је одлазила с дежурства Ира имала велику квргу, а кад је дошла на дежурство другог маја Ирина глава је била равна, без кврге. Знам да је овај кефалохематом излечила мајчица Матрона. То је веома велико чудо за нашу породицу. У болницу је да је прегледа долазио мој добар познаник лекар, верујући човек неурохирург из седме дечје болнице Шабља Вадим Викторович. И кад је Вадим снимао ултразвуком главу моје кћерке, шеф одељења се распитивао код њега куда је могао да се дене кефалохематом. А Вадим му је рекао да је медицина непрецизна наука.

Без обзира на то што Ирочка има још озбиљну болест и што је инвалид од рођења, ја не престајем да молим мајчицу Матрону за помоћ. И надам се да ће са временом моја Ирочка бити здраво и право дете и да ће сама, својим ножицама, доћи да заблагодари мајчици Матрони за помоћ.

Слушкиња Божија Марина, Москва

У САОБРАЌАЈНОЈ НЕСРЕЋИ СЕ СЕТИО МАТРОНЕ, ПОМОЛИО СЕ И ПОМОЋ ЈЕ ДОШЛА...

Ово се десило 2002. године у децембру месецу, ишао сам колима Је-горјевским друмом, пут је био клизав. На благој кривини сам проклизао, сишао сам с пута у шуму и кола су се преврнула на страну у дубоком снегу. Ово се десило око 23 часа, напољу је био мраз. Сва возила која су се заустављала и покушавала да ми помогну ништа нису могла да учине,

било је потребно велико теретно возило. Остао сам сâм у шуми. Било је мрачно и хладно.

И тада сам се сетио мајчице. Почео сам да идем путем и да говорим: „Мајчице, помози ми, немој ме оставити да се смрзнем овде”, тако је прошло десетак минута. Одједном са иза кривине зачуо звук камиона, подигао сам руку и возило се зауставило. То је био велики кипер КамАЗ. Из кабине је брзо искочио возач, упитао је шта се десило. Замолио ме је да уђем у кабину и извадим сајлу. Брзо је ухватио моја кола, извукао их је на пут, помогао ми је да их упалим. Нисам стигао ни да се окренем, а он је већ седео у колима, пожелео ми је срећу и отишао. Сео сам у своја кола и кренуо кући и током целог пута сам благодарио мајчици за помоћ и говорио „хвала” непознатом возачу.

Слућа Божји ЈеѠоров Василије Мајвејевич, Павлово-Посадски рејон

**...Исцелила је дечака с тешком повредом лобање,
лекари се нису надали да ће преживети.**

Кољи Золкину лекари су одмерили максимум десет дана живота. Али је лекар рекао: „Моли се, мајко.” Петнаестогодишњег ђака Литкарина ударила су кола док је претрчавао пут.

Дечак је улетео у шофершајбну и одлетео је осам метара од кола. С поломљеном главом и крвавим лицем дете је из „хитне” одмах доспело на операциони сто.

Татјана Золкина је нашла сина и Луткаринској болници кад се операција већ завршавала.

Изашао је уморни хирург и одвео је мајку у страну:

„Ваш син има прелом основе лобање, отворену повреду лобање, двострани унутармоздани хематом...”

„Опростите”, одговорио је хирург кад га је Татјана прекинула, „молите се... Молите Бога за чудо.”

Нада

Медицинари су умиривали дечакову маму: веле, не падајте духом, нада постоји. А између себе су говорили да момак неће дуго живети. Дечаку су два пута отварали лобању, а део нагњеченог мозга су просто одстранили.

Медицинске сестре су се дошаптавале међу собом: „Боље би било да умре, мајка би једном прежала и заборавила би. А овако ће се целог живота мучити с њим, он више није човек него биљка.”

Живот Золкиних се зауставио... Протицали су дани, а дечак се није освешћивао. Било је болно гледати Татјану: претворила се у сенку која хода.

Из страшне депресије ју је извукла другарица.

„Она ме је назвала и рекла да треба да одем у Москву у храм на Абелмановској и да се помолим светој Матрони – она помаже свим очајницима”, прича Золкина. „Свим срцем сам поверовала да је тамо наше спасење.”

Матрона

Већ следећег дана Кољина мама и бака су на коленима клечале у храму испред моштију свете блажене Матроне и дуго се молиле за свог дечака.

„Чинило ми се да Матрона с иконе гледа право у моју душу и да види све моје патње”, прича Татјана Золкина. „Веровала сам да нас чује и да нас неће оставити без чудесне помоћи...”

Жена из црквене продавнице пружила је флашицу с уљем освешћаним на светим моштима и рекла је да се њим мажу дечакове ране. У реанимацију су их пустили на пет минута – само да баце поглед на Кољу.

„Кољице, живећеш. Матрона нас неће оставити”, плакала је мајка, мажући црквеним уљем кржаве завоје на дечаковој глави.

А бака је испод његовог јастука ставила Матрону иконицу.

Чудо

Дечак је непокретно лежао на тврдом кревету, завијен цевчицама и жицама.

Млада медицинска сестра је већ излазила из болничке собе кад је иза леђа изненада зачула глас. Неко је замолио да пије. Окренула се не верујући својим ушима.

„Па дајте ми нешто да попијем...” увређено је прошапутао дечачић.

Девојка је испустила тацну с лековима и отрчала је по лекара.

Следећег јутра је окупљен конзилијум. Сви лекари су били у недоумици: по свим параметрима је дошло до наглог побољшања стања.

Још неколико месеци момчић је провео у болници. А у септембру се вратио у свој разред, самостално стигавши да научи школски програм.

„Као лекар и као хришћанин могу да тврдим да су Кољу с оног света извукле родитељске молитве”, каже хирург Александар Огородников. „Мислили смо да с таквом дијагнозом неће живети више од десет дана. А он се буквално вратио с оног света и у потпуности се опоравио!”

Лариса Зелинска

...Исцелила је од тумора штитне жлезде

Право чудо исцелења ми се десило 2002. године. У јануару 2002. године лекари су открили да имам чворић на штитној жлезди и чак се постављало питање о операцији. Али операција је одложена до јесени како би се видело како напредује. Пријатељи су ми причали да се у Покровском женском манастиру чувају мошти блажене Матроне. Отишла сам тамо. Обратила сам се икони Матроне и целивала мошти с молбом за помоћ. Узела сам уље и латице цвећа. Сваког дана сам уљем мазала штитну жлезду и кувала латице као чај. Пола године касније, кад сам поново отишла на преглед лекар уопште ништа није могао да схвати, јер је чворић постао сасвим мали и био је потпуно друге природе. Отпало је питање операције.

У лето исте те године имала сам тешку ситуацију са својом најближом рођаком. Предстојала јој је операција. Ишла сам и молила Матрону за помоћ. И она ме је услышала и помогла ми је у многоме. Сваког дана благодарим Богу и мајчици Матрони за милост коју су према мени показали.

Микрјукова Људмила, Москва

**...ПОМОГЛА ЈЕ ДА СЕ РЕШИ ПИТАЊЕ У РЕЈОНСКОЈ УПРАВИ,
ЗАШТИТИЛА ЈЕ ИНТЕРЕСЕ СТАНАРА ЦЕЛЕ ЗГРАДЕ**

Журим да испричам о чуду, које је учинила света мајчица Матрона! Трећег априла 2002. године, ми иницијативна група две зграде, почели смо да се тужимо с управом Красносељског рејона – због судбине наших зграда.

Предузимачи (њих петоро) сматрајући себе газдама пословних историја (сервиса) које су купили, одлучили су да дограде два спрата и мансарду, а такође да иза сервиса заграде паркинг који се изнајмљује.

Надградња ова два спрата и мансарде затворили би нама, станарима крајњих улаза прозоре с две стране скоро до шестог спрата, јер се сервис од једне стамбене зграде налази на растојању мањем од 1,5 метра, а од друге зграде – на 6–7 метара. По ширини сервис је шири од наших зграда више од по 15 метара с обе стране. Дакле, станари би се нашли у каменој врећи с обе стране.

Станари су прикупили потписе против надоградње и предали су их управи. Председник управе је рекао „Пошто су станари против, не може бити ни говора о било каквој изградњи.”

Међутим, у јулу месецу 2002. године предузимачи мењају (поткупљују) председницу кућног савета (из једне зграде) и она заједно с њима на превару поново прикупља потписе „за” изградњу, а њој за овај „подвиг” реновирају стан, мењају електрични шпорет итд., а на јесен је шаљу у Турску на одмор.

Иницијативна група је више пута упозоравала предузимаче на то да не ангажују болесног човека (ради се о председници кућног савета) за решавање тако важних питања, због тога што је инвалид и евидентирана је у диспанзеру. Али нису нас слушали, заправо нису хтели ни да чују и наставили су да обављају своје „прљаве послове”. А после прикупљања поновних потписа ствари су код предузимача кренуле врло добро. Дуго је да описујемо тежак пут који смо прошли, где се све нисмо обраћали укључивши у то још четири зграде, али су се сва наша писма враћала у управу, чиновници управе су на сва писма давали исти одговор: треба подржати предузимаче.

И ево, четрнаестог новембра 2002. године у гости код моје познанице дошла је њена добра пријатељица Гаља. Кад је сазнала за наша „митарства” рекла нам је да идемо код мајчице Матроне у Покровски манастир.

Петнаестог новембра 2002. године отишла сам у префектуру ЦАО (Централног административног округа) (метро станица „Таганска”), предала сам у канцеларију још једно у низу писама и кренула у Покровски манастир.

Целивала сам икону св. Матроне, почела сам да је молим за помоћ, затим сам целивала мошти блажене Матроне, молећи за помоћ у успешном решавању наших послова, а такође молећи за здравље мојих рођених и блиских. Узела сам латице, купила иконицу св. Матроне и свету водицу. Заказала сам молебан. И гле чуда – 25. новембра 2002. године, иницијативна група је поново отишла на пријем код председника управе и људи су чули речи да руководство управе излази у сусрет станарима, имајући у виду њихове многобројне молбе, одбија да спроведе документа предузимача о надградњи два спрата, мансарде и паркинга преко управе Красносељског рејона.

Трећег децембра 2002. године навршило се девет месеци од дана нашег првог обраћања управи. Зар то није чудо!

Опет сам пожурела код Матроне да јој све сама испричам, заказала сам молебан, купила сам икону с честицом ковчега, купила сам књижицу „Житије и чуда свете праведне блажене Матроне Московске”, узела сам латице и водицу.

Али то још није све. Тридесетог октобра 2002. године написали смо писмо поводом монтирања интерфона у нашој згради. Обећано нам је да ће молба бити испуњена до Нове године, али кад смо их позвали телефоном по ко зна који пут, одговорили су да до Нове године ништа неће моћи да се уради. Обратила сам се Матрони ставивши иконицу на наше писмо-молбу. Поново сам звала, и одговорили су ми да ће интерфони бити монтирани до Нове године! Друго чудо!

А треће чудо се десило на моје очи. На горњој усни ми се појавила грозница. Узела сам латицу од Матронушке, ставила на болно место и буквално за трен ока (то није трајало више од два сата) сасушила се грозница која ми је била искочила.

Свима, свима, свима кажем: идите у несрећи и радости код свете праведне блажене Матроне! Она нас чује и помаже нам. Купите књижицу о Матрони.

Хвала ти, Матронушка! Слава Теби, Господе!

Слушкиња Божија Јаковљева (по оцу) Раиса, Москва

**...ПОМОГЛА ЈЕ С ПОСЛОМ, У ШКОЛОВАЊУ,
РЕЗУЛТАТИ РАКА СЕ НИСУ ПОТВРДИЛИ**

По молитвама праведне блажене Матроне син и рођак су изабрали животни пут, уписали су се у школску установу без посебних проблема, молићемо се и даље нашој заступници и наставници (јул 2001. године).

Муж је био без посла, касније се појавила једна одговарајућа варијанта, али је на то радно место брзо примљен други човек, а мој муж

одбијен. Након што смо допутовали код моштију св. Матроне и замолили је да нам помогне, све се променило – и на ово место је примљен муж, за шта смо искрено захвални мајчици. Сигурно знам да нам је она у томе помогла, а кажу да нема чуда. Има, и ми у то верујемо (август 2002. године).

Поставило се питање где ћерка да се школује, замолили смо Матрону, она је услишила нас, грешне и исте вечери смо добили одговор. Хвала ти, мајчице, што нам помажеш у свим молбама (јануар 2003. године).

Сумњало се да моја мама има рак, и нас три (сестра, мама и ја) смо се молиле испред мале иконе Матроне и помазале смо маму уљем, ујутру смо отишле по резултате – ништа се није потврдило.

Хвала Богу за нашу молитвеницу Матрону. Она нам даје наду у спасење и врло брзо помаже у свему (април 2002. године).

Олиа, Московска обласи

...Помогла је психологу у послу, помогла за време и после операције, показала је неколико чуда у свакодневном животу

У име Оца и Сина и Светога Духа. Примите причу слугу Божјих Георгија и Јелене о благодатној помоћи блажене старице Матроне.

Отприлике у мају 1993. године (тада сам се усавршавала у области психологије и студирала сам у школи психолога-практиканта на катедри педагошке и медицинске психологије Московске медицинске академије „И. М. Сеченов“) од једне од православних полазница случајно (сад знам да нема ничег случајног и да је све по промислу Божијем), чула сам за св. Матрону. Она ми је дала да прочитам књижицу и испричала ми је како да дођем до њеног гроба. Тада смо живели у Волоколамску. Кад сам прочитала књигу, заједно с мужем и децом (Васја је имао пет година, Митја десет година) одмах сам отишла на Даниловско гробље. Купили смо јој цвеће као живој. Људи је било мало, двоје-троје. Целивали смо гроб, замолили за здравље деце (Митја је боловао од пиелонефритиса, рађена му је врло тешка операција – извађен му је камен из бешике, ендоскоп се сломио у телу – то је био један случај од милион, како је лекарка рекла, резултат је био операција због угрожености живота, три дана и три ноћи у реанимацији и месец дана у болници). Имала сам чудан осећај: целивала сам крст – није ми се ишло одатле. Касније смо долазили још и још, Матрона као да нас је привлачила поново и поново. Цела наша породица ју је заволела. Касније је, више се не сећам кад, гроб почео да поприма нови облик, ту су почеле да дежурају монахиње, почеле су да се појављују ограде, трудом људи који воле св. Матрону појавила се капелица, из дана у дан је било све више људи.

Осамнаестог јануара 1995. године после предавања сам преноћила код сестре, а ујутро смо се муж Јура и ја договорили да се сретнемо на „Ришкој“ станици метроа (он је у Москву на експертизу требало да доне-

се материјалне доказе, документа), да обавимо посао и да заједно кренемо кући у Волоколамск. Али, десило се нешто непредвиђено – несрећа. Муж је у електричном возу задремао, затворивши очи на кратко – и украдена му је торба с пакетом докумената запечаћеним печатом јавног тужиоца. Дуго смо морали да тражимо, изгубили смо цео дан, али ништа нисмо нашли. И очајни, после подне смо отишли код Матроне. У цркви на Даниловском гробљу давали су богојављенску воду, налили смо воду и отишли код Матроне. Стајали смо мало, помолили се, испричали смо јој о несрећи која се десила, поклонили се, ту смо добили песак и гранчице јеле, и отишли смо. А ујутру је муж написао извештај јавном тужиоцу о ономе што се десило и очекивао је најгоре (службену истрагу и т.сл.), али је на наше чуђење, јавни тужилац „заборавио“ на извештај, а у вези с кривичним поступком су се нашли други докази. Није било никаквих последица, што је у принципу немогуће за ове органе.

Слава Теби, Боже, хвала ти, мајчице Матроно!

Свима сам причала за заступништво мајчице. Куповала сам књижице о њој и давала људима на читање. Књижице су „одлазиле“, губиле су се, људи нам их нису враћали, а ми смо куповали нове и свима саветовали да оду код Матроне.

Код нас је често долазила моја колегиница-психолог из суседног рејона. Заједно смо радиле, испричала сам јој о Матрони. Једном се пожалила да се лоше осећа – дала сам јој са Матрониног гроба иглице јеле са гранчице која је освештан. Чим је Валентина Павловна (В.П.) узела иглице у уста – ухватили су је грчеви, почела је да се тресе, тако се открило да је опседнута. После тога је В.П. ишла да јој се читају молитве и на молебн у Николо-Знаменску капелу код мајчице Серафиме и тамо је демон лајао, причао је. Уз Божију помоћ, избавила се од њега. После тога је В. П. ишла на Матронин гроб и такође ју је веома заволела.

Код Матроне су ишла и моја деца, и она им је давала слаткише – они се помоле, и неко им да кекс, бомбоне, погачице – и деца се радују. Много пута смо ишли код мајчице, веома је волимо и сваки пут се од ње враћамо умирени и радосни. После одласка код св. Матроне бива тако топло и лепо на души.

У децембру 1996. године уз Божију помоћ смо купили стан у Москви. У јануару је умро мој тата и на пролеће смо довели маму код нас. У мају су мој муж и мама отишли да продају мамин стан, биле су задушнице – отишла сам код Матроне на парастос и да се помолим за свог умрлог оца. Тог дана је било јако много народа, дуго се стајало у реду – око два, а можда и три сата. Причало се да је парастос служио свештеник из Даниловског манастира, а док смо стајали у реду код Матроне добили смо од ње многе утехе – били смо угошћени освештаним хлебом, и добили смо на поклон акатист Серафиму Саровском, и закрштени смо упаљеним свећама – у

души је владала необична радост, било нам је тако добро, тако слатко што нас је Матрона пригрлила.

У јануару 1998. године десила се несрећа са старијим сином, Митјом: претучен је у школи и напустио је школу, рекао је да више неће да иде. И ја сама сам доспела на операцију у Боткинску болницу, мама је била болесна, у току је био Велики пост. Муж, старији син и ја смо путовали по светим местима (били смо код оца Николаја на острву Залит, у Псково-Печерском манастиру, у Дивјејеву, у Оптиној пустињи, у Задонску, у Сергијевом Посаду у Лаври). Мама је копнила – једва је ходала, сви смо такође желели да је одведемо у неку светињу, али се она све време лоше осећала, замарала се. Осмог марта смо сазнали да су обретење Матроне мошти и да су достављене у Даниловски манастир. Отишли смо тамо, али смо успели само да целивамо честицу ковчега. Кружиле су гласине, које су нас забрињавале, да ће Матрону из Москве однети у Тулску област. Крајем априла мама је још више ослабила, скоро да није излазила из куће. Позвали смо свештеника да дође код нас. Он је извршио тајну јелеосвећења, исповедио ју је и причестио. Мама је чак постало лакше. Ускоро смо сазнали да се Матроне мошти налазе у женском Свето-Покровском манастиру на Таганки. Деветог или десетог маја цела наша породица је кренула код наше Матронушке и повели смо маму код ње. Мама је са свештеним страхом први и последњи пут у животу целивала мошти, дуго је седела тамо на клупици. А ми смо после тога правили планове: ми ћемо те, мама, и тамо и овамо одвести... Али није било суђено да се било шта од тога оствари – три дана касније, 13. маја, мама се упокојила. Маму смо сахранили на Николо-Архангелском гробљу, где почива старац Сампсон. И одједном сам неочекивано сазнала да се дани сећања на Матрону подударају с датумима који су за мене важни – с рођенданима мојих родитеља: рођендан оца (слуге Божијег Александра) – 22. новембар, рођендан маме (слушкиње Божије Александре) – 2. мај.

Слава Теби, Господе, у свему видим Твој промисао.

Јесен 1998. године била је врло тешка – и муж и ја смо остали без посла, чекали смо на ред у бироу. Одлучила сам да завршим неки курс за повишење квалификације – економски или правни (јер су као кадрови често тражени психолози с правним знањима), али није било ничега. И одједном у јесен 1999. године истовремено сам добила позив да полажем испите на Правној академији на Варшавки (отишла сам, положила сам тестове) и позив на посао у управу Академског рејона на дужност руководиоца социјалне службе. Почела сам да скачем као буриданов магарац, не могу да изаберам, намучила сам се, отишла сам код Матронушке и рекла: „Мајчице, не знам шта да изаберам: или посао у државној служби, или школовање за правника – то ми је такође последња шанса да нешто научим. Препуштам се твојој вољи, вољи Господа, сама изабери уместо мене.”

Враћам се од св. Матроне – звони телефон: по резултатима тестирања дођите на предавања тог и тог датума. Одмах затим је уследио позив из управе: извините, радно место је заузето. Тако сам уз помоћ мајчице завршила курс, а касније сам (муж је већ радио) плаћала школовање (завршавала сам) и стекла сам правно образовање и државну диплому правника.

Касније сам опет уз Матронину помоћ нашла посао правника у правобранилачкој организацији и почела сам да радим, дајући консултације жртвама политичких репресија – а волела сам и умела да слушам људе још док сам била психолог. Људи су долазили с невољама, поново и поново сам преживљавала с њима године репресија, помагала сам им и истовремено била адвокатска приправница код мужа. Тамо сам радила две године. Сасвим недавно сам на православном сајму купила књижицу о помоћи коју су људи добили од иконе „Ја сам с вама и нико не може против вас”, где сам прочитала да је блажени Августин упорно понављао да је дужност хришћанина да одмах саопшти о чуду исцелења или помоћи Божијој. Није могао да схвати, на пример, да људи који живе у једном граду, остају необавештени о чуду које је у ствари дато свима, а не само ономе ко је добио исцелење. Опрости ми, много грешној, Господе, опрости ми, мајчице Матроне што толико година нисам говорила о твом заступништву за мене, за моју породицу пред Мајком Божијом и Господом Исусом Христом.

И ево последњег од многобројних случајева помоћи нашој породици и мени – сад код св. Матроне не идемо само муж, наша деца и ја, већ и свекар и свекрва и рођени брат мужа.

У марту 2003. године открило се да имам гинеколошку болест, лекара у рејонском дому здравља ми је рекла: „Под хитно ради анализе – и на операцију!” Јако сам се уплашила, али сам отишла код лекара. Одлучили смо да покушамо с лечењем, јер с тачке гледишта овог лекара није било потребе за хитном операцијом. Почело је лечење, а затим и крварење, две недеље велики губитак крви, опао ми је хемоглобин, почела је анемија, осим тога, вртело ми се у глави, лекар је рекао: „Нема друге – потребна је операција.” Била сам у шоку: како да идем на операцију без благослова? Не могу. У нашој цркви те вечери није било ни свештеника, ни службе, муж ме је одвезао код Матроне, тамо сам добила благослов (свештеник је журио, вечерња служба се завршила, а ја сам желела да се исповедим), а одоздо од Матроне одједном иде свештеник, видело се да није одавде, имао је добре очи, потрчала сам према њему, он ме је саслушао и дао ми је савет шта да радим, рекао је нека се деца моле за мене, и благословио ме је. На души ми је постало добро, лако и топло, узела сам листиће. Ујутру следећег дана муж ме је одвезао у болницу, а ја сам се молила: „Матронушка, опериши ме заједно с лекаром.” И операција и постоперациони период су прошли срећно, иако су са мном у соби лежале жене с компликацијама после сличних операција. Слава Теби, Господе! Хвала ти, мајчице Матроно!

А још сам обећала Матрони да ћу чим ми буде боље, изаћи из болнице и написати о њеној благодатној помоћи, о њеној милости и љубави према нама. Крајем априла, уочи Васкрса, села сам да пишем – прво ми се није дало да напишем писмо (као да ме је нешто вукло на све стране), чим седнем – скочим, или нешто једем, или изгубим концентрацију – писање ми никако није ишло. Али касније сам се помолила и измолила благослов од Господа нашег Исуса Христа, лагано сам написала: данас је први мај, а сутра је други мај – дан сећања на св. Матрону. Ево ти се клањам до земље, мајчице Матроно, вољена наша Матронушка. Ни моја дечица, ни муж, ни ја без твоје иконице, коју има свако од нас, не излазимо из куће. Блажена старице Матроно, моли Бога за нас!

С љубављу, слушкиња Божија Јелена

...ИСТЕРАЛА ЈЕ ДЕМОНЕ ИЗ ЖЕНЕ КОЈА ЈЕ СТАЈАЛА У РЕДУ ИСПРЕД МОШТИЈУ, ПОМОГЛА ЈЕ У БОЛЕСТИ

За мајчицу Матрону сам сазнала 2003. године у Москви од жене која је радила поред мене. Испричала је да с времена на време иде у Покровски манастир код блажене мајчице Матроне. Њена прича ме је заинтересовала и у првој прилици сам купила цвеће и отишла у Покровски манастир код блажене мајчице Матроне са својим болом и невољама. Дошла сам врло брзо, без обзира на то што је било рано, ред код Матроне је био већ велики, и мало сам се секирала да ли ћу стићи да целивам свете Матронине мошти. Али, све се одвијало добро, купила сам књигу „Житије и чуда свете праведне блажене Матроне Московске”, иконицу, свеће, акатист, уље, узела сам воду. Описаћу оно што смо видели сви ми који смо стајали у реду испред иконе. Испред нас је било 20–25 људи и одједном је жена, која је стајала у реду испред иконе (испред ње је било десеторо људи), почела да завија, да лаје и да гледа икону мајчице Матроне и да брзо-брзо говори: „Па шта, победила си ме, победила си ме, је ли?” Било је страшно гледати је, с каквом злобом је то говорила. Људи који су стајали поред ње, запањени због овог завијања, одмакли су се од ње. Касније је било очигледно да ју је то попустило и почела је ужурбано да говори: „Извините, извините.” И одмах је с њом почело исто то, а кад ју је попустило, опет се извињавала. Али мајчица је ипак пустила да јој приђе, и кад је целивала икону, одмах је почела тако јако да рида. Одлазећи од иконе била је тако немоћна и тако мирна. Диван је Бог у светима својим! Стојећи у реду стално сам размишљала за шта ћу молити мајчицу Матрону. Једна молба је престизала другу. Кад сам пришла икони осетила сам такво олакшање, прислонила сам се уз њу, замолила сам мајчицу да помогне мојој породици. Од иконе сам прешла у ред испред храма, да бих целивала Матронине мошти. Ово стање, ова благодат се не могу описати. Осећала сам присуство мајчице Матроне поред себе, сузе су ми нехотице текле као река. Кад сам целивала мошти блажене Матроне постало ми

је јако лако, топло и спокојно у души. С овим осећањем сам одлазила из храма. То је било лети и до вечери је било далеко. Знајући како ћу доћи до Даниловског гробља, купила сам леп букет цвећа и кренула. Стигла сам врло брзо, али је још успут почела јака киша. На гробљу није било живе душе, и сумњала сам да ли ћу моћи да нађем гроб мајчице Матроне. По жениној причи сам видела знак који је био причвршћен на дрвету како се иде до гроба. Тако лако сам нашла гроб који је био прекривен цвећем, чак и по таквој киши, свеће су гореле испод специјално направљене настрешнице. Ето, тако сам уз Божију помоћ за један дан била у храму мајчице Матроне и на њеном гробу. Увече сам прочитала акатист, молитву, попила сам водице, уљем сам намазала велики чвор на шасти десне руке. Затим сам ставила икону на оток, читала сам молитву. И гле чуда! Не знам кад је нестао. Касније сам на грудном кошу имала мали водени плик који ме је много сврбео. Овај водени плик је пукао. Чиме га све нисам мазала, чиме га нисам спаљивала – ништа није помагало. Из дана у дан је растао и претворио се у велику мокру болну тачку, а сврбео је да није могло да се издржи. И тада сам се сетила уља. После првог мазања црвенило око болног места је скоро nestало и престало је толико да сврби. И ево, за недељу дана сам се избавила од ове болести и страшног свраба, није остао чак ни мали ожиљак.

Хвала Ти, Господе, хвала Пречистој Мајци Божијој, хвала теби, Матрона, моли Бога за нас грешне.

Брашко А. Ф., Мелийойол

....ИСЦЕЛИЛА ЈЕ РОЂАКУ ОД РАКА, ПРИВОДИ БЛИСКЕ ЉУДЕ ВЕРИ

Диван је Бог у светима Својим!

Света блажена Матрона, дивна старица Божија, брза помоћница у невољама и тешким околностима којих је пун наш живот, много је помогла мени и мојим ближњима.

Чинило се да се Л., рођака моје тада још увек будуће жене, безнадежно разболела. Надајући се у престоничку медицину допутовала је у Москву с дијагнозом: рак у запуштеној форми, с метастазама. Али, пошто је Л. особа која дубоко верује у Бога, она није пала у очајање и сазнавши за чуда блажене Матроне, прибегла је светици за помоћ. И Господ није посрамио њену наду. Посетивши Даниловско гробље, где су се тада налазиле нетрулежне мошти блажене, Л. је прибегла тајни јелеосвећења, и на запрепашћење многобројних рођака и познаника, вратила се у завичај исцељена од страшне болести.

А ја сам се први пут за помоћ светици обратио у следећим околностима. Мој очух је решио да прода свој стан у којем дуго година није живео и да купи други, већи по квадратури и ближе нама. Од првих корака почеле су тешкоће: у стану који је био препун старих ствари никако нису могли да нађу документ о стану. Пробао сам молитвено да се обратим

преподобном Серафиму Саровском чудотворцу, али сам мислено чуо: „Блажена Матрона”. Сматрајући да ми преподобни саветује да се обратим недавно прослављеној светници кренуо сам у Покровски манастир. Целивајући нетрулежне мошти св. Матроне вратио сам се кући и сазнао сам да су документа пронађена баш у оно време кад сам био код моштију. То је било овако. Очух (узгред речено, неверујући човек) одједном је почео да тражи на месту, на којем се чинило да документ о стану не може да се налази. И на своје крајње чуђење нашао га је. После је питао маму: „Слушај, зашто ли сам тамо почео да тражим?”

Охрабрила нас је очигледна помоћ светице и почели смо да јој прибегавамо у свакој прилици. Догађаји су се успешно одвијали: очух је нашао стан, договорио се о цени, позајмио је новац, купио је.

Угледавши мноштво прстенова, крстића и т.сл. који украшавају икону светице која се налази над кивотом с моштима, обећао сам да ћу као прилог дати бурму моје покојне баке за украшавање иконе, али нисам пожурио да испуним обећање. Очух никако није могао да прода за потребну суму свој стари стан како би платио дугове, а није било ни чудно: плашећи се превараната није хтео да да оглас и чекао је да се купац пронађе сам. Мама ме је подсетила на моје обећање, али сам рекао да ћу однети прстен кад очух прода стан. Сутрадан видим да је мачак збацио кутијицу у којој се налазио прстен и да се он откотрљао на под. Нисам томе придао никакав значај, подигао сам прстен и вратио кутијицу на своје место. Међутим, следећег дана је кутијица поново пала, разбивши се притом, а прстен се откотрљао далеко испод ормара. Тада сам већ схватио, однео сам прстен у Покровски манастир и спустио га у ковчежић. Очух, који разуме се, о свему томе ништа није знао, одједном је одлучио да да оглас на интернету – и одмах се нашао купац који је без ценкања купио стан.

Ј., кумовљева кћерка из првог брака нипошто није хтела да се крсти, изговарајући се безначајним изговорима као на пример, да није лепо време. Али кад је З. дала као прилог светници прстен десило се следеће: Ј. је ушла у цркву, што се каже, да упали свећу и одједном јој је потекла бујица суза, хтела је да изађе, али није могла да нађе излаз. Пришао јој је црквењак и рекао:

„Што плачеш?”

„Хоћу да изађем одавде, а не могу, не смем овде да будем, нисам крштена.”

„Ништа страшно, сад ћемо да те крстимо!”

„Али ја сам у фармеркама, немам ни мараму...”

„Даћемо ти мараму, и обући ћемо те како треба!” одговорио је црквењак.

И кумови су се нашли, тако да је Ј. из храма изашла већ крштена. То је било у храму Силаска Светог Духа на Даниловском гробљу, где су се до прослављања налазиле мошти блажене Матроне.

Много, много пута ми је помагала и помаже мени и мојим ближњима блажена Матрона, човек не може свега ни да се сети. Можда чуда која сам описао и нису тако упечатљива, као она која се читају у књигама о светој Матрони, али плашећи се да не испаднем незахвалан сведочим о помоћи свете старице блажене Матроне Московске. Диван је Бог у светима Својим! Амин.

Димитрије Д., Москва

...НЕСТАЛА ЈЕ СЕНКА НА ПЛУЋИМА

Мајчице Матроно! Хвала!

1. Ја сам нашла посао.
 2. Син је нашао посао.
 3. Кћерка се породила.
 4. За свагдашњу помоћ.
 5. 10.11. – сенка на плућима, 17.11. – нема је.
- Хвала! За све!

Баранова Надежда Серіјевна, Москва

...ПОМОГЛА ЈЕ НА ТЕШКОМ ПОРОЂАЈУ И ИСЦЕЛИЛА ЈЕ БЕБУ

Двадесет првог јула 2003. године, на дан иконе Мајке Божије „Казанска” мојој кћерки је по трећи пут урађен царски рез, за време операције пријатељица и ја смо читале акатист мајцици Матрони. Лекари пре операције нису давали гаранцију за срећан исход. Операција је протекла успешно. Али је ујутру дечја лекарка рекла да рођеној девојчици треба под хитно мењати крв и да је пребацују у реанимацију. Почела сам да се молим мајчици Матрони, а кћерка је касније причала како је савладавајући бол (прошло је свега десет сати после операције) устала из кревета, клекла на колена и молила мајчицу Матрону за кћеркино спасење. И буквално није прошло ни сат времена, кћерка је назвала и рекла да дете остављају с њом у породилишту: лекари су погрешили у анализи.

Хвала Богу, и благодаримо Матрони за њене свете молитве, по њеним молитвама за помоћ нама, грешнима.

Волим мајчицу као живу, сваког дана јој се молим и молим је за благослов. А колико ми помаже чак и у ситницама не могу све ни да опишем. Слава Богу што нам је послао такву утешитељку!

Мајчице Матроно, света, блажена, моли Бога за нас!

Слушкиња Божија Зоја, Лисичанск, Украјина

...ИСЦЕЛИЛА ЈЕ ОД РАКА МАЈКУ, МУЖ ЈЕ ПРЕСТАО ДА ТУЧЕ ЖЕНУ, САЧУВАЛА ЈЕ ПОРОДИЦУ

Помаже Бог, поштована игуманијо Теофанија!

Ево чуда која је учинио Господ Бог наш Исус Христос по молитвама свете праведне мајчице Матроне.

ЧУДО ПРВО

Године 1998., док сам студирала на факултету у Москви, а моји родитељи су живели у Украјини, сазнала сам да је моја мајка врло озбиљно болесна. Лекари су успоставили дијагнозу: тумор (злоћудни) штитне жлезде и то већ с метастазама по целом организму. Сами разумете шта то значи, оболели су сви органи. Мама је стално плакала, а отац је од жалости почео да пије. Мама, јер сам ја њена јединица, замолила је своје рођене сестре да ми помогну „да станем на ноге“, да ме не остављају у тешким тренуцима. У породицу је ушла велика несрећа, на моје очи је копнила особа коју волим – моја мама. Сама сам много патила, молила сам Бога, Мајку Божију, све свеце да не узимају моју мајчицу, јер немам никога на кога могу да рачунам. Мама ми је помагала новцем, намирницама, одећом, саветима, свиме-свиме. И сазнала сам да на Даниловском гробљу почива св. Матрона која помаже свима који јој се обрате за помоћ. Мама је на моју молбу допутовала у Москву код блаж. Матроне. Кад је дошла, скоро да је нисам препознала. Њено лице је било тамно жуто, на њему је било мноштво бора, много је смршала, стално је плакала. Наравно, сви ми, њени рођаци, храбрили смо је, иако је било тешко. Одвели смо маму код Матроне на гробље (тада се још увек тамо налазила). Мама је са сузама молила Матрону за исцељење од болести. И... гле чуда! После посете Матронушки мама је постала веселија, затим се појавио апетит, лице је постало светлије, појавило се руменило, престале су патње. Мама се опет вратила ранијем животу проведши неко време код тетке и мене. А кад се мама враћала кући, заплакала је и рекла: „Мислила сам да последњи пут идем код вас у Москву.“

Хвала св. Матрони што је спасила мојој мамици живот и што моли Бога за нас.

ЧУДО ДРУГО

Ја сам из Украјине, али сам у Москви завршила факултет (живела сам код мамине рођене сестре), удала сам се. Муж ме на почетку нашег заједничког живота није много радовао, а после рођења детета почео је да ме туче, без трунке милости. Кад би дошла хитна помоћ лекари су ми говорили да треба да идем у болницу, а ја нисам хтела да идем, јер нисам имала с ким да оставим дете (муж је радио). Муж је од мене старији 17 година, Московљанин је и све време ми је претио, плашио ме је да ће ме ако одем с дететом наћи било где. Плашила сам се, а и нисам имала куда да идем, сви познаници имају породице.

Кад ме је једном истукао почетком 2003. године назвала сам маму у Украјину и са сузама у очима сам је молила да ме одведе одавде зато што ће ме он убити. Тукао ме је по глави, свуда, била сам сва у модрицама. Мама је под хитно дошла и хтела је прво да дете и мене одведе код своје рођене сестре у стан.

Мама је дошла, почеле смо да пакујемо ствари и одједном... неко звони на вратима. Дошао је мој муж (као да је нешто предосетио). Истерао је моју маму, и ја сам отишла заједно с мамом (јер ме је и раније истеривао из стана), а код куће су остали муж и дете (дете је имало годину дана). Мама и ја смо отишле у милицију код инспектора за малолетнике да бисмо узеле дете од мужа. Инспекторка је рекла да ће отићи код њега кући да поразговара с њим, али да треба да причекамо. А мама и ја смо у међувремену брзо отишле у женски манастир на метро станицу „Марксистичка“, где почивају свете мошти праведне мајчице Матроне. Замолила сам Матрону да разреши овај проблем. Мама и ја смо се вратиле у милицију код инспекторке, а она рече: „Вратили сте се на време, ја сад идем код твог мужа, хајдемо заједно, а мама нека се засад врати код тетке.“ Дошле смо с милиционером, позорником и инспектором, а муж каже: „Свестан сам своје грешке, крив сам, не желим да се разводим од жене и обећавам да је више нећу терати из куће и да је више ни прстом нећу дирнути.“ Од тада је прошло већ пола године. Муж ме ниједном није ударио, постао је блажи, бољи, плаши се да ме не увреди чак ни речју. Постао је потпуно други човек.

Хвала ти, блаж. Матроно Московска, за брзу молитвену помоћ за нас пред Господом.

Нека вас Господ све чува!

Слушкиња Божија Ина

...ПОМОГЛА ЈЕ ДА МАМА УМРЕ МИРНО И ТИХО У ПОСЛЕДЊЕМ СТАДИЈУМУ РАКА КОЈИ СЕ НЕ МОЖЕ ОПЕРИСАТИ

Са захвалношћу и надом поново долазим у храм свете блажене Матроне. Желим да напишем о томе како је Матрона помогла мојој мами у тешким тренуцима – у тренуцима одласка из овог живота.

Пре месец дана лекари су мами успоставили страшну дијагнозу – рак јетре који се не може оперисати, у последњем стадијуму. Постало је јасно да је исход унапред одређен... Ни за кога није тајна како је рак немилосрдан и како пате болесни људи – они се обезнањују од бола и без примене наркотичких препарата се неиздржива бол не може обуздати.

Дошла сам у храм и са сузама сам се молила код чудотворне иконе и код моштију свете Матроне за то да овај исход не буде тако мучан, да моја мамица пати што је могуће мање...

То како је мама умирала не могу да назовем никако до чудом. Морали смо да прибегавамо помоћи наркотика. Последња три дана у животу ништа није јела и пила је само воду (свету воду сам јој донела из тог храма.)

Мама није испуштала из руку мале бројанице, освештане на моштима Матроне. Њене последње речи су биле речи љубави и бриге за нас, њено четворо деце.

Петог маја ове године замолила је да позовемо свештеника. Он је дошао следећег дана, извршио је обред јелеосвећења. И четврт сата након обреда мама је тихо издахнула...

Моја мама је била човек дубоке и искрене вере. Жена ретко чисте и добре душе. Најбоља мама на свету.

Клањам се и благодарим св. Матрони за то што је помогла мами да достојно и мирно оде из живота. И за то што је помогла нама, њеним најрођенијима да поднесемо несрећу губитка човека који нам је био најближи на земљи.

Мале бројанице из храма свете Матроне су тако и остале код ње, обавијене око прста њене измршавеле танке руке...

Јелена П.

...ПОМОГЛА ЈЕ ТЕШКОМ БОЛЕСНИКУ ДА УСТАНЕ НА НОГЕ (ДВА СЛУЧАЈА); О МОЛИТВИ ЗА РУСИЈУ

У лето 1999. године на молебану сам са сузама молила Спаситеља, Мајку Божију, свету блажену Матрону и светог Алексеја – Божијег човека, да спасе мужевљевог колегу, који је четири дана лежао у реанимацији у коми, с повредом главе. Код моштију свете Матроне Вера, која је читала псалтир, познаница још с гроба Матроне, каже: „Моли се свим светим Бестелесним силама, свима се моли.” Испунила сам ово указане – благослов свете Матроне. Увече је муж упитао: „Да ли си била?” Одговарам: „Јесам.” Муж каже: „Лекари су у шоку, Алексеј се освестио и изашао је из болничке собе.”

Сила молебана код моштију свете Матроне је огромна. Имам икону с честицом ковчега Матроне, у нашем храму Светих Адријана и Наталије на Јарославском друму у Москви постоји честица моштију свете Матроне, честице ковчега, мантил и чарапе. Али у тешким приликама идем у Покровски манастир на молебан – и чудо се дешава. Понекад треба ићи по три пута, по седам пута и више. Године 1998. муж је лежао с преломом коленице у 20. болници.

Лекари су четири пута стављали гипс, али нису могли да поставе кости на место. Муж је одбио операцију, надајући се у Божију помоћ. Шестог марта 1998. године отишла сам на гроб блажене Матроне и мајчица је рукама лекара ставила кости на место. Тако ми је мајчица Матрона и помогла, и позвала ме је код себе, пре него што су њене мошти обрете-не у марту. Сад, кад чујем да неко леже у болницу кажем да прво оде на молебан код свете Матроне, да закаже псалтир за здравље, да се моли Спаситељу, Богородици, свим светим Бестелесним силама, светом Пантелејмону-исцелитељу, свим светима и да више пута чита молитву „Оче

наш”, као што је учио мој духовни отац Александар Љахов. Тада ће после благослова одозго и лекари моћи да помогну болеснику.

Одавно сам приметила да су св. Матрона и Серафим Саровски повезани. 1997. године код Матрониног гроба издаваштво Православне Патријаршије ми је за школу веронауке поклонило 20 књижица „Акатист Серафиму Саровском” с портретима за живота и иконама. А у лето 1997. године, после мог путовања уз Божију помоћ у Јерусалим, недалеко од гроба свете Матроне свештеник из Дивјејева је рекао да за први август идем код Серафима Саровског аутобусом. И чудо – последње место за путовање после мог телефонског позива су чували за мене. Другог августа 1997. године већ сам била код моштију Серафима Саровског.

Још је света блажена Матрона дозволила да напишем о следећем. Цело лето 1999. године провела сам код моштију свете блажене Матроне, и у Третјаковској галерији код иконе Мајке Божије „Владимирска” и поред иконе из 10. века Спаса Нерукотворног, молила сам их да помогну да се обнови војно предузеће за свемирско истраживање „Корољова”. Молила сам Матрону да оде у владу и код Б. Н. Јељцина, да среди ствари. Познаница су ми говорили: „Што се молите за цело предузеће? Молите се за сина.” А ја сам одговарала: „Не, треба глобално.” Спаситељ, Мајка Божија „Владимирска”, света Матрона, Сергије Радоњешки и сви свеци су помогли. У септембру 1999. године нови премијер Владимир Путин је кренуо у обнову и осавремењивање овог предузећа, почео је да се бави одбраном земље. А његова супруга се зове као ја – Људмила Александровна.

2002. године сам записала речи свете Матроне (кад сам јој се обраћала, у одговор су ми се појављивале мисли): „Људмила Путина ће каци-ти звона.” И у новој књизи сам угледала фотографију своје имењациње Људмиле Путин код моштију свете Матроне. Схватила сам да се, кад се молимо за лично, наша молитва улива у заједничку саборну молитву за Русију. И сваког дана по целој земљи хиљаде таквих молитвеника се окупља у храмовима и код моштију свете Матроне, светог Сергија Радоњешког, светог Серафима Саровског, оптинских, петроградских, псковских светаца. По нашим молитвама сви свеци обнављају и учвршћују нашу земљу. И драго ми је што нама сад руководе људи који искрено верују у Бога и које Бог води.

По благослову свете Матроне писала је,

Мојова Људмила Александровна, Москва

...ЈАВИЛА СЕ У СНУ – И МОГЛИ СМО ДА ВРАТИМО ДУГ, ОЗДРАВИО ЈЕ ЧОВЕК КОЈИ ЈЕ ТЕШКО БОЛОВАО ОД ТУБЕРКУЛОЗЕ

Драге сестре и парохијани Покровског ставропигијалног женског манастира!

Желим да вам испричам о помоћи коју ми је пружила блажена Матрона. Године 2002. мој муж је изазвао саобраћајну несрећу и требало је

да вратимо велики дуг. Нигде нисмо могли да зарадимо толики новац. Потпуно случајно сам се у Молдавији срела с двема женама Маријом и Тамаром, из Сергијевог Посада. Испричале су ми о блаженој старици Матрони. По молитвама блажене Матроне запослили смо се, вратили смо дуг и не само то.

После извесног времена у сну ми се јавила сама блажена Матрона и рекла је: „Сад знаш за мене, а треба да сазнају и други људи.” Ја сам Молдавка, живим у селу Бодичену. Кад сам се пробудила одлучила сам да дођем у ваш манастир, да заблагодарим мајчици за чудесну помоћ и да купим икону за наш сеоски храм у месту где живим. Што сам и учинила у славу Божију.

Годину дана касније 2003. године одлучила сам да купим још једну икону блажене Матроне за село Савку у Окницком рејону у којем сам се родила.

Пред одлазак сам свратила у продавницу да купим намирнице неопходне за пут. Продавац из ове продавнице, жена, мени потпуно непозната, горко је плакала. Сазнала сам да њен син тешко болује од туберкулозе. Рекла сам јој: „Немојте да очајавате. Господ ће помоћи, идем код блажене старице Матроне, дајте имена, а и сами се молите, она ће вам сигурно помоћи.” И десило се чудо, син ове жене је оздравио!

Још желим да кажем да блажена старица Матрона помаже свакоме ко јој се обраћа за помоћ с вером и надом.

Такође желим да заблагодарим женама које су ми испричале о Матрони. Господ нека их спасе!

Захваљујем свемилостивом Господу нашем Исусу Христу зато што даје нама, грешнима, тако велике угоднике Божије.

Света праведна старице Матроно, моли Бога за нас!

Слушкиња Божија Ана Ситрајџоник, Молдавија, Сороки, село Бодичене

...ПОМОГЛА ЈЕ ДЕВОЈЦИЦИ СА СРЧАНОМ МАНОМ ПРИЛИКОМ ОПЕРАЦИЈЕ

Желим да испричам о томе како је мојој кћерки и целој нашој породици помогла мајчица Матрона. У фебруару 2003. године код наше кћерке Дашењке, која има четири године откривена је урођена срчана мана. За мужа и мене то је био страشان ударац. Све време сам плакала гледајући је, лекари у кардиолошком центру су рекли да је операција неопходна. Био је потребан огроман новац. Много сам се секирала.

Муж се обратио свом руководству на послу с молбом за помоћ. Отишла сам код Матроне у Покровски манастир. Целивала сам мошти, све време сам плакала, молила сам милу мајчицу за помоћ. Купила сам књигу о житију и чудима мајчице Матроне, и кад сам читала, осећала сам такву радост у души. Сањала сам да моја кћерка устаје с операционог стола, и да јој помаже старија жена ониског раста с белом кецељом. Она је рекла

мојој кћерки: „Запамти, твој други рођендан је шеснаестог.” Дакле, питање с плаћањем операције се решило позитивно. А моја кћерка је оперисана 16. маја, иако је првобитно планирано да то буде три дана касније. Сигурна сам да се све десило по молитвама мајчице Матроне. Убеђена сам да нам је она помогла.

Хвала, хвала огромно за моју Дарјушку, мајчице! Ти си ми најрођења! Хвала Богу!

P.S. Да, још једно. Пре операције сам водила кћерку код мајчице Матроне, и кад смо целивале мошти, на поклон је добила неколико цветова, била је врло радосна, а колико сам ја била радосна – не могу ни да искажем. Хвала.

Засухина Ксенија, Москва

...ИСЦЕЛИЛА ЈЕ ДЕЧАКА С ТРИ УРОЂЕНЕ СРЧАНЕ МАНЕ

Драга мајчице Матроно!

Велико ти хвала за исцелење мог малог сина дечака Андреја, који болује од рођења. Његова дијагноза је: три урођене срчане мане, од петог месеца има инвалидитет. Од петог месеца се лечи на Институту кардиолошке хирургије „Бакуљева”.

Две године су лекари-хирурзи инсистирали на операцији срца и све ово време Господ је избављао. Много пута смо се обраћали мајчици Матрони и молили за исцелење. И она је учинила чудо. У новембру 2002. године поново смо дошли на Институт кардиолошке хирургије, после прегледа лекари су рекли да је дечак здрав, да су се отвори, који су били у преградама затворили, а вене плућа су се од десне коморе преместиле на леву, где и треба да буду, лекари су рекли да је то немогуће. Ето чуда. Имам сва документа о његовој болести и о томе да је сад здрав. Данас Андрјуша има две и по године и здрав је.

Велико хвала мајчици за исцелење.

Догађај сам описала ради јачања вере у другима.

Андрјушина мама Људмила, Москва

...ПОМОГЛА ЈЕ ДА СЕ САЧУВА ДЕТЕ, ПОДРЖАВА У ПОРОДИЧНИМ НЕВОЉАМА

Желим да напишем као ми је помогла света мајчица Матрона! Четвртог јануара 2003. године оставио ме је муж (била сам трудна, у петом месецу). Имамо још старијег сина, он има 4,5 године. Иако је наш брак венчан, били смо некако далеки од нашег Господа. Кроз извесно време муж је почео да долази да посети сина и да ме наговара да побацим, зато што није желео друго дете. Почео је да захтева развод, да ми узима сина, да нас истерује на улицу (заједно смо живели скоро девет година, ја сам пријављена да живим у овом стану, али је зато овде пријављен наш син). Говорио је такве ствари као да је ђаво ушао у њега, никад не бих поверовала да то он говори сам по себи. Месец дана касније сам доспела у

болницу (само што нисам изгубила дете). Све време сам се молила Богу да се муж освести и да нам се врати, да се врати деци.

Моја другарица Олга је отишла код св. Матроне и молила је за моје оздрављење (да се малишан не роди пре времена). Док сам лежала у болници, муж је довео своју љубавницу у нашу кућу, где су живели утроје са сином. Касније сам изашла, а он је поново почео да ми кида живце. Олга ми је дала Матрону иконицу, уље и књижицу, коју сам одмах почела да читам. Смирила сам се и почела сам да се молим нашој светој Матрони да нас муж остави на миру и да ме не мучи. Она је услишила моје молитве и он се већ извесно време не појављује. Син и ја смо већ два пута ишли да целивамо Матроне мошти и молили смо је за помоћ. Сваког дана јој се молим ујутру и увече (читам акатист) и надам се да ће Матрона мог мужа поново упутити у породицу (да ће га излечити од блуда, и да ће он прићи вери, Господу нашем Исусу Христу). Нека пошаље овој жени другог мужа, а наш нека се врати нама.

Схватам да ме је Бог казнио за моје грехове и лоше помисли, али се трудим да се поправим и молим Га да ми помогне у томе.

P.S. Једном ми је Матрона дошла у сан и рекла да ћу имати девојчицу и да ћемо јој дати име Катарина.

Људи добри, помолите се за мене, грешну Наталију, и за мог мужа Јурија.

Света праведна блажена Матрона, умоли Господа Бога да се поново сједини наша венчана породица. И нека нам опрости све наше грехове.

Слушкиња Божија Наталија, Москва

...МУЖ ЈЕ ПРЕСТАО ДА ПИЈЕ

Годину дана сам ишла, молила сам Матрону да ми помогне. Мој муж је много пио, а у старости је потпуно изгубио памет – пио је сваког дана. Сами можете да замислите какав је био мој живот. А сад сам одахнула: муж је престао да пије. Да сам раније сазнала за Матрону све би било другачије. Благодарим, благодарим, благодарим св. Матрони.

Теренџјева В. Л., Москва

...ПОМОГЛА ЈЕ У НАЛАЖЕЊУ ПОСЛА, ЗАЦЕЛИЛИ СУ СЕ ШАВОВИ ПОСЛЕ ОПЕРАЦИЈЕ

Господе, благослови...

Кад прилазим икони свете блажене старице Матроне и њеним моштима изговарам тропар као да је жива: „Мила, рођена, од свих врло вољена, света блажена Матроно, помози ми, помоли се за мене, много грешну, код престола Божијег најслађем Исусу Христу.”

Ево како ми је помогла први пут.

Мој син годину и два месеца није могао да нађе посао. Његова жена нигде није радила, а имали су малу бебу. Где год да се син обраћао... свуда су га одбијали.

И случајно сам сазнала да на Даниловском гробљу постоји диван гроб: тамо је сахрањена блажена Матрона. И чудом сам доспела код ње. Плакала сам мало, молила је за помоћ, много сам се секирала јер ће се породица распасти. И два дана после тога, на рођендан мог сина дошао је код њега друг и рекао да му је нашао посао. Не можете ни да замислите колико је било радости.

И сад идем у Москву код Матроне. Успут јој читам акатист и увек све буде добро.

У наш храм је стављена њена икона... Дакле, прочитала сам јој акатист и кажем: „Јако желим да научим твој тропар, мила Матрона, али ми је памћење врло слабо, помози ми.” И ујутру следећег дана сам се пробудила, очи још нисам отворила, али јасно чујем њен глас, тако добар, старачки. Тропар је читала сама Матрона, врло лагано и гласно, да бих запамтила. Дочитала га је до средине. Отворила сам очи, села на кревет тихо, а она је стално читала. Седела сам не мрднувши се и након што је св. Матрона дочитала тропар до краја. Не знам колико, вероватно десет минута, седела сам непокретно. А онда сам рекла себи да прво треба сама да покушам да поновим тропар, можда га знам. И чудећи се, схватила сам да сам запамтила тропар. Мила блажена старице Матроно, како сам ти захвална!

Кад нешто изгубим и кад тражим неку ствар, пре свега журим до њене иконе, молим за помоћ. И св. Матрона одмах помаже.

Наш свештеник је имао тежак напад. Отац је већ умирао. Болесно место намазали су му уљем са Матрониног гроба... Сад је све у реду. Слава Теби, Господе!

Пре две године ишла сам у Перм у завичај. Тамо сам за месец дана четири пута оперисана: рак главе, вене на ногама, жучна кеса с камењем. Од главе до пете сва сам била исечена и ушивена. Све своје шавове мазала сам уљем блажене Матроне и на чуђење свих лекара све ми се врло брзо зацелило.

Кад су ме пустили из болнице блажена старица ме такође није оставила. Требало је да из Перма у Москву путујем возом, затим аутобусом. Сестра је кренула да ме прати, али сам била сва у шавовима, било ми је врло тешко.

Назвала сам сина да ме у Москви сачека колима. А снаха рече да он ништа не зна о мом телеграму, јер је на послу већ три дана, није код куће. Целе ноћи нисам спавала, све ме је болело, молила сам се са сузама, а највише сам молила мајчицу Матрону да ми помогне да допутујем.

И ево какво чудо се десило. Очигледно, ипак сам заспала неколико минута. И у сну сам схватила да се налазим у некој просторији. Неко ми куца на врата. Питам: „Ко је?” Одговарају ми: „Људмила, отварај.” Видим: стоји младић необичне лепоте и каже: „Устај, Људмила, на молитву. Читај „За путнике” за сина. Кренуо је по тебе...” Пробудила сам се. Било је 4.15

ујутру. Почела сам да читам, али тешко да бих поверовала у младићеве речи. Сестри ништа нисам рекла. Воз се приближавао Москви. И обраћам се сестри: „Хајде да изађемо последње...” Излазимо. И – гле чуда: на платформи нас чекају моји син, снаха и унучић. Питам сина у колико је кренуо. Одговара да је у 4.15 ујутру... Хвала мајцици Матрони.

Матрона ми је још у многоне помагала и помаже ми. Благодарим Господу што је дао тако добру помоћницу, заступницу и молитвеницу нама, грешнима.

P.S. Имам земљицу од св. Матроне. И кад ме нешто заболи, привијам ову земљицу, молим јој се – и одмах све пролази. Хвала ти, мила Матрона, што постојиш. До земље ти се клањам, ти си наша мила и брза помоћница.

...ПОМОГЛА ЈЕ У ТРАЖЕЊУ ПОСЛА КОД КУЋЕ

Помаже Бог, драга браћо и сестре!

Желим да вам испричам о помоћи, коју је мени, великој грешници, пружила мајчица Матрона. Шестог јула 2003. године од рака плућа нам је умрла мама. Дуго смо боловали због овог губитка. После сахране је муж моје млађе сестре Јуље отишао на југ на одмор. Свима нам је било врло тешко. Морала сам хитно да се запослим. И ево, у августу месецу сам почела да се молим и да молим за помоћ мајчицу Матрону пред њеном иконом, причала сам јој о својим греховима. Затим сам отишла у цркву, стајала сам на служби, исповедила сам се и причестила Христовим Тајнама. А пре спавања сам сваког дана молила мајчицу за помоћ. Прошла су два-три дана, и Јуља ми рече: „Ево ти број телефона, назови и договори се за посао. Овај човек треба да нам помогне.” Назвала сам, договорила сам се да се видимо. Отишла сам у канцеларију, а успут сам у мислима молила мајчицу Матрону за помоћ. Долазим, а генерални директор фирме ми каже: „Од првог септембра сте већ на нашем платном списку, компјутер ћу вам купити, радићете код куће.” Не верујући својој срећи, као на крилима сам журила кући и у мислима благодарила мајчицу Матрону. Сад имам добар посао.

Благодарим и клањам се светој блаженој праведној мајчици Матрони за њену помоћ, за њене молитве и заступништво пред Господом Богом нашим Исусом Христом! Нека вас Господ спаси!

Макејева Таијана

...ПОДРЖАВА МУЖА У ЛЕЧЕЊУ ТЕШКЕ БОЛЕСТИ

Дубоко поштована мати игуманија Теофанија,

Обраћа Вам се Стаљна Ина Дмитријевна, 58 година, лекарка. Примали сте ме заједно с мојим мужем Ливкином Олегом Александровичем, 63 године, економистом (има рак простате). Дали сте нам повељу кад смо испунили завет, који сам дала блаженој Матрони Московској (подржали смо храм својим скромним прилогом).

После тога се десила чудесна помоћ мужу у првој фази лечења ове смртоносне болести. Након тога по њеним молитвама потпуно свесно је примио крштење наш син заједно са својом новорођеном кћерком Александром (иако ми је он, Илија, тврдио да никад неће да се крсти, чак и ако га будем преклињала на самртном одру). После тога се десило чудо с мојим послом у једној од данских компанија. Посао сам изгубила својом кривицом: много сам размишљала о новцу, како да га зарадим – и прекорачила сам дозвољену границу с потпредседником компаније, моје очи као да нису виделе ништа што ми је у својим писмима писао мој шеф, изгубила сам сваку контролу над собом. И ево, у том тренутку, кад је све било против мене и кад више нисам радила и осам месеци нисам примала плату – као да се чаробно све променило: дали су отказ људи који су били против уговора, изненада су се појавиле нове одлуке које су омогућиле реализацију новог уговора и уговор је био потписан. И све се десило као у чудесном сну, мој партнер и ја смо практично само испуњавали вољу Божију, ишли смо неким врло правилним путем.

Матрона је у нашу кућу ушла одавно (прво је то било освештано цвеће, неко је стално помињао њену чудесну помоћ). И на крају смо дошли у манастир код чудотворне иконе Матроне и код кивота са светим моштима. Кад је Олег први пут пришао икони сви у реду су видели како се благо повила њена десна рука изнад његове главе и ред је замро. То је трајало свега неколико тренутака и рука је заузела свој положај, а у то време је Олег, мој муж, осетио као да је покривен нечим топлим, јаким и добрим. Олег се родио 22. новембра 1939. године, на Матронин рођендан. Не сумњам да се све то дешава по Матрониним молитвама и по вољи Божијој. Стално читам акатист и идем на молебан Матрони, понекад заједно с мужем, али то бива ретко. Верујем да ће по молитвама Матроне наш Господ Исус Христос учинити чудо и да ће спасити Олега од смртне болести као што је многе људе исцељивао по њиховој вери.

Хвала ти, св. Матрон^о, за све. Слава Богу за Његову милост према нашој породици.

Помолите се, молим Вас, за исцељење од смртоносне болести мог мужа Олега, за здравље мог сина Илије, његове кћерке Александре, и за мене, грешну Ину.

С искреним поштовањем и уважавањем,

Ина Сјаљна, Олеј Ливкин

...ОДАГНАЛА ЈЕ СУМЊЕ У ЗЛОЋУДАН ТУМОР ШТИТНЕ ЖЛЕЗДЕ

Никад нисте приметили чудо у свом животу? Погледајте пажљиво. Нека од чуда се, и мислим, чак већина, врло често дешавају. Само што их ми не примећујемо увек или их не схватамо. Постала сам свесна неких од њих у свом животу. Али сад бих желела да испричам о чуду, које ми се десило сасвим недавно.

Пре годину дана, у септембру 2003. године мојој сестри Наталији је предстојала операција штитне жлезде. Питање је било врло озбиљно: да ли је тумор злоћудан или није могло се одредити тек после операције, ако се на анализу узму одстрањене ћелије тумора. Не бих могла да назовем себе верујућом у то време. Јер тада сам тек почињала да идем у цркву, да се молим, да читам духовну литературу. Мислим да ми је сама Матрона притекла у помоћ и да ме је довела да се помолим за сестру у манастир, у којем стоји њена чудотворна икона и налазе се свете мошти. Новца сам имала мало и зато сам свратила на Кијевску железничку станицу (тамо се продаје најјефтиније цвеће у Москви) да тамо купим цвеће. Пришла сам код прве жене која продаје цвеће, рекла сам да идем у цркву и да ми треба цвеће. Жена ме је одмах упитала: „Да ли идете код Матроне?“ Зачудила сам се, јер нисам рекла чак ни да идем у манастир, поменула сам само цркву. Жена ме је одмах одвела код друге жене која је недавно ишла код Матроне и одмах је добила стан који јако дуго није могла да добије пре тога. Оне су ме моиле да се помолим за њих код св. Матроне и било им је јако жао што немају времена да оду и саме, јер много и тешко раде. Купила сам цвеће и отишла на „Марксистичку“ метро станицу, дошла сам до манастира. Редови испред иконе и испред моштију били су врло дугачки. Али решила сам да стојим без обзира на то колико времена буде потребно. Стала сам у ред испред моштију. На моје чуђење, време је прошло неприметно и ја се нађох поред Матроне... Збунила сам се. Нисам знала за шта да молим. Пришла сам као у магли, три пута сам целивала мошти и изашла из цркве. И тек тада сам осетила да треба да седнем (почела сам да осећам своју болесну ногу). Поред мене је седела жена. Некако смо се одмах распричале. Испричала сам јој о предстојећој операцији и рекла да сам се збунила кад сам дошла на ред и чак ништа нисам замолила како треба. Она ми је одговорила да св. Матрона сама зна све наше потребе, а мени је посаветовала да узмем латице да их кувам као чај сестри после операције. Ушла сам у цркву у којој су седеле сестре и делиле латице свима који су се поклонили моштима. Сестра с латицама се наљутила на мене и рекла је да станем у ред. Почела сам да објашњавам да сам већ стајала, али сам се збунила и изашла сам. И пошто је моја гордост била прилично јака, почеле су да ме гуше сузе и истрчала сам напоље. На моје чуђење ова жена је још увек седела на клупици испред храма. Села сам поред ње и покушала да се смирим, било ме је јако срамота. И одједном ми је пало на памет да моја сестра још није крштена. /.../

Купила сам уље, комплет, свеће и све и однела сестри у болницу. Операција је прошла успешно. Чекали смо резултате анализа са зебњом у срцу. Испоставило се да је тумор доброћудан. Недељу дана после операције назвала ме је сестра и рекла: „Волођа (то је њен муж) и ја смо одлучили да се крстимо, сад идемо у храм Казанске Мајке Божије у Реутову

на припрему за крштење.” Моја сестра воли да покаже своју власт, никад нисам очекивала да ће да седи у храму и да учи како треба да се понаша на крштењу. Напунила је већ 59 година, а њен муж 64 године. Управо је доживео врло тежак мождани удар и био је на ивици између живота и смрти. Нисам могла да поверујем да ће ипак одлучити да се крсте. Пре тога сам се разболела и нисам могла да присуствујем у храму заказаног дана. И ево, чујем како звони телефон и моја сестра ми с радошћу саопштава да ми она и њен муж сад нису рођаци само по крви, већ и по духу, сад су моји духовни брат и сестра у Христу.

И данас често размишљам о томе да је кад сам се збунила код Матроне и кад нисам знала за шта да је молим, Матрона боље од мене знала шта је потребно и корисно за моју сестру па чак и за њеног мужа. И сигурна сам да је све што се десило у нашој породици – десило се по молитвама свете Матроне Московске Господу нашем Исусу Христу.

Слава Оцу и Сину и Светоме Духу! Амин. Диван је Бог у светима Својим!

Слушкиња Божија Оліа

СВЕДОЧАНСТВА О ЧУДИМА 2004.

...КЊИГА О СВЕТОЈ МАТРОНИ ЈЕ ПРЕОБРАЗИЛА ЖИВОТ

З а свету блажену Матрону сам сазнала 1999. године. У лето те године смо се муж и ја венчали, и за време венчања сам пала у несвест. Кад се Тајна завршила пришла ми је бака која је све то видела и рекла је да треба да одем код блаж. Матроне. Ове речи су ми се урезале у душу.

После извесног времена узела сам и прочитала књигу коју је написала Зинаида Васиљевна Жданов „Казивање о житију блажене старице Матроне”. Ова књижица ме је буквално препородила. Читала сам је и плакала сам сажалевајући Матронушку, и себе, и свој живот који је пролазио поред мене, јер у њему није било таквог учитеља и наставника, није било Божије искре, а св. Матрона је ову искру запалила. Отворила ми је очи за многе ствари, одговорила је на питања на која нисам налазила одговор у свакодневном животу. И на томе сам јој неизмерно захвална.

Први пут смо код моштију свете блажене Матроне муж и ја кренули у лето 2002. године. Ово путовање не могу назвати другачије него чуде-сним. Тог дана су, како се испоставило, сви електрични возови за Москву били отказани, аутобуси су били крцати, људи су стајали целим путем, а испред нас се зауставио аутобус у којем су била само два слободна места – последња, тако да смо допутовали комфортно. Манастир смо брзо пронашли. Стали смо у ред. Било је много људи, али о томе нисмо размишљали. После извесног времена реду је пришла жена из манастира и замолила је мушкарце да помогну. Мој муж и други су одмах кренули с њом, чистили

су манастирско двориште. А онда је ова жена све који су радили одвела код иконе. Муж ме је позвао и ја сам с дубоким поштовањем, свештеним страхом и трепетом целивала икону свете блажене Матроне. Буквално физички сам осетила сву духовну силу и моћ ове иконе. Муж је осећао исто то. Затим смо ушли у храм и целивали свете мошти наше заступнице и помоћнице Матроне. Добили смо ружичасте латице као благослов за пут до куће. Одлазила сам и стално сам молила св. Матрону да ми помогне да дођем код ње и следеће године, јер живимо у Јекатеринбургу и само лети долазимо код родитеља у Подмосковље.

И ево, следећи мој сусрет с св. Матроном се одиграо у лето већ 2003. године. Разболела ми се тринаестогодишња кћерка, код девојчице су пронашли цисту јајника. Од марта до маја обавили смо озбиљно лечење, а у јуну је дошло до погоршања. Цела породица је кренула до Матрониних моштију: муж, ја, кћерка и моја мама. Сви смо стајали и молили за помоћ у исцелењу слушкиње Божије Капитолине. Ми верујемо у Бога, молитва за нас није празан звук. И Матрона је услишила наше молбе: кад смо се вратили с годишњег одмора и отишли код лекара на ултразвук, циста није пронађена.

Веома сам захвална блаж. Матрони за њену помоћ. Увек, кад видим негде икону Матроне – у књизи, у црквеној књижари, у православним новинама, у храму итд. – то је за мене као добар знак, као сусрет с рођеним и блиским човеком. Често јој се обраћам у својим молитвама и она помаже мени и мојим ближњима. Не могу да замислим какав би био мој живот да на свом путу нисам срела овај светилник вере.

С осећањем дубоке захвалности,

слушкиња Божија Лариса, Јекатеринбург

**...ПОМОГЛА ЈЕ МУЖУ ДА НАЂЕ ПОСАО (ОН ЈЕ ВОЈНО ЛИЦЕ),
У ПОРОДИЦИ СЕ РОДИЛО ДЕТЕ**

Кад сам купила књигу „Житије и чуда свете праведне Матроне Московске” у мени се родила неодржива жеља да и ја с другима испричам о помоћи коју сам добила од св. Матроне.

А моја прича је почела 1999. године, кад смо допутовали у Москву. Мој муж је војно лице и био је прекомандован у један од градова у Подмосковљу. Добијао је неку цркавицу, стан нисмо имали. Ја сам радила у Москви, примала сам 3000 рубаља, и на пут ми је одлазило по пет сати (у оба смера). Пошто новца за стан нисмо имали, унајмили смо се да у току јесени и зиме чувамо викендицу неких имућних људи и самим тим смо на извесно време решили питање привременог боравка. Устајала сам док је још био мрак и долазила сам кад је већ био мрак. Бели дан сам видела само у току викенда, а и то је било у присуству газда (они су сваког викенда долазили да се одморе) и њихових гостију-пријатеља. Муж је све празнике и скоро све викенде проводио на послу. С послом нисам имала среће, шеф је био мушкарац којем сам се свидела и како се касније

испоставило, управо због тога ме је и примио на посао. Нисам имала искуства, нисам имала ни пријаву боравка, а осим тога, из провинције сам. Али нисам имала избора, на посао су примали само с радним искуством и московском дипломом. Ништа од тога нисам поседовала. Одлучила сам да издржим годину дана, и да после тога одем. Била сам под потпуном контролом, стално су ме плашили, он је све време правио неке алузије, понекад ми је претио у благој форми говорећи да може да ме отпусти и да више никад нећу наћи посао, а ако пристанем, имаћу све. Чак је и колеге „подбадао” против мене. Његових је било много. Осим тога, са мном у канцеларији је седела жена која му је све реферисала: с ким и о чему и колико дуго сам разговарала, у колико сам дошла и кад сам отишла. А пуштао ме је да идем само по његовој дозволи. Он је могао да оде из канцеларије, зовем секретарицу, а секретарица ми каже даје отишао пре два сата. Зовем га на мобилни, нико не одговара. И седим на послу до осам, до девет, па и до десет сати увече. А мој електрични воз иде по реду вожње: ако закасим минут – сат и по времена чекам следећи. А на станици ме је чекао муж после дневног посла. Дешавало се да и по два-три сата стоји на мразу (мобилне још нисмо имали) и никако нисам могла да му јавим. И тако сам долазила кући у 12 ноћу, а понекад и у један. Бандера нема, унаоколо је мрак, лају кучићи и омладина иде у групама.

Тада још нисам имала молитве св. Матрони да би јој се помолила и да је замолим за помоћ. Њену молитву сам добила после годину и по дана, кад сам већ напустила један посао, а после сам се запослила на другом месту, али сам и тамо дала отказ, јер сам морала да дам шефу велико мито, а толико новца нисам имала – и била сам принуђена да одем. Дакле, после три месеца трагања за новим послом у вагон је ушла жена и понудила да купим молитву светој Блаженој Матрони и да потрошим свега две рубље. Сви су имали оволико новца и скоро сви у вагону су с радошћу купили себи молитву с иконицом св. Матроне. Жена је рекла да јој се треба молити усрдно, с вером, са жељом. Неколико пута сам прочитала молитву и прво нисам схватила смисао, жена је неколико пута поновила да ће Матрона сигурно помоћи, зато што је она „брза помоћница”, само треба искрено молити, пожелети здравље, поштен посао, а не „бесна” кола пред улазом и путовање на Кипар, зато што св. Матрона помаже онима којима је то заиста потребно. Ето, очигледно је да сам и ја дошла на ред за спасење. Матрона је и мене, грешну, погледала, да би учврстила моју веру у Господа нашег и у њена дивна чуда. И тог дана сам поново ишла на још један у низу разговора. И тако ми је опет постало горко и тешко да сам све време, колико сам год ишла, читала молитву, прво не верујући много, а затим сам, читајући пажљиво речи „...да твојим молитвама добивши благодат и велику милост”, помислила: можда ће ме задесити макар зрнце Матронине благодати – и замолила сам је да ми помогне с послом. Кад сам дошла на разговор истог трена ми је речено:

„Примамо вас, можете одмах да почнете.” Само што нисам пала са столице. Нисам могла да поверујем у све то: да ли сам имала такву срећу или је молитва тако деловала? Тада ја, грешна, нисам ни знала да ме је Матрона погледала и да је помоћ одмах дошла. Запослила сам се у овој банци и тамо ми се све свиђало. Овде је све било супротно у односу на прво место рада: шефовица је била жена, врло танкоћутна, мудра и добра, колико год сам с њом радила видела сам само како чини добро; колектив је сложен – сви помажу (нико не шпијунира), друже се међу собом, увек ти се радују, честитају празнике: плата је два пута већа (како су ми касније рекли, никоме на мом радном месту нису плаћали као мени, у томе је такође св. Матрона помогла).

Следеће чудо било је то што је мој муж напустио војску. Можда ће неко и осудити то што сам ово назвала чудом, али за нас је било заиста тако. Веома сам желела дете, али је пет пресељења за две године било превише, кад те терају као бескућно куче, час с једног места час с другог. У таквим условима је тешко имати дете. Желела сам да мој малишан расте у пријатној и топлој атмосфери, а таква је могла бити само своја кућа. Они који нису имали кућу или је немају (али, помоћи ће Бог и св. Матрона – имаћете) – схватиће ме. У војној јединици нисмо имали никакву перспективу и излаз је био један: дати отказ и запослити се на нормалном радном месту. А отказ је могућ само по члану (није баш најлепше тумачење). Али ни овде нас наша Матрона није напустила, погледала је нас, грешне, својим јасним погледом: муж је отпуштен због принудног смањења кадрова (истина, много крви су му попили) три дана касније (замислите, три дана!) запошљава се у банци (војно лице!), с добрим местом, пристojном платом, дружељубивим колективом – све одмах! На своју срамоту (нема ми опроштаја) Матрону нисам чак ни молила за то, а она, болећива све види и све зна – и у овоме је помогла. Затим се код нас појавио проблем становања. Опет сам код св. Матроне и тек ту, први пут сам отишла код ње у Покровски манастир. Овде сам први пут целивала њене мошти и није ми се ишло из храма. Стајала сам и плакала, молила је да нам помогне да купимо стан. Плакала сам од безизлазности, јер се чак нисам ни надала било каквом позитивном резултату. Новца нема, уштеђевине скоро никакве. И Матрона нас ни овог пута није оставила. Имали смо само једну варијанту куповине – у месту где су близу нас живели рођаци. А цена је била сасвим ниска: двособан стан по цени једнособног. Већ смо и капару дали, чекали смо копије докумената. И онда је све почело: изгубили су картон с евиденцијом у одељењу за личне карте. Дневник о станарима, продају врши агент на основу пуномоћја, и то још с правом да и он другом даје пуномоћја, и новац треба дати одмах, пре израде докумената. На крају – читав месец хода по мукама. Касније се све средило, већ смо се спремили да дамо новац, зовем, кад ми рекоше: „А ми смо га већ продали.” Нећу описивати своје чуђење, само сам следећег дана у новинама поново видела оглас за продају истог овог злосрећног стана. Тако

нас је мајчица Матрона избавила од невоље. Сад имамо једноособан удобан станчић у дивном месту у Подмосковљу, овде живимо већ утроје. Родила нам се кћерка (такође по Матронином благослову) и да не би понављала моје грешке, навикавам је на иконе, на молитве, већ неколико пута смо ишле у храм код св. Матроне, дајем јој да целива мошти наше чудотворке. Има годину и по дана, али зна где је Матронина икона, и осмехује се кад показује икону прстићем, а онда узима ује и гестовима показује да јој намажем образе (има дијатезу). После посете Матрони моја кћерка је почела да спава ноћу мирније (а раније се често будила), дијатеза пролази.

Као и многи други дугујем јој све што имамо. Јер може се рећи да није било ничега, а овде одмах и ја, и муж смо добили посао, и стан, и дете. Све о чему смо маштали, добили смо захваљујући мајчици Матрони. Трудимо се да живимо по заповестима Божјим, иако не бива све онако као треба, идемо у цркву, причешћујемо своју кћерку, читам молитве, сад смо одлучили да постимо све велике постове, крштени смо и венчани.

За све сам захвална блаженој старици Матрони, њена помоћ ме никад не оставља. Прочитавши књигу „Житије и чуда праведне блажене Матроне Московске” сазнала сам колико је многим људима помогла и помаже. Књигу сам читала без даха до три сата по поноћи, скоро сваког дана, заједно са сваким сам осећала његов бол и плакала, а касније сам се радовала што се код њих све тако уредило. Господ је нама, грешнима, послао св. Матрону, да нам да снагу, наду, веру, да нас учини самилоснијима и пажљивијима према другима. И ја сам пожелела да било коме бар на неки начин помогнем. И ових дана сам случајно срела једну познаницу, која је почела да говори о Матрони (а ја само што сам стигла из манастира). Испоставило се да њен син треба да се оперише, а лекари већ трећи пут одлажу операцију због непознатих разлога. Помислиле смо: можда нас је сама Матрона упознала како бих помогла познаници да оде код светице (она никад није била код Матроне и хтела је да први пут одемо заједно; испричала сам јој о Матрониним чудима, сад просто не може да дочека да одемо).

Друга моја познаница замало да буде отпуштена с посла и документ је већ био на столу руководиоца, а кад је отишла код Матроне документ се изгубио, онда се заборавило на отказ, и остала је да ради док сама није пожелела да пређе на нови посао.

Чуда св. Матроне се могу бесконачно набрајати, она је наша заступница и светлост наших душа, као неисцрпна чудотворка чуда и помоћи. По писмима верника, која сам прочитала у књизи схватила сам да нас има много, који верујемо у Бога, све свете и у нашу Матрону. Сад сва своја дела и речи процењујем у смислу како би се према њима односила св. Матрона. И чим је се сетим одмах нестане жеља да лоше мислим, да прљаво говорим, да недостојно поступама или да увредим човека. Ево колико добрих људи зна за нашу чудесну свету блажену старицу Матрону! Пишем већ шесту

страницу и не могу да се зауставим. Толико ме је свега за ове године заболело и толико се издешавало. Прво нисам имала намеру да пишем, а кад сам почела да читам све време наилазим на речи обећања других људи да ће написати Матрони писмо у знак захвалности за њену помоћ. И ја желим да јој се захвалим за то што нас не оставља! Веома желим да чујем њен глас или да је видим у сну, да ми каже да ће све бити добро. И заиста нас Господ, Пресвета Богородица и св. Матрона неће оставити. Господе, Исусе Христе, нека се свети име Твоје, нека дође Царство Твоје, нека буде воља Твоја, на земљи као и на небу! Нека нас не остави света праведна мајчица Матрона! Света Матроно, моли Бога за нас!

С љубављу, захвалношћу, до земље се клањајући
слушкиња Божија Ксенија

**...ПРИВЕЛА ЈЕ ВЕРИ, ИСЦЕЛИЛА ЈЕ ЧВОРИК У ГРУДИМА,
ИЗБАВИЛА ЈЕ ОД НОЋНИХ СТРАХОВА**

У нашој породици је вера у Бога одавно била изгубљена. Поносили смо се својим прецима-револуционарима. Мама моје прабабе је исцепала секиром своје иконе да би положила самовар, а све због своја два сина, првих комуниста који су дошли у село из Москве. Прадеда по другој линији оставио је забелешке о томе како је још док је студирао на универзитету организовао марксистичке кружоке, одржавао беседе с радницима. Моји родитељи су били убеђени комунисти. Ја сам се од детињства бавила призивањем духова, гледањем у карте, Папијем.

Мајчица Матрона је постала прва светица за коју сам сазнала. И животне околности су ме понукале да одем у Покровски манастир. Стајала сам у реду три сата, молила сам се и молила сам Господа да ми преко мајчице Матроне помогне у породичним проблемима. До куће сам путовала два сата и за ова два сата већ сам посумњала у веру. Замислила сам ред, сви моле, сви пишу имена за здравље, за псалтир. Ко све то чита? Ко ме је све то потребно? Матрона је провела живот, пун оскудице, а ја не могу да потрпим. Непријатељ је нашавши пукотину довршио ствар: више ми нису били потребни ни уље, ни света водица. Код куће сам почевши да се пресвлагам одједном на десној дојци од рамена наниже открила чворић величине кажипрста и ширине 1,5 см. То је личило на камен који је штрчао испод коже и није било могуће да га не приметим. Ујутру тога није било. Тресле су ми се руке, ноге и све остало. Отворила сам бочицу с уљем и нацртала на отоку крст, затим сам га размазала. На моје очи ово место је поцрвенело. Пошто нисам имала снаге то да гледам узела сам један од листића које сам добила у манастиру и привила на дојку. Из дојке је излазила врелина и листић се брзо осушио.

Умочила сам вату у Матронушкину водицу и привијала, то је трајало преостали дан и ноћ. У недељу ујутру ми се учинило као да ме неко гребе по грудима, склонивши вату осетила сам необичан мирис, танан,

који се ни са чим не може упоредити. Било је 10.15, у нашем храму се у то време служи Литургија, очигледно, ни у манастиру моја цедуљица није нестала. Овај случај сам могла да објасним на следећи начин: већ сам имала операцију на овој дојци. И све је било баш исто тако: кверга, црвенило, операција. Очигледно, болест је још била у мени, али ја то нисам знала. Матрона ју је и показала и излечила. Слава Теби, Господе! Исповедила сам се (покајала се и још увек се кајем за своје страшне претходне грехе и грехе мојих предака), причестила, и после тога је напетост потпуно нестала.

Желим да напишем о још једном свом исцељењу. Од раног детињства сам много волела да читам, углавном страшне бајке. Са осам година сам почела да живим с баком, она је радила по сменама ноћ-дан. Дакле, начитавши се у току дана о „црним јарићима“, алама и другим бесовима, кад бих остала сама уопште нисам могла да спавам. Време је протицало, а мени је било све горе. И као старија плашила сам се да уђем у собу ако је у њој било мрачно, нисам смела да останем сама ноћу. Светло је било упаљено свуда, и ја напивши се таблета, нисам могла да се померим или да затворим очи: страх је био јачи од таблета. И сад, стекавши веру, почела сам да читам вечерње правило по кратком молитвенику. Било ми је тешко, јер ништа нисам схватала, чинило ми се да су све молитве исте и веома дугачке. Али, читајући их упорно свако вече, осетила сам да ме је нешто оставило на миру. Нисам одмах схватила шта недостаје. Напустио ме је мој страх. Помолим се, прекрстим себе и постељу, легнем и спавам. Тридесет година сам патила. И тек две године немам више несаницу и мучан страх.

P. S. Од тада је прошло неколико месеци и сад већ често одлазим код свете блажене мајчице Матроне с вером и захвалношћу. Не могу сад све да набројим, рећи ћу само да у свакој животној незгоди читам акатист и молим за мајичину помоћ и добијам је апсолутно увек. Дешава се да надолазе проблеми које желим да избегнем, којих се бојим. И ја као што гладан човек моли за хлеб, тако молим св. Матрону за помоћ. И понекад читајући акатист већ схватам: не, ништа се не може променити, кроз то треба да прођем. Али за чудо, не падајући у чамотињу, као пре, почињем да делујем и само се чешће молим – и пролазим као кроз облак, а испред је сунце.

Надежда, Броници, Московска област

**...ПОМОГЛА ЈЕ НА ПОРОЂАЈУ, У ПРОНАЛАЖЕЊУ ПОСЛА,
ЧУВАЛА ЈЕ ЗА ВРЕМЕ ОПЕРАЦИЈЕ**

Света праведна мати Матрона ми помаже у свему, с чиме јој се обраћам, помаже, и саветује и подржава. Лечи и исцељује од болести. Воли и стално учвршћује у вери. По њеној молитви савладала сам страхове и сумње. За мене је света праведна мати Матрона – извор љубави и надахнућа, она је увек поред мене, и осећам њену заштиту. Разговарам с мајичом као са живом, и она ми одговара. Слава Богу за све!

Једном сам отишла код познанице учитељице у село. Кад сам изашла из аутобуса схватила сам да треба да пређем још око седам километара. Не умем да стопирам, а и мој узраст (50 година) није ми остављао наду да ће неко хтети да ме повезе. Било је топло, преко 30 степени. Прошло је око сат времена. Настављајући пут почела сам да молим мајчицу Матрону да се неко заустави и да ме повезе. Иако ме је одмах било срамота, јер се људи мајчици обраћају с озбиљнијим проблемима, а ја могу да потрпим. Неколико минута касније зауставила су се кола и довезла су ме скоро до куће, и то бесплатно, иако су људи због мене прошли место у које су кренули.

Кћерка једне учитељице дуго није могла да затрудни и да роди дете. Чим сам њој и њенима испричала о мајчици, отишли су у манастир, целивали су мошти свете блажене Матроне – и кћерка је ускоро родила девојчицу.

Отишла сам у манастир да помогнем сестрама у сређивању и молила сам мати да ме не одбију, већ да ми дају послушање. Ах, како ме је мати дочекала! То је било истинско чудо! Чим сам дошла у манастир и испричала нешто о себи, одмах је дотрчао један од црквењака и молио да му дају некога да пази на свећњаке код кивота мајчице. Ту сам и одређена да помажем. Благодарим ти, мајчице, за све!

Кад сам се запошљавала у православној гимназији обраћала сам се мајчици да ми каже шта да говорим за време разговора о примању на посао. И мајчица Матрона је била поред мене и примљена сам! Ето какву нам је помоћницу и заступницу Бог послао!

Како ми је било тешко да живим док нисам знала за мајчицу Матрону. Купујем књижице о њој и ако се људи обраћају за помоћ причам им о мајчици и поклањам књиге.

Мајчице Матроно, не знам како да речима изразим своју безграничну љубав, захвалност и оданост Господу нашем Исусу Христу и Пресветој Пречистој Богородици Дјеви.

Слушкиња Божија Људмила, Тула

...ОТКАЗАНА ЈЕ ОПЕРАЦИЈА, ПРЕПИСАНО ЈЕ КЛАСИЧНО ЛЕЧЕЊЕ

Веома волим и поштујем мајчицу Матрону! Свом душом, свим срцем сам се прилепила за њу, и више пута, много-много пута, ми је притицала у помоћ чак и у ситницама.

Године 1995. мајчица Матрона ме је исцелила од фибропапилеме (о томе сам писала) и ја сам пришла Цркви, искрено, усрдно испуњавајући православна хришћанска правила колико имам снаге и могућности, као што сам и обећала.

Од тада је много воде протекло, много тога негативног и тешког се десило у вези с перестројком и само су ми вера у Бога, молитве, помоћ заједнице и заступништво св. Матроне помогли да преживим.

Сад сам у пензији и чак се и по кући крећем с великим напором, на штакама, скоро три године не излазим напоље, примам социјално због болести ногу. Прихватам то мирно, иако ми тешко пада, као допуштење Божије ради смирења.

Али у фебруару 2004. године сам потпуно случајно и још више неочекивано открила у десној дојци прилично велики тумор. То је било страшније од грома из ведре неба: не може се описати речима шта сам тада осећала. Уверивши се по различитим симптомима да ствари лоше стоје месец дана касније сам се обратила лекарима – по њиховој реакцији није било сумње: онкологија. Још месец дана касније сам примљена у болницу на зрачење. Било ми је врло тешко и страшно, све време сам се молила, посебно ноћу, јецала сам и вапила, преклињала сам, ронила сузе. Моја рођена мајчица ме је услишила и пожалила ме је – о чуда! Пред крај терапије оток је почео брзо да се смањује. Али лекари су инсистирали на операцији и две недеље касније морала сам да легнем на хируршко одељење. Шта се тада дешавало у мојој души! Јер, врло ми је тешко да ходам, једна рука је заузета штаком, друга (баш десна) преостаје за све послове, а после ужасне операције неће бити радно способна, јер се секу многи мишићи и заштитни лимфни чвор, њена снага и покретљивост се више не обнављају...

И ту се десило ново чудо: тек три дана касније (!!!) позвали су ме код лекара (а обично то бива скоро првог дана) и испоставило се да ћу на ред за операцију доћи кроз недељу дана. Лекар (жена) пристала је да још једном уради рендген. Било ми је тешко, али сам пристала на класично лечење. Још једно чудо, јер сам се врло молила да доспем код жене, а лекари су углавном мушкарци и они не питају много пацијенте: операција и готово, и нема никаквих разговора.

Испоставило се да се тумор смањио до димензија зрна гршка и у току још једног циклуса зрачења и месечног одмора потпуно је нестао. Али, Боже мој! Како сам се молила, како сам се само секирала, како сам ридала и буквално кукала на глас (кад сам остајала сама): „Света Матрона, помози, исцели, избави од овог ужаса; јер остаћу потпуно беспомоћна због операције и дуго, ако не заувек нема ко да ми помогне...”

Онда сам прошла неколико хемијских терапија. Мучно ми је чак и да описујем шта је то, али је операција за мене још гора. Сад су сви ови ужаси иза мене, почела сам да се прибирам, истина, угојила сам се (на хормонској терапији), али даће Бог, а ја почети да вежбам, тако да се више не гојим.

Ових дана сам била на консултацијама – све је у реду, истина, лекари не верују да сам се тако „лако” извукла, али знам да је велика милост Божија да је за све воља Његова, да је Он наш Лекар и Спаситељ.

Изашла сам од лекара с осећањем задивљујућег ослобођења, као лептирић, који је збацио тешку, непотребну лавру, с осећањем лакоће и ра-

достигла. Ево, заиста, као да сам се поново родила: расејао се непробојни мрак испред мене, желим да живим, а не да жалосно таворим под неиздрживим теретом, безизлазне болести и тешких мисли које ме гуше. Чак ме и бол у ногама не мучи на сваком кораку као раније: јер ипак ходам, и слава Богу.

Наравно, за мене су се људи молили, давали су име за читање псалтира, за Литургију, за четрдесет дана, ишли су код мајчице Матроне. Добра познаница Људмила, Бог јој здравље дао, купила је од свог новца врло скуп лек и тада за болницу и сад. Свима сам много захвална, молим се за све. Молим се драгој, вољеној, рођеној светој мајчици Матрони – поново је измолила мене грешну! Кажњена сам због својих грехова – нисам се причешћивала, нисам се исповедала, нисам позивала свештеника скоро годину дана и више, потпуно ми је ослабила молитва, и наравно, грешила сам. Године 2003. на мене се обрушило толико непријатности и невоља да сам мислила да нећу издржати, гушила сам се од њих, као риба избачена из воде. Али свеједно ништа нисам схватила... И ево, такво уразумљење на шездесетогодишњи рођендан...

За време болести неколико пута сам се причестила и исповедила код куће.

Ма колико да истрпим у будућности – за све ћу бити захвална Господу Богу нашем, верујући да је све што нам се дешава – на добро нама, захваљујући Пресветој Богородици и свим светцима. Вапила сам свима, а посебно мојој вољеној покровитељки и помоћници светој блаженој Матрони Московској, као и светитељу Нектарију Егинском, светом Луки Кримском, светом праведном Јовану Руском, светом преподобном Давиду Гарецијском, – и трудићу се да поправљам свој живот да се не би десило нешто горе.

Слава Богу за све, слава светим угодницима и подвижницима Божјим, ваистину је силан Бог у светима Својим!

Е.Б.Б-ва, Москва

**...ПОМОГЛА ПРИ ДОЛАСКУ У МАНАСТИР,
ДЕЦИ ЈЕ БОЉЕ, ПРОШАО ЈЕ ЧИР НА НОЗИ**

Помаже Бог, драге сестре!

Желим да вам испричам своју причу о томе како сам стекла заступање мајчице Матроне. Тачно пре годину дана, у децембру 2003. године по вољи Божијој у руке ми је доспела књига „Житије и чуда свете праведне блажене Матроне Московске.” Седим, читам. Долази муж на ручак и каже: „Што не идеш на посао?” а ја му одговарам да не могу да се одвојим од књиге, почињем да препричавам, да читам. Ето, кажем, где треба да идемо да молимо за помоћ. Муж одговара: Ако треба иди, уплатићу ти да идеш преко туристичке базе. (Ја имам 38 година, а муж 42 – он је војни пензионер: имамо двоје деце, кћерку од 16 година и сина од 8 година – болују од хепатитиса

Б, лечење дуго траје, скупо је, и болест засад не попушта баш много.) У посетици уопште нема вишка новца, а ако купимо карту до туристичке базе, авионске карте од Владивостока до Москве су бесплатне пошто сам жена војног лица. Прво сам се чак збунила што ми је муж одмах предложио да путујем, а онда мислим: нека буде онако како св. Матрона жели.

Неколико дана касније сам у рукама већ имала авионске карте. Муж каже да се све лако одвијало зато што је била потребна само једна карта, али ја знам да то није зато, него због Матронине помоћи.

У Москву сам долетела без иједног кашњења, ушла сам у експрес вагон, било је много слободних места, али ја сам „због нечега” села преко пута мушкарца, који је „случајно” исто из Владивостока и који „случајно” иде до исте метро станице, као и ја! А од метроа имам још три сата аутобусом, а затим кроз шуму до туристичке базе, а већ се смркава, бојим се. А да идем у хотел – немам новца. И ево, мој „случајни” сапутник и ја смо дошли до метроа, испратио ме је до аутобуске станице, узимам карту за аутобус, а испред мене до исте те базе „случајно” купује карту други мушкарац такође из Приморског краја! Хвала ти, мила моја Матрона, ја сам таква кукавица, а овде су сви моји сапутници. И у мраку се нисам плашила, и непознато место смо брзо нашли.

Кад су ме сместили у собу са женом такође из Приморског краја која је ујутру требало да иде за Москву као и ја, више се нисам чудила још једној у низу „случајности”.

Ујутру смо сале у аутобус и кренуле у Москву, затим у метро, па у трелејбус, и тек у дванаест сати сам стигла до манастира. Желудац ми је болестан, не смем дуго да не једем – заболеће ме, и тако идем и гледам успут где нешто да презалогам. Дакле, знате, док се нисам вратила у туристичку базу цео дан нисам морала ни да једем, ни да пијем.

Рађена ми је операцију обе ноге, а овде сам стајала три сата у аутобусу, касније сам у манастиру стално стајала, још је падао снег с кишом, баре су биле до глежња, ноге су ми се поквасиле, ужасно сам се смрзла. И знајући себе, схватила сам да ћу сутра имати температуру и прехладу, да нећу моћи да померам ноге, зато сам се трудила да урадим све што год сам могла.

Купила сам у црквеној продавници литературу, иконе, свеће, цвеће, узела сам свете водице, стајала до краја у реду и целивала икону, затим сам отишла у ред до моштију и у другу продавницу да закажем молебана.

Стигла сам на ред, целивала мошти, молила блаж. Матрону за помоћ, и имала сам осећај да ме неко жали и грли, као малу. Моја мама је умрла кад сам имала 30 година, и од тада сам ја свима ослонац, а ту сам осетила да ме неко мајчински жали.

Већ је био мрак кад сам се вратила у туристичку базу. Ноћу ме је болело грло, хватали су ме грчеви у ногама кад ми је одједном пала на

памет заповедничка мисао: „Устај, мажи уљем.” И тако неколико пута у току ноћи. А ујутру сам устала бодра, одморна, иако скоро нисам спавала! С обзиром на моје здравствено стање ово нипошто није могло да се деси!

Поново сам похитала код Матроне, мајчице моје, заступнице. У реду испред моштију иза мене се „случајно” нашла жена-Московљанка иза које сам јуче била у реду! У туђем граду то је већ познаник. Рекла ми је да ће ме Матрона звати, а ја јој кажем: „Већ ме вуче, већ ме зове!” Док сам чекала на ред читала сам акатист св. Матрони, а кад сам почела да прилазим моштима, назвала сам с мобилног кући, рекла сам мужу и деци: „Моли се заједно са мном, прилазим Матрони.” Отишла сам од моштију, а не могу да одем, желим још да останем. И опет у глави ми просто мисао наређује: устани ту и стој. И ево, с десне стране од мене мошти и чувар, с леве је монахиња која дели латице, иза леђа ми је икона Матроне (са златним украсима), а испред – монахиња чита. Увек се плашим да некога не ометам, да не станем на погрешно место. Ма како да станеш никуда не можеш леђима, и уопште, схватам да овде не може да се стоји, али ме нико не тера, већ опет само мисао: стани и стој, и опет осећање да сам прихваћена и схваћена.

Кад бисте знали с каквом тешкоћом сам „одвела” себе из манастира. Пут на повратку је такође прошао глатко и чак ни осмочасовно кашњење у Краснојарску (а ово је исто времена колико се лети до Владивостока) просто нисам приметила.

Моја деца се још нису излечила, али сад знам због чега нам је дата ова болест, а и оздрављају помало, резултати су све бољи. Слава Теби, Господе, јер да није такве невоље, не бих знала ни мајчицу, ни за такву веру у Бога.

На Васкрс 2004. године дошла сам из цркве по децу да идемо заједно на литију, а млађег сина је болоо зуб и с десне стране се створила гнојна фистула. Дала сам му да испере уста Матронином светом водом – и бол је минуо, отишли смо на литију. А ујутру на деснима није било никаквих трагова.

Опет ми је искочио чир на куку и тако ме је болоо да ми је било тешко чак и ако га дотаакнем мајицом. Трпим, знам да ћу се још много намучити с њим док не сазри. И одмах сам пожелела да га намажем Матрониним уљем. Намазала сам, мало ми је лакнуло. Али осећам под прстима тврдо. Мислим: наравно, он се никуда неће денути, али ипак ми је постало лакше. Често сам мазала – и да! Да! Да! – Чир је прошао. Ко зна шта је то, запањиће се заједно са мном, малOVERном и грешном! Нема га, остала је још само мрља.

Молим се Матрони сваког дана, ујутру и увече. Молим је за помоћ, покров и заступништво. И још молим да моли Господа за мене, али да не буде све по мојој, већ по Божијој вољи.

Кад разговарам с њом осећам како се осмехује и како ме сажаљева, а понекад осећам да се љути, али је то ретко.

Веома, веома ми недостаје ваш манастир, тако желим да дођем, да целивам Матронине мошти. Можда ће за то бити воља Божија.

Слава Теби, Господе, што имам такву заступницу, заштитницу душе и тела.

Нека вас Господ чува!

Блажена наша мати Матроно, моли Бога за нас!

Слушкиња Божија Ана, Владивосток

...ИСЦЕЛИЛА ЈЕ СИНА-НАРКОМАНА, ДОБИЈЕН ЈЕ БЕСПЛАТАН СТАН

Веома сам захвална блаженој Матрони што нам је по њеној молитви Господ послао различита добра.

Ја, грешна слушкиња Лидија, удостојена сам, и то више пута, чудесне помоћи блажене Матроне и сматрам да сам обавезна да то саопштим.

Од познаника, који истински верују, сазнала сам да блажена помаже у свим нашим овоземаљским потребама. Први пут сам се обратила Матрони пре четири године с молбом да помогне мом сину да се излечи од наркоманије.

Пре осам година мој син је са 17 година почео да користи дрогу. Кад сам сазнала – била сам очајна, нисам знала шта да радим. Али нашли су се добри људи, рекли су да га треба лечити преко Бога, да само Господ може да помогне.

Послала сам сина у манастир, у Карелију, тамо је пришао вери, стекао је душевни мир, кроз ову невољу Господ је привео вери сву моју породицу. И ја, и моја кћерка, и млађи син – почели смо да идемо у храм, да путујемо по светим местима, да се причешћујемо, живели смо у манастиру у Карелији. Нашли смо пут спасења, трудили смо се да будемо ближи Богу. Слава Богу за све!

Син је живео у манастиру три године, али је с времена на време долазио у Москву. Овде, у свету, месец дана касније поново је почео да узима дрогу. После још једне у низу криза опет је отишао у манастир, живео је на Соловцама у манастиру, живео је код једног старца у Карелији. Док је живео међу монасима – све је било добро, али чим би дошао у Москву – све је почињало поново. Сви смо се уморили, нисмо престајали да се молимо, молила сам Бога да спаси моје чедо.

Али ја сам велика грешница, и наравно, Господ ме није услишио. 2000. године сам се обратила Матрони, стајала сам у манастиру дуго испред њене иконе и молила сам је да исцели моје чедо. Заказала сам молебан, за сина псалтир за здравље на годину дана, а касније сам још продужила. С времена на време сам почела да идем код Матрониних моштију и да је молим за помоћ. Не могу да кажем тачно кад, али после извесног

времена св. Матрона ме је услишила. Мој син ево већ 3,5 године живи у Москви и не користи дрогу. Схватила сам и осетила да нам Матрона помаже. Својим светим молитвама она је измолила мог заблуделог сина.

Почела сам да јој се обраћам у свим овоземаљским потребама, осећам њену помоћ и заступање пред Богом.

По молитвама св. Матроне ове године је моја породици добила стан бесплатно. Живимо у соби од 12 м² – моје троје деце и ја, чекамо на ред већ одавно, где све нисам писала, коме се све нисам обраћала, одговарали су ми: „Нисте дошли на ред, чекајте.” И тако из године у годину. Кћерка се удала и чекала је дете, а нема где да живи. Кћерка и ја смо три пута ишле код Матрониних моштију, заказивале смо молебана и молиле је за помоћ. Кад смо још једном отишле код префекта, он нам је неочекивано понудио четворособан бесплатан стан за нас петоро, односно рачунао је дете које се још није родило. Сви су били тако зачуђени, а кћерка и ја смо знале да је то она, Матрона, молитвеница наша усрдна и заступница опет помогла нама грешнима. Почела сам да говорим људима: „Молите се, молите Матрону, она ће вам помоћи.”

Својим светим молитвама Матрона је помогла мојој породици, и Господ је по њеним молитвама уредио наш живот боље него што сам се надала.

Бесконечно сам захвална св. Матрони и Господу Богу нашем што нам је даровао Своје свете милостиве заступнике за нас грешне.

А кћерка и ја смо због Матронине помоћи обећале да ћемо чешће обилазити њене свете мошти и поклонице смо јој златне минђуше и прстен.

Света блажена Матроно, моли Бога за нас!

Грешна слушкиња Лидија, Москва

**...ПОМОГЛА ЈЕ У ДОБИЈАЊУ ДОБРОГ ПОСЛА,
У ПРЕОСМИШЉАВАЊУ ЖИВОТНИХ ЦИЉЕВА**

Ова прича се десила сасвим недавно, буквално пре пар недеља. Десило се тако да је живот учинио са мном толико разних ствари да сам престала да схватам где је добро, а где је зло. Издаја блиских, срцу драгих људи, болести, неуспеси на послу... И сви су једногласно понављали: „Никоме не веруј, овде је свако за себе, у борби су дозвољена сва средства.” Од детињства сам знала да нећу седети код куће и на другој години факултета сам већ почела да радим. Фраза: „Па то је бизнис!” звучала је на сваком кораку и гурала је у издају. Али нешто ме је задржавало, помагала сам људима, позајмљивала сам велике износе новца кад им је то било заиста неопходно. Мој посао је реклама, маркетинг Пи-аР у великој осигуравајућој компанији. Радила сам врло напорно – из дана у дан у јурњави с документима, са сталним телефонским позивима. Ево, на пример, момента из мог радног дана: истовремено причам мобилним телефоном и објашњавам радне мо-

менте колеги који је дошао на консултацију у вези с послом, паралелно звони фиксни телефон и управо тад прилази шеф и захтева да све оставим и да хитно испуним његове налоге. Стално преоптерећење на послу више пута ме је доводило до клиничког премора. Ма како да ми је било тешко, нисам тражила други посао. Ипак је то било добро радно место, без обзира на то што је здравље трпело. Није могло бити ни речи о било каквом личном животу. Тако је прошло годину и по дана. За то време ниједном нисам добила одмор, а требало је да дипломирам! Само уз помоћ Господа Бога успела сам да положим државне испите и да одбраним диплому с оценом „одлично”. Дакле, у сваком смислу сам радила буквално до падања у несвест. Али напосред су ми дали одмор од две недеље (уместо 27 дана, који су одређени по закону). То је била велика радост! Успела сам оно главно – ДА СЕ НАСПАВАМ и да се осврнем уназад с тим да осмислим оно што се дешава. Једно ми је било јасно: сама са својим проблемима нећу изаћи на крај! И тада сам угледала књижицу о чудима која је учинила света старица Матрона. Чим сам је прочитала лакнуло ми је у души: поверовала сам у то да све може бити добро. Дан пре него што сам се вратила кући, у Москву, схватила сам да сам се јако прехладила, а требало је да се вратим возом у којем је ер-кондишн обично укључен до максимума! Претило ми је да ме по повратку ухвати барем бронхитис, а можда и упала плућа. Имајући у виду мој посао то је недопустиво. Поново сам се обратила св. Матрони! Ујутру, кад сам се пробудила, схватила сам да сам потпуно здрава! После оваквог чудесног исцељења одлучила сам да одмах посетим манастир у којем почивају њени свети остаци и да целивам мошти.

Дошла сам рано ујутру, али је било већ много народа. Ма како чудно то било, било ми је лако да стојим, нисам осећала никакав умор. Док сам стајала у реду мислено се обраћајући Матрони испричала сам све своје проблеме и замолила сам је да ми помогне с послом. Пет дана касније назвали су ме из великог салона аутомобила и позвали на разговор за посао бренд-менаџера, а о томе сам могла само да маштам, а ни то нисам смела! Кад сам дошла на разговор открила сам да за ово радно место има огроман број кандидата. Жена из кадровске је у рукама имала читаву фасциклу одговарајућих биографија! Схватила сам да не могу ни на шта посебно да рачунам, јер је то руководећа дужност, која се може поредити с шефом одељења, а ја имам само 22 године и никад нисам радила у продаји аутомобила. Какво је било моје чуђење и колика је била моја радост кад су ме после три разговора назвали и кад су ми рекли: „Добар дан, Наталија, кад можете да почнете да радите?” Поред свега осталог дали су ми изванредне услове: клизно радно време, плаћају ми мобилни и бензин.

Данас сам дошла код Матроне с великим букетом цвећа и огромном захвалношћу, као и с чврстим уверењем да свима треба да испричам о овом чуду.

Запамтите: нема ситуација у којима би требало очајавати, с нама су Бог и његови свети подвижници. А док је тако, немамо чега да се бојимо!

Још једном огромно хвала светој блаженој Матрони за помоћ и за ову светлу радост која остаје у души после поклоњења њеним моштима!

Нека се прослави име Твоје, Господе, сада и увек и у векове векова. Амин!

Найталија, 22 јодине, Москва

СВЕТА БАКА СВЕДОЧАНСТВО

Догађаји, о којима се спремам да испричам, називају се чудима. У том тренутку сам имала скоро 39 година, носила сам треће дете, трудноћа је протицала мирно, и ја, као јунак, чак нисам ишла да ми евидентирају трудноћу. Медицинска сестра у локалном дому здравља се већ помирила с мојим односом према медицини, само је понекад звала да провери да ли смо живи.

Време кад су се ови догађаји дешавали било је ново за многа моја схватања себе, ближњих и света у којем сви ми живимо. Вера у Бога је променила моју представу у целини. Живот се поделио на „пре” и „после”. Кајала сам се за грешну прошлост, а прави, истински живот ме је уронио у свој океан, ускићујући ме све више својим дубоким смислом догађаја. Молитве, које сам још пре две године читала са таквим напором сад су постале саставни део мене. Стално сам читала житија светаца, проживљавајући с њима целе животе! Дошло је време да отворим Јеванђеље. Тешко да се речима могу описати моја осећања и стање од прочитаног. Завршивши с читањем, почињала сам да читам поново и поново, до дана данашњег. Муж и два сина су ме пажљиво гледали са стране, не мешајући се и не спорећи, чинило ми се да не схватају оно што ми је било потребно да чиним. А оно што сам чинила јесте да сам водила, како се каже, не светски живот, већ црквени, „преселивши” се у цркву, бесконачно одлазећи на јелеосвећења и исповедајући се. Породица је ћутала, а и да ли има смисла спорити се с трудницом?

Искушење је стигло за трен ока. Назвала ме је мама, околности су биле такве да се нисмо слагале. Тачније, нисмо се разумеваале или нисмо желеле да се разумемо. Увек сам очекивала да ме назове. И то се десило. Наравно, испричала сам о себи и о деци, рекла сам јој и за трудноћу. Мајчино негодовање било је преко очекиваног, и она се обрушила на мене с таквим неслагањем, да не кажем нешто више... Њу је материнство оптерећивало, у детињству нам је често говорила о некој другачијој судбини, због нечега и сад понекад осећам да сам крива због тога што сам њена кћерка. Иако сам данас сама мајка већ троје деце. А мама? Мама и ја живимо у различитим градовима, и зато је најједноставније спустити слушалицу, пошто се не могу наћи речи разумевања. Увече сам осетила

да ми се стање погоршава, никога нисам хтела ни да видим, ни да чујем. Не сећам се како сам заспала. Јутро новог дана ми није донело промене. Предвече су дошли су мужевљеви родитељи. Живели смо у истом граду, али смо се виђали крајње ретко: њихов живот се концентрисао око њиховог млађег сина, и што се оно каже, нису марили за нас. Свекрва је о нечему разговарала с децом кад ми је свекар пришао и упитао ме је: „Да ли си трудна?” на шта сам климнула главом. И шта је ту почело! Одавно се примећивало да сам трудна, била сам сигурна да они знају, али да просто не говоре о томе наглас. Међутим, испоставило се да су против мог детета, да сматрају да њихов син, односно мој муж, неће моћи да нас прехрани, и све у том смислу... Може се много писати, само што нема разлога јер је смисао ионако јасан.

Мој малишан који се није родио, уплашио се колико га не желе на овом свету његове баке и деде, замотао се пупчаном врпцом у стомаку. Одвели су ме у болницу, такође су ме уплашили свим најужаснијим стварима којима се човек може уплашити. Бесконачне анализе и инјекције, ултразвук, разговори с лекарима свих узраста и специјализација, безнадежни погледи цимерки – довели су ме до крајности. Једино што сам схватила из лекарских разговора јесте да ми се спрема царски рез.

У болничкој соби је било прохладно, ушушкавши се у ћебе, правила сам се да спавам. У извесном тренутку заиста сам заспала и чинило ми се да се налазим код куће и да читам житија светаца, на мене је из књиге као жива гледала жена лепог сељачког лица, то је била Матрона, тачније, праведна старица Матрона Московска. Заиста сам тачно казала рекавши да ме је Матрона гледала. Да, гледала ме је у мом сну, иако је од рођења била слепа и иако се на иконама њене очи сликају чврсто затворене. Муж ме је дотакао за раме, пробудила сам се, то што сам га видела било је најрадосније што ми се десило тог дана. Желела сам да му кажем о ономе што ме сутра очекује, о сну, о томе како се свега плашим, о томе како се свега бојим, о томе... Али, ћутке сам устала, гурнула мужу у кесу своје ствари и отишла кући из болнице. Муж је мало схватао од онога што сам радила, али се трудио да буде уздржан. 'Пукао' је кад сам му рекла да одлазим у Москву, да ће воз који пролази кроз наше место доћи за сат времена, и све у том смислу...

У возу сам добила горњи кревет, бака која је седела испод мене нешто је одушевљено читала својој сусетки из купеа, али то више нисам чула, одмах заспавши на свом кревету. Пробудила сам се следећег дана, мирна и сигурна у то да сам исправно поступила побегавши из болнице. Пио ми се чај и јели су ми се ђевреци, које ми је муж купио за пут. Преостали део пута сам провела у разговорима с људима, причајући им све што је занимало мене и њих. Време путовања је пролетело неприметно.

У Москву смо стигли рано ујутру осмог новембра и одмах сам отишла у манастир. У Москви која се тек будила тихо је падала кишица, било је топлије него у Омску, и мирније на души.

Матронин манастир је мали и тих, иако је саграђен у центру, на Таганки. Народа је било много за јутро. Људи у реду су разговарали, причали су једни другима о томе како им старица Матрона помаже у животу. Ред се кретао до крипте с моштима свете Матроне, тамо је било тихо, људи су мирно чекали, молили су се и припремали своје молбе. Била сам узбуђена и никако нисам могла да се смирим, да се усресредим. И кад сам схватила да је можда боље да још причекам, „ни откуда” ми је пришао свештеник, крупан и коврцав, узео ме је за руку и повео у оближњу припрату на исповест. Много и дуго сам говорила, а свештеник је настављао да ми поставља питање за питањем. И у једном тренутку сам подигла поглед и претрнула: испред мене се налазила икона Богородице – плави „Покров”. Мајка Божија ме је гледала, а ја сам гледала Њу, а све унаоколо се просто растворило. Свештеник је нестао исто тако неочекивано као што се и појавио. Поред моштију су седеле две монахиње и кидајући латице с цвећа које су људи доносили, посипале су овим латицама кивот с моштима. Људи су ишли преко латица, целивали су мошти, затим су се сагињали да узму шаку освештаних латица да их понесу у живот из којег су овамо дошли. Поред кивота се налазила икона светаца покровитеља породице Гурија, Самона и Авива! Они као да су чували Матрону, светлећи златним украсима лепо осликане одеће. С љубављу сам пришла моштима, потпуно заборавивши на своје последње догађаје, почела сам да молим за породичну срећу с мужем, за благослов на порођају, додиривајући стомаком кивот с моштима. Плакала сам од неочекиваности доласка код светице, плакала сам сузама побожне среће због онога што ми се дешава. Кад је монахиња видела моју муку, предложила ми је да дуже будем поред моштију, и ја сам севши ближе провела у манастиру још неколико сати. У мени се дешавало „генерално чишћење”, понекад сам чак осећала или чула како се све у мени мења. Малишан ме је понекад изнутра гурао ногама, и схватила сам да ме воли и да ће сад све бити у реду.

Хвала Богу! И свим светим Његовима! Тако се и десило. Срећно сам се вратила. Лекари су с недоумицом гледали резултате ултразвука. Професор катедре ме је питао: „А шта сте учинили да се све нормализује?” Одговорила сам: „Молила сам се.” На то је лекар само слегнуо раменима. Трудноћу сам изнела мирно и у о одређено време муж ме је одвезао у породилиште.

(По чудном стицају околности трећег сина сам рађала код истог лекара који ме је припремао за претходни порођај с другим сином. Тада је Олег Аркадјевич покушавао да ме наговори на царски рез убеђујући ме да сам „стара” мајка и да не могу да родим сама. Нисам то прихватила.)

Почели су трудови. Неколико сати касније пробудила сам лекаре, сама сам дошла у салу за рађање и већ неколико минута касније на свету се појавио мали дечак по имену МАТЕЈ, а прва три слова његовог имена су заувек везана за апостола МАТЕЈА и за благодарност за молитве Богу за нас старице МАТРОНЕ. Амин.

Тако је почело наше пријатељство с блаж. Матроном. Нисам случајно доспевала у различите односе с људима, где се познанство збило само због тога да бих им испричала о Богу, Богородици, и наравно, о Матрони. Увек су се налазили они којима је била потребна помоћ св. Матроне, свима смо давали њено житије на читање, трудили смо се да по могућству поклонимо крстић или иконицу.

Желим да вам кажем, вољени моји: молите се Матрони. Она је заиста света бака, како каже мали Матеј! Слава Небесима! Нека Бог буде с нама! Амин.

Коваленко Марина, Омск

...ЧУДЕСНО ЈЕ ПОМОГЛА ДА СЕ ИЗБЕГНЕ СМРТ ПРИЛИКОМ НЕСРЕЋЕ

Мила моја мајчице Матрона! Захвална сам ти за то што сам ја, грешна, остала да живим на земљи још неко време, које ми је Бог дао ради очишћења душе од сваке прљавштине! Моја кола су ноћу у великој брзини на кривини слетела у канал, ударала су о дрвеће, чинило се да није било шансе да преживим. И гле чуда! Нешто пре тога освештала сам кола, налепила иконе, које сам купила у Покровском манастиру (Спаситељ, „Неочекивана радост” и Матрона), а освештане стабљике од цвећа ставила сам у цепове бочних врата, у кутијицу испод шофершајбне и између седишта. И ова светиња је одагнала ударце. Кола су била сложена као лист папира, а ја сам стајала на путу без иједне огреботине и мислила да није било молитава упућених Господу, за које сам молила свеце, кад сам с породицом ишла код Матроне, моје троје деце су за секунд могли да остану сирочићи. Матрона, помози ми да кренем истинским путем, који води ка Богу, буди с нама у последњим тренуцима живота на овој грешној земљи. Помажи, спасавај, моли се за нас, све православне хришћане. Православни хришћани, молит се за мене, најгрешнију на свету слушкињу Божију Ирину с децом.

Нека вас Бог чува.

Слушкиња Божија Ирина

...ИЗБАВИЛА ЈЕ СИНА ОД СТРАСТИ ПРЕМА КОМПЈУТЕРИМА, ИЗЛЕЧИЛА ЈЕ БАКИНУ НОГУ

Код св. Матроне на Даниловско гробље сам долазила 1997. године. Од тада се мој живот из корена променио. Не могу да замислим свој живот, а да у њему не учествује мајчица. Никад нисам одлазила без утехе. Мајчица ме је учинила човеком који заиста верује у Бога. По њеним молитвама пред Господом (она ме је лагано, али непоколебљиво приморавала да се исповедам, да се причешћујем Светим Тајнама, да идем у храм) и живот

је почео да се мења. Мој син се одао компјутеру и ова страст га је у потпуности поробила. Није могао да учи, да се усредсреди, почео је да краде новац за компјутерски клуб, практично је постао компјутерски манијак. Заједно с њим сам отишла у Покровски манастир, целивала сам мошти, искрено замолила мајчицу и она је помогла. Више не иде у компјутерски клуб. И никад неће ићи!

Мајчица Матрона је такође исцелила моју баку. Бака има 87 година. Пала је и сломила карличну кост. Није било никакве наде на исцељење, има превише година. Почела сам да мажем баки леђа уљем освештаним код моштију мајчице Матроне – и бака је оздравила и почела је да хода! То је право чудо.

Мајчица ми је такође више пута помагала са сином. Гајим га сама. Предајем у музичкој школи. Радим увече, дечак је у тешко прелазно доба практично препуштен сам себи. Лоше учи. У деветом разреду је требало да полаже испите. Слабо се спремио, а ја сам веома желела да пређе у десети разред и да настави да се школује. Опет сам дошла у манастир. Целивала сам мошти, замолила своју вољену мајчицу Матрону – и она је опет помогла. Дали су ми цвет освештан код моштију мајчице – каранфил, ја сам овај цвет ставила у џеп синовљевог сакоа и он је добро положио испите и прешао је у десети разред.

Много чуда се дешава по молитвама мајчице Матроне. Она у свему помаже. Мајчица Матрона је велика руска угодница Божија, светица! По њеним светим молитвама Господу нашем Исусу Христу мења се човеков животни пут. Треба само веровати. Вера спасава човека. Без вере нема ослонаца у животу. Никаква материјална добра не помажу у болестима, не могу да задрже вољеног човека, не спречавају децу да учине погубне поступке, не продужавају живот родитељима. А мајчица Матрона је наша заступница и молитвеница пред Господом. Ниско се клањам мајчици. Слава Теби, Боже, слава Теби, Боже, слава Теби, Боже!

Туркина Ирина, Москва

...ПРИВЕЛА ЈЕ ВЕРИ; БЕЗ ОБЗИРА НА БОЛЕСТ РОДИЛО СЕ ЗАРАВО ДЕТЕ

Сад имам 28 година. У младости сам водила развратан, блудни живот. И Господ ме је за моје грехове казнио страшном болешћу. Срела сам човека с којим сам одлучила да заснујем породицу. Испричала сам му о својој болести, он се ипак заразио од мене. Лечили смо се и лекар нам је рекао да наредних неколико година не смемо да имамо децу. Али, ја сам затруднела после две године. Плашила сам се да идем код лекара, одуговлачила сам, о абортусу није могло бити ни речи, зато што сам знала да је то велики грех. У петом месецу трудноће сам отишла код лекара, урадила сам анализе. И на следећој контроли лекар ми је рекао да по резултатима мојих анализа не смем да имам дете и предложио ми је абортус – превремено порођај. Убеђивао ме је да дете може да се роди с манама, да после

три године могу да почну компликације, заостајање у развоју итд. Али сам у души знала да нећу пристати на то, знала сам да ће ми Бог помоћи ако исправим свој живот. Преко детета које се још није родило почела сам лагано да се учрквењујем. Знала сам да ми је ово искушење било од Бога, да ме је Господ преко казне привео вери. Благодарна сам Богу за све, да се ништа од овога није десило живела бих у погибелји. Родила сам кћерку. Хвала Богу, здрава је, снажна и паметна девојчица. Сад има пет година и нема никаквих мана. Знала сам да ми је ово дете Бог дао, да ћу преко њега прићи Богу. Слава Богу за све.

Сад желим да испричам о томе како се у нашем дому појавила моја вољена заступница, молитвеница мајчица Матрона. Једном сам прочитала причу неке жене којој се Господ јавио у сну и којој је рекао да у соби њене свекрве иза иконостаса леже две иконице светаца и да изабере иконицу свеца и да му се моли. У души сам се такође молила Богу да ми Господ пошаље свеца којем бих могла да се молим у домаћој молитви. Хвала Богу, код нас се појавила мајчица Матрона. Једном у храму кад су се помињали живи са сузама сам молила за здравље својих ближњих. Заболело ме је грло и помислила сам: како ћу сутра да радим? И нешто ме је повукло да целивам Матронину икону. И одмах након тога све је прошло, то сам јасно осетила. Схватила сам да се Господ сажалио на мене и да је мени грешној послао заступницу Матрону. Светицу, којој могу да се молим. Сад кћерка и ја идемо у манастир код мајчице. Једном ме је мајчица удостојила да видим како се освештава цвеће. Кад га је монахиња стављала на кивот као да су му се растварале латице, освећују се – просто, речима се то не може описати! Мајчица увек помаже мени грешној. Сад јој се молим да ме учврсти у вери. Ми се сад сваког дана молимо нашој заступници св. Матрони. Јако много помоћи смо добили од мајчице. Кћерка се маже уљем, пије га, и пре одласка из куће целива иконицу мајчице, кажем јој да је мајчица благосиља. Осећам да нас св. Матрона чува, да се моли за нас. Сад не могу да замислим свој живот без наше заступнице св. Матроне. Диван је Бог у светима Својим! Мати Матроно, моли Бога за нас, грешне. Амин.

...ПРИВЕЛА ЈЕ ВЕРИ, УЧВРСТИЛА ЈЕ ПОРОДИЦУ

За блажену праведну мајчицу Матрону сазнала сам на следећи невероватан начин. То је било пре десет година, отприлике 1994. године. До тада сам се већ неколико година бавила паранормалним појавама, завршила сам курсеве за биоенергетичаре и добила сертификат, покушавала сам да лечим људе. Тамна сила ми је радо помагала, све више ме заокупљујући необичним појавама. Породица је почела да се распада. Било је много увреда, свађа, замало да се разиђем с мужем.

Стално сам сањала исте снове, као да ме напада разноразна нечиста сила, а ја не могу да се прекрстим отежалом руком. Једном сам у стању

сличном сну чула глас: „Моли се блаженој Матрони, она ће ти помоћи.” Кад сам се пробудила почела сам да размишљам ко је блажена Матрона и где да сазнам за њу. Изненада је зазвонио телефон. То је била пријатељица моје маме. Она је на моје крајње запрепашћење назвала да упита да не знам случајно за блажену Матрону која многима помаже у невољи и која је сахрањена на Даниловском гробљу. Још недељу дана нисам могла да одем код св. Матроне. Напокон је наступио дан кад су ме хитни позови извукли из куће у центар града и одлучила сам да искористим ову околност и да одем да потражим гроб мајчице Матроне. Осетила сам да ако то не учиним сад, још дуго нећу моћи да се извучем. Кад сам изашла из метроа било је већ преко пет сати увече, напољу је било потпуно мрачно, осим тога било је хладно, био је мраз. Помислила сам да ћу у таквом мраку тешко наћи гроб. Сумње су ме збуњивале, веома сам хтела да се вратим. Али, било је невероватно да идем на непознато гробље и да сама тражим непознати гроб. Глупо је! Али нека тврдоглавост ме је терала напред. Дошла сам на гробље. Видела сам храм и решила сам да одем и да тамо упитам за Матрону. Дошавши сасвим близу угледала сам мноштво људи који су се гурали поред неког гроба. Помислила сам да је вероватно неко важан сахрањен пошто има толико народа. Обично никад ништа не питам из радозналости, а овде сам неочекивано за себе упитала: „Зашто има толико народа?” Потресао ме је одговор: „Данас је 22. новембар, дан сећања на блажену Матрону.” Скренула сам према гомили и стала сам на крај дугачког реда. Помислила сам да пошто ме је позвала на такав дан, треба обавезно да јој се поклоним. Стојим сат времена или више. Осећам да сам се потпуно смрзла, нисам се топло обукла, ноге су ми се следиле. „Готово је”, мислила сам, „треба да одем. Доћи ћу други пут.” Одједном осетих као да ми је неко отпозади ставио руку на раме: стани, немој да идеш. Окрећем се – сви мирно стоје. Шта је то? „Добро”, мислим, „стајаћу још мало.” Пролази још неко време. „Мајчице, не могу више, опрости, идем ја.” На моје чуђење, опет ме неко задржава, само већ чврсто ме ухвативши за руку изнад лакта. „Па”, мислим, „сигурно ме не пушта анђео-чувар.” „Матрона”, завапила сам, „пошто ме не пушташ, молим те да ми помогнеш да одстојим до краја, потпуно сам се смрзла.” И после извесног времена осећам да ми је постало топлије, ноге за чудо као да ми је неко ставио у топлу воду, почела сам да се загревам. Стојим и благодарим св. Матрони. Тако сам дочекала свој ред. Поклонила сам се мајчици, узела сам песак. Од тада је наш живот почео да се мења, поремећени односи су почели да се сређују, укућани су полако пришли Цркви, венчала сам се с мужем, много се кајем због мог бављења паранормалним појавама, то је страشان грех. Син је постао црквењак у једном од московских храмова. Врло често сам долазила код мајчице на гроб, а сад после њеног прославења – долазим у Покровски манастир код моштију. Како ми је много

помагала и помаже и данас у свим тужним околностима и потребама. Моли се за нас грешне Господу и Његовој Пречистој Мајци.

Слушкиња Божија Таијана, Москва

...УПУТИЛА ЈЕ НА ПУТ ИСТИНЕ, ПОМАЖЕ У СВЕМУ

За мајчицу Матрону сам сазнала од своје тетке (у Москви). Први пут сам била код св. Матроне на гробу у новембру 1996. године, касније сам била још једном, 1997. године. Проблеми са здрављем, несрећан породични живот старијег сина и много тога другог приморало ме је да на свет погледам другачије. После две операције штитне жлезде и лимфног чвора била сам веома слаба. Немам жлезду, која ствара калцијум. Мало по мало уз Божију помоћ почела сам да радим. За једну ноћ сам научила молитву Матрони и од тада знам напамет много молитава, иако пре ни „Оче наш” нисам знала. Прочитавши молитву, замолила бих: „Матрона, мила, помози ми да запамтим”, а ујутру сам устајала и говорила без за-стајкивања. Стално носим песак са собом.

Сви ми: ја, моји синови, све моје сестре и брат веома поштујемо св. Матрону. У априлу 2000. године старији син је добио отказ и био је под истрагом скоро месец дана. Кад сам за све то сазнала одмах сам одлучила да одем код Матроне и да је молим за помоћ. Са сузама, не плашећи се људи, гласно сам молила блаж. Матрону да ми помогне у мојој несрећи. Пришла ми је монахиња и рекла да напишем неколико имена на папир за здравље, а да синовљево име буде прво, и рекла је да ће овај папир ставити на Матронине мошти. Дали су ми латице, купила сам свеће, уље, много књига о житију и чудима свете праведне блажене Матроне Московске. Дала сам обећање да ћу је прослављати, да ћу помињати њене родитеље и рођаке. И док сам дошла до тетке (метро станица „Каширска”) туге, жалости, као да никад није ни било. У души ми је био мир, такво блаженство, које никад пре нисам осећала. Кад сам дошла кући, син је већ био пуштен. До 9. маја одржано је рочиште, суд је одредио да се врати на посао. Колико је било потреса, колико је нерава потрошено, али је 19. децембра 2000. године, на дан Николаја Чудотворца, враћен на посао, и чак му је исплаћен новац за време кад принудно није био на послу. Ето, на тако чудесан начин је по молитвама наше Матроне Господ опростио сва сагрешења мог сина и моје грехове пре свега. Ја сам у животу много и страшно грешила, абортирала сам, блудничила, ишла код гатара да ми гледају у карте. Откако сам сазнала за св. Матрону не признајем никакве биоенергетичаре и дала сам завет – никакве везе с мушкарцима (већ 15 година немам никога). Идем у цркву, а код Матроне идем једном годишње, молим се пред иконама, читам акатисте, причам о св. Матрони људима, помињем њене родитеље.

Света Матрона ми помаже и у свакодневном животу. Разрешила је много конфликтних ситуација. По њеним молитвама и заступништву

пред Богом за нас, грешне, Господ нам опрашта. Чуда свете Матроне осећам скоро сваког дана. Осећам да ме воли и да ми опрашта. Једном, то је било 22. септембра 2003. године, од св. Матроне сам добила поклон – цвеће, три велике лепе кате. Рекли су ми да их ставим иза иконе код куће и да их чувам као светињу.

Мила, драга Матрона, опрости ми ако можда нешто нисам написала како треба, али све то иде из душе. Огромно ти хвала. Благодарим Господу нашем Исусу Христу што нам је дао такву молитвеницу и заступницу. О томе је требало одавно да напишем, а стално сам одлагала. А сад је за мене св. Матрона – све. Устајем с њеном молитвом и с њом лежем да спавам. Опет и опет молим св. Матрону да опрости мени, грешној слушкињи Валентини.

Хвала Богу за све милости, које нам шаље преко Својих светаца. Помози, св. Матрона, мојим синовима, у чему – сама знаш. Света блажена Матроно, моли Бога за нас.

Многотирашна слушкиња Валентијина, Москва

**...СПАСИЛА ЈЕ ОД СТРАШНОГ ПИЈАНСТВА,
ПОМОГЛА ЈЕ ДА СЕ НАЂЕ ДОБАР ПОСАО, ИСЦЕЛИЛА ЈЕ**

Желим да опишем како ми је помогла света мајчица Матрона. На послу ми је једна жена дала да прочитам књижицу о житију свете мајчице Матроне. Прочитала сам је без даха, и од тога ми је било врло лепо на души. Књижицу сам вратила, а почела сам да размишљам где да је купим. И кад сам свратила у црквену књижару видела сам ову књижицу. Купила сам њу и освештано уље, и „Акатист светој мајчици Матрони”.

Живим сама, али чим се у кући појавила ова књижица, напустило ме је осећање усамљености, поново сам почела да читам књижицу.

Имала сам лош посао, морала сам да радим физички, осим тога, морална атмосфера у колективу је била лоша, и кад сам долазила кући због тога сам имала жељу да се опустим. И почела сам да пијем и то до таквог стања да се заборавим, почела сам да пушим, да псујем. Због безнадежности за викенд код куће нисам хтела ништа да радим, само сам пила, јела и лежала. Осећала сам да пропадам, осим тога, утојила сам се преко 25 килограма.

И кад сам поново почела пажљиво да читам књижицу „Житије свете Матроне Московске”, потпуно сам схватила да тако даље не смем да живим. Схватила сам да је прво што треба да учиним – да променим посао. А како то да учиним, имам 62 године, а сад ни млади не могу да нађу посао. И почела сам да се молим и да молим свету мајчицу Матрону да ми помогне. И десило се чудо по молитвама свете мајчице Матроне. Кад сам кренула на одмор и одлучила да се после одмора не враћам на овај посао, срела сам жену која ми је обећала добар посао.

Од велике радости одлучила сам да следећег дана идем у Покровски женски манастир код свете мајчице Матроне. Рано ујутру, пре него што

сам устала на ухо ми је певала птичица, и схватила сам да је то знак од свете мајчице Матроне. Устала сам, спремила се и кренула, на души ми је било лако и радосно.

Иако сам код мајчице ишла први пут као да ме је неко водио, без потешкоћа сам нашла манастир. Била сам веома узбуђена, вероватно нисам све радила по реду, али сам ипак целивала мошти свете мајчице Матроне, помолила сам се, купила сам још две књижице о светој Матрони, освештано уље, иконице свете мајчице Матроне. Комплете с тамјаном, свећом, упаљеном код кивота, крстићем и молитвом, купила сам и себи и својим рођацима и познаницима. Узгред речено, док сам стајала код сандучића купујући све то осетила сам миомирис који је тешко упоредити с мирисом на земљи, све је то веома радовало душу и појавила се нада. Почела сам да се молим сваког дана, да читам акатист, да се лечим освештаним латицама цвећа, да се мажем освештаним уљем, а треба рећи да сам имала јако много болести (болеле су ме очи, слабо сам чула, имала сам притисак, стенокардију, ИБС, камен у жучи, крварења, болест коже на лицу). И ево по молитвама наше свете мајчице Матроне практично сам здрава, осим тога, док сам била на одмору назвали су ме и рекли да са примљена на нов добар посао.

Ето, таква чуда се дешавају по молитвама наше вољене мајчице свете Матроне.

Након што су ме назвали и рекли да сам примљена на посао, опет сам отишла код свете мајчице. Већ сам се мање секирала и све сам почела да радим по реду. Целивала сам мошти, икону, купила цвеће светој мајчици Матрони. Узела сам свете водице, заказала сам благодарствени молебан, купила сам просфоре, свеће и још икона свете мајчице Матроне. Сад је икона увек са мном – и код куће, и на послу, постало ми је лакше да живим, знајући да имамо такву молитвеницу за нас. Диван је Господ у светима Својим.

Тако да сад живим, молим се и радујем се што имамо такву молитвеницу за нас као што је света Матрона.

Грешна слушкиња Божија Јелена

**...СТАЛНО ПОМАЖЕ ПОРОДИЦИ У СЛОЖЕНИМ
ЖИВОТНИМ СИТУАЦИЈАМА**

Света Матрона помаже у породичном животу:

- 1) молили смо Матрону да трудноћа прође нормално и родило се здраво дете;
- 2) Матрона је помогла мужу да нађе посао;
- 3) венчала сам се с мужем;
- 4) Матрона је излечила сина кад није јео и није пио неколико дана;
- 5) кад се син повредио, намазали смо уљем болно место и зацелило је.

Сад цела породица воли св. Матрону. Ја, слушкиња Божија Ксенија, хтела бих да испричам о томе како нам блажена мајчица Матрона помаже.

Први пут смо муж и ја дошли код Матроне док смо чекали наше прво дете. Трудноћа је протицала тешко, стално с претњом да ће бити прекинута. Након што сам целивала мошти свете праведне Матроне, осетила сам необичну благодат и неземаљски миомирис и схватила сам да ме св. Матрона неће напустити.

Али ми смо слепи неверујући мачићи, опет сам дошла месец дана касније, кад сам била у осмом месецу трудноће с истим питањем и Матрона ме је охладила због мог неверја и неповерења. И тада сам схватила да је све време поред мене, да ми све време помаже, од првог тренутка откако смо дошли код ње. Опрости ми, рођена моја, због душевног слепила. Порођај је прошао одлично, родио се дечак Всеволод 21. септембра на Малу Госпојину. Хвала ти, рођена наша св. Матрона.

Шест месеци после синовљевог рођења код мужа на послу су почели проблеми, почели смо да живимо врло тешко, новца није било. Моја свекрва је почела да се меша у наш живот, само што се није преселила у Подмосковље из Кишињова. Односи с мужем су били врло тешки, били смо на ивици развода, и тада смо опет отишли код св. Матроне. Муж је молио за посао, а ја сам молила за мир у породици. Кад смо отишли од Матроне муж је постао добар и пажљив, као да се на чудесан начин преобразио, а ја сам по други пут осетила овај миомирис и благодат Божију, кад сам целивала Матронине мошти.

Схватила сам да ће све бити добро, рођена наша нас је измолила. Муж је две недеље касније нашао посао недалеко од манастира у којем св. Матрона почива, и то још с добром платом и занимљив. Никако нисмо могли то да очекујемо после тражења посла од годину дана. Од тада је мајчица Матрона члан наше породице, волимо је и благодаримо јој за све што за нас чини.

Ако је могуће, испричаћу још нешто о чудима мајчице за нашу породицу.

Одмах након што се Сјовочка родио муж и ја смо одлучили да се венчамо. По молитвама св. Матроне наш брак је био закључен и на небу пред Богом. Хвала ти, рођена наша, због тога што си нас измолила после толико искушења и свађа, и спојила нас пред Богом.

Боловало нам је дете, дуго нисмо могли да га излечимо, неколико дана није јео и пио и чак није ни мокрио. Муж је отишао код св. Матроне и док је молио за Сјовочку, Сјова је замолио да га однесем у купатило и почео је да пије воду са славине и замолио је да му дамо кобасицу. Били смо срећни. Хвала ти, мајчице!

Пре годину дана ишли смо у Турску на одмор, тамо је наш Сјова пао тако да му се направила рупа испод усана, крв је шикљала из устију, није се заустављала. Налила сам му у уста Матронино уље (увер га носим са собом) – и крв је одмах престала. Диван је Бог у светима Својим.

Вратили смо се с одмора и сазнали да ћемо добити друго дете, нашег малог Арсјушу. Хвала Господу Богу и нашим свецима на таквом поклону.

Хвала ти, мајчице Матрона. Трудићемо се да одгајимо нашу децу у љубави према Богу и тако да поштују тебе, рођена наша, и све свете. Мајчица је увек с нама, у сваком тренутку гледа на нас и ако имамо неку потребу, увек нам помаже.

До земље ти се клањамо, рођена наша мајчице, немој нас оставити и не дај нам да одступимо.

*Слушкиња Божија Ксенија и цела њородица:
муж Ијор, син Арсеније, син Всеволод, Москва*

Са руског превела Марина Тодић

ЖИТИЈЕ БЛАЖЕНЕ МОНАХИЊЕ АЛИПИЈЕ ГОЛОСЕЈОВСКЕ (АВДЕЈЕВЕ)

Састављачи: ВЕРА ФЈОДОРОВНА УДОВИЧЕНКО
и АНАСТАСИЈА НИКОЛАЈЕВНА САВЧУК

Узимајући у обзир обиље фактичког материјала и многих неразмотрених питања, повезаних са житијем и подвизима блажене монахиње Алипије, поставили смо задатак да дубље разоткријемо најкарактеристичније стране и најважније моменте који сведоче о великој снази њене молитве Господу. Али главно је то што бисмо хтели да за оне који нису имали непосредно живо општење са старицом тачно забележимо њен духовни лик, оно више и скривено, ради чега је она живела и подвизавала се, пошто мати није тежила да се прослави чудотворствима. Одредница њеног живота била је надасве на плану духовног бића човековог – *а ја, Боже сачувај, да се чим дружим хвалим осим крстиом Господа нашега Исуса Христа, којим се мени разије свети и ја свети* (Гал. 6, 14). Спољашњи аспекти њене аскезе били су само средства за постизање истинског живота у Христу.

Историја Цркве XX века јесте она историјска панорама на чијој је позадини протекао живот незаборавне матере Алипије. За старицу је судбина Цркве била неодвојива од њене властите судбине, она себе није могла да замисли ван Цркве, одвојену од својих савременика који су својом крвљу потврдили реч верности Православљу.

Њено детињство потиче из оног већ протеклог света непоколебљивог и складног споја свих страна руског свакодневног живота са истинском вером и искреним нелицемерним благочешћем. Основе духовног васпитања, чији су темељи положени у детињству, за њу су очигледно били ослонац на којем се градило целокупно њено духовно-морално подвижничко деловање.

У широким и спокојним просторствима предреволуционарне Русије, у губернијском граду Пензи, протицало је детињство будуће велике подвижнице. Желећи да сакрије од људских погледа много онога што се догађало пред лицем Јединога Бога, света је избегавала да подробно прича о свом животу. У томе се свакако може видети њено велико смирење; она је сматрала да такве подробности немају никакву историјску и духовну вредност. Постојање њеног унутрашњег човека и процес духовног узрастања, као и мотиви који су је подстакли на такав величанствени духовни корак као што је подвижништво и јуродивост Христа ради – нису нам познати. Али то није оно главно у духовном лику светитељке – *ио илюдовима ћети их ирейознаи* (Мт. 3, 16) – рекао је Христос. *А илод Духа јести: љубав, радост, мир, дуоирјење, блајост, добротта, вера, кройкоси, уздржање...* *А који су Христови, расиеше ишло са сирасиима и же-*

љама (Гал. 5, 22–24). Те плодове мати је очигледно показала и зато за нас није важан историјски аспект стицања тих дарова, већ њихово испољавање.

Али нама су познате неке основне чињенице које тачно бележе најсуштинскије етапе старичиног живота. У свету је блажена носила име Агафија Тихоновна Авдејева. Она се с необичног љубављу односила према својој небеској заштитници, светој мученици Агатији, и своју је љубав обележила посебним подвигом – ношењем њене иконе на раменима, што је представљало неки облик њене јуродивости у Христу. Старичини родитељи Тихон и Васа Авдејеви, према старичиним речима, одликовали су се посебним благочешћем. О мери тог благочешћа можемо судити на основу исцрпне примедбе: материн отац је јео за време великог поста само двопек и пио је чај од сламе. Изгледа да је то била строга хришћанска породица и, наравно, управо је у таквим духовним околностима и могла да се васпита ова изузетна личност. О снази материне љубави према својим родитељима говори и то да је она увек молила своје посетиоце да се помоле за покој душа њених родитеља Тихона и Васе, као и баба и деда: Павла, Јефимије, Сергија и Домне. Мати блажене одликовала се такође великом љубављу према сиромасима, слала је своју младу кћерку да би давала милостињу и поклоне. Као и сви православни хришћани оног времена, материни родитељи су усрдно посећивали храм и учили су томе своју кћерку за цео каснији њен живот. У овај период живота светитељке спада једна кратка примедба саме старице: када су родитељи одлазили у храм, њу су, будући да је била још мала, остављали код куће. Али духовна радозналост детета је била обузета нечим другим – потпуно недечијим запажањем духовног стања градских становника: она је унутрашњим духовним погледом видела оне који су стварно ишли у храм на молитву, за разлику од оних који су, по њеном изразу, ишли „на пијацу”. Очигледно је да јој је већ тада, будући да је била изабрана Божијом благодаћу, била позната унутрашња усмереност човека према Богу или према греху.

Да би се имала најпотпунија представа о средини у којој се старица васпитала неопходно је рећи неколико речи о граду Пензи у којем је протекло детињство матере Алипије.

Град Пенза је велики индустријски центар у Приволжју. Налази се на реци Сури. Основан је 3. маја 1663. године од стране опуномоћеног лица цара Алексеја Михајловича – Јурија Јермолајевича Котранског ради остварења неопходних мера за утврђивање југоисточних граница руске државе. Будући да се историјски налазио на граници трију језичких група – финске, турске и словенске и трију култура – паганске, муслиманске и хришћанске, граничи се с Мордовском републиком, Уљановском, Саратовском, Тамбовском и Рјазанском облашћу, на 600 км од Москве. Треба рећи да језик којим се служила мати Алипија спада у финску групу језика

и дели се на две језичке подгрупе мордовских књижевних језика – мокшански и ерзјански. Ови језици користе руску азбуку.

Године 1801. Пенза је постала губернијски град, после чега се од провинцијског градића убрзо претворила у велики губернијски центар. У историју руске културе уписана су имена многих истакнутих књижевника, уметника и научника чији је животни пут повезан с Пензом. Овај град је завичај великог руског песника М. Ј. Лермонтова, чије је детињство и дечаштво протекло на породичном имању Тархани Пензенске области. У овом граду почели су свој пут у науку истакнути руски историчар В. О. Кључевски, математичар Н. И. Лобачевски, Н. Ф. Филатов који је утемељио руску педијатрију, Н. Н. Бурденко који се с правом сматра утемељивачем руске неурохирургије, режисер В. Е. Мејерхољд, сликар А. К. Савицки. М. М. Сперански је ушао у Државни савет и била му је додељена грофовска титула, П. Д. Сјатополк-Мирски био је постављен за министра унутрашњих послова, Ф. П. Лубјановски је постао сенатор, а А. В. Адлерберг је служио као петроградски губернатор.

Шеснаестог октобра 1799. године Пенза је стекла статус епархијског центра. Епархијом је руководио архијереј којег је бирао Свети синод и потврђивао цар.

Наставши 1663. године као тврђава, Пенза је постепено мењала своју првобитну намену, добивши статус цивилног града. Током многих векова стварао се њен непоновљиви лик који је потресао и лиричаре и политичаре. Гроф Сперански је отворено признавао: „Пензу бих... изабрао за свој завичај чак и онда када бих могао да бирам једну од 50 губернија”.

Центри православља и духовности били су Спасопреображенски мушки и Тројицки женски манастир, основани у 17. веку.

Постепено је Пенза стекла репутацију једног од културних центара руске провинције. По броју школских установа град је имао заслужен епитет „Нова Атина”. Пенза је бројала 67 школских установа, од средине 19. века настаје мрежа мушких и женских основних школа. До 1911. године било је 10 мушких, 10 женских и 7 мешовитих школа. Опште класично образовање житељи Пензе добијали су у четири државне гимназије и три приватне.

Какву је школу заправо учила мати Алипија није нам познато. Несумњиво је да се та школа из корена разликовала од наших савремених школа; образовни ниво у њима је био висок, ученици су стицали основна знања из природних и друштвених наука, обавезно су учили неколико класичних језика: грчки, латински, словенски и излазили су из гимназије слободно владајући европским језицима.

Очигледно је да је мати стекла образовање у једној од пензенских гимназија или основних школа.

Али спокојном времену се већ ближи крај, историјска позадина после фебруарске револуције 1917. године почела је нагло да се мења. По-

метња у народу, посвудашња изградња „новог света”, рушење и крах свих процеса руског живота – све је то изазивало најтужније и најтрагичније бојазни. Патили су сви слојеви становништва. Ускоро су почели прогони свештеника, обрачун над верницима, стрељања литија. Први мученици су дали свој живот за Христа.

Грађански рат који је био необичан по својој суровости, на трагичан се начин одразио на судбини блажене – одузео јој је оно најдраже што је имала на свету. Мати је имала девет година када су погинули њени родитељи Тихон и Васа. Подробности њихове погибије старица је причала једној верујућој породици када је била у зрелим годинама.

Године 1918. Совнарком је донео декрет „О црвеном терору”, одговарајући беспштедном борбом у позадини против сељачких побуна, активизације подземља и неуспеха на фронтима. У праксу су ушла масовна стрељања „класних непријатеља” без суда и истраге. Земља је дрхтала од ужаса пред безакоњем и тиранијом. У граду у којем је живела блажена такође су се водила ратна дејства. Отишавши код сусетке, девојчица није присуствовала злочину над својим родитељима. Вративши се, угледала је тела стрељаних мајке и оца. Тако је мати остала сироче. Од рођака су јој остали ујак који ју је тада узео код себе. Смрт родитеља постала је за матеру оно животно искушење које ју је још више довело до спознаје земаљске сујетности и подстакло у девојчици жељу да следи Бога, предавши Његовој вољи ток целог свог живота. Она напушта школу. Петог фебруара 1918. године излази декрет „О одвајању цркве од државе и школе од цркве” у којем се каже да се „школа одваја од цркве. Предавање религиозних учења у свим државним и јавним, као и у приватним школским установама где се предају општеобразовни предмети, није дозвољено”, што је у свеопштем хаосу и неуређености живота чинило даљи боравак у совјетским школама готово немогућим.

Али благочестиво дете је требало да претрпи још једно искушење. Оно бива заробљено од стране одреда Прве коњичке армије С. М. Будјоног. Али Бог није напустио сироче и на крају је онај, од којег је, рекло би се, било немогуће очекивати помоћ, допринео ослобођењу детета. Како је причала блажена, Семјон Михајлович Будјони је лично наредио да се девојчица ослободи јер је био дирнут њеним сузама.

Русија је одлазила и мати је журила да забележи те последње тренутке величине која нестаје. Као луталица она је посетила мноштво обитељи, које су до почетка двадесетих година још чудом биле изузете од потпуног разарања. У та острвца вере Христове стицали су се многи житељи затворених манастира, архијереји лишени катедри. Духовни живот тих година достигао је необичну висину. Неретко је мати морала да ради као надничарка.

У тим тужним данима будућа велика подвижница је кренула путем извршавања заповести Божијих, одрекавши се свега што је у свету, сабравши све своје мисли и осећања, задубивши се у созерцање Бога и у осећање блаженства које је обећано светима: „Онај који је стекао савршену љубав према Богу постоји у овом животу тако као да не постоји, јер себе сматра туђим за видљиво, са трпљењем очекујући невидљиво. Он се сав изменио у љубав према Богу и оставио је све друге склоности. Ко себе воли, тај не може да воли Бога. А ко не воли себе ради љубави према Богу, тај воли Бога. Онај који истински воли Бога сматра себе луталицом и дошљаком на овој земљи: јер у својој тежњи према Богу душом и умом созерцава само Њега Јединога” (преп. Серафим Саровски).

Сачувало се сведочанство двеју сестара схимонахиња које су, као и мати Алипија, биле родом из града Пензе и биле су јој блиске у годинама њене младости. Блажена је усрдно посећивала пензенски грам Светих жена мироносица. После службе родитељи схимонахиња су позивали матер Алипију код себе у госте да преноћи. Већ тада је мати чувала свој ум сабраним и усредсређеним; ушавши у кућу, била је ћутљива, увек је читала Псалтир. Јер од празнословља се „може угасити онај огањ који је Господ наш Исус Христос дошао да баци на земљу срдаца људских: јер ништа тако не хлади огањ који Свети Дух удахњује у срце... као брбљање, празнословље и испразни разговори” (Исак Сиријски).

Будући у Кијеву у манастиру, схимонахиње су поново имале могућност да се сретну с матером Алипијом, посећујући је у Голосејеву. Варљиво привремено затишје у време НЕП-а било је илузија. Долазила је 30. година – година великог прелома. Почело је масовно затварања храмова, праћено хапшењима, прогонствима и слањима у места издржавања казне, где су страдале многе хиљаде свештеника и десетине архијереја.

Чаша страдања није мимоишла ни матер. Нажалост, не знамо где се заправо налазило место заточења блажене. Можемо схватити мотиве због којих је она скривала те податке. Неочекивано ослобођена Божијом помоћу, она је проводила скиталачки живот, као и многи други исповедници Христови, који су преживели године гоњења. Сви су они били ћутљиви и уздржани у својим изјавама тим поводом. Од малобројних нама познатих и шкртих података знамо да се место њеног заточења налазило у пустом и ненасељеном месту, пошто је мати после чудесног ослобађања једанаест дана ишла стеновитом обалом до најближег насеља. Касније је о томе причала, примењујући у свом излагању њој својствени облик јуродивости, називајући себе и сва лица женског пола у мушком роду: „Бојао сам се, мислио сам, ево сад ће ме провалија прогутати”. Дванаестог дана мати је „виноградском стазом” успела да се извуче са стеновите морске обале и дође у једно планинско насеље. Као успомена на то остали су јој на латковима многобројни ожиљци. Место свог заточења називала је алегориј-

ски – „Одеса”, али ти тешки догађаји су се могли десити на местима чији је претпостављени број огroman. Стрме литице и ненасељена обала срећу се у многим областима бившег Совјетског Савеза. Одређујући место издржавања казне, не може се искључити могућност да је мати свесно и из сасвим разумљивих разлога скривала то место и придавала му симболични назив – „Одеса”, јер у датом случају имамо посла са Христа ради јуродивом.

Треба ли говорити шта је било у души исповедника Христових! Смрт им је стајала за вратом, спремајући се да прекорачи праг ћелије у сваком тренутку. Очигледно је да је мати имала смртну пресуду, јер се налазила у ћелији из које су изводили на стрељање. По њеном сведочењу, заједно с њом у једном тренутку, након многобројних стрељања, остао је само један свештеник са својим сином. Пред смрт свештеник је одслужио опело присутнима, али је предсказао да ће мати остати жива.

У најтежим затворским условима мати је остала чврста, није упала у очајање и злобу, била је утешатељка својим сапатницима. Налазећи се у заједничкој ћелији, она је, као и сви страдалници Христови, била изложена вређањима од стране криминалаца, следника и затворских чувара: батинама, понижењима, честим изнурујућим саслушањима, одузимањима одеће и хране, хладноћи, глади, богохулним испадима. Нарочито искушење и метод психичког деловања у то време била су многобројна саслушања праћена батинама и одузимањем сна, честим понављањем једних истих бесмислених питања, збуњивањем оптуженог, захтевима да потпише клеветничке записнике и ода често потпуно непознате људе, чланове, наводно, тајне иностране монархистичке организације, да призна шпијунажу у корист капиталистичких земаља и тако даље.

Све то, као и сви затвореници без изузетка, претрпела је и мати. И што је најважније – она је сама тежила том очишћујућем страдању. Након што је свештеник, њен сапатник у ћелији, изнео претпоставку о томе да ће данас њега и његовог сина одвести на погубљење, она се трудила да их утеши, доказујући да се то неће догодити њима, већ њој. Осећало се спокојство њеног духа и одсуство страха од смрти, иако је у таквом тренутку сачувати спокојство био готово нељудски подвиг.

Чудесно је како је дубоко мати разумевала духовни смисао страдања за Христа, у њима је видела очишћење и учвршћење Православне Цркве, обраћење руског народа који се пре револуције охладіо према својој вери – својеврсну катарзу која је очистила дух уз помоћ страдања. Материно мишљење о датом питању у потпуности се подудара с мишљењем многих истакнутих пастира из оног времена. На пример, епископ Гермоген Рјашенцев, који је 20. и 30. године провео у затворима и прогонствима, писао је: „Мени се чини да се не догађа само рушење тврђаве и онога што је за многе светиња над светињама, него је то и очишћење тих светиња, њихово освећење кроз огањ сурових искушења...”¹

Приневши своју душу као „жртву живу”, ноћу је блажена изненада и на чудесан начин добила могућност ослобођења. Овакву очигледну милост Божију блажена је доводила у везу с небеском заштитом светог апостола Петра. О чуду ослобођења светог из тамнице приповеда се у петој глави књиге Дела апостолских 17–20: *Али се њодиге њрвосвешћеник и сви који бежаху с њим, секћиа садукејска, и исћуниие се зависћии, и дићиие руке своје на аћосћиие, и бацииие их у ойћиии заћивор. А анћео Госћодњи ойћвори ноћу врайиа тамнице, изведе их и рече: Идићиие и сћианићиие у храму ња ѡворићиие народу све ове речи живоића.* Истинска природа чињенице чудесног ослобађања матере од стране светог апостола Петра из ћелије осуђеника на смрт остаје скривена, само су Богу познати путеви на који се начин могао десити овако необичан догађај, али сећање на светог апостола старица је задржала читавог свог живота, сматрала га је својим заштитником, на дан његовог помена причешћивала се светим Христовим Тајнама, а у храму је њено место увек било поред његове свете иконе.

И заиста, мати је добила ослобођење да би, „ставши у храм”, то јест, у Духу, молитви и вери – објављивала народу све речи живота, то јест, да би духовно хранила хиљаде људи и приводила их вери у Христа у она безбожна времена. У свету је блажена носила име свете мученице Агатије коју је нарочито поштовала и са чијом се иконом никада није растајала и увек ју је носила на леђима. Житије ове мученице на необичан начин показује запањујућу везу са светим апостолом Петром. Када је света Агатија, претрпевши мучења која је само могла да измисли тиранија и мржња против хришћана, била бачена у дубоку и смрадну тамницу, у поноћ су се изненада отворила врата сама од себе, заблистала је неизрецива светлост и пред њом се појавио свети апостол Петар с речима: „Ја сам апостол Петар; видим те исцељену”. И постаде невидљив. Света се исцелила. Небеска светлост је целу ноћ обасјавала тамницу, тамнички стражари су се разбежали и тамница је остала откључана. Није случајно љубав према мученици Агатији и светом апостолу Петру мати Алипија пронела кроз цео свој живот.

Духовно се ојачавши подвигом страдања, мати је наставила да се успиње из силе у силу по „лестници” хришћанских врлина.

Ускоро је почео рат, настала су крајње тешка времена, све се пореметило, претворило се у потпуни хаос, сваки се сналазио како је могао. Многи мирни житељи су се приликом офанзиве немачких трупа нашли у заробљеништву, у концентрационим логорима, били су отерани у Немачку или стрељани. Рат је брисао све на свом путу. Према појединим изјавама блажене, она је такође била у заробљеништву. Могу се замислити сви ужаси боравка у немачком концентрационом логору, они су познати из мноштва успомена и историјских сведочанстава очевидаца. Али ускоро матери успева да побегне и она извесно време живи у Кијевској области, у селу Капитоновка, у једној породици са много деце.

Следећи тренутак Богом скривеног животног пута блажене јесте њено поклонење у Чернигов на празник светитеља Теодосија Черниговског. Нама је постао познат случај који је показао велико старичино чудотворство.

Мати је путовала пешке, ноћивала је под ведрим небом и није се заустављала у селима. Дошавши у Чернигов, поклонила се светим моштима светитеља Теодосија Черниговског и после вечерњег је замолила за преноћиште председника црквене општине, који је закључавао храм. Овај ју је грубо одбио и отишао, али је мати кренула за њим. На капији је председнику притрчала његова уплакана жена која је рекла мужу да им је кћерка умрла од угљенмооксида на зидној пећи. Чувши ту вест, он је одмах појурио према кући. Мати га је пратила. Крај куће је председник црквене општине хтео да затвори врата, али га је блажена замолила да пусти и њу. Очајни родитељи нису се противили и мати се, ушавши у кућу, одмах попела на пећ, где је лежала девојчица. Дохватила је чутуру са светом водом коју је симболично звала „жива вода” и пошкропила њоме главу, чело и уста девојчице, затим јој је сипала мало воде у уста и девојчица је отворила очи. Захвални родитељи су нудили матери да остане код њих, али будући да никада није изневерила свој подвиг и своју велику духовну тактичност, блажена се неприметно удаљила. Треба рећи да је старица прешла пут до Чернигова а да ниједном није затражила преноћиште, али је у датом случају унапред видела несрећу која ће се догодити, те је сама кренула према њој.

Следећа вест која је дошла до нас о чуду које је мати учинила у Белорусији, сведочи о њеном великом милосрђу према људима који су у невољи и који пате. Оно се догодило у тешко послератно време када је у многим областима беснела глад и хиљаде људи је било угрожено. На пијаци неког града дошла је породица са много деце чија се нада да ће се исхранити састојала у главном њиховом богатству: свињи коју су довели на продају. Али изненада је сва њихова нада нестала и они су били осуђени на смрт од глади. Пролазећи поред пијаце и чувши плач и вику, мати је пришла и угледала како је на таљигама лежала већ приметно помодрела животиња. У великој тузи власници су стајали поред ње, окружени гомилом људи. Мати је упитала уплакану власницу која јој је испричала о свом јаду: „Довезли смо је да је продамо, а она умире!” Мати је дала животињи оно што јој је било под руком – катран, желећи да сакрије дар Божији испод ове видљиве материјалне слике и да моћ исцељења не припише себи, већ „леку”. Тако је она и касније користила „маст” чији уобичајени састав није имао никакву фармаколошку вредност, будући да све чини сила Божија која, само да бисмо се ми уверили, поприма слике, знаке и симболе. Господ Исус Христос је чинио чуда и исцељења само Својом речју, али је понекад прибегавао посебним претходним радњама. Исцељујући слепца,

Он је направио благо од пљувачке и помазао је очи слепоме. У Делима апостолским (19, 12) говори се о коришћењу марама и појаса с тела апостола Павла ради исцељивања болести и изгнања духова. У петој глави књиге Дела апостолских говори се да су болеснике износили на улице да би их барем сенка апостола Петра који је пролазио осенила. *Различити су дарови, али је Дух исти и различити су службе, али је Господ исти. И различити су дејства, али је исти Бог који дејствује све у свима* (1 Кор. 12, 4–6).

Након што је животиња била спасена, матер су окружили људи, почели су да је испитују, али се она удаљила од њих и отишла. Међутим, никако није могла да се сакрије. Стигли су је и поново су почели да је испитују: шта је дала животињи. Али блажена је, због своје вечите скромности, рекла да су се преварили и да су је заменили с неким, а да је прави лекар отишао. У таквим поступцима се препознаје истинско стање душе. Лукави увек поставља пред човека три искушења: искушење материјалним добрима, искушење влашћу и искушење славом. У тим трима саблазнима се и састојао смисао трију искушавајућих питања која су била постављена Спаситељу у пустињи. Као што се види из целог живота блажене, те три могућности су се стално и поново постављале пред њом, али је она увек одбацивала те саблазни, ниједанпут не прекршивши једном заувек прихваћена правила.

Сачувале су се занимљиве појединости из материног бескућничког живота тих година, које бацају извесно светло на начин живота светитељке, скривен у великом духовном подвигу, као и на то како су је прихватили савременици. Пролазећи поред неког насеља, блажена је затражила преноћиште у једној кући која се одликовала гостољубљем. Домаћица, верница, угледавши пред собом монахињу, трудила се да овој пружи све што јој је потребно. Малолетној кћери газдаричиној веома се свидео светли лик монахиње и дете је почело да моли мајку да јој намести постељу обавезно поред ње. Ускоро је дете спавало мирним сном, склупчавши се на снежно белој постељи под иконолуком. Ујутру, пробудивши се, девојчица је угледала да монахиње више нема, а мајка је рекла да је ова отишла рано и да није легла на постељу, већ да се целе ноћи на коленима молила пред иконама.

Размишљајући о незаборавној монахињи Алипији, можемо рећи да је врста њеног подвижништва била нарочита и необична, врста која се не уклапа у оквире прихваћених норми, јер, шта за нас данас значи реч *јуродиви* – синоним за човека чудака. Но мало ко зна да је јуродивост у Русији била облик хришћанског подвига. Благодатно озарење подстиче јуродивог на поступак споља чудан, али испуњен дубоким смислом.

Различити су путеви који воде светости. То може бити мучеништво или подвижнички живот, или живот у добровољним страдањима. „Свети воли оно што чини суштину хришћанства – крст, цени страдање, он прихвата његову снагу и зна укус његове горке сладости”²². Почев од IV века,

у монашкој средини Александријске Цркве у лицу преподобне Исидоре настао је још један тип светости – јуродивост. Основа ове крајње сурове врсте подвижништва биле су речи апостола Павла: *Ми смо луде Христѡа ради* (1 Кор. 4, 10). Тако у Минеју из 1685. године, тропар јуродивима, читамо: „Глас апостола твога Павла чувши како говори: ми смо луде Христа ради, слуга Твој, Христе Боже, јуродив би на земљи”. У староруској агиографској [житијној] литератури често се употребљава реч „*јурог*”, на пример, у Печерском патерику помиње се преп. Исакије Печерски који „поче по свету ходити правећи се јуродивим”.

„Сам по себи подвиг јуродивости није циљ, о чему сведоче касније црквене забране које су се тичале тобожњих јуродивих. Прави јуродиви приносили су не само тело и имање своје на жртву Богу, већ највиши Божији дар човеку – разум. Такав безумник Христа ради морао је да врши функцију друштвене терапије, то јест, подвиг јуродивости увек је усмерен према споља, исцељењу заједнице људи из најразличитијих друштвених сфера. Одређујући овај подвиг, Евагрије у својој *Историји* (21. поглавље) каже: 'Рећи ћу о још једном начину живота који превазилази све', то јест, назива га највишом пројавом православног подвижништва”³.

„Јуродивост Христа ради... једна је од пројава љубави према крсту... У основи овог подвига (једног од највећих који су доступни људским моћима) налази се осећај страшне кривице душе пред Богом, осећај који јој не дозвољава да ужива сва блага овога света и који је подстиче да страда и распиње се са Христом. Суштина овог подвига је у добровољном прихватању понижења и увреда ради постизања највишег степена смирења, кроткости и благодати срца, те, самим тим, ради развоја љубави, чак и према непријатељима и према гонитељима, то је борба на живот и смрт не само против греха, него и против самог корена греха – против самољубља у свим његовим најтајнијим и најскривенијим пројавама. Јуродиви Христа ради тежи да иде за распетим Христом и да живи у потпуној одвојености од свих земаљских блага, али он такође зна да такво понашање прети да му међу људима створи репутацију светости и учврсти у њему самољубље, развијајући у њему гордост зато што је изабраник Божије благодати – а то је најопаснији подводни камен у тежњи према светости. Да га не би прихватили као светог, јуродиви одбацује спољашњи изглед достојанства и душевног мира, који изазива поштовање, и више воли да се чини несрећником... који заслужује подсмех, па чак и насиље. Лишавања којима се он излаже, његов херојски, готово надљудски аскетски подвиг, све то треба да изгледа као лишено било какве вредности и да не изазива ништа осим презира. Другим речима, то је потпуно одрицање од властитог људског достојанства, па чак и од сваке духовне вредности свог властитог бића. Али у срцу јуродивог живо је сећање на крст и на Распетог, на шамаре, плувања, бичевања и она га и подстичу да у сва-

ком тренутку подноси Христа ради поругу и угњетавање. Тако су неки јуродиви сматрали себе слободним чак и од најелементарнијих обавеза према људском друштву, према његовом реду и обичајима, да би тим боље бацали том друштву свој изазов... они су подносили као доказ своје одвојености чак и ... привид неморалности (и то су чинили чак и такви људи чија је светост званично потврђена канонизацијом). Јуродиви Христа ради нимало не тражи ни људско поштовање, ни људску љубав, он чак и неће да га се после његове смрти људи сећају по добру”⁴.

Темељ на којем се зида подвижништво јуродивог постављен је на смирењу које представља угаони камен духовног усавршавања. Како каже преп. Исак Сиријски: „Хришћанско савршенство је у дубини смирења”. Истинско смирење, потпуно умртвљење гордости и таштине, у Богу скривени обазриви духовни живот, далек од сваке театарности, реални подвиг унутрашњег молитвеног скрушеног предстајања пред Богом, предстајања скривеног од људских очију – сви ти аспекти чине основни критеријум делатности јуродивог Христа ради. Уза све презрење према себи – јуродиви увек врши служење љубави, „не речју и не делом, већ силом Духа, духовном влашћу личности, оденутом пророчанством”⁵. Ради тога се он и шаље у свет. Јер главно служење Христа ради јуродивог јесте да отвори очи друштву, па макар чак и на начин који је супротан нашим представама, да му отвори очи пред сопственом ружноћом. Како се поје у тропару свете блажене Ксеније Петроградске: „Безумљем тобожњим безумље света разобличивши...” – то јест, Христа ради јуродиви разобличава безумље овога света истим њему несвојственим безумљем, другим речима, наказност друштва разобличава сопственом наказношћу, позивајући да се она види сопственим очима. Свети припада не само свом народу и својој Цркви, него свему ономе што се догађа у свету, јер он, као учесник Божије благодати и свезнања, свој доживљај света потчињава Божијем свезнању. Тако је судбина Цркве растуживала и матер Алипију. Неадекватне поступке јуродивих, који су привремено недоступни разумевању, треба схватати као параболу, чин испуњен сликовитом симболиком. Као објашњење могу се навести неки примери из житија других Христа ради јуродивих, који објашњавају речено. Тако се у животопису московског старца новомученика Георгија Лаврова наводи прича о блаженима Никифорушки и Андреју који су сликовито предсказали светогрђе које је извршила безбожна власт у Мешчовском Георгијевском манастиру у Калушкој губернији: „Рано ујутру, док свештеник још није устао, он је свуда простро најбоље и најскупље тепихе, разбацао одежде, обукао на себе нешто из ризнице, опасао се скупоценим орарем и почео је да се тако шета сав надмен по собама старешине. Када је свештеник угледао његов „посао”, ужаснуо се: „Никифорушка, шта си то урадио? – а овај му се уместо одговора само насмеја. То је било неразумљиво, али ускоро су се десили догађаји који

су тачно поновили све оно што је представио Никифорушка. Власти које су дошле да изврше претрес управо су се тако и понашале, изругивале су се светињама: манастир су затворили, старешину су ухапсили и њему је приређено отворено суђење. Свештеника су оптужили да чува оружје, митраље, и он је био осуђен на стрељање... За време суђења у сали се налазио у публици и један блажени из тих крајева – Андреј. Он је пушио и повремено је, устајући с места, испуштао дим у прозор. Свештеник је то приметио и у њему се појавила нада да ће се попут дима распршити све те бесмислене оптужбе и страшна пресуда⁶. То се заиста и догодило. Свети су учинили те поступке само са једним циљем – да прорекну старцу Георгију о будућим догађајима. Велика дивјејевска блажена Паша Саровска понекад је галамила, а монахињама које су долазиле код ње говорила је: „Напоље одавде, овде је каса”. Када је манастир био затворен, у њеној келији су заиста сместили штедионицу са касом⁷.

О матери Алипији се може рећи да је њен подвиг био спој различитих врста аскезе; испољивши се врло рано, њен духовни позив ју је касније довео до за женску светост нечувених аскетских подвига. Није случајно њена душа тежила Кијево-Печерској лаври где се окупила велика плејада светих – у разноврсности подвига и поучних примера њихових живота. Где је могла ако не тамо да се надахне и поучи крајње строгом живљењу. У Лаври мати среће свог духовног учитеља – архимандрита Кронида који у то време био намесник. Видећи њене необичне духовне дарове, отац Кронид је постриже у мантију и благосиља јој столпништво (сетимо се преп. Серафима Саровског који је три године клечао на камену). Овај необични подвиг мати обавља унутар дрвета, у дупљи огромне липе која се налазила крај Кијево-Печерске лавре, близу бунара преподобног Теодосија Печерског. Нажалост, то дрво се до данас није сачувало. Оваква врста столпништва се по аналогiji може упоредити с подвигом другог нашег светог, преп. Тихона Калушког који се упокојио 1492. године и који се приказује на иконама како се моли у дупљи огромног дрвета. Неколико година је мати провела у том свом духовном уточишту. До краја живота старица је сачувала строге монашке завете: пост (хранила се врло мало), молитву, нестицање, потпуно одрицање од сна, ношење верига (око сто тешких кључева), никада није свом телу дозвољавала да легне на постељу. Не треба имати посебно јаку машту да се замисли сва тежина столпништва – хладноћа, глад, умор и тегобе које су матер посећивале у дупљи дрвета. Или тежина свакодневног бдења, недоступног људским снагама, јер тело човеково по својој физиологији захтева сан и одмор.

Овакав сурови аскетски живот служио је матери Алипији као средство ради постизања истинског циља хришћанског живота, како је рекао преп. Серафим Саровски у разговору с Мотовиловом: „Истински циљ нашег хришћанског живота јест стицање Духа Светога Божијег, а пост,

бдење, молитве, милостиња, и свако Христа ради добро дело, само су средства ради стицања Светога Духа Божијег”. И још: „Само Христа ради учињено добро дело доноси плодове Духа Светога. Све што није учињено Христа ради, не даје благодати Божије”.

Када се истражују житија великих подвижника, може се видети да је у већини случајева главни део њихових житија био мало познат савременицима. Тек пред крај живота, довољно се учврстивши у подвигу, приморани љубављу према Богу и људима, они су с благословом Божијим почињали јавну делатност. На пример, преп. Серафим Саровски је цео свој живот био непознат. И тек седам година пре смрти преподобног свет је сазнао за њега. Том догађају претходило је тада свету непознато клечање које је трајало хиљаду дана и ноћи, пустињачки живот у шуми, петнаест година затворништва – огроман припремни период. Исто тако је и мати Алипија тек последњих десет година живота служила народу подвигом стараштва, оним подвигом служења за који ми сада знамо, а пре тог тренутка дуго низ година она је проводила живот у тајном подвигу. Исто то нам говори и Црква, називајући блаженим светог Николу: „Ћутањем претходно и борбом са помислима, делању си богомислије додао. Богомислијем пак разум савршен стекао си, којим си смело с Богом и анђелима беседио”.

После смрти старца Кронида духовно учитељство над блаженом примом други печерски старац – схимонах Дамјан који је уживао поштовање међу православнима у то време.

По сведочењу очевидаца, парохijана Кијево-Печерске лавре, мати се оштро издвајала од осталих поклоника који су се тамо налазили у послератно време. Већ тада је мати уживала поштовање као подвижница. Увек једноставно, али уредно одевена, увек у молитви, по њој се видело да је њен унутарњи живот скривен у Богу и да испуњавање заповести за њу није апстрактна недостижна норма. Мати је имала сталну нелицемерну усмереност према чистом и строгом трагању за испуњавањем воље Божије. Умносрдечно делање, то није теоријско, већ практично делање у чијим су се дубинама, куда не може потпуно да продре светлост разумског знања, услед дугогодишњег строгог унутарњег подвига, њој открила многа тајанствена знања, а због њеног наравственог напредовања. Све моћи њене душе биле су усмерене трагању и сазнању света Божијег, тежећи пуноти Божанског тиховања и савршеном бестрашћу, реално доживљавајући недокучиво тајанствено јединство Бога са човеком, које је обухватило сву њену душу и сав њен живот у свим сферама и у свим пројавама, остварујући се на путевима праведности. Усвојивши ту праведност, она је угодила Богу и као последица тога њој су се, која је живела благочестиво, откриле за знање срца велике тајне духовног живота.

Године 1958. за Цркву поново почиње време *Рајујуће безбожника*. Никита Хрушчов истиче политичку паролу својих претходника – „За

превладавање религиозних остатака капитализма” у свести совјетских људи. Отворени током послератних година храмови масовно по целој земљи почињу да се затварају под различитим згодним изговорима: час под изговором поправке, час зато што су цркву на окупираној територији отвориле немачке власти, час због тога што се близу храма налази школа или пролази саобраћај који она наводно омета.

Године 1961. цркву је задесио изузетно тежак ударац: затвара се ради „поправке и рестаурације” Кијево-Печерска лавра. Поправка није била ни почела, али житељи манастира морали су за дуго да напусте ову највећу православну светињу која је годишње окупљала око пола милиона покло-ника. Исту судбину морала је да подели и блажена која је била принуђена да потражи ново уточиште. Та уточишта она је налазила, заустављајући се час код једних, час код других домаћина: морала је да живи и по подру-мима који нису предвиђени за живљење, због пристрасног односа према блаженој и неразумевања Христа ради јуродивости. Али ускоро се мати населила у малој приватној кући у Голосејевској улици. Заузела је малу собицу. То је била соба коју је блажена зарадила властитим тешким ра-дом: белила је куће, крчила, месила глину, обнављала старе сеоске куће. Њен рад је био врло цењен, јер га је обављала уредно и приступала му је врло одговорно. У то време су у њен дом у Голосејевској улици почели да долазе посетиоци. Али углавном су поштоваоци окруживали матер у Вазнесенском храму на Демијевки, јер је после службе с благословом старешине храма протојереја Алексеја Иљушченка, касније архиепископа Варлаама, увек слушала многобројна питања и молбе парохијана храма и верника из разних градова и насеља да се помоли за њих. Јер је речено: *Речи из усџију мудроја су благодаяи* (Проп. 10, 12).

С тим храмом је мати повезала сав свој живот. Оставши читав у вре-ме гоњења, он је представљао снажан благодатни светионик, био је духов-но уточиште многим верницима Кијева. У њему су били пастири – старе-шине који су се с нарочитом топлином односили према блаженој матери Алипији. Протојереј Николај Фадејев, протојереј Алексеј Иљушченко, касније архиепископ Варлаам, којем је старица предсказала монаштво и постриг, уручивши му пред постриг бројанице – сви они су били стални поштоваоци подвижнице.

Многи су храмови у то време, у складу са идеологијом, рушени због „акутне потребе и ради користи совјетског народа”. Тако је и храм на Де-мијевки подлегао ликвидацији зато што је на његовој територији била планирана градња пројектантског института и гараже. Намеравали су да саграде огромну зграду дугачку по хоризонтали. Мати Алипија је с болом у срцу примила ову вест. Пламтећи љубављу према храму, она је усрдно молила Бога за помоћ. Парохијани храма, скупивши потписе про-тив рушења храма, обратили су се одговарајућим инстанцама у Кијеву и

Москви. Сачувало се сведочанство како је мати Алипија такође била на пријему у Кијеву код начелника за послове религија. Како каже Писмо *не-ма нишџа скривено шџо се неће ойкриџи, ни џајно шџо се неће дознаџи* (Мт. 10, 26). О улози коју је играла старица у вези са спасењем храма, при-чао је неко чија се изјава сматра најавторитетнијом. Начелник за послове религија у вези са оптужбама од стране верника које су му ови упутили, испричао је о својој милости коју је указао заузимању монахиње Алипије, због чега је храм био сачуван. Пројекат је био промењен и облик зграде је сада представљао правоугаоник издужен по вертикали. У таквом облику пројектни институт постоји и данас.

Године 1979. догодио се непредвиђени догађај у старичином животу. Зидови куће у којој је заузимала собу срушили су се и она је морала да потражи друго уточиште. Оно је било нађено захваљујући труду једне вернице, Лидије, која је веома поштовала блажену. Она је замолила сво-ју познаницу Евдокију да смести матер у своју кућу у улици Затевахина 7, у којој су старици дали једну собу која је имала сопствени улаз. У тој мајушној келији је мати проживела до краја свог светог живота. Кућица се налазила близу Пољопривредне академије, недалеко од опустеле Го-лосејевске обитељи. Била је окружена шумом и јаругом која је допирала сасвим близу куће. Било је то заиста усамљено место које није спречавало богومислије и молитву, и та благодатна места су се у предреволюционарно време називала кијевским Атоном. Митрополит Филарет Амфитеатров је писао о Голосејевским густим шумама: „Довешћу те у такве планине и шуме какве ти сигурно ниси видео. Имаће где да мало безмолствује игу-ман Лавре и сва братија, наш схимник стиже увек да прочита напамет цео псалтир док обилази ове густе шуме, од пустиње Китајевске до Голо-сејевске”. Мати је наставила благочестиву традицију пустињског безмол-вија и увек се молила у тим величанственим шумама и у дубокој дивљој јарузи, неометано се обраћајући Богу у дирљивој молитви скривеној од људских очију. Често је дуго била одсутна од куће – у то време посетио-ци су знали да мати, која је тежила да никада не губи нит која је повезује с Богом – молитву, налази утеху и радост у чистом виђењу Самога Бога, приближавајући Му се у скрушеној и искреној молби.

Историја познаје свете столпнике, затворнике, исповеднике, молчал-нике и старце. Мати је била све то истовремено. Она је спојила све путеве којима се душа уздиже Богу.

Душа матере Алипије била је усмерена највишим хришћанским и наравственим идеалима, али најважнија за њу је увек и у свему остала љубав и милосрђе, увек имајући на уму речи апостола: *Ако језике човечије и анђеоске џоворим, а љубави немам, онда сам као звоно које јечи, или ким-вал који звечи. И ако имам дар џророшџва и знам све џајне и све знање, и ако имам сву веру да и џоре џремешџам, а љубави немам, нишџа сам. И*

ако раздам све имање своје, и ако предам тело своје да се сажеже, а љубави немам, ништа ми не користи (1 Кор. 13, 1–3). Реченоме о светима може се додати да су они људи који су стекли велику љубав према Богу и према целокупној Божијој творевини, па, према томе, они не могу да не помажу онима којима је потребна њихова помоћ. Та љубав према људима приморала је матер да, прошавши основне врсте аскетског делања и утврдивши се у њима, прихвати крајем живота подвиг стараштва, из дана у дан, свакога часа проводећи време с народом, живећи његове невоље, распличући бескрајне животне чворове, тежећи победи хришћанске љубави: *Љубав дуго траје, благодотворна је, љубав не завиди, љубав се не јорди, не надима се. Не чини ништа не правди, не тражи своје, не раздражује се, не мисли о злу. Не радује се неправди и радује се истини* (1 Кор. 13, 4–6).

Усавршавајући се у подвизима, мати је живела у сталном стању хођења пред Богом и као да је увек осећала присуство Божије. Њему се обраћала као сопственом оцу, независно од околности и људи око ње, непосредно и сликовито, као да сагледава духовним очима невидљиви свет, свет скривен од људских очију. Она је уз помоћ Божију дубоко проницала у душу саговорника и читала у њој, као у отвореној књизи, немајући потребе за његовим признањима. Лако, неприметном алузијом она је указивала људима на њихове слабости и приморавала их да озбиљно размисле о њима. Молећи за сваки корак и чин благослов од Господа, она је понекад гласно тражила од Њега савет. Изузетна уздржаност у храни и сну, коју је прихватила још у младим годинама, представљала је карактеристичну особину њеног живота. Храну је узимала једном дневно, а и то крајње мало, средом и петком ништа није ни јела ни пила, у прву и последњу недељу Великог поста старица је постила врло строго – без хране и пића. Често се удаљавала у шуму да би у потпуној усредсређености вршила молитвено правило. Ноћи је мати проводила у непрестаној молитви, севши мало на ивицу кревета који је претходно био прекривен мноштвом завежљаја који су онемогућавали нормалан одмор. Њено тело које је много радило у све дане њеног живота није знало за стање спокоја, то јест, лежања на постељи, и тек пред крај живота мати се у периодима тешких болести понекад одрицала од овог правила. Али свом подвигу она је ипак остајала верна – лежала је на даскама, што је већ било својеврсно аскетско делање. Карактеристичну особитост спољашњег изгледа блажене представљале су „грбе“ на леђима, које су настале од ношења иконе свете мученице Агатије, материне небеске заштитнице до њеног монашког пострига. Нарочити и стални телесни подвиг било је такође ношење мноштва кључева који су представљали својеврсне вериге. Вечита дечија капица на глави коју је носила и лети и зими, страдалничка погрбљеност од тешких „грба“ – све је то представљало спољашње знаке јуродивости блажене. У њеном присуству није била могућа никаква претерана слобода, фамилијарност,

лакомислено понашање, нецеломудрена одећа. И најмања сенка нескромности у старичином присуству постајала је неумесна.

Понекад је мати могла да говори у почетку неразумљиве ствари чији се смисао увек касније откривао. Њена разобличавања најчешће нису указивала на конкретну личност – да не би збунила човека којем су биле упућене речи. „Простри ризу своју над грешником и покриј га“ (преп. Исак Сиријски). Разобличавајући другога, старица је приписивала грехе саговорника себи или је говорила о њима као узгред. На пример, матери је дошла жена која је патила од страсти блуда. Старица ју је дочекала речима: „Ох, како ти имаш чисту хаљину, а ја прљаву“. Жена је имала чисту одећу, али оно што је старица изговорила односило се на чистоту душе. Или је пак мати могла да каже о себи да она такође пати од сличне страсти, иако у стварности то није била истина. Или ево како је старица разобличавала придошлицу због тога што ова не чита јутарње молитве: „Ја сам тако глуп – рекла је она тобоже о себи – престао сам да читам јутарње молитве“. А затим би додала: „Дођи овамо, ево гледај. Ово читај, и ово читај, и ово, а ово не изостављај...“

Такође један карактеристичан пример који је испричала једна жена: „Једном сам била сведок врло занимљивог и поучног догађаја.

Моја познаница која је често варала свог мужа замолила ме је да је поведем код матере Алипије. Више пута сам покушавала да убедим познаницу да мора да остави грех и да се покаје у храму на исповести, али она никако није могла да се обузда – била је млађа од свог мужа и врло лепа, а на моја наговарања је одговарала: 'Како могу да кажем тако нешто свештенику?' И тако сам је једном одвела код матере. Разговарамо. Мати седе крај ње и рече: 'Ох, како си ти лепа! Имаш тако лепу хаљину!' – почела је да нас служи и тетoshi, изабрала је врло префињен приступ за њу, растопила је њено срце, а затим наставља, као да јој поверава своју тајну – 'Ох, и ја сам у младости таква била! Таква сам била у младости! Живела сам раскалашно! Имала сам много љубавника, а ето ти си такође тако лепа...' – и некако врло брзо мати је подстакла моју познаницу на искреност, и ова није ништа наслућивала о јуродивости блажене. А ја се чудим – како може старица тако нешто да говори?! Па она никада тако нешто није чинила! Зар је заиста то било? Материна келијница, угледавши моју пометеност, климну ми главом и, позвавши ме, рече ми: 'Не верујте, мати намерно себе клевете да би извукла из ње покајање'. Дуго је моја познаница размишљала, размишљала, а затим бризну у плач и рече: 'Да, мати, ја сам такође у младости таква била, живела сам раскалашно, имала сам љубавнике...' – и почела је да старици прича све: колико има љубавника, како је мужа варала, о свом блуду, како се мучи са својим страстима... Саслушавши све то, мати јој је саветовала да оде на исповест и покаје се и на крају је додала: 'Ти ћеш још примити монаштво'".

На крају је ова жена потпуно напустила блуд, почела је стално да иде у цркву, постала је црквена и на крају је отишла у манастир заједно с целом својом породицом. И њен муж и кћерка такође су примили монаштво. Ето како је мати по благодати имала дар и моћ да у потпуности промени човека и доведе га до дубоког покајања!

Онај ко је схватао речено кајао се, но било је и таквих који су, схватајући такве речи буквално, клеветали и осуђивали старицу.

Праведност увек изазива непријатељство оних чија су дела зла. *Найправимо сйлейке йраведнику, јер он нам је на йерей и йроийиви се делима нашим... он йред нама разобличава йомисли наше. Тешко нам је и да йа йледамо, јер њејов живои не личи на живои друјих и различийи су йујшеви њејови: он се... удаљава од йујшева наших као од нечисйоише, велича смрий йраведних и хвалисаво назива оцем својим Боја. Да видимо јесу ли исйинийије речи њејове и исйийајмо какви ће биийи йосйујци њејови* (Прем. 2, 12–20).

„Свети су давали крв и примали дух” (св. Јован Златоуст, *Тумачење 118. йсалма*). Без тога не може бити духовног напретка. Старица је сва своја старања усмерила на то да путем подвига послужи Богу. Али главни свој труд она је уложила у то да, по речима старца Пајсија Светогорца: „Не стекне себи име зато што ће то постати највећи непријатељ безмолвија. Монах мора да буде још пажљивији да не би стекао име због сабраног духовног живота зато што ће у противном због похвала овога света изгубити све своје напоре. Док међутим, ... може искупити неке своје грехе захваљујући томе што је пао у очима људи”. Подвиг Христа ради јуродивости омогућава блаженој да скрива своје подвиге под копреном тобожњег безумља и сиромаштва.

Блажени милосйиви, јер ће биийи йомиловани (Мт. 5, 7). Усред великог искушења невољама, мати је била препуна радости и дубоко сиромаштво њено изобиловало је богатством топлине, јер била је *йросйодушина* колико је могла и преко својих снага (2 Кор. 8, 2). Пример за то био је матери Христос Спаситељ јер је „Он, будући богат, осиромашио” ради нас да бисмо се ми обогатили Његовим сиромаштвом. Многи називају безумницима оне који не скупљају за црне дане, који не осигуравају свој живот. Логика овога света је суштински супротна логици божанској. Живот матере Алипије показује нам пример духовног сиромаштва и оног сиромаштва које представља проповед практичног сиромаштва у овом свету.

Небројени су случајеви прозорљивости и благодатних исцељења молитвама подвижнице. Понекад је блажена, да би сакрила прави узрок исцељења, давала посетиоцима такозвану „маст” која се састојала од потпуно обичних компонената. Они који су се обраћали матери за помоћ примећивали су да храна коју је нудила за трпезом такође даје исцељење. Сетимо се преп. Серафима Саровског који је раздавао посетиоцима хлеб – двопек који је специјално за ту прилику сушио. Преп. Серафим је објашњавао монасима који су га осуђивали због тога што прима људе у својој келији и тиме наводно нарушава монашке завете: „Претпоставимо – говорио је он – да затворим врата своје келије. Они који долазе к мени имајући потребу за речју утехе преклињаће ме Богом да отворим врата и, не добивши од мене одговор, с тугом ће отићи кући... Какво оправдање онда могу принети Богу на страшном Суду Његовом?” Мати Алипија је, као и преп. Серафим, сматрала примање свих посетилаца питањем савести, животном дужношћу, за шта ће јој Бог затражити да положи рачун на Суду.

Материна љубав се ширила не само на људе – главно створење Божије, него и на његове помоћнике – животиње и птице. Она је, као духовни човек, видела да твар страда и мучи се човековом кривицом. Осећајући кривицу човечанства пред Божијом творевином, мати је имала велику самилост и љубав према животињама које неизмерно и више од човека осећају величину Божију. У томе је мати видела испуњење воље Божије. „Дух Божији учи душу да воли све живо” – тако пише преп. Силуан Атонски. Исто то нас уче и древни Свети Оци. „У ономе који чини милост – пише преп. Исак Сиријски – гори срце због целокупне творевине – за људе, птице, животиње... он свакога часа са сузама приноси за њих молитву да би се сачували и очистили”. Твар има сталну наду у човека, *јер жарким ишчекивањем йтворевина очекује да се јаве синови Божији. Јер се йтвар йокори йашиийини, не од своје воље, нејо збој оноја који је йокори, с надом да ће се и сама йтвар ослободийи од робовања йројадљивосйи на слободу славе деце Божије. Јер знамо да сва йтвар заједно уздише и йуујује до сада* (Рим. 8, 19–22). На примеру светих видимо нове узајамне односе са тварју. *Пройоведајйије Јеванђеље сваком сйворењу* (Мк. 16, 15) – тако испуњавају свети и праведни заповест Господа, у чијем лицу човек поново постаје друга твар и излива на њу своју љубав. У житијима светих налазимо мноштво примера узајамног разумевања човека и животиња, примера који подсећају на однос Адама са створењима пре грехопада у рају Божијем. Довољно је сетити се преп. Герасима Јорданског који се чак и на иконама увек приказује са лавом којег је припитомио, Теофана Египатског који је ноћу појио мноштво животиња које живе у пустињи, преп. Сергија Радоњешког, Серафима Саровског, Павла Обнорског – који су се брижно односили према дивљим шумским животињама и припитомљавали их, те Силуана Атонског који је свима познат као велики брижник о сваком створењу. Истим

таквим примерима обилује и житије блажене старице Алипије. Окружена нетакнутом природом Голосејевске шуме, она је долазила у додир са становницима тог хармоничног тајанственог света: сталан гост код ње био је јелен који је сваки дан долазио у јаругу крај њене куће. Мати га је увек хранила право из руке, називала га нежно „гост”, и он је, утешен, одлазио натраг у шуму. Нарочиту њену љубав уживале су мачке и кокошке које су живеље код ње и које никада није користила онако како их људи обично користе, њој су се покоравали пси, коњи који су живели недалеко од куће.

Сви велики подвижници неизбежно доживљавају нападе духова злобе из поднебесја. То није избегла ни мати, трпећи борбу с палим анђелима на тајанствен и људском уму недокучив начин. Може се рећи да је та борба показатељ духовне снаге светог – што је свети више испуњен благодаћу Светога Духа, то је жешћа злоба ђавола према њему. Као пример могу се навести искушења преп. Серафима Саровског којег је демон подигао у висину и бацио. Преподобни би добио мноштво рана да га није заштитио анђео чувар. Или су демони бацили у келију светог дебело дрво које су затим изнели из ње с великом напором осморица људи. Православна аскетска житијна литература обилује сличним примерима. Занимљив је и карактеристичан један случај који се догодио матери Алипији. Старица је пошла у јаругу на молитву, а келејница која је била у кући са својом унуком, осетивши немир у срцу, пошла је да је тражи; ту су виделе како у јарузи неки „мушкарац” убија светитељку. Дете је завриштало од ужаса угледавши страشان приказ, а келејница која је стајала поред ње видела је само матер и никога више. Келејница ју је такође једном затекла ујутру у крајње болесном стању, на камену крај прага била је крв, старичино лице и уста били су разбијени. Она је догађај објаснила тиме што ју је ноћу ђаво ухватио за косу и тукао је о камен. Понекад је ђаво подизао свету у ваздух и гневно је бацао на земљу.

Хтео бих да кажем неколико речи о неким искривљавањима у савременом схватању светости и да сачувам читаоца од неправославног гледања на живот, напоре и духовне подвиге блажене старице Алипије.

Антирелигиозна пропаганда у совјетско време у нашој земљи је створила неку дубоку „брешу” у проучавању православне историје, богословске науке и културе и зато су ту „брешу” нагло испунили представници најразличитијих окултних „наука”: магије, спиритизма, астрологије, тесософије, антропософије, екстрасензорике, уфологије, езотерике и томе слично. Интересовање за ове неопаганске праксе и тежње да се човек „попне на највиши ниво бића” чврсто се укоренило у умовима наших савременика далеких од Православља. То значи да свако ко према тим „наукама”, услед различитих деловања, замишља да је он већ „бог”, самим тим и свој егоцентрични разум поставља као основни критериј за угодно устројство свог постојања.

Неопаганске „науке” нуде данас читав списак окултних услуга: избављење од несрећа, болести, обрачун са „тајним непријатељима”, привлачење „потребних људи”, лечење оних којима су „бачене чини”, управљање духовима, космосом и тако даље. То значи да се однос према Богу или према некој другој духовној супстанци гради по принципу бизниса: ти мени, а ја теби. Ту уопште нису предвиђени односи љубави и узајамног разумевања. То јест: ја вршим неке чинове и ритуале – добијам оно што сам зарадио. У суштини и Православље наш народ доживљава као још једну такву „продавницу”. То јест, ако се до танчина испуњава неки „духовни ритуал” може се добити значајна корист за себе и за своје најближе. Односно: треба ставити баш толико и толико свећа и баш толико и толико прочитати „јаких” молитава, ићи у храм баш толико и толико пута. Људима који су потпуно удаљени од Православља свети изгледају као „маги, махатме, ТВ-проповедници и медијуми”. У њиховим представама преп. Сергије Радоњешки, Серафим Саровски и Јован Кронштатски њихови су православни истомишљеници. Али једну суштинску појединост такви представници покрета Њу Ејџ не могу да схвате – то је циљ који покреће махатму и православног подвижника. Циљ светог човека је јасан – то су наравствене вредности: љубав пре свега, милосрђе, нелицемерно угађање Богу, очишћење душе од греха, задобијање чистоте душе, односно, достизање јеванђељског блаженства – духовног сиромаштва, кроткости, тражења истине, миротворства, трпљења и тражења страдања за Христа. Светитељ не тражи натприродне способности, бојећи се да не изгуби смирење и да не упадне у гордост. Такве способности му се дају као дар које свети прихвата са захвалношћу и покајањем, тежећи не да добије, већ да послужи – да својим даровима објављује вољу Божију људима и својим поступцима да их усмерава Богу. Као пример се може навести „техника чудеса” светог праведног Јована Кронштатског који је у свом дневнику описао свој први случај исцељења: „Једном се разболео један свештеник. Замолили су ме за молитвену помоћ... Почео сам да се молим... Исповедао сам пред Господом своју грешност... и почео сам да молим исцељење за болесника. И Господ му је послао милост – он је оздравио”. Није узалуд речено: *Бој се јоргима ирошиви, а смиренима даје благодат* (Јк. 4, 6). Шта покреће пак представника окултизма? Он свим силама тежи циљу чудотворства, тачније, материјалној користи која проистиче из тог дара. Средства која се користе за општење с духовима, чудна су и разноврсна: магијске формуле које често личе на православне молитве, али с неким речима неразумљивог смисла и садржаја, неки покрети и ритуали, писање неразумљивих схема и мантри, коришћење кристала, пирамида, трава, костију, игала, смоле, крви, длака и тако даље. Ту се врши присиљавање духа да делује. Али може ли човек да заповеда Богу? Јасно је ко се препушта оваквом присиљавању, несрећни су људи који се

предају таквим безумним поступцима који доводе до растројства ума. Ево како гласи 61. правило Шестог васељенског сабора: „Они који предају себе чаробњацима... или сличнима њима да би сазнали од њих оно што желе да им открију, нека буду, у складу с претходним одредбама отаца о њима, подвргнути правилу шестогодишње епитимије. Истој епитимији треба подвргавати... и чаробњаке, и оне који праве заштитне талисмани и врачаре. Оне пак који су окорели у тим погубним и незнабожачким изумима и који не одступају од њих и не избегавају их – ми одређујемо да буду потпуно одлучени од Цркве, како заповедају и свештена правила. Шта има заједничко светлост са тамом? – како говори апостол. Шта има заједничко храм Божији са идолима? Или каква је сарадња верног с неверним? Каква је сагласност између Христа и Велијара?”

Већина савремених окултиста, као и људи који су у преласти, не разумеју у чему је дубока разлика између њих и светих. Ту некакву моћ коју им даје лукави они приказују несрећним својим следбеницима као велики дар Божији који су они изненада добили као резултат некаквог обасјања. Неупућени људи сматрају да свако испољавање необичних способности већ сведочи о томе да оне потичу од Бога. Али као што знамо, постоји појам „лажних чудеса” која потичу од лукавога. Веома упечатљив је пример из књиге Дела апостолских: *Дојоди се њак кад иђосмо на молићиву да нас срећне једна робиња која имаше дух њоѡађачки и ѡаѡајући доношаше велики добитѡак својим ѡсѡодарима. Ова ѡђе за Павлом и за нама и викаше ѡворећи: ови су људи слѡје Боѡа Свевишњеѡа, који нам јављају ѡућ сѡсења. И овако чињаше мноѡо дана. А када се Павлу досади, окрену се и рече духу: Зѡјоведам ѡи именом Госѡода Исуса Христѡа, изиђи из ње! И изиђе у ѡај час. А кад видеше њени ѡсѡодари да изиђе наѡа њиховѡи добитѡика, узеше Павла и Силу и одвукоше их на ѡирѡ ѡред ѡѡлаваре* (Д. ап. 16, 19). Овај одломак из Светог Писма очигледно показује и узрок и циљ делатности савремених окултиста. Немогуће је стећи благодат Светога Духа без дугогодишњег и тешког напора на очишћењу своје душе од грехова, без поста и молитве. „Благодат је присуство у нама Бога и оно захтева с наше стране непрестане напоре” (В. Н. Лоски). Христос Спаситељ нам је дао тим поводом вечно одређење за сва времена: *А овај се род изѡни само молићивом и ѡсѡѡм* (Мт. 17, 21). Али *род лукави и ѡрељубѡтворни ѡражи знак* (Мт. 13, 39) и зато свако испољавање било каквих натприродних способности доживљава као показатељ светости. Бити прозорљив, или чудотворац, или исцелитељ, још увек не значи бити свет. Не могу се ти дарови Духа Светога посматрати одвојено од испуњавања заповести Божијих и просветљености целог људског бића благодаћу Божијом. Вишевековно искуство Цркве нуди нам огроман број примера житија светих, у којима је показан сложени пут којим човек иде Богу. *Царсѡво небеско с најѡром се узима и ѡдвижници ѡа задобијају* (Мт. 11, 12). „Јер ако

у овом свету човек не може да достигне високе положаје и велике успехе ако претходно не прође кроз многе вежбе и не истакне се на делу у напорима и борбама, задобивши победу и плен од противника, то тим више код небеског и истинитог Цара нико се неће удостојити небеских дарова Духа, ако се претходно не увежба у бризи о светим заповестима и тада узме небеско оружје (саму благодат) и не бори се против духова злобе. И онолико колико се човек усавршава у духовној борби, толико схвата духовне тајне и скривена богатства премудрости; а онолико колико узраста у премудрости, толико напредује у знању намера лукавога (преподобни Макарије Египатски) *јер су уска враѡа и ѡесан ѡућ шѡѡ воде у живоѡи, и мало их је који ѡа налазе* (Мт. 7, 14)”.

Од времена настанка ранохришћанских заједница и ширења хришћанства појављује се појам харизме као посебног благодатног дара којег Дух Свети даје људима и који се даје човеку ради тога да би га он употребио на општу корист, то јест, на служење Цркви. Наследник тих дарова било је монаштво, а касније стараштво, у којем се и данас испољавају древни благодатни дарови Светога Духа. Наравно, под условом да такав духовни руководилац прилепљује душе људске Христу, а не самоме себи. Критерији уз помоћ којих се може дати правилна оцена делатности духовног руководиоца јасни су: то је оно како он себе види у својој делатности и куда води душе људи који му се обраћају. *Јер ѡемеља друѡѡа нико не може ѡсѡавићи осим ѡсѡѡјеђеѡи, који је Исус Христѡс* (1 Кор. 3, 11).

„Као што знамо из историје Цркве, речју *сѡарашѡво* у разним вековима означавањем су различити појмови. Данас под стараштвом подразумевамо изузетно благодатно служење које поново ствара у најновијем животу Цркве оно што су можда имали пророци Старог Завета или хришћани првих векова који су били пуни дарова благодати, када се човек који је изван неког значајног црквеног чина и службеног положаја, захваљујући само одређеном богоизабраништву и сопственој тежњи према Богу, поставља као неки светионик испуњен благодаћу, премудрошћу, духовним даровима, знањем људских душа, па чак и будућности, што често видимо код стараца. Ван било каквог акта канонизације Црква препознаје те подвижнике као оне којима можемо, морамо и природно је да прибегавамо у одлучујућим животним околностима. И хиљаде људи стално долазе таквим старцима у случајевима крајње невоље или недоумице, или незнања како даље да живе, шта да раде, долазе по подршку, наду и утеху. Понекад ће од њих чути реч, понекад ће једноставно добити благослов, али после тога се много тога мења у њиховој души. Али не постоји никакав чин постављања за старца. Постоји чин препознавања од стране Цркве својих истинских изабраника.

Наравно, догађа се да се и светост може употребити не на добро. Око оца Јована Кронштатског биле су хиљаде оних који су добили истинску

помоћ и који су се учврстили у вери, али било је и оних који су затим постали секта јованита. Тако да, нажалост, човек може све изопачити и преокренути себи на штету. Али то више није кривица старца, то је кривица онога који не тражи Божију правду и благодат, већ чудеса или неку своју особитост, како ето, он, за разлику од других, има нарочитог учитеља, посебно руководство и користи посебна упутства”⁸.

Очигледан пример оваквог паганског односа према светима, односа који се може нарочито видети у наше време, описан је у 14. глави књиге Дела апостолских, која приповеда о томе како је апостол Павле исцелио хромог: *А неки човек у Лисџири сеђаше немоћан у нојама, будући хром од ушробе мајџере своје, и никада не беше ходао. Овај слушаџе Павла иде јовори, који јојледаше на њеја, и видевиши да има веру да ће оздравити, рече снажним јласом: Теби јоворим у име Госјода Исуса Хрисџи, усјрави се на ноје своје! И он скочи и хођаше. А кад виде народ шџиа Павле учини, јодиже јлас свој јоворећи ликаонски: Бојови јосјадгоше слични јудима и сиђоше к нама. И називаху Варнаву Зевсом, а Павла Хермесом, јер он вођаше реч. А жрец Зевса шџио беше јред јрадом њиховим, доведе јунце, и донесе венце јред враџи, и с народом хџеде да јринесе жрџиву. А кад чуше айосјоли, Варнава и Павле, раздреше хајине своје и ускочише међу народ вичући и јоворећи: Јуди, шџиа јо чиниџе? И ми смо као и ви смрџни јуди, који вам блајовесјимо да се од ових нишџавних сџвари обрајџиџе Боју живоме, који сџвори небо и земљу, и море и све шџио је у њима (Д. ап. 14, 8–15).*

Свети не значи свезнајући. Пред нама су јуди са свим особинама њихових карактера, али то су јуди који су предодређени за највиши подвиг од самог свог рођења и који врше хришћанско служење као свакодневно мучеништво које им је предодређено одозго.

До саме своје смрти која се догодила 1988. године, мати Алипија је наставила да доживљава свакојаке притиске од стране власти. Надзор се осећао у свему – чак и у тако елементарној ствари као што је увођење струје, тада су је одбили с речима: „Она није политички поуздана...” Пред-узимали су сталне покушаје да униште материну кућицу у Голосејевској шуми, старица се налазила под сталним надзором милиције, услед чега се на прагу њене келије често појављивала фигура овлашћеног лица ради провере докумената, бригаде „хитне помоћи” често су долазиле да је одвезу у старачки дом или у психијатријску болницу. Мати је на све то реаговала онако како је било својствено њеној светој души – у првом реду молитвом. Једном је с подигнутим рукама и са сузама молила Господа да прекину рушење њене куће. У том тренутку није видела никог и није молила милост од јуди – знала је да само од воље Божије зависи све на земљи. И њену молитву је услишио Господ – сав труд власти се разбијао о силу њене молитве. Једном јој је дошла лекарка колима „хитне помоћи”. Старица је прозорљиво указала на болест од које је патила та жена и тиме

дубоко потресла њу која није имала никакву представу да Бог постоји. Збуњена, она је одмах отишла, не причинивши матери никакве штете. У тешким совјетским годинама старица је приводила вери мноштво јуди, упркос привидној победи атеизма у нашој земљи. Често су се матери обраћали јуди који су стекли васпитање у атеистичким породицама, те су због тога имали много тешкоћа. Обавезно чланство у комсомолу и пионирској организацији, ухођење парохџана у црквама од стране надлежних лица и делатност комсомолских и партијских комитета на високошколским установама за многе вернике су били претња да се претворе у животне трагедије. У њиховим судбинама старица је узимала најактивније учешће. И таласи гоњења су се повлачили као да их није ни било.

Тако је једној девојци била пружена могућност да изабере између уласка у комсомолску организацију и одрицања од својих религиозних убеђења или избацивања са универзитета и касније кривичне одговорности. Она се обратила за савет матери. Блажена је на то одговорила да се „царске повеље” (то јест, Христове заповести) могу носити и без комсомола, и после старичиних молитава на девојку су једноставно... заборавили.

Време је било тешко и понекад су јуди морали да скривају своју веру чак и од својих рођака. Тако је мати учествовала у судбини породице једног московског генерала из војног врха. Он и његова жена су били верници, али генерал није знао да је његова жена поверовала, а такође ни она није знала да је њен муж од детињства верник. Мати је открила тајну сваког од њих и то је поново вратило мир и радост у њихову породицу. Они су веома поштовали старицу и често су долазили код ње из Москве.

У време нарочитих искушења општенородних размера Господ увек уздиже свог угодника – посредника и молитвеника за народ. Тако је преп. Сергије Радоњешки био молитвеник за исход Куликовске битке, преп. Серафим Саровски је клечао на камену у време када су свет потресали Наполеонове ратови, преп. Серафим Вирицки је по сведочењу саме Мајке Божије, поновивши подвиг преп. Серафима Саровског, измолио победу у Великом отаџбинском рату. Тако је и мати Алипија била уздигнута Самим Господом Богом ради посредовања у дане изузетне несреће која је задесила нашу Отаџбину. Ради се о хаварији на Чернобиљској атомској електрани када се опевани „мирни атом”, рекло би се, припитомљен и покоран, отео из човекових руку, избацујући из себе невиђени отров радијације. Катастрофа је подсетила човечанство на човекову одговорност за плодове његовог рада и огромност трагичних последица. Човечанство је осетило своју немоћ и беспомоћност. По многобројним сведочанствима очевидаца мати је дуго времена пре тога предсказивала страшну несрећу и с болом, до зноја, молила је Господа да ублажи последице те несреће, молила га је да поштеди народ: „Господе – јадиковала је она пред Богом – поштеди децу, поштеди народ, птице и звери”. Указивала је на конкретно

време када треба да се догоди та страшна несрећа – Страсна седмица. Више од пола године мати је свакодневно боравила у сталној и појачаној молитви, дању и ноћу је напето ишчекивала будуће догађаје. Послушна у свему вољи Божијој, она је схватала да ће се то искушење догодити по Божијем допуштењу ради уразумљења људи и њиховог обраћења Свом Створитељу. Али, испуњена љубављу, она је молила да спасе нашу земљу од потпуног опустошења, да спасе децу и спречи еколошку катастрофу. Много пре од званичног саопштења о хаварији, мати је прикривено указивала на огроман пожар и на то да ће услед тога „отровати” земљу и воду. Али у безизлазној ситуацији Господ нас увек подсећа да је управо Он Творац и Устројитељ васељене, у Његовим рукама је живот, смрт и земаљске стихије, Он је моћан да помогне у било којој ситуацији. Гласник милости Божије уцвељеним људима постала је мати Алипија којој су у првим данима после хаварије, тражећи утеху и подршку, почели да се обраћају људи: „Како да живимо? Шта да радимо? Да ли да оставимо све, да напустимо своје куће?” Она их је позивала да се сете Распетог и силе Његовог крста, позивала их је да се обрате помоћи Божијој. Она није благословила народ да упада у панику која се већ догодила у Кијеву и другим градовима и селима која су се налазила близу зоне од 30 км, саветовала их је да не напуштају своје домове, да се штите силом крста, да траже уточиште у Богу. Храну је благословила да узимају сву од реда, осењујући је крсним знаком и верујући да ју је Господ очистио од сваког шкољивог утицаја. Као што је познато, таква вера је у стању да чини чудеса.

Свака народна невоља наилазила је на одјек у осетљивом срцу блажене и подстицала ју је на јачање својих ионако великих подвига. За време дуготрајних суша мати је држала вишедневне постове, често не једући храну и не узимајући пиће по највећој врућини по две недеље. И Господ је увек слушао Своју угодницу – слао је кишу на земљу. Једанпут је због греха своје духовне деце старица строго постила годину дана, молећи Господа Бога да им опрости грех.

Ништа мање важна за нас данас је позиција матере Алипије у односу на црквени раскол 1992. године. Догађаји, рекло би се, временски далеки, подстакли су старицу да се више пута изјашњава о овом питању. Како и сама личност „митрополита” Филарета Денисенка, тако су и његови поступци више пута били тема разговора матере Алипије са својом духовном децом. Старица је упозоравала на међуверски сукоб који је поделио украјинско друштво на делове и својом прозорљивошћу је уверавала да не подлежу искушењу и схвате где је истина. Мишљење ауторитетног светог човека чијим устима говори Бог неугодно је за оне који симпатишу супротне стране у сукобу, а такође штити друштво од стапања појмова национална религија и национализам зато што због такве замене религија губи свој духовни садржај.

Ево шта је старица говорила једној монахињи: „Предсказала је мати раскол, да ће храмове одузети, а Црква ће бити осрамоћена. Свештенике ће гонити, чак ће бити и жртава. Мати ми је говорила: 'Слушај шта ћу ти рећи. Спасење је само у истинској Православној канонској Цркви'. Дошавши кући, испричала сам свим својим познаницима свештеницима каква нас невоља очекује. У то време ми нико није веровао. Тврдили су да тако нешто не може да се догоди, али када се пророчанство испунило, с тугом га се сећају”.

Ништа мање озбиљан проблем је данас прозелитска делатност разноврсних секти на територији земаља Заједнице независних држава. Користећи духовну неписменост наших сународника васпитаних у атеизму, они лове у своје мреже многе душе. Свима онима који траже истину није на одмет да чују мишљење човека који је целим својим животом утађао Богу и добио од Њега Самога очигледне дарове Светога Духа. Ево како је мати Алипија поуздано вратила Православљу младог човека који је посумњао у његову истинитост: „Извесно време сам ипак наставио да идем код пентекосталаца. Ускоро је пастор почео да инсистира да коначно прекинем с Православљем и рекао ми је: 'Доста! Примајте код нас чланство, поново се крштавајте и никаквог Православља.' Он је знао да ја симпатишем Православље и да понекад свраћам у храм. Сећам се како сам ишао у дубокој недоумици, у мојој души је владала пометеност: 'Код пентекосталаца ме поучавају, таква предавања држе, проучавање Библије, код њих се тако баве људима...' И ето, једног таквог дана сам ипак смогао снаге да пођем код матере Алипије. Уследила је отворена забрана без икаквих алузија.

– Не иди код њих! То је заблуда!

– Мати, али како ћу – имам толико питања? И у Православљу много тога не разумем! Шта да радим?

– Имаћеш учитеља! Спасавај се ту – ту је истина!

И ускоро ми је заиста Бог послао једног свештеника који ми је много помогао да схватим и до краја ме учврстио у Православљу”. Матери Алипији је било откривено Духом Светим да је младић почео да иде код пентекосталаца и она га је много пута с љубављу разобличавала због тога.

Ма колико да су поштоваоци блажене хтели да дани њеног земаљског живота буду још много продужени, они су се ипак ближили крају. Мати, којој је несумњиво била откривена тајна њене смрти, почела је много пре тога да припрема за тај догађај срца оних који су је волели и долазили код ње. Једној жени, када је ова долазила у Голосејево, старица је годину дана благосиљала некакво послушање – давала јој је црквени календар и молила је да броји дане. Када је она долазила до тридесетог у месецу старица ју је заустављала и прескакала је тај датум. Ускоро се жена досетила да је то изгледа дан смрти блажене.

Такође, неколико месеци пре свог упокојења мати је упитала келијницу: „А који је дан у седмици 30. октобар?” Сазнавши да је то недеља,

ништа није одговорила, само је мало климнула главом. Исто питање је поставила једној монахињи.

У вези са предсмртним поукама старичиним сећамо се завештања преп. Серафима Саровског својој духовној деци: „Када мене не буде – долазите код мене на гроб! И што чешће, то боље. Све што имате на души, шта год вам се догодило, дођите код мене и сав јад са собом донесите на гроб! И као живе ми све испричајте! Као што сте са живим увек говорили, тако и овде! За вас сам ја жив и бићу у векове!” Сличне речи је изрекла више пута мати Алипија, одговарајући на питање духовне деце шта да раде после њене смрти: „Не плачи, доћи ћеш код мене на гроб и вичи! Зови! Испричаћеш ми као да сам жива, а Господ ће чути и помоћи ће ти!” Или би пак други пут рекла: „Ја не умирем, ја сам овде с вама – дођите, повичите, обиђите око тог места (то јест, Голосејево) и ја ћу вас чути”. И те речи нису биле празне фразе – посмртна многобројна добротинства матере Алипије непосредан су доказ да Бог чује њену молитву.

Недељу дана пре смрти око матере су се окупили њени најближи поштоваоци. Старица је почела да се клања до земље свакоме од њих, говорећи: „Опрости ми! Опрости ми! Опрости ми!” Свима је стао дах, узнемирили су се и предосећајући смисао овог предзнака, свечано су слушали предсмртну молбу матере за опроштај. Ниско се поклонивши свој својој духовној деци, она је подигла главу према небу, и скупивши све своје душевне снаге, гласно се обратила Господу Богу: „Опрости! Опрости! Опрости! Опрости!” – осећајући се крсним знаком. То је био резултат целокупног њеног живота, с тим речима она је прелазила у вечност.

Тридесетог октобра 1988. године у јесењи недељни дан мати је отишла... Да не би узнемиравала старицу у последњим тренуцима њеног живота духовна деца су, добивши благослов блажене и опростивши се од ње, кренула у Китајевску пустињу да би се у том величанственом тренутку помолила преподобнима Доситеју и Теофилу Китајевским.

Тихо, равномерно и тужно је падао први снег, истичући свечаност и величину тог тренутка. „Отићи ћу када падне први снег и настане мраз” – говорила је старица. Тај небески знак као да је саопштавао свету – одлази велика подвижница... Човек се и нехотице сећа речи св. Игњатија Брјанчанинова: „Може се дознати да је покојник под милошћу Божијом ако је приликом сахране његовог тела туга околних људи измешана с неком недокучивом радошћу”. „Душа, испуњена љубављу према Богу, и за време свог изласка из тела неће се уплашити кнеза ваздушног, већ ће са анђелима узлетети као из туђе земље у отаџбину” (преп. Серафим Саровски).

Први помен блаженој упокојеној матери Алипији одслужио је јеромонах Роман Матјушин. Опело је одржано 1. новембра 1988. године у Вазнесенској саборној цркви Вазнесенског Флоровског манастира у присуству огромног броја народа.

Основа за поштовање остатака православних подвижника јесте боговаплоћење. „Примивши у боговаплоћењу људску природу у свој својој пуноти, Господ је самим тим утврдио заувек достојанство човекове телесности. За хришћане тело није тамница и није случајна одећа душе, већ један од нивоа људске личности с којом личност тајанствено чува везу и после смрти. По учењу Светог Писма, Бог се може прослављати не само духом, него и у телима (1 Кор. 6, 20). Само тело може постати храм Светог Духа (1 Кор. 6, 19), и оно не престаје да буде такво и после смрти. Отуда у Цркви посебно поштовање и побожан однос према остацима светих угодника”⁹.

После упокојења блажене Господ даје велика чудеса ради учвршћења Православља, чудеса која се збивају молитвама матере Алипије. Хришћани су увек обележавали помен подвижника које Црква још није канонизовала посебним богослужењем – поменима. Црквено памћење је народно памћење. У том смислу стално и посвудаšње сећање на упокојење светих подвижника често је био први корак ка канонизацији овог или оног подвижника. При томе су бројна сведочанства о њима понекад обилувала великим бројем приповести о чудесима. Као пример за то је света блажена Ксенија Петроградска и блажена Ма-

трона Московска чији је узрок поштовања био велики број помена, чудотворстава и многобројни поклонички доласци до места њиховог погребња. Велико духовно надахнуће даје созерцање подвига праведника.

Мати Алипија је приводила вери у Христа хиљаде људи не само за време свог живота, већ мноштво њих доводи и сада, откривајући нашем народу Христа кроз безбројна чудотворства која се збивају њеним молитвама пред престолом Господа Бога у Царству небеском. Мати благодаћу Божијом која јој је дарована олакшава невоље и жалости, изазива у дотле неверујућој души уздање у милост Божију. Захваћена душа познаје Бога, уцрквењује се, долази до увиђања неопходности да посећује храм и да љуби Бога. И то је највеће чудо које даје Господ молитвама матере Алипије. Народно поштовање старице је искуство услишаних молитава, конкретне помоћи и духовне везе коју хиљаде људи осећају међу собом и угодником Божијом.

Самопрегорна љубав према људима, која се види из целог живота блажене, била је у њој она особита наравствена сила која је привлачила к

њој савременике и наставља да привлачи сећању на њу каснија поколења хришћана.

Њена душа, као и душе свих светих који су засијали у Богу, „сија таквом чистом, таквом привлачном светлосту да, само ако човек није слеп за то да 'није од овога света, већ одозго', када јој се приближава нехотице осећа унутрашњу промену, постаје бољи, као да се лик Божији изненада у њему обнавља”¹⁰.

НАПОМЕНЕ

¹ Протојереј Владислав Ципин, *Историја Руске Православне Цркве 1917–1990*, издавачка кућа Московске патријаршије „Хроника” Московска духовна академија и богословија, Москва 1994, стр. 103–104.

² Јеромонах Јован Кологривов, *Опелди из историје руске свейосији*, Брисел, 1961, стр. 259.

³ Помесни сабор РПЦ, посвећен хиљадугодишњици кришћења Русије, Тројице-Сергијева лавра, 6–9. јун 1988. године. О канонизацији светих у РПЦ. Реферат митрополита Крутицког и Коломенског Јувеналија, Москва, 1988, стр. 14.

⁴ Јеромонах Јован Кологривов, *Опелди из историје руске свейосији*, Брисел, 1961, стр. 239–240.

⁵ Помесни сабор РПЦ посвећен хиљадугодишњици кришћења Русије, Тројице-Сергијева лавра, 6–9. јун 1988. године. О канонизацији светих у РПЦ. Реферат митрополита Крутицког и Коломенског Јувеналија, Москва, 1988, стр. 14.

⁶ „У Богу су сви живи. Успомене о даниловском старцу архимандриту Георгију Лаврову”, Москва, *Даниловски благовесник*, 1996, стр. 14.

⁷ Јеромонах Дамаскин Орловски, *Мученици, исјоведници и подвижници ѿбожностии РПЦ 20. стіолећа*, т. 1, Твер, 1992, стр. 149.

⁸ Протојереј Максим Козлов, *400 ѿишања и одговора о вери, Цркви и хришћанском живоју*, Москва, Сретенски манастир, 2001, стр. 258–259.

⁹ Јереј Олег Давиденков, *Доімайско боіословље. Курс іредавања*, Православни Свето-Тихоновски богословски институт, Москва, 1997, д. 3, стр. 251.

¹⁰ Јеромонах Јован Кологривов, *Поіелди из историје руске свейосији*, Брисел, 1961, стр. 406.

Повест о јуродивој Исидори Тавенској преподобног Јефрема Сиријског

У женском Тавенском манастиру била је девојка која се представљала као малоумна и бесомучна. Ње су се толико гнушали да нису чак ни јели с њом заједно. Зато је, преживљавајући у кухињи, она тамо вршила сваку службу; и може се рећи да је на делу испуњавала написано: *Ако неко међу вама буде мудар у овоме веку, нека буде луд да би био мудар* (1 Кор. 3, 18). Свезавши себи око главе крпу (све остале биле су пострижене и носиле су кукуљице) тако је послуживала за столом. Од четристо монахиња ниједна је никада није видела како једе. За све време свог живота није седела за трпезом, није узимала ни комад хлеба, већ се задовољавала тиме што је брисала са стола мрвице и прала земљане лонце; никога ничим није

увредила, није рекла никакву ружну реч, није роптала, иако су је тукли песницама и прљали је да би јој се подсмехнули.

Једном се светом Питириму, отшелнику веома достојном поштовања, када је боравио у усамљености у Порфириту јавио анђеоло и рекао му: „Зашто много о себи мислиш као човек побожан и који пребива усамљен на оваквом месту? Хоћеш ли да видиш жену која је побожнија од тебе? Пођи у женску обитељ тавенисиотских и наћи ћеш тамо једну која има на глави повез; она је боља од тебе зато што се бори с таквом нувољом и никада се срцем својим није удаљила од Бога. А ти си, седећи овде, блудео мишљу по градовима, и као да никада ниси излазио из њих”. Уставши, Питирим дође на место где је био манастир и затражи од учитеља дозволу да уђе у женски манастир. Они су се осмелили да га уведу као старца којег сви поштују. И тако је, ушавши, затражио да види све. Али јуродива се није појављивала. Најзад им рече: „Представите ми све јер још неко недостаје”. Рекоше му: „Има код нас у манастиру, у кухињи, једна јуродива” (јер тако зову малоумне). Старац им рече: „Доведите и њу и дајте да је видим”. Они је позваше, али ова се не одазва, можда схватајући у чему је ствар или по откривењу знајући то. Сестре је довлаче на силу говорећи: „Свети Питирим хоће да те види”. А он је био човек знаменит. Дакле, када дође и она, и угледа Питирим крпу на њеном челу, тада припавши к њеним ногама, рече јаким гласом: „Благослови ме, мати моја!” Али и она такође припаде к његовим ногама, говорећи: „Ти мене благослови, господине авво!” Сви се запрепастише и рекоше Питириму: „Немој се увредити, авва, зато што је она јуродива”. Старац им рече: „Ви сте јуродиви, она је и вама и мени мати. И ја желим да будем достојан ње на дан Суда”. Чувши ово, припадоше сви к њеним ногама, признајући јој различите увреде које су јој наносили: једна што је изливала на њу помије из посуђа, друга што ју је тукла, једна пак што јој је сипала у нос слачицу, једном речју, сви су откивали да су јој чинили различите увреде. И тако, помоливши се за њих, Питирим кроз неколико дана оде. Она пак, не трпевши славу и поштовање од сестара, и осећајући као терет њихова извињења, оде из манастира. И нико није знао куда је отишла, где се сакрила и где се упокојила. Ево јуродивости у Богу и мржње према слави! Јер, одбацивши славу људску, она се удаљила, зајелевши више да буде прослављен Бог Који прославља оне који Га љубе зато што је Њему слава у векове! Амин.

НОВОПРОЈАВЉЕНА ЗАСТУПНИЦА БОЛНИХ И СТРАДАЛНИКА

СЕЋАЊА НА БЛАЖЕНУ АЛИПИЈУ И ЊЕНА МОЛИТВЕНА ПОМОЋ

ПРИМЕР ЗА ПОУКУ

Захваљујем Богу за то што сам имао срећну могућност да будем близак с блаженом матером Алипијом. Од првог сусрета она ме је запањила – како својом прозорљивошћу, тако и другим особинама хришћанског подвижника – мудрошћу, молитвеним стањем духа и смирењем. То је било негде око 1980. године, моја сестра ми је испричала о блаженој и предложила ми је да је посетим. Заинтересовао сам се за тај предлог јер сам већ пре тога имао општење са Христом ради јуродивима и знао сам особине њиховог подвига. Духовник наше породице, старац архимандрит Кирил Павлов, благословио нас је да посећујемо матуру Алипију. Он ју је добро познавао. Долазећи из Кијева, причали смо о разговорима и старичиним саветима. Отац се мало насмеши па каже: „Како је мати благословила, тако и чините. Посећујте је, обавезно је посећујте”. Једном је сестра дошла у Кијев код блажене, донела јој је фотографију оца Кирила. Жали се старици на његову болест: „Мати, отац Кирил се разболео!” Она узме фотографију и с необичном нежношћу у гласу каже: „Побо-оо-жан!” А затим поче са сликом на фотографији да разговара: „Оче! Ево ја сам болестан, а и ти болујеш, зар не? Боле ли те плућа? Јеси ли слаб? Ти се опорави, диши мало ваздух. И ја сам болестан, помоли се за мене! А ја ћу за тебе малчице...” Отац Кирил је у то време био на Криму, што је Дух Свети и открио матери Алипији.

И тако сам с великим занимањем и с благословом духовног оца кренуо у Голосејево за време једног путовања у Кијев, јер сам се тада налазио у Москви, у Тројице-Сергијевој лаври. Ушли смо код старице у келију, она је стајала лицем окренута према иконама, а нама окренута леђима. Не осврћући се, мати се обратила с питањем Богу: „Отац, одакле? – а затим је одговорила: „А! Дале-е-ки гост. Из лавре? Тројицке? У, дале-е-ка птица је долетела!” И сад се обраћајући мени, благословила ме је да уђем: „Уђи, оче!” Наравно, нисам могао да не приметим такву прозорљивост. Утисак огромне унутарње снаге духа матере Алипије повећавао се сваки пут током мојих сусрета са старицом. Посматрајући је, осетио сам да блажена има дар непрестане молитве – тог основног хришћанског делања које се ни са чим не може упоредити по свом значају. Ја не само да верујем, ја поуздано знам да мати има смелост да моли Бога за оне који јој се духовно поверавају. Тим поводом немам никакве сумње. Имао сам с њом савршено и дубоко личне и посебне разговоре и све до дана данашњег трудим

се да се руководим њеним саветима онолико колико могу, иако је од дана нашег познанства протекло већ 23 године. Понекад су наши разговори бивали буквално у мислима. Ја је гледам, размишљајући о неком питању, а она ми одговара: „Да, оче”, или „Не, не, а ево ово – да”. Догађало се, дођем код ње да је посетим и видим необичан дар служења људима, дар који је Господ дао матери. То је нарочито висок дар зато што је имала јако много унутрашњих снага да сву себе преда људима. А они су, као што је познато, сасвим различити, са сасвим различитим унутрашњим духовним потенцијалом, понекад и негативним. Силу њене молитве својим очима сам видео. Једном сам дошао код ње унутарње веома пометен, потиштен и уморан. Она ме је погледала и буквално се онесвестила. У таквом стању је била око пола часа, непокретна. А у мене за тих пола часа као да се улио живот. Осетио сам се много боље и свежије, тешко време туте се распршило. Мати је slabим гласом изговорила: „Е па, оче?! Тешко ли је под завишћу живети? Да, те-е-ешко!”

Такође се сећам посете Голосејеву сада покојног Дњепропетровског владике Кронида. Тада је он још био житељ Тројице-Сергијеве лавре. Старица је била болесна и никога није примала, али њега је одмах примила. Владика је поразговарао с блаженом и изашао потресен: „Каква велика старица!”

Сећам се такође 1985. године. Тек што сам завршио Духовну академију, одбранио магистратуру и осећао велики физички и духовни умор после толико напетог учења. А у том тренутку било је заказано снимање хора Московске духовне академије и богословије под управом архимандрита Матеја, хора у којем сам певао. Старац архимандрит Кирил Павлов ме је благословио да не будем на том снимању, већ да одем кући да се одморим. Непријатно се осећајући, кренуо сам у Кијев. Тамо сам, наравно, одмах пожурео код матере Алипије да потражим благослов и духовну подршку. Ништа јој не рекавши о својим неприликама, поздравио сам се с њом.

- Мати, благословите!
- Бог те благословио. Шта је, побегао си? – одмах ме упита старица.
- Да, побегао сам.
- Ништа се неће десити!

Тако је касније заиста и испало. Дошао сам у Тројице-Сергијеву лавру, а тамо пометња: како сам могао?! Срео сам се затим са оцем Матвејем, поразговарали смо. И молитвама таквих великих стараца, као што су отац Кирил и мати Алипија све се срећно завршило.

Године 1986. у здању Московске духовне академије избио је необично велики пожар. То се догодило уочи празника Воздвижења. Господ је тако допустио. Петоро људи је предало Христу своје душе: Владимир, Игор, Димитрије, Јарослав и Владислав – пет кнежевских имена. Добра су то

била браћа. А мојој сестри која још ништа није знала о пожару, о догађају је обавестила је мати Алипија: „Догодио се пожар! А он није спавао! Он је ишао тамо и овамо! Он није спавао!” Молитвама матере све је прошло добро. Ја заиста нисам спавао те ноћи.

Старица је такође мојој сестри открила још једну несрећу. Био сам руководилац Руске духовне мисије у Јерусалиму и догодило ми се да сам моторном тестером посекао руку. А сестра је тим поводом са старицом имала следећи разговор:

- Реци ми, је ли код твог брата Иполита прст на месту? Је ли цео?
- Не разумем, мати, о чему говорите?

А мени је заиста тестера могла да пресече кост, ударац је био врло оштар, али мати се молила и то се није догодило, прст је остао цео и врло брзо је рана зарасла.

Мати се молила такође и у тренутку мог лета у Јерусалим. У то време код ње у келији је била монахиња која нам је дословно пренела старичине речи, а иначе, њој нису ништа рекли када треба да летим. Време се подударило и управо онда када сам летео авионом мати је гласно дозивала, подижући руке према небу: „Иполите! Држи се! Иполите, држи се!”

Необичан је био мој последњи сусрет са старицом. Било је то пред сам мој полазак у Јерусалим. Долазећи код ње увек сам јој куповао цвеће. Она га је јако волела. Тако сам и овога пута дошао код ње с букетом.

- Мати, узмите цвеће. Кажу да је цвеће симбол живота.
- Живота, кажеш? Онда га сам стави.

Ставио сам цвеће у вазу како је благословила. А то је већ био наш последњи сусрет на овој земљи. Бог је открио блаженој време њене смрти. „Оче, стрпи се годину дана, не иди – следеће године ћеш поћи у Јерусалим. Не, не иди! Зажалићеш!” – молила ме је мати. То је била 1988. година, крај Великог поста. Старица нас је послужила што је могуће дарезљивије, предосећајући скори растанак од земаљског живота. Мало смо поседели и поразговарали.

- Мати, идемо, закаснићемо на воз.

Она нас је благословила, мало смо се удаљили од келије и чујемо како мати гласно каже: „Врати-и се! Оче, врати-и се!”

- А затим су сестра и мама опет биле код ње.
- А ја сам вам викао!
- Мати, али могли смо на воз да закаснимо.
- Штета! Жалиће због тога.

А мојој мами је рекла: „Ти ћеш га дочекати, али ја више нећу... Али ти га нећеш препознати”.

Мати се упокојила 30. октобра 1988. године. Сестра ми је телефонира-ла у Јерусалим и саопштила тужну новост. Наравно, много сам жалио што нисам био у Кијеву као што је и предсказивала блажена.

А њено предсказање мами такође се потпуно испунило. Дошао сам у Москву из Јерусалима, телефонирам мами кући. И заиста – мама не препознаје мој глас. Водили смо прилично дуг дијалог од пет минута и она ме није препознала.

- А ко зове?
- Зове отац Иполит.

Девет месеци мама ме није чула и није ми препознала глас. Догодило се онако како је предсказала блажена, ма колико било тешко у то поверовати – „Али ти га нећеш препознати”.

Моја архијерејска хиротонија је одржана 1992. године после упокојења матере Алипије. Било је много тренутака који су ме изнутра узнемиравали и болели и због тога су ме болели и душа и срце. Било ми је тешко. Тада смо пошли код старице на гроб. Била је субота. И некако се моја душа смирила и успокојила. Помолили смо се, одслужили помен, мало појали и довече је било свеноћно бдење и те вечери се све средило. И то није измишљено – то је немогуће измислити. После смрти мати се бринула о нама исто онако као и за живота.

Шећерну болест сам приметио тек 1996. године – постојали су већ неки симптоми, а 1999. године ми је било нарочито тешко и томе се додала још и подагра – нисам могао да спавам од бола, понекад нисам могао да станем на ноге. Сестра је имала маст која јој је остала као старичин благослов. Ја сам је с вером у помоћ матере Алипије употребио и након три дана сам стао на ноге. Ето каква се чудеса збивају. Али чудеса су за верујуће срце. Шта можемо слепом човеку испричати о дугиним бојама? Колико год му ми причали, он ће сумњати. Они који верују у Бога верују у чудеса и радују се зато што их примају срцем.

Немам никаквих сумњи у старичину светост – у то да је она слушкиња Божија, да је јагње Божије. Њену фотографију држим у келији међу иконама и не осећам никакав унутарњи несклад у својој савести. Просто када бацим поглед на њену фотографију свих седам година мог општења с њом протичу као на филмској траци, сетим се занимљивих духовних тренутака којима су биле испуњене. Пошто је овде на земљи Црква Христова ратујућа црква, за духовно поучавање верника свакако је потребна канонизација светих. Људи су данас духовно слаби и када би се чак и сам Христос појавио, рекли би да је то халуцинација. А ето животни пример неког човека ближи је људима. Неки читају житија светих и кажу: „Да, то је било у првим вековима, онда је лакше било”. Зато је сада свакако неопходан и пример светих из нашег времена, ради тога да би људи могли да схвате да је и у наше време спасење могуће, да је могуће стицање благодати Светога Духа. Када они не би постојали свет би пропао. Зато што је данас духовно теже живети у праведности, истини и чистоти. Али Бог је милостив и милост Његова је све већа и већа.

Материн подвиг је дуго времена био скривен. Господ је припремао њену душу за изузетно узвишено и дуго служење људима. И мати је сву себе дала за духовно добро, за добро Цркве. И наравно, њој није потребно никакво прослављање. То је потребно нама живима зато што нам је потребан пример за подражавање. А свети се налазе у таквој слави коју око не може видети, нити уху чути. Њен живот надахњује православне људе и данас. Али, наравно, за трезвен и здрав ум зато што пристрастан, нездрав, непријатељски ум који је усмерен ка злу, неће видети реалност.

Епископ Туљчински и Брацлавски Ијоилиј

„БИЋЕ НА АТОНУ!”

Блажена старица монахиња Алипија је увек била много поштована и вољена у нашој породици. Родитељи и сестра прибегавали су јој за савет и помоћ, тражили су њене свете молитве. Пошто сам се у то време налазио далеко од родног краја, студирао сам на Московској духовној академији, те сам ретко имао прилике да је посећујем, али старица је под дејством Духа Светога говорила неке пророчанске речи о мени мојим најближима. Тако је у разговору са сестрама, одговарајући на њихова питања, предсказала место мог служења после завршетка студија, поменула је и све околности повезане са одбраном дипломског рада и избором његове теме.

Када сам био примљен у братију свете Успенске Почајевске лавре, мати је отворено рекла мојој сестри, монахињи Марији: „Биће на Атону!”

Поводом проблема у вези са дозволом боравка у манастиру, дозволом коју је тада било врло тешко добити, мати Алипија је изрекла овакве необично тачне речи: „Добиће дозволу боравка кроз годину дана, али ће одмах отићи”.

Након годину дана сам добио дозволу боравка, намесник ми је ујутру после богослужења честитао добијање дозволе, а увече ми је поново честитао – дошао је позив за Свету Гору Атонску.

У среду Светле седмице 1987. године, уочи поласка на Свету Гору, посетио сам свету старицу. Уочи свете Пасхе добио сам последњи благослов од васељенског патријарха, благослов који отвара пут на Атон, и отпутовао у Москву. Путем сам одлучио да се један дан зауставим у Кијеву да бих се поклонио и узео благослов од печерских угодника и да бих посетио матер Алипију.

С Божијом помоћу сам дошао до њене келије. Старица је одмах отворила и, како ми се учинило, очекивала је мој долазак. У том тренутку је била сама. Послуживши ме, ћутке је слушала сву моју причу о припремама за полазак на Атон. Упркос свој једноставности и добротојности матере, примећивао се велики умор на лицу подвижнице – последица многих њених напора и подвига. Испраћајући ме, рекла је: „Благосиљам твој пут на Атон”.

Јеромонах Макарије Макијенко

*Духовник манастира Свјетог великомученика Пантелејмона
Свјетла Гора Ајџон, Грчка*

„ЗАШТИТА И ЗАСТУПНИШТВО ПРЕД БОГОМ”

Двадесет четири године мог служења у чину ђакон протекло је у Вазнесенском храму на Демијевки. Почело је оно 1971. године. У то време је старешина тамо био протојереј Алексеј Иљушченко – изузетан пастир, касније је примио монаштво и удостојио се архијерејског чина под именом Варлаам. Пре тога сам служио као ђакон у Покровском храму на Приорки. Са оцем Алексејем заједно сам завршио богословију и он ме је затим узео код себе у храм на Демијевки.

Први пут сам видео матер Алипију у Голосејеву. С том обитељи је такође много тога повезано у мом животу. Седмдесетих година наш православни верни народ није заборављао преп. Алексеја Шепељова и припремао се да прослави његов имендан – 30. март, празник Алексеја човека Божијег на Голосејевском гробљу. Сви смо се заједно молили и појали. Отац Алексеј Иљушченко је служио помене. Наравно, бојали смо се милиције која је могла да овакав скуп сматра некаквом антисовјетском агитацијом. Гробље је тада било окружено рушевинама опустеле Голосејевске пустиње. И као светионик у тами грејао нас је све преподобни Алексеј. Тамо сам и видео матер Алипију како се моли са свима. Заједно са оцем Алексејем Иљушченком посетио сам старицу у њеној келији. Ако се људи срећу, а међу њима нема духовне везе, такав се сусрет обично не наставља у виду дружења. Посећивање келије матере Алипије оставило је на мене неизбрисив утисак. Старица је била парохиянка храма на Демијевки, и зато сам, као клирик тог храма, имао могућност да посматрам поштовање којим је била окружена. Отац Алексеј је такође веома поштовао старицу. И сам је био човек духован, узор за све нас. Тако да је мати Алипија код нас у храму била јако поштована.

С благословом свештенства храма парохияни су се обраћали Христа ради јуродивој за савет и благослов. У њеном лику било је нечег веома духовног и строгог – човекова душа је трептала пред њом. Старица је могла строго да разобличи, али најзанимљивије је да је то разобличавање разумевао само онај човек кога се то разобличавање тицало. Као и сви други, и ја сам се уверио у њен дар виђења стања нечије душе – на мајчински начин се трудила да исцели немоћи, да улије у човека духовност на његову корист.

Моја породица се обраћала матери Алипији у најразличитијим животним ситуацијама. Ево на пример једне од њих. Нећака се упознала са младићем Михаилом. Он се спремао да се упише у богословију, али нису му то дозволили – вест о његовој намери дошла је чак до власти како би га спречили да се упише у богословију, Мишу су одмах позвали у војску.

Једном се, када је чувао складиште са оружјем, догодила велика непријатност. За време његове смене било је украдено оружје. Одмах су ухапсили Михаила, почела је истрага – оптужен је за крађу оружја. И моја нећака је била потпуно сметена – зар је Михаил то могао да учини? Али он је тврдио да није крив. Ана, његова будућа невеста, отишла је код матере Алипије. Није дошла ни до келије, а већ је чула старичин глас који гласно некеме доказује: „Андреј је украо оружје! Андреј!” Тако је мати Алипија одбранила Михаила од клевете и оправдала га у очима наше породице. Касније се њеним молитвама све разјаснило – оружје је украо начелник који се заиста звао Андреј. Оружје је било украдено много раније пре него што је Миша преузео да чува складиште. На дан крађе падала је јака киша. Андреј је дошао до складишта и испод пелерине изнео је оружје, а затим је сам пријавио крађу и наредио да се провери складиште управо када је Михаил био дежуран. Током истраге то се неочекивано разјаснило и Андреј је признао крађу. Тако је невин човек био ослобођен.

Мати Алипија је много говорила о бившем митрополиту Филарету. Сваке године у артосну суботу Светле седмице „митрополит” Филарет је служио у нашем храму Литургију и делио је народу артос [руски обичај]. Мати му је увек викала: „Расколник! Расколник!” Наравно да су клир храма и председник црквеног одбора били преплашени оваквим старичиним понашањем и трудили су се да некуда одведу матер како би забашурили целу ствар.

А једном су се у дворишту окупили људи – очекују митрополитов долазак. Прате га. Тада мати Алипија такође улази у двориште храма и пред свима каже: „Знаменит је, знаменит, а умреће као сељак”. И ето просудите је ли мати Алипија говорила истину? Заиста је рекла истину – сада је он већ сељак. Скинули су му све чинове. Али он то не разуме. Догађаји из 1992. године разоткрили су смисао старичиних поступака.

Мислим да мати Алипија није била старица, данас у вези с њеним именом не би било таквог узлета духа. Као што је речено у Светом Писму да ако је подухват и дело од људи, оно ће се срушити; а ако је од Бога срушити га је немогуће (Д. ап. 5, 29–34). Старци умиру, појављују се други и тако живот пролази у свом сталном току. И само такви старци као што је мати Алипија живе у народном сећању. И ако њу прославе у сабору светих то значи да ће у Царству небеском то бити наша заштита и заступништво пред Богом. Тим више за оне који су је непосредно познавали за живота. Она се моли за нас.

Архиђакон Симеон Хоменко

БРОЈАНИЦЕ ЗА МОНАХА

Много је тога у мом животу повезано с Вознесенским храмом на Демијевки: тамо сам ушао у Цркву и дуго времена био црквењак, тамо сам био рукоположен, тамо сам стекао свог духовног оца. Историја тог храма,

његови истакнути пастири, парохијски живот – све је то представљало неодвојиви део и моје властите судбине. Старешина је у то време био мој духовни отац протојереј Алексеј Иљушченко, касније архиепископ Варлаам, у чију част сам и узео име Варлаам приликом монашког пострига.

Парохијанка нашег храма је такође била мати Алипија – она је увек била одевена у црно, од ствари је имала столичницу на расклапање, штап и корпу. За новац који су јој давали обавезно је куповала хлеб који је одмах односила на сто за помене. Ми који смо служили у храму виђали смо да је то чинила по пет-шест пута дневно. Они који долазе у Демијевски храм знају да у Васиљевском параклису с леве стране постоји икона великомученице Варваре. У време када сам служио у том храму крај те иконе је стајао сто за помене, којем је често прилазила мати Алипија да би ставила свој прилог. Старичина пажња ме није мимоишла – она се лепо односила према мени, нудила ми је бомбоне. Ја сам онда био сасвим млад – било ми је око 16–17 година.

Једном је био овакав случај. Пре него што су за старешину храма поставили оца Алексеја Иљушченка, касније архиепископа Варлаама, за старешину храма је био постављен протојереј Николај Фадејев. Он је јако поштовао матер Алипију, сматрао ју је блаженом, слао јој је своју духовну децу по савет. Када је први пут ушао у храм као старешина, мати Алипија га је дочекала са хлебом. Баћушка је узео тај хлеб, с побожношћу га је целивао и хтео је већ да оде, када га је мати Алипија сустигла с речима: „Причекај” – узела је хлеб, разломиле на пола и рекла: „Ево, биће ти довољно”. Отац Николај је затим рекао: „Одмах сам знао да се овде нећу дуго задржати”. И заиста, он је у нашем храму проборавао свега три месеца, након чега су га преместили у Владимирску саборну цркву.

Једном ме је отац Николај замолио да пренесем поруку матери с молбом да се помоли за његовог духовног сина који је упао у велики грех. Сам се бојао да пође, па је послао мене. Ствар је била врло деликатна. Носим поруку у којој је изложена баћушкина молба да се помоли за духовног сина који тоне у гресима. Предао сам је, а онда сам трком кренуо даље, бојао сам се. Мати је узела поруку. Идем натраг код свештеника, а он већ чека и пита ме са узбуђењем: „Како је било?!” А ја му кажем: „Оче, више нећу ићи код матере Алипије с таквим порукама, још ће ме штапом ударити!” А отац Николај ме мало куцну по челу и поучава ме: „Е, што си неразуман! Ако једном удари – добро је, ако удари два пута – још боље!”

Сутрадан идем у храм и срећем матер Алипију. Ја у храм, а она из храма. Сударили смо се на капији. – Мати, прођите!

– Не, ти прођи!

– Мати, прођите.

– Ти прођи.

Размишљај, нећу да јој се противим, још ћу добити штапом. Пролазим. А она за мном штапом ме благо удари по ногама, а затим рече: „Једанпут је добро, а двапут још боље” – поновила је речи свештеника. Ето какву је педагогију имала.

Још један случај сам добро запамтио. После ране Литургије чистили смо храм. У то време многи манастири су били затворени и зато су парохџанке нашег храма биле монахиње које су се онда подвизавале у свету: мати Антонијана, мати Параскева... Међу њима је била и мати Алипија.

Чистим тако у храму и проналазим велике бројанице. Прилазим матери Алипији и питам је: „Мати, јесу ли ово ваше бројанице?” Она узме бројанице, погледа их и рече: „Нису твоје – не дирај их!” Узела је бројанице, почела је да их пребира и да се моли: „Господи, помилуј! Господи, помилуј!”

Ускоро је почела касна Литургија. Наш председник црквене општине, Сергеј Александрович, касније монах Николај, читао је Апостол. Наједном иде мати Алипија и носи свечано испред себе бројанице. И што је занимљиво, лице јој је необично бело, светло, насмешено. Као и обично, било је много људи на Литургији, али сви су се размакли, запањени оваквим необичним поступцима старичиним. Мати је прошла поред Сергеја Александровича и кренула право према царским дверима. Старешина отац Алексеј Иљушченко, који је у том тренутку стајао на горњем месту, погледао ме је са ужасом: „Види, мати иде право према царским дверима!” А старица дође до царских двери и стаде. Служи се Литургија, треба излазити са Јеванђељем! Нисмо знали шта да радимо. Ђакон је код нас онда био отац Виктор Карлов, сада протојереј – моли ме: „Иди и питај је шта хоће?” Изашао сам и са страхом питам: „М-мати, јесте ли нашли н-нечије бројанице?” А она је била толико узбуђена! Ускоро је отишла до Спаситељеве иконе. Прочитали смо Јеванђеље, већ смо кренули „Рецимо...”, почела је Херувика. Посматрамо матер.

А она штапом отвара ђаконске двери, завирује у олтар – смеши се, смеши, смеши, чита на оним бројаницама које сам јој дао: „Господи, помилуј, Господи, помилуј, Господи, помилуј” – и тако неколико пута. У том тренутку сам читао у олтару, мати ме зове: „Саша, дођи овамо” – а већ је почела Херувимска песма, отац Алексеј је стајао окренут лицем према жртвенику – „На, иди и дај бројанице оном црном високом монаху!” Сви смо познавали оца Алексеја, али он није био монах! Мати је отишла, ја сам ставио бројанице у џеп, све је мирно, Литургија се завршила. После Литургије седимо за ручком. Отац Алексеј је приметио: „Шта се то данас догодило с матером Алипијом? Мислио сам да ћу умрети!” И тада сам се сетих: „Ох, оче, она вам је дала бројанице!” – и испричао сам све како је било. Отац Алексеј је узео бројанице, прекрстио се, целивао их и рекао узгред: „Ох, код куће баш немам бројанице. Мада нисам монах, ипак ћу се молити. Спаси је, Господе!” То је било негде месец дана пре Вазнесења.

На Вазнесење је, као што је познато, црквена слава код нас и у Флоровском манастиру. Митрополит је узео оца Алексеја да служи у Флоровском манастиру, а ми смо остали без старешине, те служимо сами. Ја сам кренуо као ипођакон у манастир. Одслужили смо Литургију, ручали код игуманије, прославили празник. Треба рећи да је у то време отац Алексеј био управитељ послова код митрополита, докумената се накупило толико много да нисмо стигли све да их прегледамо и врло често нас је отац Алексеј молио да му недељом и празником помогнемо у пословима. Тако ме је и тога дана позвао и рекао ми: „Немој нигде ићи у шетњу, боље је да се позабавимо решавањем личних послова”. Тек што смо започели посао, зачу се звоно. Митрополит хитно позива оца Алексеја. Баћушка је узео документе и кренуо. Није се дуго задржао. Долази узбуђен и прича: – Ох, шта ћу сад?

– Шта, оче?

– Сутра ме пострижу за монаха...

Испоставило се да се код митрополита водио овакав разговор. „Оче Алексеју, какав је ваш однос према монаштву?” – питао је свештеника. „Ја сам одмах помислио да смо служили у манастиру и да је негде неко направио некакве сплетке и сада ћемо морати да полажемо рачун” – признао ми је касније баћушка.

– Владико, ја сам увек волео монаштво. Дођем тако у Лавру и док од владике Нестора и од оца Јефрема не пробам камилавку не идем на акатист у храм...

– А тако дакле, ако је у вама таква љубав према монаштву, сутра у пола три је постриг!

Тако се у своје време збило старичино предсказање, дато под тако необичним околностима. Оца Алексеја су постригли у монаштво под именом Варлаам. Ускоро је била одржана његова епископска хиротонија.

Сећам се такође још једног догађаја који открива необичну старичину прозорљивост.

Бојили смо кров на Демијевском храму и ја сам помагао да се кров очисти пре бојења. Рано ујутру смо се попели на кров да бисмо стигли да обавимо посао пре него што настане врућина, и видимо да иде мати Алипија – добро смо видели њену малу фигуру како се креће проспектом 40-годишњице октобра. Старица је била необично узбуђена. Ушла је у двориште и каже: „У-би-и-ли! Бандити! У-би-и-ли! У саборној цркви! Горе! Два прста су одсекли! Главу су чекићем тукли! Уб-и-и-и-ли!” То је било око 6 часова ујутру – ко је кога убио? Ништа нисмо разумели.

Око 10 сати долази отац Лаврентије Рахмањук, он је имао болесног и парализованог оца. Иде сав невесео, како се то каже у таквим приликама – „кисео”. Питам га: „Оче, шта вам је? Да вам није отац умро?” Он одговори: „Ма не. Оцу је добро. Али кажу да је Петар Акимович погинуо!” Како се испоставило, те ноћи се у Владимирској саборној цркви заиста догоди-

ло убиство о којем је говорила мати – све појединости тог злочина она је поменула апсолутно тачно. То се догодило у ноћи после празника светих апостола Петра и Павла – између 12. и 13. јула. Петар Акимович је био хоровођа Саборне цркве. Мати Алипија га је познавала из нашег храма када је водио хор код нас. Он је јако волео појање Лавре и зато се трудио да не пропусти прилику да изведе ову или ону песму по необично мелодијском појању Кијево-Печерске лавре. Једном је на свеноћном бдењу дошло време полијелеја и хор је запевао „Хвалите име Господње” по појању Лавре. А оно је, као што је познато, тако јако и моћно – храм се испунио звуцима снажног „Алилуја”. Сви свештеници храма изашли су на средину – отац Алексеј Иљушченко, отац Василије Черкашин, отац Лаврентије Рахмањук, отац Виктор Карлов, врши се кађење, хор пева гласно, а мати још гласније говори: „До суботе да те овде више нема! Одлази – коме сам рекла!”

Треба рећи да је мати увек журила да се помаже јелејем код будућег владике Варлаама – према њему се старица односила с нарочитом топлином, и он је такође њу поштовао, али понекад се из добрих намера шалио у разговору с њом. Тако је било и овога пута; када му је старица пришла да се помаже јелејем, он се нашалио: „Мати, што сте се данас тако наоштрили?” Она одговори само вишекратним „Господи, помилуј”.

И шта се догодило? Следеће суботе Петра Акимовича више није било на Демијевки. Средином недеље њега је позвао митрополит и преместио га је у Владимирску саборну цркву. Те суботе, када му је мати предсказала премештај, он је певао последњи пут у нашем храму неуобичајено „Хвалите име Господње”.

Иіуман Варлаам Герієл

Бакон Благовештенскої храма у Борішничі, Кијев

„ПРИЈАВЉЕНА ЈЕ НА ДЕМИЈЕВКИ”

Од 1970. године сам служио у Владимирској саборној цркви. У то време је име монахиње Алипије било већ широко познато у православном народу. Такође сам долазио у њену малу келију у Голосејеву тражећи решење својих духовних и животних питања, тражећи утеху и савет. Али, као што је познато, у старичиној келији се окупљало мноштво људи, а време је било тешко – и свештенике и вернике надзирали су полицијски доушници. Мати Алипија је била на црном списку у полицији. Зато сам, наравно, понекад одбијао обавезан старичиним позив да ручам заједно с народом. Поразговарам с њом о својим пословима и затим одем. Једном сам поразговарао с њом и мати ме позива: „Сврати, заједно ћемо да ручамо”. Видим, код ње је много људи, око тридесетак људи. Мислим: „Видеће ме, рећи ће – долазим ту да са женама седим...” Било је лето, у дворишту је стајао сто – лепо је било. „Мати, ја ћу највероватније поћи кући” – одговорио сам. Она ништа не рече, крену доле. Након извесног времена се враћа и каже ми: „Па и ти си човек!” Не пребацује ми, већ ми каже, ето и

ти си такође човек – не замишљај да си изнад оних људи који су се скупили код ње. Али ипак ми је прекрстила пут и љубазно благословила: „Но, иди с Богом”. Поуку сам до дубине душе схватио.

Много пута сам имао прилике да видим матер у тролејбусу када сам ишао у Саборну цркву. Гледам, она седи напред, сва је некако „коцкастог” изгледа, нечим је „испуњена”. На њој су вериге, кључеви, као што сада већ знамо. Седи смирено, поред Демијевског храма излази. А ја идем у Саборну цркву.

Често ми је постављала једно те исто питање.

– А ти на Демијевки служиш?

– Не, ја сам дошао код вас из Саборне цркве.

– А, из Саборне...

Пролази време, она поново пита: – А ти на Демијевки служиш?

– Не, мати, у Саборној цркви служим.

– А... Па, добро.

Мислим: „Једна мати, већ заборавља”.

И ето по њеним речима од 12. маја 1989. године већ 15 година служим у Вазнесенском храму на Демијевки.

Шта значи за наш храм мати Алипија? То је велика милост Божија што је она посећивала наш храм и била његова парохијанка. Тај храм се несумњиво њеним светим молитвама одржао у тешка совјетска времена и био је сачуван од рушења. Мати Алипија је волела наш храм и њене речи да је она „пријављена на Демијевки” веома радују и дају неизрециву духовну утеху. Тако је говорио и преп. Амфилохије Почајевски: „Мене ће пријавити у Почајеву заувек”. И пријављен је. Са преп. Јовом Почајевским прослављен је заувек.

Многи парохијани нашег храма обраћају се молитвеној помоћи матери Алипији у својим тешкоћама и добијају од Бога њеним посредовањем велике милости и исцељења.

Пројојереј Методије Финкевич

Сћарешина Вазнесенскої храма на Демијевки, Кијев

„ГОВОРИ СА МНОМ КАО ДА САМ ЖИВА...”

Да не изјављује усја моја дела људска – тако је рекао Господ преко пророка Давида. Али у датом случају ту се очигледно не ради о делима људским, већ о делима Божијим, јер ћемо помињати живот и подвиге блажене матери Алипије. У њој су, као у неком светионику, засијала дела Божија. Ко верује у мене, дела која ја творим и он ће творити, и већа ће од ових творити (Јн. 14, 12). Тако ме је, по милости Својој, Господ довео матери Алипији – великој подвижници нашег доба, која је заиста из своје велике љубави према Богу учинила велика дела прозорљивости и чудотворства пред свима нама – живим сведоцима њеног богоугодног живота.

Када човек најчешће прибегава помоћи Бога и Његових светих? У часу сумњи и туге. Тако сам се и ја, захваљујући читавом низу различитих околности, обратио молитвеној помоћи матере Алипије 1974. године. Тада сам био црквењак у Вазнесенском Демијевском храму. Године су за хришћане биле тешке, али је Господ сабрао у том храму истакнуте пастире и благочастиве парохијане, била је то својеврсна школа вере и благочешћа, која је остала у сећању као узор за цео живот.

Једном сам поделио своју тугу с једном чланицом нашег хора. Била је жена високог духовног живота. И она ме је упознала са матером Алипијом. Старица је живела у трошној кућици на Демијевки. Подробности нашег првог сусрета више се не сећам, због тога што је прошло много година, али сећам се мог чуђења што је блажена говорила на страном језику. Упитао сам је у својој једноставности – који језик је учила? Мати ништа није одговорила, већ је одмах прешла на руски језик да би ми био разумљив њен разговор и молитва Богу. Мати ме је назвала сродником, и још свештеничког рода. Какав сам јој ја био сродник? И свештеник у то време још нисам био. Старица није настојала на томе.

Утисак неке чудесне сродности, породичне топле атмосфере, чинио је наше сусрете незаборавним и ускоро сам схватио да идем код старице као код рођене мајке. То је тешко објаснити, али то је истина. Своје подвиге старица је брижљиво скривала, али било је просто немогуће све скривати. Молитва, пост, вериге, ноћно бдење, љубав, искрена брига о ближњем – то се није морало дуго истраживати, строгост њеног живота била је очигледна.

Случај с мојим пријатељем био је за мене нарочито чудесан. Имао сам пријатеља Московљанина – био је то лекар, научник. Пришао је Богу када је имао око 40 година, а пре тога је био некрштен. Радио је у једном научном институту. Ја сам га крстио и венчао. Али непријатељ се увек труди да разбије породицу. Једном је пријатељ дошао код мене, и не рекавши ми ништа о суштини свог проблема, почео је да ме моли да га одведем некаквом старцу.

– Оче Анатолије, да ли знаш старца од кога бих могао да затражим савет?

– Па ето, можеш да одеш код матере Алипије.

– А ко је она?

– Отићи ћемо код ње и видећеш!

Проблем се тицао његове одлуке да оде у планину, да почне да се бави пчелама, да напусти породицу, да живи строгим животом и моли се у самоћи и слично.

Дошли смо код блажене. Она се одмах обратила мом пријатељу: „Мед ћеш купити на пијаци, а жену не остављај, пропаћеш!“ Тако га је старица одвратила од те извештачене „неофитске“ одлуке, засноване на охолости и

гордости. Последице овакве одлуке могле су да буду озбиљне и трагичне. Прозорљивост и духовно расуђивање материно били су толико очигледни да смо и ја и мој пријатељ били до дубине душе запањени тим догађајем. Породица мог пријатеља све до данас поштује старицу, посећује њен гроб, срећемо се сви заједно, служимо помен и молимо се блаженој.

Говорећи о матери, она се сигурно може назвати миротворцем. Волела је мир, љубав, међусобно разумевање, схватала је да лукави не воли мир и омета га зато што се искрено молила за мир и спокој. Једном сам имао једну непријатност. Дошао сам код ње сав растројен и с теретом на души. А она ме је утешила, предухитривши моју причу о проблему: „Ја сам с тобом био – и пожар сам гасио“.

Упознавши се са старицом 1974. године, често сам долазио код ње – тражио сам савет и благослов, препуштао јој решавање многих својих животних проблема и духовних питања. Године 1977. био сам рукоположен у свештенички чин. Године 1982. родило нам се прво дете – кћерка. За нас је то било чудо зато што ја и жена десет година нисмо имали деце, али мати је предсказала да ћемо имати деце. Дајући ми слаткише, говорила је: „А ово је за децу“. Сада молитвама матере Алипије имам четворо деце. Шта нас окружује у животу? Невоље, увек невоље. И некако мало пре свог упокојења мати ме је позвала и рекла ми је: „Долази код мене на гроб и говори са мном као да сам жива. Помагала сам ти за живота – и тада ћу ти помоћи“. Ове речи свето чувам у својој души, долазим на њен гроб не само ја сам, него и с духовном децом. И многи су у нашем храму добили од блажене велику помоћ.

Када се мати упокојила предали су ми од ње 5.000 рубаља с речима: „Мати је рекла да вам се овај новац преда“. У то време та свота је била јако велика. Тада сам се баш бавио градњом храма у Бобрику. И тако је старица, знајући да управо ја градим храм, расподелила свој новац сама – дала их је у славу Божију. Цела свота је отишла на градњу храма за упокојење њене душе.

Читајући о животу блажене старице, морамо не само да се дивимо њеним чудотворстима и заустављамо се на томе очекујући наредно чудо, већ да се трудимо нешто да научимо, да узмемо нешто себи за пример. Треба се потрудити да би се добио вечни живот у Богу. И у тим напорима имамо велику помоћницу – матер Алипију.

Протојереј Анаџолије Городински

Старешина Покровској храма

Требухов, Кијевска област

ГРАДИТЕЉИЦА ХРАМА

Милошћу Божијом матер Алипију познајем од 1984. године. Први пут су ми причали о њој моји пријатељи: Виктор Михајлович Чернишев, професор Кијевске академије, и свештеник Алексеј Артјух. Они су ми

много о њој причали, али сам се ја, као човек који је тек почео да улази у Цркву, односио према тим причама с неповерењем. Мени је још био неразумљив подвиг јуродиве која је живела у шуми скоро сама, далеко од града, у тешким животним условима и подсећала на древне пустињаке, исушене постом и молитвом, којима је у пустињи притицао народ.

Тада је још увек било совјетско време, а ја сам правио прве кораке у храму, ишао сам у Владимирску саборну цркву, постепено се око храма образовала скупина омладине која је расправљала о многим проблемима вере и која је учила основе Православља. Многи од нас су били студенти виших школа и факултета, већина њихових родитеља су били неверници који су заузимали високе положаје, а веровати у то време било је тешко – често смо ишли у сеоске храмове, скривајући се од очију власти. Имали смо много питања, али нам није увек полазило за руком да добијемо одговоре на њих – често због тога што нисмо имали од кога да га добијемо. И зато је омладина ишла код матере.

Мој први сусрет са старицом догодио се сасвим случајно. Једном је моја кума Ирина настојала на томе да одемо код матере Алипије. Старица је живела у Голосејеву, а ја сам радио на Стаљинки. Већ се смрачило, била је јесен, страшно време, а Ирина је имала велике проблеме – њен отац је радио као заменик министра у Влади тада још увек Украјинске ССР, а девојка је била црквен човек, завршавала је факултет, није знала како даље да живи и хтела је да се посаветује с матером како правилно да усмери свој живот и зато ме је замолила да је отпратим кроз шуму у Голосејево. Кад смо дошли, одмах ме је запањила мала келија у којој је старица живела, седели смо испод прозора, она нам је изломила свежи хлеб и мало смо се zaloжили. Мати нам је рекла: „Ви једите, а ја идем да се молим”. Њена молитва је за мене била необична, после читања молитава по типичу она се молила много на страном језику, својим речима, под утицајем Духа Светога. Све што сам разумео било је то да је она молила благослов за мене. После молитве мати је поразговарала и са Ирином. Њу је просио један богослов и она није знала шта да ради – да ли да то прихвати или не. Али материн одговор био је неочекиван: „По тебе ће доћи иза мора и одвешће те”. Тако се и догодило. Удала се и сада живи у Америци, подиже Православље и тамо.

У то време обузимале су ме сумње – шта да радим, шта да постанем, био сам већ ожењен, имао сам двоје деце и нисам ни помишљао на свештенство и богословију. После те незаборавне посете матери моја кума ми је рекла: „Видиш, ти ипак мораш да постанеш свештеник зато што се старица молила за тебе”. Ја сам се нећкао, говорећи да ништа не знам о томе, али Ирина ми је рекла: „Ја ћу те научити”. Поклонила ми је часослов који је био врло редак у то време и свугде сам ишао с њим. С њим сам и дошао код матере следећег пута. Дочекала ме је тако да ме је задивила што зна за мој часослов: „Узми своју књигу и моли се” – ставила ме је

напред и ја сам почео да читам, најпре не сасвим сигурно, али затим све разговетније, осећао сам како се мати моли заједно са мном, осећао сам снагу молитве. Ето тако сам, слово по слово, прочитао своје прво шестопсалмије. Мати ме је благословила да идем на певницу и ја сам почео да певам на певници у Владимирској саборној цркви. Када сам, најзад, свесно дошао до помисли да постанем свештеник и упитао старицу како да студирам – ванредно или да путујем у Москву, Петроград или Одесу, у градове у којима су у то време биле богословије, мати је изнела мишљење којег се сећам до данас: „Учили су да певају врабац и славуј – врабац ванредно, а славуј редовно”. Отишао сам својој жени и испричао јој све, она се сложила са благословом: „Е па добро, ми ћемо с децом тамо провести неко време”. Радио сам три посла да бих могао да нешто уштедим за децу, жена се такође запослила и тако смо целе зиме много радили. Али постављало се нимало једноставно питање – у који град да идемо. Мати је рекла: „Иди у Одесу и породица ће бити крај тебе”. Тако се и догодило. Након годину дана догодио се Чернобиљ, породица се преселила у Одесу, моја жена се запослила у богословији да ради у трпезарији и деца су била поред мене – у Одеси су кренула у школу. Милошћу Божијом и молитвама матере Алипије врло брзо сам завршио богословију – на трећој години су ме рукоположили за свештеника; школујући се ја сам служио и на тај начин породица је била обезбеђена.

Тако је почео мој свештенички пут – 1987. године сам постао свештеник, богословију сам завршио 1988. године и неко време служио у Золотоноши, затим неколико година у Кијеву, и ево 2000. године су ме благословили да градим храм св. Теодосија Черниговског у Свјатошину крај споменика Чернобиљским пострадалима. Дошао сам на „голо” место, на ледину, заједницу су чинили Чернобиљци и рођаци погинулих; тако смо почели и да градимо храм, негде се задужујући, негде молећи помоћ. Молио сам се. Веома велику помоћ у изградњи храма мати Алипија нам је пружила 2001. године. Зидове храма су подигли на 4–5 метара и јако су нам биле потребне скеле које је тада било немогуће набавити. Било је лето и градило се много храмова: на главној железничкој станици градила се Успенска саборна црква – ниједна организација није могла да нам да скеле и тако је код нас градња заустављена. Сав очајан сам обилазио многе разне инстанце – нудили су ми скеле, али је закуп коштао скоро хиљаду долара месечно. Случајно ми је доспела у руке књига о матери Алипији. Треба рећи да сам се у молитви увек сећао старице, поштовао је, записао сам њено име у књижицу за помене, али прочитавши књигу о њој помислио сам: „Па види – људи који је нису видели добијају од ње помоћ, па зашто се ја не бих њој обратио. Па ја сам њеним молитвама постао свештеник, с њеним благословом сам пошао у богословију и ниједном јој се нисам обратио – и у очајању сам почео да призивам свету – Мати, ти ме чујеш,

и ја се за тебе молим, мени је реално потребна твоја помоћ – немам коме да се обратим, сви ме одбијају, само си ми ти остала и теби се обраћам!” И одмах су ми телефонирали људи и рекли: „Чули смо да вам требају скеле – дођите и узмите их – одмах ту у нашем рејону, готово у суседној улици, на запуштеном градилишту, већ две године рђају скеле. Ником нису потребне”. С радошћу смо узели те скеле и градња зидова се срећно завршила.

Дошла је зима. Требало је прекрити кров, али већ сам имао искуство – ако постоји проблем, ја одмах идем на гробље код матере Алипије, или се молим у келији, служим помен, пошто се сматрам њеним духовним чедом. Сигуран сам да храм Теодосија Черниговског стоји захваљујући њеним молитвама, она не оставља мене и другу своју духовну децу, многи од ње добијају реалну помоћ, цела наша парохија иде на Шумско гробље сваког 30. у месецу.

И тако је после молитве на на гробу блажене матере Алипије наш храм одмах добио велику материјалну помоћ од митрополита Владимира – доделили су нам 10.000 долара. Мати Алипија није хтела да храм Св. Теодосија Черниговског остане преко зиме без крова!

Пројшореј Александар Белокур

Сћарешина храма Св. Теодосија Черниговског

Свјатшину Кијев

„Тренуци светости су могући на земљи”

Сва збивања која се догађају у животу могу се у почетку упоредити са извором: као што се у море уливају реке које за свој почетак имају потоке. Сви се потоци сливају и добија се река. Тако је од почетка исходиште, својеврсни извор моје животне реке постао благослов матере Алипије да ја, рођени Кијевљанин, дођем и живим и служим у Москви.

Када се догодила трагедија у Чернобиљу, коју је мати дуго пре тога предсказивала, отишао сам код ње. Тај дан сам добро запамтио. Код ње су били људи, и она ми је пришла.

– А ти пођи у Москву.

– Мати, па свима говорите – све је добро, све је нормално, а мене шаљете у Москву?

– Иди, ти имаш куда да одеш.

– Мати, али ја тамо никог не познајем

– Зато тебе тамо познају.

И тако се догодило да је мој блиски пријатељ из Белорусије, свештенички син, допутовао у Кијев. Даље је његов пут ишао у Москву и он ми је предложио: „Хајдемо у Москву да се помолимо”. Пристао сам. У повратку смо свратили у Тулу, код његовог духовног оца, сада покојног владике Максима. Када смо дошли, он ме угледа и упита мог пријатеља.

– Клавдије, а ко је он?

– То је мој пријатељ из Кијева.

– А ја ћу твог пријатеља да рукоположим за ђакона.

Дошао сам у Кијев и одмах идем код матере.

– Мати, владика ме зове да идем у Тулу.

– Иди, иди у Тулу!

Тако сам пошао са старичиним благословом. Прошла је година дана, али ме за ђакона још нису рукоположили. Спремајући се једном да кренем у Кијев, испричао сам владики Максиму о матери Алипији.

– Владико, ви знате да у Кијеву живи једна мати – слушкиња Божија, прозорљива старица!

– Је ли? Онда јој предај од мене 100 рубаља. Нека се помоли за мене.

– Добро, владико.

Узео сам тих 100 рубаља и долазим код матере. Улазим у келију, седам. Када се пружила прилика, дајем јој новац.

– Мати, то вам је владика послао.

Она узе новац, мало је стајала, а затим као да их је бацила.

– Сергеј, узми овај новац!

– Мати, па непријатно ми је, владика је послао...

– Не, не, узми тај новац.

Нисам имао куд, подижем новац, стављам га у џеп. Мислим у страху: „У шта сам се увалио! Како ћу тај новац владики опет да враћам?” Опраштам се од матере.

– Када ће те он рукополагати?

– Не знам.

– Ти му реци: „Не обмањуј ме, рукополажи ме!”

– Добро, добро, рећи ћу.

Опростио сам се с њом и већ излазим, када иза леђа чујем старичин глас:

– Узми овај новац за своју децу.

Мислим: „Баш занимљиво! Говорила је на један начин, а сада на други”.

Дошао сам у Тулу, свраћам код владике у кабинет.

– Па... како је било тамо? – с извесном иронијом ме пита владика.

– Ето, отишао сам... – снебивам се ја.

– Јеси ли био код матере?

– Да, био сам.

– И шта, није узела мој новац?

– Владико, а откуд знате?

– Не брини, свети људи мој новац никада не узимају!

Ставио сам новац на канабе пред њим.

– Узми овај новац за децу.

– Владико, непријатно ми је да вам пренесем, али се догодило то да вам је мати најпре рекла да узмете натраг свој новац. Није узела и то је све. Али када сам већ одлазио она је рекла: „Узми тај новац за децу”.

– Да, то је велика слушкиња Божија! А шта је још мати говорила?
 – Рекла је да не бринем, да ће ме владика рукоположити – преиначио сам материне речи.

Владика ништа није рекао. И након две недеље рукоположио ме је за ђакона.

Очигледно је да је владика имао некакав сопствени начин одређивања светости. Сам владика Максим је био, као што тврдим и као што могу да посведоче сви који су га познавали, човек великог духовног живота. Он је дубоко доживљавао речи апостола Павла: *Ейиској ѿреба да је без мане... ѿрезвен, мудар, ѿошѿен, ѿосѿољубив, кадар да ѿоучава; не ѿија-ница, не убица, не лихвар, не ѿ крошак, мирољубив, несреброљубив* (1 Тим. 3, 2–3). Он се врло озбиљно односио према постављењу, сам је разговарао са онима које поставља, с њиховим женама, пазио је на то да се служење дозвољава само људима достојним свештенослужења.

Одмах после рукоположења почело је 40 дана мог свакодневног служења, а кроз недељу дана мати је умрла. Жена је са сином отишла у Кијев на опело, целивала је старичину руку и сведочила да је рука била потпуно жива и топла. Ја нисам могао да то учиним јер сам морао да служим.

Да ћу бити свештеник мати је више пута предсказивала. Говорила је: „Ипак ћеш бити свештеник!” Сва њена предсказања се остварују до танчина.

Када сам решавао питање – да ли да се женим или не, није ме бринула сама женидба, већ то да својим животом не бих себи блиску особу довео у неприлику, да она због тога не би патила. А питање је већ морало да се решава.

Једном сам дошао код матере – код ње није било никога. Био је сунчан дан, плаво небо, она је нешто радила у башти.

– Што си тако тужан?

– Мати, питање је важно – не знам шта да радим – да ли да се женим или не?

Она ме пажљиво погледа. Затим подиже руке к небу и гласно упита, гледајући негде у висину: „Да ли да се жени или не!” Прошло је око три минута. За мене је то била вечност! Мати је држала руке не спуштајући их. Тим више што је моје питање већ било повезано с конкретним човеком. С напетом сам чекао старичин одговор.

– Тамо кажу – да се жениш! А ја не знам – спустивши руке рече мати.

Такво је имала смирење зато што је изнад своје воље и знања стављала вољу Божију, за себе је сматрала да не значи ништа.

Такође бих хтео да поменем други чудесан случај повезан с матером. Испоставило се да је на дан када ми се родио син моја мама умрла у болници. Једног истог дана. Био сам потпуно растројен. Идем путем, телефонирам у породилиште. Кажу ми: „Син!” У тако пометеном стању

нисам отишао у породилиште, већ сам одлучио да одем код матере. Било је већ око 8–9 сати, старица је у то време келију већ затварала, али ја сам одлучио: „Отићи ћу, барем ћу мало да стојим испред келије, она ми је толико близак човек, ближег од ње немам”. Прилазим. Чудно. Врата отворена широм, мати храни кокоши. Ја је гледам.

– Сергеј! Уђи! Сад ћемо да једемо!

Ја се чудим и улазим.

– Узми рибу и сеци.

Њене речи су ме охрабриле, таква благодатна радост је излазила из матере! Рекло би се, шта може бити заједничко између старог и младог човека. Али из старице је реално исходио Свети Дух, Његов доживљај је био необичан!

– Што си тужан?

– Мама је умрла, прекосутра ћемо је сахранити...

– Каква мама умрла, никаква твоја мама није умрла, она је жива.

– Како то? Умрла је данас. Како није умрла? Наравно, жива је, али за живот вечни! А овако је умрла!

– Ма није умрла твоја мама – то је Марија умрла, а твоја мама је жива.

А мама се звала Марија. Ја сад збуњен мислим: „Шта она то прича? То су неке алегоријске ствари које не могу да схватим!”

– Мати, а мени се још и син родио.

– А твог сина су демони хтели да угуше, али ја сам се молила и Бог га је спасао.

Нисам разумео о чему она говори. Како су то демони хтели да га угуше? Можда су хтели духовно да га угуше. Нисам знао како се одвијало рођење сина. Жена ми преко телефона ништа није рекла.

Све се открило сутрадан. Дошла ми је тетка, мајчина сестра.

– Сада ћу ти испричати тајну. Тебе су оставили у породилишту и Марија није твоја права мајка већ она која те је васпитала. А мајку која те је родила не знамо.

Околности повезане с рођењем сина откриле су се трећег дана. Због слабости порођаја глава детета се налазила дуго времена у карлици и била је обавијена пупчаном врпцом, услед чега је почела асфиксија плода која се карактерише поремећајем срчаног рада у плоду, због недостатка кисеоника. То је основни узрок рађања мртве деце и ране дечије смртности. Живот детета и мајке био је доведен у питање. Ако се спасава мајка онда треба умртвити дете и у деловима га уклонити, а ако се спасава дете, треба правити царски рез за који је у нашој ситуацији већ било касно. Позвали су професора који је дошао тек кроз сат времена. За то време молитвама матере Алипије успело им је да направе царски рез и спасу дете. Лекари су упозорили да ће дете бити умно заостало, да може имати грчеве, епилепсију због тога што је порођај био тако тежак.

С материним благословом син је одрастао, успешно завршио школу и уписао се на Правни факултет Московског државног универзитета, а истовремено и на богословију ванредно. Ето такво је чудо мати Алипија учинила у мом животу.

Трећега дана смо опојали маму у храму на Демијевки. Увече су довели мртвачки сандук. Треба рећи да сам на Демијевки био црквењак, повезујући тај посао такође с послом у Хитној помоћи. Старешина ме је добро познавао и дозволио ми је да оставим сандук преко ноћи. Ујутру је на Литургију дошла мати. Пришла је мами, доневши мноштво свећа, опколила је цео сандук свећама, око њега је ходала и говорила: „Е па, Марија? Ниси хтела да умреш? Хтела си још да поживиш? Зар не? Ништа, молићемо се. Ти си била лепа као цветић” – а мама је у младости заиста била лепа. – „А тебе су сломили и одбацили, ништа, молићемо се, Господ је милостив...” Мати је разговарала с мамом као са живом и за мене је била огромна утеха што је старица присуствовала на опелу.

Такође се догодио још један случај. Ишао сам код матере и успут сам срео два позната момка.

- Идем код матере, хајдете са мном.
- Хајдемо.

Ускоро смо срили још једног познаника. Он је био тобоже верник, али се према светости и према свему светом односио надмено, с неким цинизмом, практично није веровао у све то.

- Пошли смо код матере.
- Код какве матере? Код оне старице која тамо живи? – рече он до-некле подсмешљиво.
- Да. Хајдемо!

Не знам с којим циљем, али он је пристао. Дошли смо. Четири младића – сви имају по 17–18 година. Она нас је сместила и одмах је свима почела да говори. Мени – „Ти ћеш бити свештеник”, Кољи – „И ти ћеш бити свештеник”. Отац Николај Даменко сада служи у Ливадији, одмах поред дворца, тамо служи већ много година. Тада он није ни мислио да постане свештеник – студирао је факултет, по професији је уметник. Мати се онда окренула другом нашем познанику и обратила се њему: „А теби ће затвор бити, затвор”. Тако му се и догодило у животу. Иако није доспео у затвор, сав његов живот је испао као затвор. А овом младићу који није хтео с нама да иде, мати се обрати, дуго га и пажљиво погледа и рече: „Страшан грех! Страшан грех – удавати се! У пакао ће отићи душа ако се не покаје!” Ја сам понешто чуо о том човеку, али нисам придавао важност гласинама, а мати тако нешто прича! Други момци не разумеју о чему она говори. Кренули смо из келије, наједном нас тај момак заустави: „Тренутак!” Врати се у келију где је неколико минута говорио с матером. Целим путем је ишао ћутљив, а кроз месец дана је умро од цирозе јетре.

Мати га је разобличила у содомском греху и насамо му је предсказала скори крај, да ли се покајао само Бог зна.

Такође је био још један случај који се догодио једном мом познанику. Он је ишао код матере аутобусом. Ушле су девојке у кратким сукњама и хтео-не хтео морао је да гледа ноге тих девојака и није могао да скрене поглед. Изашао је из аутобуса и ускоро је заборавио тај случај, као и то да је имао такво искушење.

Код матере се окупило много људи. Наједном се она окреће према зиду и као да поставља питања: „На које ноге је гледао? Па шта онда? Шта се вас тиче?” Почела је да говори с демонима који су јој очигледно говорили: „Види, он је ноге гледао! Код тебе је дошао, а успут је женске ноге гледао!” И она је почела да побеђује демоне питањем: „А шта се вас тиче? Но, погледао је и то је све – више неће гледати! Покајаће се! А шта се вас тиче? Шта се вас тиче?” Момак се скаменио од запрепашћења. Путем ми је испричао подробности тог догађаја. Био сам запањен старичином снагом, оном независношћу с којом се она расправљала с демонима. Њен тон је био оштар и моћан. На мене је овај разговор оставио велики утисак.

Резимирајући све што је речено, хоћу да истакнем, пре свега, за себе самога, да је све што се у мом животу догађало било повезано с духовним старањем матере Алипије. То је било старање реално, старање суштинско, а не на речима. Она је пажљиво пратила када ће ме рукополагати и ја схватам да се то догодило с молитвама и благословом матере. Она је узела непосредно учешће у мом животу – то је била и моја женидба, и спасење мог детета за време порођаја. И чак је и умрла онда када су ме рукоположили за ђакона. Четрдесет дана сам се молио за старичино упокојење – сваки дан, за време 40 Литургија. Мати је све тако наместила да ме рукоположе управо у недељу када се она преставила Господу. У томе је такође био њен благослов.

Мати је била дубоко смирен и кротак човек. То није била нека извештачена старица код које су долазили људи, а она им је нешто „пророковала”. Не. О себи је говорила онако како се сама осећала пред Богом. Ми смо знали да је она свет човек пред Богом, али она је знала и своје стање пред Богом. Што је човек ближи Богу, то је чистији и зато види такве микроскопске ствари у себи које ми не можемо ни да замислимо. „Заповести Божије су сличне великом мору, као што и свети пророк Давид говори: *Зайовеси Твоја широка је веома* (Пс. 118, 96). Пред овом ширином и нехотице су се смиравали и велики и свети, називајући себе земљом и пепелом и сматрајући себе горим од сваке твари” (преп. Амвросије Оптински). У житију преп. Илариона Великог читамо да када је овај умирао, братија су му говорила: „Оче, ти си свет, ти ћеш ући у Царство небеско”. А он им је узвратио: „Једно је суд људски, а друго Суд Божији”. И када је пролазио кроз митарства демони су викали: „Иларионе, ти си избегао наше мре-

же!” А он је одговорио: „Не још, не знам то”. И тек када је потпуно завршио пролазак кроз митарства, демони су поново рекли: „Ти си избегао наше мреже”. И тада је свети одговорио: „Да, милошћу Божијом”. Ето тако се и мати непрестано налазила у таквом стању смиреног духа.

Говорећи о њој и о поштовању које је уживала у народу, хтео бих да наведем речи једног свештеника који се изразио на следећи начин: „Ми не смемо да се односимо према светима као према идолима. Свети су живи људи, тачније, свети људи који су се овенчали пред Богом даром благодати. Свете нам је Господ дао ради тога да бисмо ми, видећи њихов живот, њима подражавали и обраћали им се за помоћ приликом вршења нашег животног подвига. То не значи да ћемо, ако им ставимо свећу, добити од светих награду, а ми ћемо и даље живети другим животом. Тако нешто просто не може бити”. У Кијеву је живела мати Алипија и својим животом нас је водила путем према Богу. Мати је била видљиви лик благодати Господње у живом човеку, који нам је доказивао да су искра и тренутак светости реални на земљи. То нису некакве бајке које је у давним вековима неко причао. Господ нам показује: „Ево човека који је живео међу вама и он је свет. И ви ћете бити свети ако будете живели његовим животом”. И онај који иде Богу, ко Га тражи, добиће помоћ светог у том трагању. Свети није чаробни штапић који извршава наручбину: „Треба да урадиш то и то”. Мати Алипија је била подвижница. Смелост коју она има пред Господом стечена је огромним напорима. Био сам сведок потресне чињенице старичиног ношења верига на себи. Али споља је то изгледало као да носи кључеве. Мало кључева и то је све. Соба је имала две браве, а кључева је било на стотине... Помислим: „Зашто то мати носи на себи?” Одговарајући на моју радозналост, она одједном извади кључеве.

– Мати! Па то је тако велика тежина!

– То су кључеви – треба да отварам келију.

Ја јој говорим једно, а она мени друго. „Треба да отварам келију”.

Једном сам пратио матер у храм. Купила је много хлеба по свом обичају. Треба рећи да је носила веома велике прилоге за храм. И новац, то тврдим, није узимала од свих. Ако га је и узимала, молила се усрдно за те људе – палила им је свеће, носила за њих милостињу. А преда мном је једном човеку дала врло много новца – чак сам се изненадио. Мати ме је погледала и одговорила на моју изненађеност: „Он је сиромашан!” Био сам запањен. Мати је извадила новац, не бројећи га. Испоставило се да је тај човек био заиста врло сиромашан – имао је троје деце и с муком је излазио на крај.

Једном старцу је дошао неки искушеник и каже му: „Оче, напада ме блудни демон”. Овај му одговори: „Ништа, помолићу се за тебе. Иди, бори се, и Господ ће ти помоћи”. Али искушеник након недељу дана поново дође: „Оче, поново ме напада”. Старац одговори: „Добро, помолићу се за

тебе”. Али након недељу дана искушеник је опет био код старца. Тада овај одговори искушенику: „За тебе сам се молио два пута и Господ ти је слао анђела чувара, али ти сам ниси хтео да се бориш с демоном и наслађивао си се блудним мислима и нико ти не може помоћи. Ја могу да ти дам само штап у руке, али ти мораш сам да идеш”. Штап ће ти свети дати да се подигнеш, да спознаш своју огреховљеност, своју недостојност, али ти сам мораш да идеш. И свети чине чудеса не ради чудеса, свети чине чудеса ради тога да би човека призвали духовном животу. Без подвига је немогуће ући у Царство небеско. Долазећи на свети гроб блажене Алипије, морамо усрдно да је молимо: „Мати, дај нам снаге и чврстине да поднесемо барем минимални подвиг, гледајући онај подвиг који си ти вршила”.

Пројојереј Сергије Конобас,

старешина храма Успенја Пресвете Богородице

Московска обласћ, Одинцовски рејон, Насеље Успенско

„МАТИ НИЈЕ ЧОВЕК ОД ОВОГА СВЕТА...”

Мој први сусрет с блаженом матером Алипијом догодио се оног незаборавног дана када смо се по старичином предсказању срили ја и моја жена Зинаида. Историја моје женидбе је била необично занимљива. За нас је тај догађај постао знак да је Господ благословио наш брак. *Јер воља Божија је освећење ваше* (1 Сол. 4, 3).

Једном је моја будућа жена Зинаида, која је познавала блажену од детињства, затражила од старице савет о томе како да одреди свој даљи живот – којим путем да иде Богу: монашким или породичним. А мати ју је погледала и рекла је: „Ти ћеш се ето удати за Валерија. То је један малог раста, живи код Евдокије, носи качкет – ето за кога ћеш се удати”. Мој портрет је био насликан савршено тачно. Тај разговор је остао у Зинаидином сећању, али она му није придавала важност. Време је пролазило. Похађао сам Одеску богословију и у старијем разреду неочекивано брзо се поставило питање мог рукоположења. Али ја још нисам био ожењен. Имао сам пријатеља Александра који је познавао моју будућу жену Зинаиду и рекао ми је: „Њој је прозорљива мати Алипија рекла да ће се удати за тебе. Тако да већ имаш невесту – пођи код ње”. Тада сам узео благослов од ректора богословије и отишао у Кијев. Зина је у то време била у Почајеву. Мислила је да тамо проборава недељу дана, али је тада из Кијева дошао њен познаник јеромонах и благословио је да иде кући јер се одмор завршавао, требало је поново да се врати на посао и ради тога јој је било потребно неко време за одмор. У међувремену ја сам дошао у Кијев, тражећи Зинаиду. Обишао сам све познате, био сам у Саборној цркви, али никако нисам могао да је пронађем. Преостало ми је само још једно место у граду где је она могла бити – у Свјатошину је лежала једна парализована жена која је била 40 година болесна, Марија Иларионовна, код које је Зинаида често ишла и неговала је. Она и њене другарице су је на смену посећивале.

Сутрадан је Зина дошла у Кијев. Иде железничком станицом и размишља: „Куда да идем? Да ли да идем на Подол? – тамо је живела Анушка, њена познаница – Мајко Божија, благослови ме куда да идем – код Марије Иларионовне или на Подол? Поћи ћу код Марије Иларионовне – можда јој је потребна помоћ?“, и отишла је у Свјатошино. Ја сам у то време кренуо код Марије Иларионовне да окушам последњу наду. Али тамо су рекли да је Зина отишла у Почајев, и ја сам, изгубивши наду, одлучио да, ако је то тако, онда за моју женидбу нема благослова Божијег. Изашао сам из стана. У том тренутку Зина је ушла у улаз и тако смо се срели. Представио сам јој се и објаснио разлог мог доласка у Кијев. Њој је преостало само да каже: „Е па, кад је Господ благословио, и мати Алипија то предсказала, идемо код ње да нас она сад благослови“. Идемо код ње, мати излази из дома, сва сија... „Ох, какав леп пар!“ – биле су њене речи. Увиђено је она тако све испричала о мени онога дана и у алегоријама, тако да ми се много тога открило. Оно што је говорила није нико знао, само ја и она. То ме је одмах потпуно убедило да мати није човек са земље – већ човек Божији. Ускоро сам постао свештеник и добио парохију у Бориспољском рејону у селу Старо.

Тако нас је мати благословила за брак и с њеним благословом смо проживели дуг заједнички живот, све своје неизбежне туге и невоље делећи заједно са старицом. Може се рећи да је она васпитала наших седморо деце. Не могу се избројати случајеви њене помоћи. Ево само неких од њих. Жена је рађала пет дана нашег првог сина, сада свештеника, и није могла да роди. Отишао сам код главног лекара – питам га за жену: „Па ви сте свештеник, ви сте јој ближи...“ рекао ми је он. Тада сам заједно с таштом отишао на Демијевку где је у то време живела мати Алипија. Била је служба, баш уочи празника Казанске иконе Мајке Божије. И мати стоји тамо крај иконе.

– Зина се порађа – и не може да роди, одмах сам јој рекао.

– Ох, ох, ох! Да васкрсне Бог, да васкрсне Бог, да васкрсне Бог.

А затим се насмеја: „Родио је, родио, родио! Ох, како је леп! Родио је. Готово! Родио!“ Погледао сам на сат – било је тачно осам часова. Дошао сам код женине сестре, јер смо код ње били у гостима. Тешко нам је.

– Идемо да кажемо сусетки – телефонираћу у болницу да сазнам да ли се породила или не – одлучила је она у девет сати.

– Нема разлога да идеш, јер сам толико пута већ ишао – заустављам је ја.

– Ипак ћу отићи.

После тога дотрча: „Родио се син – у осам сати увече!“ Тако се молитвама матере Алипије срећно родио наш први син Димитрије. Сада је примио свештенички чин.

Када смо долазили код матере, после рођења сваког детета она је увек питала: „А где је још шест... а где је још пет... а где је још четири – где сте их оставили?“ После седам више није питала.

Негде око 35 године јако сам се разболео, стање ми је било критично, много сам патио, не само физички, него и морално. Дођосмо једном тако код матере и гледам својих тада четворо деце и мислим: „Ко ће да их пази? Умрећу, а деца ће остати сирочићи“. Мати пролази покрај нас и каже: „Не бој се, нећеш умрети. Дуго ћеш живети. Све ћеш их оженити и удати“. Изненадио сам се таквим речима, схватајући да је то тешко оствариво: „Мати, како ћу их ја све оженити?“ А она ће: „Прва ће се Аљона удати, затим Дима, а затим сви остали, све ћеш их оженити и поудавати“. И то предсказање је почело да се остварује: прва се удала Аљона, затим се оженио Дима који је постао свештеник, а остале ћемо чекати.

Било је то 1984. године. Дошао сам код једног свештеника и водио сам с њим овакав разговор: „Знам да ти је породица велика, служиш у селу, пређи у добру парохију у Жуљанама. Поразговараћу с митрополитом и он ће тамо да те премести. А ја ћу такође прећи“ – предложио ми је пријатељ. Ја сам као и увек одлучио да се најпре посаветујем с матером Алипијом, а мој пријатељ свештеник није ишао код ње. Дошао сам, сели смо за сто заједно са народом. И она ми се наједном обраћа.

– А куда си то наумио да идеш да служиш?

– Да, тамо има једно добро место!

– Ради Христа не иди тамо! И ономе реци да не иде!

И тако нисам отишао, а мој пријатељ је отишао и касније је зажалио због тога.

Године 1981. много пре раскола, нудили су ми дужност секретара митрополита Филарета. Одмах сам помислио: „Треба упитати матер“. Дали су ми времена за размишљање. Долазим у Голосејево код матере Алипије, она је све сместила за сто и добро угостила. Али за једног присутног није било чаше и старица је пошла да је нађе у ормарићу који подсећа на бифе. Тамо је имала много кригли и почела је да их премешта, да прави буку, претварајући се да јој је потребна помоћ. Био је то посебан случај зато што је мати увек знала колико посуђа треба ставити на сто гостима који су често били још на путу. Устао сам и пришао јој: „Мати, да вам помогнем можда?“ Она климну главом, како би показала – да, помози ми. А затим ми тихо и строго говори: „Не иди код њега! Не иди код њега! Он ће све отерати! Он каже – Ја сам ту газда! Ја сам ту газда! Не иди код њега! И тебе ће истерати!“ После оваког упозорења одмах сам се одрекао високе дужности и после мог одбијања нашли су ми замену, ускоро су поставили другог секретара, затим трећег, четвртог... Нико се није дуго задржавао на тој дужности. Мене је пак старица сачувала од такве судбине.

У животу сам имао период када сам доживљавао хлађење према молитви. Прекрстим се и кренем. И догодило ми се да дођем код матере. А њој молитвеник у рукама и она пред свима каже: „Тако сам глуп! Тако сам

глуп! Престао сам јутарње молитве да читам. Дођи овамо – каже ми – Ово читај, и ово читај, и ово, а ово не пропуштај”.

Осамдесетих година сам се бавио фотографијом професионално, имао сам у оно време богату апаратуру и стално сам молио матер да је фотографишем. Али она никоме није дозвољавала да је фотографише. Тада сам одлучио да то сам учиним без њене дозволе. Узимам свој објектив 300, сместим се у жбун, спремам се као да идем у лов на дивљач. Мислим, чим мати изађе, ја ћу је фотографисати. Али ма када и ма где да сам се налазио она изађе и каже: „Валеричек, неће испасти!” И увек се при томе смејала. И заиста никад ми фотографије нису како треба. Откривам да без икаквог разлога уместо развијача налијем фиксир и тако сам две године снимао и ниједна ми фотографија није ваљана. Већ сам очајавао и мислио: „Шта је то? Је ли то нека мистика! Овде је физика, а уместо ње мистика!” Ништа није вредело, иако сам фотографисао врло много и имао велико искуство. И наједном, било је предвече, око шест часова, мати изађе на трем окружен жбуњем јоргована. Почео сам поново да је молим: „Мати, па дозволите да вас фотографишем, ви ћете умрети и нећете нам остати у сећању!” Изненада она одговори, заузевши позу: „Ево, снимај!” Одмах сам се ужурбао, почео сам брзо да намештам апарат, погледао сам и видео да је напољу већ прилично мрачно, али нисам имао друге, можда ми се не би могла указати друга прилика – мати благосиља, значи треба да је фотографишем. Погледао сам у објектив – недостајало је 2.000 јединица за 65. филм! Ситуација је била безнадежна. С благословом матере фотографија је успела, али она ми је врло строго забранила да показујем фотографију за њена живота, али после смрти је дозволила да се она раздели. И тек после опела у Флоровском манастиру ја сам раздао фотографије свим старичиним поштоваоцима.

После материног благослова успело ми је да начиним још неколико снимака – заједно с мојом женом Зинаидом поред кола, као и за време болести. Такође је старица била фотографисана са часописом у рукама од стране још једног поштоваоца блажене – Анатолија Комарова.

Био сам страствен љубитељ фотографије – штедео сам новац за у то време најсавршенији фотоапарат. Било га је немогуће купити и када ми се указала прилика, купио сам га за огромну своту – за 1.000 рубаља, иако је реална цена била 500 рубаља, али сам био срећан што га имам. Када сам дошао код матере, она ми је, као узгред, рекла: „Што трошиш новац узалуд, требало је 500 рубаља да платиш”.

После Чернобиљске хаварије, након два-три дана пошли смо у Голосејево. Тамо се окупио народ, биле су монахиње из Флоровског манастира. Неко је донео велику свежу рибу. Једна монахиња је одбила да једе ту рибу, бојала се радијације, доказивала је да је не треба јести. Мати ју је испекла и понудила свима на трпезу с речима: „Једите сви одреда и све

ће бити добро – а када су сви појели, она нам каже – тамо испод земље такве цеви вуку”. И касније сам прочитао да су заиста цеви вукли према реактору.

Имао сам занимљив разговор с једним верником у материном присуству. Била је у келији, а ја сам седео у дворишту и заподенуо с њим расправу о цару Николају Другом. Ту је пролазила поред нас старица и одлучили смо да је упитамо шта она о томе мисли: „Мати, а цар Николај, је ли он свет?” Блажена нам је без страха одговорила, не обазирајући се ни на какве идеолошке норме совјетског времена: „Свет је он! Ја сам га видела!” Те речи које је мати рекла докрајчиле су цео наш спор.

Последњи мој сусрет с матером био је пред саму њену смрт – у петак. Старица се упокојила у недељу. У то време сам био врло болестан. Када сам био претходног пута дошао сам код матере у врло лошем стању – водили су ме испод руке и нисам се надао оздрављењу. У души ми је била пометња. Мати ме је утешила, помолила се и одмах ми се здравствено стање почело поправљати. У тај последњи петак сам дошао у Голосејево и био сам јачи и бодрији после болести.

Блиско општећи с матером многе године, увек сам осећао према њој дубоко поштовање и духовни трепет.

*Пројшјереј Валерије Јеленски,
стйарешина храма Св. Бориса и Гљеба
ірад Борисіољ, Кијевска обласі*

„СПАСАВАЈ СЕ ОВДЕ – ТУ ЈЕ ИСТИНА”

С матером Алипијом сам се упознао 1983. године, негде у децембру месецу. Један мој познаник ми је посаветовао да одем код ње, по професији је био лекар. Али пре него што сам отишао ја – отишла је мама. Мати јој се учинила као веома добар и љубазан човек, старица је лепо примила маму, нахранила је, и уопште, сусрет је оставио на њу добар утисак. Водио се разговор и о мени. У том тренутку као да се запажа први бљесак старичине прозорљивости, који сам ја приметио. Мати ми је поручила: „Нека се не боји!” Ако човек не обрати одмах пажњу на значење речи, може се створити утисак да су њене речи значиле нешто неразумљиво. Али ако се оне анализирају, што сам ја касније и учинио, постало ми је јасно због чега су биле изречене. Ствар је у томе што су ме позивали да будем црквењак у два храма, али сам се ја страшно бојао. Мени је било некако врло непријатно да изађем у центар храма, чинило ми се да ме сви гледају и да ће ми се неко чак подсмевати што сам тако млад у храму – то је ипак још увек била 1983. година.

Отишао сам код матере. Она ме је дочекала врло љубазно. Тамо је било још неколико жена с којима је мати разговарала на неке обичне теме. Једино што је рекла биле су речи: „То је наш!” Погледала је иконе: „О, то је наш!”

Из каснијих сусрета она ми је неколико пута помињала да волим да читам житија светих. Помислио сам: „Можда је то о себи рекла?” Али следећег пута мати је јасно рекла: „Он воли да чита житија светих” – и једном је додала свештеницима који су били код ње: „Ево, интересује се за свете”. У том тренутку сам био у духовном трагању зато што сам практично још увек био несигуран и тек сам почео да правим прве кораке у Православљу, још сам мало тога знао и читао. Житија светих су била она литература која ме барем некако подстакла да приђем Богу.

Почев од 1984. године често сам посећивао матер. Постепено је почела да оставља на мене утисак подвижнице зато што сам пажљиво посматрао њен живот и понашање и, упоређујући житија светих, угледао много тога потресног: и атмосфера у келији, и молитва матере, и то како је примала људе, како се односила према човеку с великим саосећањем – све је то изазивало поштовање. Занимљиво је и то како сам одмах обратио пажњу на кључеве које је носила.

Током једног од првих сусрета, без претходне припреме с моје стране, мати ми је рекла да живим тамо где је она раније живела – у Биковњи код Кијева, сеоцету које спада у Шумски масив. Мати ми је чак понешто испричала о тамошњем животу. Живела је код једне жене чији је муж због тога био незадовољан и зато је често морала да одлази да преноћи у шуму. Али она није просто одлазила да ноћи у шуми, већ је ишла да се моли: „Ишао сам у шуму и молио сам се” – тако је рекла блажена.

„Овај момак неће да буде црквењак!” – разобличавала ме је блажена, називајући сада већ ствари својим именом. Затим се догодило то да сам набасо на пентекосталце. И треба да признам да су ме одушевили. Почео сам код њих да идем и, може се рећи, готово да сам напустио Православље. Али сам код матере такође наставио да одлазим. И што је занимљиво, она је временом почела да ме разобличава, иако се у личном односу према мени нимало није променила – исто ме је онако љубазно примала.

Код пентекосталаца сам добио такозвани „дар” глосолалије, што секте харизматичког правца, у које спадају и пентекосталци, називају „говорењем језика”. За мене су се молили њихови презвитери и ја сам заиста почео да изговарам неке неразумљиве речи. Матери о томе нисам причао. Но, једном ме је конкретно разобличила: „А овај не иде само код нас у храм” или – „А овај се не моли онако како се ми молимо”. А једном је био врло упечатљив случај. Када смо сви седели за столом повео се разговор о молитви. Неко је питао матер – како се треба молити? Она је нешто одговарала, али врло сажето. И тако ме је у једном тренутку погледала са очигледно ироничним смешком и каже: „А овај се моли овако – и рекла је нешто типа – абра, швабра, кадабра” – и направила је такве звуке језиком, које праве деца – бл, бл, бл, бл, бл... И насмејала се. Људи нису одмах схва-

тили и погледали су ме. Био сам шокиран свим тим, а затим ме је обасјала мисао: „Па то је она разобличила моје 'брбљање' код пентекосталаца! Па то значи да то није никакав језик, већ просто демонско брбљање!” Затим ме је мати још једном питала о томе: „Да ли се још молиш – бл, бл, бл?” Овај случај је оставио на мене велики утисак.

Али извесно време сам ипак настављао да идем код пентекосталаца. Ускоро је пастор почео да инсистира да коначно раскинем с Православљем и рекао ми је: „Доста! Примајте код нас чланство, поново се крштавајте и никаког Православља.” Он је знао да ја симпатишем Православље и да понекад свраћам у храм. Сећам се како сам ишао у дубокој недоумици, у мојој души је владала пометеност: „Код пентекосталаца ме поучавају, таква предавања држе, изучавају Библију, код њих се тако људима баве...” Но, једног таквог дана сам ипак смогао снаге да одем код матере Алипије. И уследила је отворена забрана, без ранијих алузија.

– Не иди код њих! То је заблуда!

– Мати, али како ћу – имам толико питања? И у Православљу много тога не разумем! Шта да радим?

– Имаћеш учитеља! Спасевај се овде – ту је истина!

И ускоро ми је заиста Бог послао једног свештеника који ми је много помогао да схватим и до краја ме учврстио у Православље.

Године 1984. сам овако размишљао – да одем са мојим пријатељем Виктором у планине. То је био човек који тражи Бога и он је чак био правослажнији од мене – у том тренутку сам тек почињао да проучавам веру. Мој пријатељ ме је наговарао: „Да ли знаш да на Кавказу има подвижника, они се тамо у скитовима подвизавају, високо у планинама, хајде да и ми одемо тамо да се спасавамо, да живимо по древним монашким типцима, а овде је сујета и уопште нема могућности за спасење”. Слушао сам све то и предложио му једно: „Хајде да се можда најпре посаветујемо с матером? Можда ће нам она нешто рећи?”

Не говорећи ништа никоме, дошли смо код ње. Било је ту много људи. Одлучили смо да чекамо и да поразговарамо с матером на крају и насамо. Мислили смо: поседећемо мало и поразговараћемо. Али људи је било много, није нам успело да поразговарамо и ми смо схватили да треба чекати док сви не оду. Али мати је сама обратила на нас пажњу.

– Ево какви древни подвижници хоће да живе у планинама – рекла је она пред свима окупљенима, показујући на нас.

– Да, да, мати, ми хоћемо да одемо на Кавказ, благословите, тамо има скитова, чак смо нашли и старца – он ће нас примити...

Мати је дуго ћутала. Осмехну се.

– Сада није оно време! Тај пут није за вас.

Тако је старица у нама обуздала романтични занос.

Мени је, наравно, било занимљиво да истражујем материн живот и упоредим га са житијима које сам читао. Можда је у мојим посетама било извесне радозналости и ја сам је посматрао испитивачким погледом. Једном сам чак покушао да испитам матер о њеном духовном искуству, али старица га је одмах прекрила завесом ћутања. Мене је веома занимао унутрашњи свет старичин, јер сам се занимао за духовна питања, желећи да кренем путем монаштва. Али блажена је била шкрта на речима. Давала нам је поједине савете и фразе како да поступимо у овом или оном случају. Нисам имао прилике да водим дуге разговоре.

Једне топле и светле летње вечери људи су почели да се разилазе прилично рано. Одлучио сам да останем, видевши да се појавила могућност да поразговарам на духовне теме. А ја, као да сам започео „саслушање”. Моја питања су била у равни општења с духовним светом: „А да ли анђеле видите? А да ли са Богом општите?” Мати је осетила да из мене избија испразна радозналост, ћутала је, говорила је „да, да, не, не” или се уопште претварала да дрема. Разговор с њом ми није пошао за руком. Али када се повео разговор о искушењима, упитао сам је: „Мати, каква искушења имате, је ли вам се догађа да вам долазе демони?” Она је, уздахнувши, рекла: „Ох, како да не, догађа се, бију и нападају, да човек може и да умре од тога, али га Господ штити”. Затим сам почео да је испитујем о манастиру, желећи да сазнам хоће ли ме благословити за манастир. Најпре је оћутала на моје питање, а затим је после паузе рекла: „Ох, правим монасима је увек тешко – и додала – можеш бити монах, али сада још није време”.

Дубину старичине духовне мудрости открио је један случај који се догодио мом пријатељу Сергеју. Он је хтео да ступи у манастир и дошао је да се посаветује. Када су се људи забавили својим разговорима појавила се могућност да упита старицу о томе:

- Мати, благословите да одем у манастир.
- Али ти не умеш да слушаш! Како ћеш онда у манастир?
- Мати, али ја толико књига читам, из духовне сам породице, спремам се за монаштво.

Прође извесно време. Мати је некуда кренула послом, вратила се и зове Сергеја: „Хајдемо, у ходнику ћеш ми помоћи да нађем једну теглу”. Код ње је тамо било све затрпано теглама. Сергеј је стао на сточицу, дохватио тегле и предаје их матери, а она гледа је ли то та тегла. Прегледали су скоро целу полицу, а мати је стално гледала: „Није та – није та тегла!” Најзад су нашли теглу.

- А сада поређај тегле како ти ја кажем.

Почели су да ређају. Сергеј је видео да му старица некако неправилно благосиља да ређа тегле – остаје много места, испада све лоше распоређено. И одлучио је да сам што боље поређа. Почео је да то чини

онако како је сматрао да треба. Мати не гледа полице, стоји доле и додаје тегле.

- Стављаш ли онако како сам рекао?
- Да, да, мати, све је добро, све сам сместио, све стављам!

Поново пођоше у собу, прође неко време, окупише се људи. Разговарају. Мати се смеши и Сергеју каже: „Хоће да буде монах, а све ради по своме”. Згледали смо се. И тек онда, када смо се враћали кући, подробно разматрајући све што смо чули и видели, схватили смо да је случај с теглама био провера послушности. Јер ону теглу коју је мати тако дуго тражила натраг ју је и вратила, а Сергеј се заиста показао непослушним и све је поређао по своме.

Сећам се како је код старице дошао мушкарац.

- А каква вам се невоља десила? – упита га она.
- Ма не, мати, хвала Богу, све је добро.
- Е није, несрећа се догодила.

Он је сам кроз неколико година причао и анализирао те речи. Тих дана његова кћерка се упознала с момком, они су се узели, али се показало да он није онакав каквим се представљао и сав девојчин живот је кренуо наопако и цела та прича се завршила жалосно.

Долазио је код матере један младић, с њим сам се сретао неколико пута код матере. Она је седела једном наспрам њега и наједном као да се загледала иза њега с речима: „Види ти њега, шта је смислио – не дирај!” Када смо кренули кући, он ме је питао шта су значиле те старичине речи? Током разговора се испоставило да је он у том тренутку био обузет врло јаким блудним мислима у односу на једну искушеницу за столом, а мати се очигледно обраћала демону који је искушавао младића.

Године 1984. сам одлазио у војску. Претпоставио сам да ће ми дати одлагање. Онога дана када сам био пред комисијом нисам још знао да ће ме узети у војску, а тата је био код матере. Биле су још две жене, оне су радиле напољу и зато је тата могао да поразговара с матером насамо у келији. У тренутку када сам изашао из комисије и када су ми рекли да кроз неколико дана треба да се појавим са стварима, био сам крајње узнемирен, а мати је, како је касније тата рекао, у својој келији говорила: „Немој да бринеш – дођи код мене, дођи код мене”. Ја сам у том тренутку стајао на станици и размишљао – да ли да идем код матере или не? Да ли да се посаветујем с њом или не? Кренуо сам. Требало је да идем из Дарнице и зато је пут трајао више од једног сата, а тата се спремао већ да крене.

- Ма сада ће син да ти дође – не иди – говорила му је мати.
- Ма не, мати, он има комисију, заузет је.
- Не, не иди.

Али отац ипак креће. Мати за њим виче:

- Код тролџбуса ћеш га срести.

Код тролејбуса сам се срео с татом и он је морао да се врати натраг.
– Не бој се, одмах га је утешила мати.

Мени је тада у души била пометња, мучила ме је мисао – Авгани-стан... Господе, шта ће она рећи, шта да радим? Био сам тако пометен да чак нисам ни знао шта да питам.

– Не бој се, служићеш код Москве.

Тако се и догодило. И уопште, мој одлазак у војску је био врло за-нимљив. Својевремено сам радио у војном одсеку и војни комесар ми је обећао да ће ме послати у Чернобил код свог пријатеља у његову једини-цу. То је било 1984. године.

– Бићеш у Чернобилу, близу Кијева, сваке недеље бићеш у Кијеву да се одмориш, и никаквих проблема неће бити.

И у последњем тренутку војни комесар је сазнао да сам верник и да нисам комсомолац.

– Па ти си верник? Ништа! Нећеш ићи у Чернобил – ићи ћеш у Си-бир!

Тако је испало да ме је Господ спасао од Чернобиља. Хаварија се до-годила у априлу 1986. а то је била 1984. година, баш бих доспео међу оне који су гасили реактор. Та јединица је управо учествовала у априлским догађајима. Сазнавши да сам верник, комесар није хтео да се заузме за мене и тако су ме послали да служим код Москве.

У војсци сам доспео у новосаграђене касарне, грејања још није било. Због тога се разболело пола јединице – писао сам о томе мами и сестри. Оне су отишле да се посаветују код матере. Ствар је у томе што су хтеле да ми пошаљу чарапе, а тамо нам нису дозвољавали да носимо чарапе – само обожке. Многе су због чарапа кажњавали.

– Пошаљите му чарапе, ништа није страшно. Он се смрзава, али се неће разболети – благословила је мати.

И те године се уопште нисам разболевао, иако је у касарнама била велика хладноћа. Тако сам старичиним благословом одслужио срећно војни рок до краја. У тешким ситуацијама сам на неки посебан начин осећао материну бригу о мени и чешће сам код ње одлазио.

Много пута ми је старица говорила да ћу бити свештеник. Неколико пута је старица показивала према мени и говорила: „То је свештеник!”

Једном сам седео за столом у старичиној келији за трпезом. Мати се обратила жени: „Дај свештеницима”.

– Али само је један свештеник, а овај момак није...

– Не, дај свештеницима – прекиде је старица.

Или ми је други пут рекла овако: „А он је завршио богословију у Ки-јеву и овде близу служи”. Тада ми није падала на памет ни богословија, ни свештенство, тим више што тада богословије у Кијеву није било. По професији сам уметник, нисам намеравао да је мењам, све ми је одго-

варало, али мати ми је рекла о мом служењу као о свршеној чињеници – „Завршио је”. Једанпут је рекла: „Служи као црквењак близу”, а други пут: „Служи”. И заиста сам био и црквењак и служио сасвим близу – у Китајевској пустињи.

Почетком деведесетих година мој отац се занео покретом аутокефа-листа и почео је да одлази код њих у храм. И мати му је то предсказала још за свог живота. Једном је дошао код ње и старица га је отворено пи-тала:

– У коју си цркву почео да идеш?

– Мати, па ја идем у Владимирску саборну цркву, у друге храмове, на Подол идем у Флоренски манастир – тада је Владимирска саборна црква била наша, још није било раскола.

– Не, у коју си цркву почео да идеш?

Ставила је пред њим знак питања да би се он замислио. А затим је он, када му се то догодило, схватајући своју заблуду, говорио: „То је сигурно за мене било предсказање да ћу сумњати у истинитост украјинске пра-вославне Цркве”. Пред смрт се покајао, вратио се у окриље наше Цркве, иако је саблазан за њега била врло велика.

Старичину смрт сам доживео врло дубоко и тешко. „Последњи чо-век је отишао с којим сам могао да се посаветујем, који ме је разумео” – размишљао сам у стању извесне депресије. Зато ми је мати после свог одласка у Царство небеско давала мноштво знакова своје пажње и бриге – толико да се избројати не могу.

Ево једног малог случаја. Једном смо се пријатељ и ја спремали да идемо на гробље. Већ се смркло. На гробљу никога није било. Помолити смо се. Тада још нисам био свештеник и помолити смо се као мирјани. Нисмо приметили како се смрачило. И тада сам помислио: „Како ћемо се вратити, већ се смркло, аутобуси више не иду”. Још нисам знао пут до трамваја. Мој пријатељ ме је тешио: „Ништа не брини – мати ће послати аутобус”.

Почели смо да излазимо, прилази аутобус. Излази мушкарац из ми-нибуса.

– Знате ли можда где је овде гроб матере Алипије?

– Ох, како да не, ми баш одатле идемо.

– Толико хоћу да се помолим – имам такве непријатности код куће – једна ми је жена саветовала да дођем овамо. А ви куда идете? Повешћу вас.

Само смо се згледали. Мати нам је послала читав аутобус.

*Свештеник Алексеј Арђијух,
старешина храма Почајевске иконе Мајке Божије
у Дечијој болници ОХМАТДЕТ, Кијев*

„ДУБОКО ДУХОВНИ ЧОВЕК”

Матер Алипију сам познавао из храма – још пре него што сам кренуо у богословију био сам парохијанин Вазнесенског храма на Демијевки. Видео сам је на служби, али у почетку нисам тим сусретима придавао нарочити значај. Имао сам прилике да од парохијана чујем позитивна мишљења о матери, али сам нисам долазио код ње по савет. Тек када сам уписао богословију и када се одлучивало о мојој судбини – да ли да се женим или не, дошло је до мог личног сусрета са старицом.

Једном сам ушао у двориште храма, у души ми је било много питања која су ме узнемиривала. Чујем глас: „Ана, Ана, Ана!” Идем даље. Видим матер Алипију која ми се обраћа: „Можеш, можеш да се жениш!” Моја невеста, односно будућа супруга, звала се Ана. Тако ми је мати Алипија открила вољу Божију, што ме нарочито потресло.

Похађајући богословију, доживљавао сам многе непријатности од стране власти. Да би ме омели у школовању хтели су да ме пошаљу у војску. Узрујан у души дошао сам код матере Алипије. Улазим. Дочекала ме је, а затим каже: „Хајде да се помолимо!” Сложио сам се. Мати је устала на молитву, чита мноштво тропара. Ја слушам. Затим се осврће и одлучним гласом ми каже: „Шта?! Бежите, бежите – не дирајте га – чујем да мати разговара са демонима – Шта је? Ругате му се! Не дирајте га!” А затим се обраћа непосредно мени: „Знаш, хоће мало да ти се наругају, али ће те Бог заштитити”. После тог сусрета све тешкоће с Божијом помоћу биле су савладане – таласи искушења су одступили. Касније, у разним периодима мог служења: и у Ирпењу, и у Владимирској саборној цркви, долазио сам код матере Алипије у Голосејево заједно са својом супругом Аном.

Први наш заједнички сусрет је такође био необичан. Успут сам матери купио ђевреке – већу количину. Жена је предложила: „Хајде да узмемо и неколико комада да имамо за повратак”. А били смо с дететом. Дошли смо у Голосејево код матере, дочекала нас је. Пружам јој све ђевреке, заједно упаковане. Она их погледа, а затим рече: „Знате шта, узмите те ђевреке, они ће вам требати за пут натраг”. Ништа се од ње није могло сакрити.

Приликом првог сусрета мојој жени је рекла све о њеној породици – ко је она, из каквог рода, назвала је све по имену. „А ти шта си? Ниси ти из обичног рода. Из свештеничког?” – упитала је старица. А у породици моје жене заиста има и архијереја, и свештеника, и монаха. Све је то било блаженој познато.

У старичиној келији све је, као што је свима било познато, било врло скромно, чак и сиромашно – и кокоши су живе у кућици, и по њој су трчале и мачке и мишеви. Жена је све то видела и у глави јој је промакла мисао: „Ох, ту има свега и свачега, а ја сам с дететом – бојим се да не добијем нешто...” Мати је погледа и одговори на њене мисли: „Не бој се, што се бојиш? Моје живинче те неће дирати”.

У то време смо живели у изнајмљеном стану у Дарници. Било је тешко. „Дозидаћемо половину куће и живећемо. Имаћемо своју кућу!” – одговорила је на мисли старица. И ми смо схватили шта значи зидати половину куће.

Дошла је једном код матере моја жена. Тада смо имали једно дете, а с другим је била трудна. Долази код старице, а ова је по имену назива: „Ања! А ти шта – хоћеш девојчицу? Имаћеш девојчицу и све ће бити добро. Ево сазидаћемо пола куће и живећемо и све ће бити нормално”. Ускоро се открио смисао тих речи. Добио сам постављење у Корсуњу. И тамо смо дозидали половину куће и од тада имамо своју кућу тамо. Жена је заиста родила кћерку молитвама матере Алипије. Заиста се јако осећала велика духовна снага и благодат молитава матере Алипије. Од тада сам јој много веровао – увек сам се њој обраћао за савет.

Једном сам дошао код ње са својим другом који је заједно са мном студирао на Духовној академији. Завршавао је академију, решавао је питање своје женидбе. Девојка му је била са Кавказа. Ишао сам с њим у Голосејево, а он размишља у себи: „Ма шта ће ми та баба рећи?” Дођосмо. Ја препоручујем пријатеља.

– Мати, ево, академију завршава. Куда да иде? Шта да ради?

– Гле! А шта да ради? А што си код мене дошао? Шта ће њему та глупа баба да каже?

– Није, мати, па ипак, реците му шта да ради?

– А је ли он с Кавказа. Он је с Кавказа? А, с Кавказа је он!

Затим је мати почела да прича мом пријатељу све околности повезане с његовим питањем, у облику финих алузија тако да он није све разумео. Слушајући је њему је чак постало страшно.

– Да! То није обичан човек – говорио ми је.

Такође сам код матере Алипије долазио с архимандритом Агатодором, намесником Донског манастира у Москви. Мати га је дочекала с посебним значајем – све му је испричала. И то да је он из свештеничке породице и друге разне околности његовог живота. Отац Агатодор је истакао да је мати Алипија велика слушкиња Божија.

Када сам градио храм, такође сам се више пута уверио у прозорљивост блажене. Идем код ње са својим питањем, хоћу такође и неку копејку да јој дам. Долазим и не стижем још да јој пружим свој прилог, а она ми даје управо онолико новца колико сам ја намеравао да јој дам: „На, треба ти за храм”.

Према мени се мати увек односила с великом топлином. Чим дођем, а она узвикује: „О, рођак је дошао! Како си?” С матером је било толико лако! Дођеш код ње и решиш све проблеме. И о нашем премештају у Корсуњу, и о градњи храма, о свему нам је старица унапред говорила, све нам је предсказала и објаснила како и шта да радимо. Од 1987. до 1988. године сам зидао храм. Мати ми даје 15 рубаља.

- Ево ти.
- Али не, мати, нећу да узмем!
- Ма чујеш ли ти шта ти кажем, узми! Знаш шта ћу ти рећи – узми, увек ћеш имати новца.

И Господ је толико давао молитвама матере Алипије, да је у најкритичнијим ситуацијама у вези са градњом храма неочекивано долазила помоћ.

Она је увек тешила и говорила: „Иди, све ће бити добро!” И те речи нису биле празан звук, нису биле обичне речи утехе. Она се заиста молила и проносила је кроз своје срце проблеме с којима су људи долазили код ње и тешко решиве околности су се решавале, ситуација се разјашњавала и мрак искушења је одлазио. Увек је мати усмеравала људе на добра и богоугодна дела. Из сусрета с њом човек је много тога могао да узме. Она је била моја духовна учитељица, тим више што сам ја тада био млад, имао сам неких 27, 28 година.

Када је мати решавала наше проблеме, јасно и разговетно се видело да она није у овом свету. Она је имала поглед некако посебан, неовдашњи. Она је само телом била присутна овде, а њен поглед, речи и понашање одражавали су духовни свет. Увек. Стајао сам крај ње, а чуо сам и осећао како је говорила с духовним светом. Наравно, она је била изузетак човек. Дубоко духован човек.

Протојереј Јован Налајко,

старешина храма Св. Илије

Град Корсуњ-Шевченковски, Черкаска област

„ПРИЈАТНО МИ ЈЕ ДА СЕ СЕТИМ ТИХ ДАНА...”

Јако сам добро запамтио први сусрет с матером крајем седамдесетих година. Жена и ја смо кренули у Голосејевску шуму да видимо мо-нахињу о којој се толико много говорило. Дошли смо. Куцамо. Келија је затворена. Након извесног времена врата се отварају. „Благословите да уђемо” – замолили смо. Старица нас је пустила, ушла је у келију, а затим је села, склопивши очи. Схватили смо да се у том тренутку молила, пребирајући бројанице. Ускоро је почела да говори нешто на неразумљивом језику – како смо сазнали касније, на мордовском. Говори и смеши се. Говори и смеши се. Када је мати поново обратила на нас пажњу, почео сам да јој причам своју молбу: „Помолите се да ме преместе из Иванкова да служим негде ближе Кијеву!” Мати ништа није одговорила, већ је опет почела да се моли на мордовском, упитавши нас: „Разумете ли?” А шта смо могли да разумемо? Одговорили смо да тај језик не знамо. Тада је мати почела некога да прекорева: „Николају, не дирај Ивана! Николају, не дирај Ивана!” Схватио сам да се ради о мени, али сам се чудио зато што нисам познавао никаквог Николаја. Наш разговор се наставио и његове подробности због тога што је прошло много година нисам запамтио, али

је он оставио у нашој души неизбрисив траг. Мати нас је гостољубиво примила, дала нам је хлеба да понесемо. Идемо кући радосни и весели, разговарамо: „Шта је то? Ко је тај Николај?” И тада сам се сетио да у Чернобиљу мој архијерејски намесник Николај гаји завист према мени зато што су код мене из његове парохије долазили људи у Иванков, а он их је грдио: „Шта је? Јесте ли у Иванкову нашли другог Бога?” О томе је мати и говорила.

Ускоро су ме преместили у Љубарце у Бориспољски рејон. Тамо је била врло тешка ситуација, за годину дана се сменило пет свештеника и ја сам тако доспео у „кључалу воду”. Али сад сам служио ближе Кијеву, као што сам и молио старицу. Други пут смо отишли код ње. Она ми је рекла: „Навићи ћеш се!” После тога сам се заиста навикао и служио у Љубарцима шеснаест година.

Мом служењу тамо су учинили крај следећи догађаји. Дошло је до раскола у Цркви, код нас у Љубарцима су се појавили националисти који су викали: „Нама не требају 'москаљи' овде” – дошло је пет филаретовских свештеника, излепили су све плакатима, окупили људе и захтевали да им се преда храм. Уложио сам много напора да храм задржимо. Тада су неки парохијани написали писмо митрополиту Владимиру у којем су захтевали: „Ако га не уклоните, прећи ћемо код Филарета”. Такво су лукавство смислили. Чак су и преко радија поручивали: „Шта ће нам 'москаљи' у Љубарцима. Нама требају Украјинци!” Њихови злобни испади су допринели томе да сам чак био почаствован – после свих тих непријатности митрополит ме је предложио за награду, али је рекао: „Пређите у другу парохију, у Љубарце ћемо послати другог свештеника”. И тако су ме преместили у Тројешчину. Сада служим у цркви која је најближа мојој кући зато што живим на Тројешчини. Мати Алипија је удесила тако како нисам могао ни да замислим. У знак захвалности долазим код ње на гроб, служим помен, молим њене свете молитве.

Њој је Бог много тога открио. Чак и овако нешто. За време Великог отаџбинског рата био сам рањен: мина ми је откинула крајеве прстију на левој руци. „А ти си војник?” – упитала ме је мати. Ја сам порицао и говорио сам да нисам војник. Она није слушала и доказивала је: „Не, војник, војник!” Нисам хтео да јој противречим, али када сам се приближио пензији и када сам сређивао документацију за пензију испоставило се да су ме, зато што сам био рањен за време рата, уврстили у категорију војног лица. И тако сам постао „војник”.

Једном сам долазио код матере с братом Василијем. Старица нас је дочекала као и обично срдечно. Поразговарали смо, спремамо се да кренемо натраг. Брат пође према колима, седе и упали. Мати трчи: „Ах, ти! Већ си сео за волан!” И прекрстила нас је широким крстом три пута. „Сада седите и пођите!” Мати је знала да нас је на путу чекала ситуација

када готово умало што нисмо имали саобраћајну несрећу, али је с њеним благословом све прошло срећно.

Једном је моја жена била код старице с нашим познаником који се спремао да постане свештеник. Он је управо у то време одлучио да се ожени и хтео је да узме благослов од блажене старице. Мати је ћутала, ћутала, а затим је рекла: „Два пута се нећеш женити” и више ништа није рекла. Је ли било благослова? Мени се чини да је одговор био јасан. Када је старица давала благослов увек је изговарала: „Воља Божија – или – Бог нека благослови”, а када би видела да воље Божије нема говорила би: „Воља твоја”, или пак ништа није говорила. Тада он није схватио њене речи, а сада се њихово значење открило – он се развео од жене и заиста, као свештеник, више није могао да се ожени по други пут. Мати му је својим речима предсказивала да га у будућности чека развод, али он томе није придавао значај.

Мати се још много пре раскола често врло недвосмислено изјашњавала о митрополиту Филарету, чему смо сведоци били и ми. Једном је супруга мог познаника Ђакона донела старици просфору од митрополита Филарета.

„Не, не, не, не треба, не треба!” – узвикивала је блажена. „Ма узмите, мати” – молила је жена. „Не, не треба, нећу, нећу” – одлучно је одбијала старица да узме просфору. И није је узела. Треба ли много размишљати па да се схвате такви поступци светог прозорљивог човека?

Том Ђакону се догодио такође још један случај. Он и његова жена су хтели да замене стан. У центру Кијева поред Златовратске улице живела је једна старица код које су они често ишли, доносили јој поклоне и помагали. Та старица је јако желела да они живе с њом. И тако су одлучили да замене своје станове за један трособан стан у којем би живели заједно са старицом и пазили је. Али пре тога су отишли да упитају матер Алипију и да узму благослов од ње. „Имате ли стан? Хоћете ли да се лишите свега?” – рекла је мати. Затворила је очи, молила се, а они чекају, чекају – на крају крајева, стрпљење их је издало. „Сачекај, сачекај” – командовала је мати. Прошло је још пола сата. „Не дајем благослов” – и додала је – „Чак и велики старац вас не благосиља”. Ето какво је смирење имала, сматрала је себе нижом од свих. Чувши овакав благослов, они су пошли код искусног правника и он им је рекао: „Знате шта? Чак и ако замените станове, изгубићете свој зато што вам стан ипак неће припасти”. То се догађало у совјетско време, тада су били другачији закони и резултат тога случаја био би жалостан да их мати на то није упозорила.

Једном је моја жена хтела да отпутује у бању. Набавили смо јој путни налог, карте, а мати Алипија је рекла: „Не иди! – и обратила ми се – А ти је не пуштај, јер ће побећи!” Шта сам могао да мислим? И нисам је пустио. Љутила се, љутила се на мене жена, а затим се смирила. Била је страшна

врјућина. Женина другарица с којом се она спремао да оде у бању, вратила се оданде. Жена је одмах пита: како је тамо, шта има тамо? А ова јој прича: „Знаш, да си пошла, не би издржала, побегла би, тако је било тешко”. Ето ту се открио смисао онога што је рекла старица. Тај случај нам све до данас изазива осмехе.

Мој син се вратио из војске и наједном је одлучио да се ожени, а ја сам хтео да се упише у богословију. Пошли смо код матере по благослов и савет како да поступимо. „Да би се оженио треба да имаш посао да би могао да обезбеђујеш породицу” – одговарала га је старица, али син није послушао и ипак се оженио, а затим... затим се развео. А сада јако жали због тога.

Много тога из прошлости избрисало се из нашег сећања и обновили све наше разговоре с матером врло је тешко, али остао је један општи утисак од дружења са светим човеком. Пријатно је сећати се тих дана. Све што је старица учинила у животу, све је било добро, све је било за добро других. За кога се она помолила, коме је нешто рекла и посавetoвала га – све је било по вољи Божијој, што значи да је увек имало позитиван резултат, да је било усмерено усавршавању човека и његовом васпитавању као хришћанина. Она је испод убогог изгледа скривала своју благодат. Мало је данас таквих људи. То се чува као бисер... Сећање на њу ће се заувек сачувати у дубини срца.

Пројорјерј Јован Прихно

Саборна црква Свете Тројице на Тројешчини

Кијев

„А мени кажу да ћеш бити!”

Почео сам да одлазим код матере Алипије с благословом мог духовног оца Николаја Фадејева који је служио у Владимирској саборној цркви. Према матери Алипији се односио с великим поштовањем. Отац Николај је благословио мојој тетци, монахињи, да се обраћа матери Алипији, а затим сам заједно с њом почео да идем и ја. За сваки посао је потребан благослов, тим више у једном тако сложеном питању – јер човек може уместо старца да наиђе на окултисту или на човека у прелести. Али у датом случају постојао је отворен благослов свештеника. „То је старица Божија” – рекао је отац Николај мојој тетци. Ето како смо сазнали за матер Алипију. С благословом зато што без благослова свакако не бисмо ни пошли.

Када смо тетка и ја почели да идемо код матере Алипије, она је још увек живела на Демијевки у малој кућици. Видео сам блажену у Вазнесенском храму који је посећивала. Затим смо сазнали да се мати преселила у Голосејевску шуму, у улицу Затевахина. У почетку нисам разумео многе њене речи које ми је говорила на мордовском језику. Али постепено је прелазила на разумљивији језик који је ипак садржао неке атрибуте јуродивости. Она је мењала речи из женског рода у мушки. Када сам почео

да разумевам јуродивост старице и када сам је ближе упознао, почела је да разговара са мном разумљивим и обичним језиком. Ако ми је било потребно да упитам нешто матер насамо, али је људи било много, а она је видела да ми не полази за руком да поразговарам с њом – увек ми је прилазила да поразговара са мном насамо. Било да радимо нешто или излазимо, приђе ми сама и почиње разговор о питању које ме занима.

На самом почетку нашег познанства тек сам почињао да схватам Православље. Једном сам био код ње. Мати ми је пред свима рекла: „Ево посника! Како је само много постио!” Ја тада уопште нисам постио и ве-ома су ме збуниле њене речи. Она као да ми је предсказала да ћу једном ојачати духовно и да ћу постити: и као свештеник и... у преносном сми-слу, односно, да ћу држати строгу дијету, јер сам касније јако боловао.

Много пута мати ми је говорила о свештенству, припремајући ме за тај озбиљан корак. Често је питала: хоћу ли бити свештеник? Ја сам увек одговарао: „Мати, ја се бојим и нећу бити свештеник”. А она је одговарала: „А мени кажу да ћеш бити!” Ако би долазио неки свештеник и ја седео ту, она нас је помињала у множини: „Код мене су свештеници!”

Сваки пут када сам долазио код матере, увек ми је давала хлеб. Ако бих јој нешто помогао, давала ми је новац за то, али ја нипошто нисам хтео да узимам новац. Догађало се, узмем од ње хлеб, дођем кући, а у хлебу новчаница од 5, па чак и од 10 рубаља: мати ми је тајно стављала новац у хлеб.

Још пре него што сам прихватио свештенички чин блажена ми ника-да није благосиљала да пређем на други посао. Када сам хтео да пређем на кооперативну базу, она ме је упитала: „А зашто прелазиш? А куда ћеш онда?” Ја сам се позивао на то да ми је хладно на послу, али она је стално одговарала: „Топлије се обуци, али посао не мењај”. Ускоро је почела перестројка, та база је опустела и да сам прешао не бих имао где да радим.

Моја сестра од тетке родила је врло болесно дете. Цела наша породи-ца је мислила да неће остати живо и сестра и ја смо се спремили и дошли код матере. Она нам је најпре говорила нашим речима: „Умреће, умреће” – али затим је рекла – „Мало ће га окретати и вртети...” Дословно се не сећам њеног израза, али тада смо схватили да ће дете остати живо. И за-иста, направили су му неколико операција, то јест, „мало су га окретали и вртили” и оно је остало живо.

Једном сам дошао ујутру с Николајем Александровичем код старице. Требало је отворити шупу. Кључ од шупе се или изгубио или то није био кључ од тог катанца.

– Узми турпију и пређи ево овде – рекла је мати Николају Алексан-дровичу. На кључу је било много уреза и он је почео већ да се нервира где да пређе турпијом.

– Откуд знам који је виши, а који је нижи – узрујава се и хода.

– Дај ми турпију и кључ дај овамо – рече му мати, пређе једном по кључу турпијом овамо и онамо, катанац се отворио и ми смо ушли у шупу.

Одлазимо кући. Николај Александрович је човек близак матери, био јој је, може се рећи, као рођени син – сваки дан јој је помагао у домаћин-ству. Зато је он, као старији од мене по годинама и поштован човек, први пошао да узме од матере благослов. Али она га је изненада одстранила и дала благослов мени.

Добили смо благослов и кренули. Ујутру долазимо. Мати каже: „Ни-колај се љути што га нисам благословила првога”. Наравно, то је било пророчанство у низу пророчанстава које се односи на моје будуће при-хватање свештеничког чина.

Много се још може говорити о матери Алипији, помињати оне многе случајеве исцељења и прозорљивости, које сам имао прилике да посма-трам, али хтео бих да кажем неколико речи онима који, будући да не по-знају старицу лично, сумњају у духовну суштину њене делатности. Могу се о матери чути различите клевете. И Христа су клеветали како изгони демоне силом Велзевула. Наравно, људи прелешћени, они које називамо да су „у прелести”, могу да чине лажна чудеса која се збивају деловањем мрачне силе. Али помените ми барем једног који би после смрти исце-љивао и јављао благодат Светога Духа. Нема ниједног случаја да се на гробу окултисте неко исцелио. Окултиста има моћ овде, на земљи, али чим пређе праг вечности излази на Суд Господњи. И свезнајући Господ открива оно што је раније било прекривено лажју. Ако је за живота ма-тере Алипије природно било сумњати, шта се онда може говорити сада када се на њеном гробу догађају исцељења и чудеса. Сматрам да је то просто неразумно.

Свештеник Александар Пожилов

Саборна црква Свете Тројице

Кишијевска џусишња, Кијев

„ОГРОМНО СРЦЕ ЗА ЦЕО СВЕТ!”

Живот матере Алипије није једноставан зато што је она заједно са собом донела на земљу подвиг – подвиг јуродивости, подвиг молитвеног посредовања за нас грешне. Ја сам томе сведок. Чиме могу то да посве-дочим? Можда примерима свог живота, а можда, примером како је она у дане чернобиљске трагедије, заједно с другима осећајући бол због тих догађаја и због нашег народа, узела торбу, обесила је на штап и тајно обишла цео град Кијев с молитвом на устима ради тога да се људи у то страшно време не би препуштали паници, ужасу и хаосу. Можда смо ми заслужили и већу казну него што је Чернобиљ, али молитвама оваквих угодника као што је мати Алипија, били смо спасени. Колико Хирошима и Нагасакија нас је очекивало! Пошто сам био свештеник града Иванкова у Полесју, сви ти догађаји су прошли кроз моје срце.

Мати Алипија је била својеврстан човек – она никоме није откривала своје скривене молитвене подвиге. Нама је Господ дао могућност да само мало из прикрајка откријемо завесу те тајанствености и видимо колико у стварности може да помогне молитва праведника.

Пре него што сам се блиско упознао с матером на Демијевки, познавао сам је из цркве, виђао сам је, али нисам ступао с њом у близак контакт. После одслужења војног рока био сам парохијанин храма на Демијевки. Старешина храма, протојереј Алексеј Иљушченко, касније архиепископ Варлаам, посаветовао ме је да се упишем на Одеску богословију. Ја сам, због немарности, одбио, рекавши да то није за мене и мој је позив био одложен на читавих шест година. И тако сам током тих шест година стекао велико поштовање према матери Алипији и ступио у близак контакт с њом. Прво што ми је рекла, и тиме ме спасла од страшне непријатности, била је опомена. Спремао сам се да кренем у госте колегама са године после службе. Мати ме је дочекала и претећи рекла: „А ти, зар немаш где да преноћиш?!” Тада сам се, поштено да кажем, веома уплашио, зауставио се и променио своју одлуку. Када сам сазнао затим шта се тамо догодило веома сам захваљивао Богу и у души матери Алипији на томе што ме је зауставила на ивици провалије, сачувала ме од духовног распадања. Затим ме је мати позвала код себе кући. А стање у келији је говорило о томе да старица ни за шта световно није марила. Понекад је код ње био намерни неред. Сада схватам о чему све то говори. Она је тиме указивала на оно што се нама дешава у души, колико се ми односимо ружно према својој будућности, према свом унутрашњем стању. Она је тиме подвлачила како се немарно односимо према потребама душе, колико смо прљави унутра и не радимо на томе да очистимо ту духовну прљавштину пред Богом зато што она смрди. Сваки грех носи смрад и он одагнава од нас благодат Духа Светога, та благодат не може да проникне у наша срца. Старичини поступци имали су симболични карактер – понекад је она, знајући ко ће јој доћи, дочекивала госте са идеалним редом у келији. Следећег дана она је могла намерно да направи неред. Таква атмосфера је била припремљена за нове посетиоце, чије је духовно стање било старици познато. Својим понашањем она је указивала на оно због чега морамо да се бринемо, да наш сасуд – срце наше, не може да прими благодат Божију, да је загађено разним гресима. Све то треба избацивати на исповести, све то треба одбацивати што даље од себе да би наша душа била чиста и да би могао Бог да дође и усели се у наша срца зато што смо сви ми храмови Духа Светога.

Мати је доводила до таквог сазнања сваког човека понаособ. Једном је била оваква мала епизода. Седели смо, ручали, а ја сам се у својим мислима преузносио: „Ето како ме мати поштује, како сам ја добар...” – и све у том стилу. Тада сам још био студент Политехничког института, млад и

неискусан. А мати ме изненада песницом удара у леђа: „Код мене су сви једнаки”. Ето тада ми је блажена показала да она продире духовним погледом у душу свакога, да чита у њој и да може рећи како да се исправи.

Једном ме је позвала код себе кући. Мати је тада још живела у старој оронулој кући преко пута храма на Демијевки.

– Добијам нов стан. Хоћеш ли доћи код мене? – упитала ме је.

– Да, мати, наравно да ћу доћи.

Ускоро сам сазнао да је стара кућа срушена и да се мати преселила у кућицу у рејону данашње Голосејевске пустиње. И ето, живећи већ у новом стану, старица ми је признала: „Знаш, код мене су дошли и рекли – 'Купи се одавде', а мој Начелник је дошао и рекао ми: 'Никуд не одлази, овде ће бити обитељ!'” Мати је сликовито називала Господа „Начелник”.

А једном сам дошао код ње – било је то зими. Мати је била сама. Јутро. Врата због нечега нису била закључана. Седела је и грејала се крај пећи. „А знаш ли да сам се целе ноћи молила да се не сурваш колима!” Изненадих се: „Но, како бих могао да се сурвам? Ја кола немам. Нигде се нисам верао по брдима...” А разговор се водио о врло конкретном и страшном случају у мом животу. Године 1994. боравио сам на Камчатки и догодила ми се страшна аутомобилска несрећа, чак катастрофа. Мој аутомобил је пао с висине петог спрата у кањон и при томе је толико био оштећен да се више није могао поправити, а ја после дугих мука по болничким креветима војне болнице с дијагнозом декомпресионог прелома кичме материним молитвама ходам чак без штапа. Блажена је већ тада видела будућност – шта ће се догодити човеку ове или оне године његовог живота. У том догађају она је најнепосредније учествовала.

Занимљиво је да су у њеном присуству престајали да важе физички закони. Рецимо, један пример. Узмите лонац од три литра и сипајте у њега три литра млека. Шта још можете ставити у тај лонац да се млеко не би прелило из њега? Ништа више! Мати је стављала у њега килограм маслаца, пола килограма шећера, разбијала је десетак јаја, додавала два килограма пиринча – и при томе млеко није излазило из лонца, увек је било до ивице. То није мађионичарски трик! То је једноставно ремећење свих познатих физичких закона.

– Ево, пробај каква је каша? – обратила ми се мати када се каша скувала.

Узимам кашичицу и пробам.

– Је ли укусна-а-а?

– О, мати, врло укусна!

– Е па видиш, гости ће доћи, имаћемо чиме да их нахранимо.

Увек је знала ко ће јој доћи и колико ће гостију имати.

Наравно, има много разних прича о матери Алипији, али сматрам ако човек показује другоме како да се исправи, мислим да сви клевет-

ници о поступцима матере Алипије треба да ућуте. Осећао сам се дивно у старичином присуству. Она је имала такав некакав склад душе захваљујући којем је моја душа налазила у њој разумевање и заједнички језик. Понекад је био довољан поглед. Врло добро се сећам нашег последњег сусрета. Сунце је залазило. Ја, будући већ свештеник, био сам код ње с мојом попадијом Маријом. Почео сам овакав разговор: „Мати, вас врло много клеветују, а ви ништа не кажете – каквим се духом руководите?” Старица ме је погледала таквим погледом да сам се постидео. И стидим се и данас. Мати ништа није рекла и ћутке је отишла. После тога је више нисам видео, већ сам само сазнао за њену сахрану.

Мати Алипија је била праведна на плану помоћи људима. И она је реално помагала. Како је говорио праведни Јован Кронштатски: „Док не сместиш човека у своје срце, све дотле за њега нећеш моћи да се помолитиш”. Мислим да је мати Алипија имала такво огромно срце – за цео свет. Сви су могли стати у њено срце.

Мати није тражила почести. Људи развијају своју мисао у оваквом правцу: „Зар можемо да је послушамо? Професора ћемо послушати, а некаку 'хистерушу' – зар ћемо њу да слушамо!?” Ето зато она никада није показивала своју духовну мудрост, није никада показивала то да она прониче у суштину људску. Чак се и у том њеном смирењу може видети да је била руковођена Духом Светим. Чак су и против Господа говорили да Он изгони демоне силом Велзевуловом. А о слугама Божијим шта ће тек говорити?

Пројоројеј Василије Висоцки

НЕОЧЕКИВАНО ПРЕДСКАЗАЊЕ

Било је то 1982. године. Био сам црквењак Вазнесенског храма на Демијевки. Спремали смо се за архијерејску службу. На Вазнесење је код нас служио митрополит. Сашили су нам нове стихаре, јер су долазили митрополитови ипођакони, они су имали беле стихаре, а нама су сашили златасте.

Мати Алипија је по свом обичају донела у храм огромну торбу с хлебом, свећама и другим намирницама. Према мени се односила увек лепо, с добротом, смешећи се, као што се смеши дете када се тобоже устручава – она је имала такав некакав дечји кротак осмех. И ево излазим кроз бочна врата, а код нас тамо стоји сто за помене, на њему су хлеб и намирнице. Мати је у то време стављала хлеб који је донела – нешто је говорила за себе, није се могло разумети шта. И тек што сам изашао, окрећем се, а она узима кандило са иконе у којој има пола литра уља и одједном – преврну ми га иза оковратника стихара. Уље ми је потекло по леђима... Но, шта ћеш рећи на то?

Пришао сам жени која је код нас у храму прала и пеглала, и она само плесну рукама. Одмах је умочила стихар, опрала га, и што је изненађу-

јуће, на њему није остало ниједне мрље. То је било на Вазнесење. А већ следеће недеље у суботу која је била посвећена задушницама, био сам рукоположен за ђакона, а следећег дана на Духове, постао сам свештеник. Ето како ми је старица предсказала да ћу се ускоро удостојити посвећења и да ћу бити свештеник.

Пројоројеј Серјеј Крјук

Сћарешина Вакресенској храма, Кијев

„СВИХ ЖАЛОСНИХ РАДОСТ”

Код матере Алипије сам био свега једном, 1984. године. Та посета се временом избрисала из мог сећања, јер, будући да сам у то време био сасвим млад и неискусан, како по годинама, тако и духовно, нисам разумео старичине поступке и нисам придавао нарочити значај тој посети. Сада, након 19 година, сетио сам се да ми је устима блажене матере Алипије Господ открио значење данашњих догађаја.

Одрастао сам у неверничкој породици и у тренутку мог сусрета са старицом тек сам пришао Богу и примио Тајну крштења. Моја ташта је одлучила да ме одведе код матере Алипије. Дошли смо код ње. Угледавши ме, она је почела да чита неке молитве, а затим да пева нада мном „Царице, моја преблага”, али не од почетка молитве, већ од речи „Свих жалосних радости, увређених заштитнице...” – Много пута једно исто – „Свих жалосних радости...” Узела је просфору с повађеним частицама, предала ми је и заћутала.

Ташта је још нешто упитала матер за мене, али ова нас је благословила и ми смо отишли. Након две године уписао сам се у Одеску богословију и временом сам, примивши Тајну свештенства, почео да служим у парохијама Кијевске епархије. Године 1996. с благословом најблаженијег Владимира, митрополита Кијевског и целе Украјине, основао сам парохију у част иконе Мајке Божије „Свих жалосних радости” на масиву Њивке и ускоро сам сазнао да на Свјатошинском гробљу почивају блажене старице Христа ради јуродиве схимонахиње Серафима и Марија. Почео сам редовно да посећујем то свето место.

Након годину дана упокојила се мати Алипија и на њеном гробу су почели да се служе многобројни помени. На Њивкама је била створена још једна парохија светих апостола Петра и Павла, где сам се и подвизавао.

Крајем 2002. године код мене у парохији су почеле да се дешавају неке непријатности. Нисам знао шта да радим и шта да чиним. Да одем код духовника? То нисам могао да учиним – он живи врло далеко, ван Украјине... И тада сам пошао код матере Алипије да се помолим на њеном гробу.

Сутрадан сам дошао на Свјатошинско гробље матерама Серафими и Марији и угледао да на малом иконостасу уместо Казанске иконе Мајке Божије, која се тамо пре тога налазила, виси икона Мајке Божије „Свих

уцвељених радости”. И тада сам помислио: „То и јесте одговор на моја питања”. Имам документе за парохију „Свих жалосних радости” – значи да треба ту да се гради храм. Архиепископски намесник ме је благословио с речима: „Црква је на том гробљу неопходна”. И ето сада на том месту делује парохија. А што се тиче пророчанства матере Алипије из 1984. године, тај догађај могу да тумачим овако: угледавши ме, старица је одмах почела да се моли, и њеним молитвама ја сам постао свештеник, њене „тужбалице” као у присуству покојника – значе то да ће моје служење бити у гробљанском храму, а молитва коју је певала значи назив парохије – у част иконе Мајке Божије „Свих жалосних радости”.

Блажене старице и данас нас памте – оне обећавају да никада у загробном животу не заборављају оне који прибегавају њиховој молитвеној помоћи.

Свештеник Глеб Помелов

Парохија у част иконе Мајке Божије „Свих жалосних радости”

Свјатогригоринско гробље, Кијев

„МОЛИТВА ЈУ ЈЕ УТОПИЛА”

За матер Алипију сам сазнао пре него што сам се уписао у богословију. У души ми је било мноштво питања. Како? Шта? Да ли да се упишем? Постоји ли за то воља Божија? Пре него што сам отишао у Москву на пријемне испите саветовали су ми: „Хоћеш да ступиш на Московску духовну академију и богословију, пођи по благослов код матере Алипије. Архимандрит Наум дао је благослов да се обраћамо њој за савет и помоћ и веома је поштује”.

Ето тако сам почео да одлазим код старице. У то време сам био ипођакон у Владимирској саборној цркви. Мати је била увек врло добродушна, дочекивала ме је врло лепо. Обично је тако испадало да су наши сусрети били у време када је код матере било мало људи – после пет, шест часова увече. Али понекад је није било код куће и у тим часовима сви су знали да се мати налази негде у јарузи, да се моли, разговара с Богом. При сусрету старица се увек старала да угости – била је врло милосрдна.

Мати ме је благословила да се упишем у богословију, говорећи: „Иди и не бој се – уписаћеш се”. После уписа и за време школовања такође сам заборављао старицу, те сам, ако сам боравио у Кијеву, долазио код ње по благослов. Посећивао сам такође архимандрита Наума и предавао му поклоне од матере, а он је пак слао њој. Отац Наум је и сам ишао у Голосејево да види старицу.

Сећам се како смо се дивили старичиној прозорљивости. У детињству сам имао много траума на које сам временом заборавио. Дођем код ње, а она ме подсећа – где сам пао и шта се догодило. Ево једног примера. У детињству сам имао повреду – одломио се комад ксимса и пао ми је на главу. Мати ми је мало опипала главу и рекла: „Је ли те глава понекад бо-

ли? Но, ништа – ксимс ти више неће падати на главу!” А ја сам пре тога заиста имао главобоље на месту ударца и после старичиног благослова главобоља је престала.

После рата моја мама је увек доста боловала и када сам с њом био код матере Алипије, старица јој је дала два хлеба. Мама није хтела да узме.

– Ма не треба, мати, имам хлеба.

– Измрвићеш их и осушити – затребаће ти двопек.

И касније је тај двопек заиста веома затребао. Живео сам у Загорску, школовао се у богословији и после Чернобиља мама је дошла код мене. Налазећи се тамо, била је болесна и чим јој се стање погоршало, узимала је двопеке које је осушила од хлеба матере Алипије и одмах јој је бивало лакше. И што је занимљиво, тих двопека је било таман довољно за период када је мама живела у Загорску. Мама се радовала и сетила се како је противуречила матери.

Духовна и материјална страна су два супротна појма. Треба рећи да се свака тајна не открива свима и да човек може имати тајне у рукама и да ништа не разуме. Као када човек чита књигу из кибернетике и ништа не разуме све док је не проучи. Ето и у животу видимо духовну страну. Она је тежила духовном и зато јој је Господ откривао духовно. Она је видела духовни свет, а материјални свет је за њу био затворен. За духовног човека материјални свет је затворен, као што је за материјалног духовни, и ако ми не видимо духовни свет, ми смо више материјални. Ако човек поробљава тело духу, он се, попут Марије Египћанке, одваја од тла. Његово тело више нема тежину. Да не би стекли земаљску славу свети су ходили међу нама, трудећи се да не привлаче пажњу на себе. Али када су се молили, њихово тело је толико тежило Богу да га је душа подизала. Исто тако је и мати Алипија тежила Богу и телу није придавала значај, дакле, оно је није ни мучило као све остале. Довољно је сетити се њеног живота у шупљини дрвета – била је без хране, завејана снегом, смрзнута. Али, у суштини, молитва ју је загревала зато што душа оживотворује тело, а не тело душу. И на тај начин она је спасавала себе и спасавала је друге, али није свако могао да схвати њене поступке. Тек касније, када прође неко време, њихов смисао постаје схватљив.

У светлу свега реченог открива се духовни закон човековог стицања благодатног дара прозорљивости – то је природни процес, када један човек види духовни свет, а други материјални. Све зависи од тога чему човек тежи.

И све до данас Христа не схватају сви. Зато је за многе природно питање: „Ви знате нешто о Христу, али разумете ли ви Његово учење?” – А затим већ треба питати разумеју ли они Христове следбенике. Или уопште не треба ни питати, већ постаје јасно да чим они не прихватају Христа, неће прихватити ни Његове следбенике, дакле, не виде духовну страну. Ма

како називали светог човека, све тајно постаје јавно. Иако данас називају великог мага и чаробњака Нострадамуса монахом и подвижником, он је сам себе називао магом и чаробњаком и сви знају да он то јесте. Мати Алипија себе никада таквом није називала. То је исто као што су преподобном Агатону дошли кушачи и почели да га оптужују – ти си развратник, ти си блудник, ти си лопов. Преподобни је на све то одговарао потврдно. Али када су му рекли – ти си јеретик, он је одлучно порекао тај грех. Јасно је разликовао оно што је Божије и оно што га удаљава од Њега.

Каквом год се чинила околини мати Алипија, шта год о њој говорили – сада Сам Бог показује да Му је служила свим својим животом. Он је прославља чудотворствима и открива славу коју она има у Царству небеском. Примери за то постоје и у нашој парохији: доносио сам земљу и уље с гроба блажене и многи су добијали исцељења у немоћима и болестима.

Протјојереј Николај Јурченко

*Спирешина храма Свјетих апостола Петра и Павла
у Дарници, Кијев*

Миомирисно миро

За матер Алипију сам давно чуо, али никако ми није полазило за руком да одем на њен гроб на Шумско гробље. И тако сам се с парохијанима нашег храма договорио да одемо на гробље.

Дошавши на гробље, нисмо знали куда да идемо, али угледавши жене с цвећем, упитали смо их: „Идете ли код матере Алипије?” Оне одговорише потврдно и ми заједно с њима нађосмо гроб. Одслужили смо помен, мало читали Псалтир, помолили се. Расположење је било благодатно, тихо, радосно, над гробом се осећао фини миомирис. Немогуће је било не осетити тај нежни миомирис – свако од присутних људи крај крста га је осећао. Затим смо сви видели како је почела да мироточи материна фотографија – две капи мира лагано су исклизнуле из њених очију. На гробљу је у том тренутку било око петнаест људи и сви су то видели. Узвикнуо сам: „Погледајте – какво чудо!”

Двадесетог марта на дан празновања иконе Мајке Божије „Посредница грешних” отишли смо на шумско гробље поново. Ставио сам на гроб фотографију чудотворне Кропивненске иконе Мајке Божије, која се налазила у нашем храму и која се изгубила под неразјашњеним околностима. Одслуживши помен и акатист, сви смо видели да фотографија иконе Мајке Божије мироточи, издајући миомирис. Сва се покрила росом која је стварно представљала миомирисно миро. За све парохијане нашег храма ово чудо је било велика утеха и знамење да је мати жалосна због губитка тако велике светиње као што је Иверска Кропивненска икона.

Протјојереј Михаил Федорјако

*Спирешина храма Великомученице Варваре
Село Кроивна Нежинској рејона, Чернијовске обласии*

„Душу православну, душу страдалничку НИКАДА НЕЋЕШ ПРЕВАРИТИ”

Први пут сам доспео на гроб код матере Алипије захваљујући томе што су ме позвали да пратим групу поклоника из храма. У пет ујутру су ме позвали и саопштили ми: „Оче, треба да пратите групу, можете ли да идете?” Пристао сам, иако нисам знао куда идем. У Голосејеву сам био и пролазио сам крај места где је живела мати Алипија и обраћао пажњу на крст који ме је необично привлачио. А када смо боравили тамо заједно са скупином, сасвим на други начин смо доживели светост овог места. Затим су се поклоници упутили на Шумско гробље.

Знамо да је многе подвижнике још пре канонизације народ поштовао зато што је видео у њима посредовање пред Богом за нас грешне. Душу православну, душу страдалничку никада нећеш преварити – она осећа љубав и бригу пре свега. И све то смо осетили ми на гробу матере Алипије. Ишли смо са групом из које су неки већ други пут долазили овамо. Почело је богослужење, можда смо га служили нескладно и лоше појали. Затим нам је једна верница испричала о томе како је присуствовала приликом чуда умножења хране у келији матере Алипије и била је збуњена како то да се из до врха препуног лонца млеко не просипа, а старица стално додаје и додаје намирнице. И у том тренутку се догодило очигледно чудо. Сви смо осетили како је у таласима почео да нас запахњује мирис загорелог млека. Наравно да се на гробљу такви мириси не срећу и његова појава на таквом месту запањује. У почетку као да нисмо поверовали у оно што осећамо. Мирис је нестао, а затим се поново појавио. Било је јасно да је то знак који прати причу и који потврђује њену тему.

Има таквих тренутака у животу, нарочито у пасхално време, на Литургији, када необична радост, стање светле наде и благодат Светога Духа обухватају човека и уздижу га. И ми смо заиста осетили мајчинску бригу матере Алипије – нас је обухватило управо такво пасхално стање душе.

Када сам се вратио кући, донео сам ту светлу радост и својој породици. Мој рођак је имао велике проблеме. Његова фирма ради по наруцбинама из Белорусије и Дњепропетровска. Али за обављен посао им нису уплаћивали новац и у вези с тим имали су велике непријатности. Дао сам му књижицу о матери Алипији: „Ево помоли се, мати је била заступница за све. Она ће се заузети и за тебе, замоли је својим речима”. Ускоро сам га питао како стоје послови. Мој рођак је био радостан, све се средило, и рекао ми је да хоће да оде на гробље код матере Алипије.

* * *

„Они који су изашли из света, који су заволели сиромаштво и поставили туђи телесном општењу и свему привиду света, који презиру световну славу и сваку тобожњу величину, који су се учврстили у сиромаштву и који се држе Господа... разумни су. Размишљајући о трулежи и пропадњи-

вости овога века, они презиру везаност за плот, пошто знају да иза тога следи ослобађање од тела; схвативши опет пак да је све привидно богатство осуђено на пропаст и нестанак, они презиру све видљиво; опомињући се пак осуда грешника и различитих казни које су ови претрпели, они се учвршћују у бризи и страху и јачају своје душе да не би упали у геену и муке. Мислећи затим о граду светих и о великим људима, оцима нашим пророцима, апостолима, мученицима, о небеској лепоти и Божанској слави у коју ће се оденути свети као награду за своју дивну одлучност, они иако и бораве у овом веку, као да већ кушају неовдашња блага. И, вежбајући се у томе, они се приближавају свом небеском Оцу. Заиста од једног истог човека после Адамовог преступа иде и добро и зло, они су пак изабрали и ступили у рат против зла, измолили су оружје од Оца свог небеског и с Његовом помоћу тукли су се и победили, угасивши ужарене стреле греха. Зато онамо куда улазе они, тамо желе да завире анђели; јер се полажу венци скупочени на главе њихове. Тада анђели почињу да говоре једни другима: ко су они који су се удостојили такве славе и таквих венаца, зашто их воде на место које је почасније од нашег? А Господ им говори: Праведно је ставити их изнад вас; јер они за име Моје и заповест Моју одлазе из света и презиру овај век, трпе сиромаштво, подсмех и поруге у овом свету, мучени од сатане, боре се и надмећу се с њим и он их није победио, труде се и испуњавају дању и ноћу очи своје сузама у служењу Мени, носе поругу крста Мога на раменима својим и страдања Моја у телу свом. Такве душе прима Господ и приводи их Оцу с речима: Гледај, ево чистих девственика који су слушали Твоје заповести; прими их у наручје Духа Твога и у благословено наручје Светлости Твоје. Ради њих пак приклонио сам колена на земљи и обливао се сузама говорећи: *Оче свети, сачувај их у име Твоје, оне који си ми дао, да буду једно као ми... И славу коју си Ми дао ја сам дао њима, да буду једно, као што смо ми једно* (Јн. 17, 11–17; 22). Нисам Те само ради њих самих призивао онда и молио се, него и ради целог сабора светих... И Отац се весели због њих, говорећи: *Примиће царство које вам је припремљено од оца ња свешта* (Мт. 25, 34). Ја и Син Мој бићемо с вама и један дух и једна заједница. И Он води такве душе упокојењу, на престоле славе и духовне радости. Сведочи о њима и анђеоска војска којом су били окружени док су се подвизавали, када су били истрајни у борби, и своје молитве, постове и бдења приносили Господу.” **Преподобни Макарије Египатски**

Свештеник Владимир Фадејев

Старшина храма Свештеномученика Луке, архиепископа Кримској

Бела Церков

„ДО КРАЈА СЕ СМИРИ И МОЛИ СЕ!”

Мој духовни отац протојереј Николај Фадејев јако је волео матер Алипију и сам ми ју је показао. Он је јако поштовао матер и благословио ме је да идем код ње с речима: „Пођи код Алипије!” Била сам у великим невољама и моје срце је тежило тој светој старици. И тада ме је једна позната девојка која је често посећивала матер Алипију позвала да пођем код ње. Спремиле смо се увече, знале смо да се, кад већ идемо код светог човека, ничега нећемо уплашити испут. Прве речи блажене које ми је упутила биле су карактеристичне: „Смири се! До краја се смири и моли се!” Већ од првог погледа на блажену схватила сам куда сам доспела. Познала сам много стараца, знала сам пре тога старце из Глинске пустиње, и имала сам искуство општења с таквим благодатним људима, и зато ми је унутрашње чуло одмах рекло да је преда мном човек који није од обичних људи које свакодневно срећемо.

Те вечери нас је угостила – то је било за њу нешто свето! Увек је била верна свом нарочитом правилу – угостити онога који је дошао код ње и видела је у тој, рекло би се, обичној општељудској норми, нарочито испољавање милосрђа. И ускоро је, пратећи нас, показала на мене: „А ово је мој род”. Показала је којим путем да се вратимо и благословила нас је. Када је моја познаница други пут отишла код матере, овог пута без мене, вративши се, испричала ми је њихов разговор.

– Знате ли шта ми је рекла о вама?

– Шта?

– Где си је нашла? Она је из монашког рода! То ће бити увек моја свагдашња рођака.

Чувши како ме је мати назвала „свагдашњом рођаком” почела сам врло често код ње да одлазим.

Многи велики људи су ишли код матере. Једном је њеној кућици пришао аутомобил. Из њега су изашли мушкарац и жена. Моле од старице дозволу да уђу. Жена се одмах баци матери пред ноге, обухвати их рукама и поче горко да јеца.

– У чему је ствар? – љубазно је упита мати.

– Мој муж је генерал. Заволела сам Бога и почела сам да идем у цркву, али сам морала да кријем пред мужем, јер он је неверник. Знам да ћу имати велике непријатности. Довози ме у Тројице-Сергијеву лавру ађутант мог мужа – и показа на мушкарца који је стајао поред ње.

– Ти још захвали Богу и Мајци Божијој – осмехнувши се, рече јој мати – Он је верник од детињства, а теби се бојао да каже. Сада се ничега не бој, иди право код мужа, откриј му све и живите с Богом.

Тако је мати открила тајну и неспоразум у породици генерала. Он се бојао да призна својој жени да је верник, а она, поверовавши у Бога, њему. Ађутанту је такође било веома драго, јер се он такође бојао да ће „добити

своје”, јер ју је возио у манастир! Генералова жена Валентина била је неизрециво захвална матери, покушавала је да јој да велики новац, али је ова одлучно одбијала. Само виче: „Ма не треба! Ма не треба! Бог с вама! Узмите све до копејке!” И због послушности су узели новац натраг иако им је то било тешко да учине.

Након недељу дана дошао је код старице и сам генерал са својом женом. Много му је било драго што се срео с матером, није знао како да јој захвали – и руке јој је љубио и захваљивао – седели су до касно увече, све док им сама блажена није рекла, видевши да је већ касно: „Но, сада идите!” Благословила их је и они су отишли.

Многима је старица помагала да реше породичне размирице. Упућивали су јој разна питања: неко нема мира у породици, код неког су сукоби, проблеми с децом, или велики губици. Тако се и мени десила велика невоља. Мој веома млади брат је убијен одмах након што је изашао из војске. Био је изврстан хармоникаш и увек су га позивали на славља поводом испраћаја у војску. Моја мама није волела када су га често узимали ноћу. И тако је једном на журци избила туча, мој брат је хтео да побегне, али се ударио о угао стола и пао. Тада га је неки злонамерник ударио мотком по кичми и он је пред јутро умро. И ето причам о томе матери. Она је мало туговала, туговала, затим се спремила да крене у цркву, ставила је на главу карирану мараму и рекла ми је: „Куда ја идем у храм, тамо и ти идеш. Ја идем на Демијевку”. Кренуле смо, идемо путем. Најједном штапом као да је припретила некуда према шуми: „Види ти њих, једног сте узели и другог хоћете да узмете!” Мени је срце задрхтало.

Није прошло ни две недеље после старичиног предсказања, а мој сестрић је погинуо. Возио је кола и огромни теретњак се сударио с њим и потпуно га смрскао. Ето то је мати предвидела!

Штету матери није само ђаво отворено причињавао, него је и слао људе који су му предали своје душе како би чинили злочине. Дошли су с гусеничним трактором двојица мушкараца да сруше старичину кућицу – хтели су једноставно да је униште. Половина куће која је припадала суседима већ је била срушена и сада је кућица била мала, те се могла срушити без великог напора. Обухватили су је ланцем. У кућици се у то време ложила пећ. Мати је истрчала на улицу – трактор је већ упаљен, један мушкарац обмотава ланац, други седи у трактору, спремају се да учине злочин. Тада мати седе на праг баш наспрам њих – ни речи не рече и подиже руке увис. А келејница Марија је забринуто гледа. Проли се река старичиних суза и тако је она с подигнутим рукама седела десетак минута, не говорећи никоме ништа. А за то време мушкарци су се скаменили, оставили све... и гледали. Затим један махну другоме, као да му показује: „Хајдемо” – бацише свом снагом ланац на трактор и одоше. Мати није молила људе, она је молила Бога. И Бог ју је услишио.

На много тога нас је старица упозоравала, али ми је нисмо увек слушали. Једно време је стално говорила мени и другим сестрама из нашег манастира: „Ето ви сте из Покровског манастира – а код вас је Покровски манастир без крова! Направите кров на Покровском! Не може то тако, почеће киша, Саборна црква је велика, а без крова је!” А нико није знао да ће за време олује Саборна црква остати без крова, што је предсказивала мати готово годину дана пре тога.

Када је старица умрла и када је било одржано опело у Флоровском манастиру, мени су касно рекли и нисам стигла на погреб. Још за живота блажене много сам је молила да ми да своју фотографију, али она ми је рекла: „Имаћеш фотографију када дође време” – и махнула ми руком. Ја сам јако туговала после опела што нисам дошла на сахрану и што никада више нећу видети матер, будући да немам чак ни њену фотографију. Вратила сам се из цркве и пошла у трпезарију. Идем натраг и путем срећем жену – младу жену али која је јако личила на матер Алипију. Она ми каже: „Желите ли фотографију матере Алипије?” Ја се чудим у себи што она тако личи на старицу и очима својим не могу да поверујем. Уручује ми фотографију. Ја сам заплакала и мислим: „Анђеле ти мој драги” – и хтела сам да упитам ко је она и где живи, кад видим – нема је нигде. Тако сам стајала с том фотографијом и плакала сам и целивала је...

Монахиња М.

„Крст мој биће монашки”

Прве речи које сам чула од матере Алипије биле су: „То је дошла мученица”. Сваки хришћанин има свој крст који треба да носи у животу. Мати је видела степен тежине управо мог крста и она је знала да ће мој крст бити монашки, а он је, познато је, најтежи.

У младости је у мени поникла силна жеља да свој живот посветим служењу Богу у монашком чину и ја сам молила родитеље да ме пусте у манастир, али како је често својствено свим родитељима, они су се искрено супротстављали мојој жељи. Многи доживљавају оно што сам ја доживљавала – нису ме разумели и то је чинило мој унутарњи живот затворенијим и усамљенијим. Молити се код куће било је немогуће, у цркву ме нису пуштали и ја сам, млада девојка, журила на поље које се налазило доле крај брда на којем је стајала наша кућа. Треба рећи да смо живели поред железничке станице, на крају града, усред многих недирнутих кућа живописне природе. На то поље сам ишла да се молим. Нико ме није видео. У тај период мог живота спада и моје познанство са старицом монахињом Алипијом. Оно што је немогуће обичном свакодневном човеку било је могуће њој – она је проникла својим духовним знањем у дубине мога срца, откривши ми оно што је знао само Бог. Када сам дошла код ње, она ми је неприметно открила моје тајне молитве, место где сам се скривала од људских погледа, подробно је описала нашу улицу, разговоре с

родитељима и моју невољу повезану с њиховим потпуно разумљивим родитељским егоизмом. На моје питање: хоће ли ме пустити у манастир – она је одговорила сасвим неочекивано: „Отац ће те довести сам”. Ускоро је заиста испало онако како је рекла. Моја жеља се испунила, а старица је заувек ушла у моје срце осећањем чврстог и поузданог ослоња у животу.

Кад год бих имала прилике хитала сам код матере. Понекад без конкретне циља, само да је видим и духовно ојачам у ношењу животног крста. Зато што је она знала шта је то, и сама је живела у крајњој напетости физичких и духовних снага, што значи да је могла да схвати и све нас, немоћне и клонуле. Једном, још пре манастира, удостојила сам се части да преноћим код ње. Дошла сам са својом другарицом која је касније такође постала монахиња. Било је то касно увече. Јесен. Мати је била врло болесна. Жена која ју је тога дана неговала није хтела да нас пусти да не бисмо оптерећивале болесницу. Стајале смо крај врата келије и нисмо знале шта да радимо – нисмо имале куда да идемо. Било је касно, плашиле смо се да се враћамо кроз шуму. Другарица ме је наговарала да идемо натраг, али ја сам јој одлучно одговорила: „Ако ти хоћеш иди, али ја ћу остати овде и молићу се све док ме старица не пусти”. Тако смо се молиле, молиле, све док мати, сазнавши духом за нас, није замолила жену да нас пусти да уђемо. Жена нас је нерадо позвала да уђемо, говорећи нам да је матери тешко и да је врло болесна. Ми смо у неодлучности застале, почеле смо да се повлачимо натраг. „Онда не треба, затворите врата, идемо натраг”. Жена је ушла у келију и кроз минут се вратила, говорећи нам: „Мати тражи да уђете”. Тако нас је старица пустила да преноћимо. Ујутру сам почела да помажем у кући како сам могла. Чистила сам. У том тренутку сам била обучена врло једноставно, свакодневно, у неприметној одећи. Дођоше људи, а мати наједном узвикну: „Погледајте је како је лепо обучена”. Ја се чудим – све је на мени старо, нема ничег лепог. А мати наставља: „Погледајте је како је лепо обучена”. Људи ме погледаше и нико ништа не рече. Тада ја тихо рекох својој другарици: „Замоли матер да ми да црну мараму”. Тако сам јако желела да имам благослов од старице. А мати одговори: „Не, црна марама јој не треба. Даћу јој бољу”. То ми је она рекла о монаштву, да ћу и мантију и камилавку имати.

Сада све то заиста имам и успомене о нашим разговорима са старицом као да обнављају у мојој души оно благодатно осећање одрицања од света, које тако дубоко доживљава свако ко пређе манастирски праг. Старичин подвиг и њен строги монашки живот који не познаје никакве компромисе, укрепљује, теши, отвара друго дисање, тера човека да чезне према крсту и његовој тежини. Тако је било са мном у тренутку када ме је снага напустила и ја одлучила да се после повратка кући више не враћам у манастир. Моја познаница је управо тада ишла код старице и ја сам је замолила: „Реци матери да ћу ја вероватно сада бити код куће”. Мати ме

није осудила, већ ме је благо утешила, усмерила ме је поново на пут којим сам кренула с њеним благословом: „Нека се врати у манастир, нека не размишља ни о чему, биће јој добро”. И по њеним молитвама и предсказању сам и доживела олакшање туге, клупко околности се размрсало.

Долазећи код матере, нисам осећала никакву непријатност од општења с њом, осећала сам се лако, без устручавања, слободно, као код своје мајке. Видећи да је преда мном прозорљиви човек, осећала сам њен нежан однос према себи и зато се нисам бојала. Мати се очигледно радовала мојој једноставности и односима поверења који су се успоставили у нашем општењу и зато ме је често молила да јој помогнем у кући, да обавим неке њене задатке које сам ја с радошћу обављала.

Монахиња Е.

„Кроз њу смо осећали Његов дах”

Пре свега бих хтела да испричам о стању у којем се налазила већина материне духовне деце приликом општења с њом. Наравно, нико од нас није могао видети или чак делимично схватити тај унутрашњи свет у којем је мати живела – све је било прикривено као нека драгоценост и скривена ризница и само се понекад, и то врло ретко, та тајна наједном откривала и потресала до дубине душе. Таква два упечатљива случаја су се мени догодила. Једном сам дошла код матере сама. Све је било као и увек, али одједном она рече: „Хајде да се молимо!” Стајала сам напред, а мати је иза мене читала молитве – *Оче наш*, *Верујем* и остале свакодневне молитве. Слушала сам и трудила се да се усредсредим на смисао речи. Али одједном постепено сам осетила да улазим у необично молитвено стање. Чак не могу да дам тачно одређење, али сам унутрашњим погледом почела не само да дубоко схватам смисао речи, него и да их видим у некој чудесној слици, оне су као огњени ваздух, огњени али толико чудесно хладовити и невероватно освежавајући, почеле да улазе у целокупно моје биће. Удисала сам их као најсвежији озон, оне су ме испуњавале светлошћу, снагом, лакоћом, тако да сам изгубила реалност околног света и нашла се у том хладовитом, огњеном прстену. Свака реч је са снагом улазила у мене и ширила срце, осећала сам како је оно ограничено, осећала сам његове размере, како не може да смести оно што се не да сместити и што бескрајно лије као бујица. У извесном тренутку сам схватила да више не могу да примам. Душа се раширила, препунила се, већ сам губила смисао речи, а оне су ме, прибијајући се једна уз другу, до краја испуњавале снагом и светлошћу, више нисам могла да издржим и одједном сам чула материне речи: „Доста, доста ти је”.

Села сам потресена и јасно сам схватила, видела сам на јави, како душа куша снагу речи молитве и да је храна за тело оно што је молитва за душу. То је иста она храна као и телесна – без ње је немогуће живети, човек без ње може умрети од глади.

Други случај је био када сам са сестром С. из нашег Флоровског манастира, сада монахињом, била код матере. Те вечери смо с њом говориле о врло озбиљним духовним стварима које су нас обе узнемиравале и тада се, приликом тог разговора, одједном нешто догодило. Касније, када смо размениле утиске, схватиле смо да смо обе угледале исто. Познато је да је мати била јуродива и да се иза тога прикривала. Сви знају шта иза тога стоји. За време нашег разговора ја и сестра С. гледале смо матер и нисмо је препознавале, као да је пред нама седео други човек – она се у тренутку променила. Мати је била врло озбиљна и говорила је с нама отвореним, а не скривеним речима, свака реч јој је била разговетна и јасна, материно лице се обасјало неком унутрашњом светлошћу и као да се налазила у сјају. Ми смо разумеваале снагу и смисао реченог – очигледна истина је постала откривена и проникла је дубоко у срце.

Сећајући се матере, хтела бих пре свега да кажем о оном дубоком миру у души, спокојној спонтаности која нас је посећивала у старичиној келији. Врло често сам долазила код матере с гомилом проблема и вапијућих безизлазних непријатности, када човек само машта да дође до вољеног човека којем осећаш да је потребан – тако потребан као никоме на свету, који из љубави коју му је Бог даровао прима тебе целог, без остатка, па чак и више.

Једном ми је, кад сам била у материној келији, пала на памет мисао: зашто нас никада не подучава као древни духоносни старци? Мати се окрену и рече: „Ћути, кажи: молим за опроштај и нећеш умрети”. Тако је мати поучавала! Одговор је био исцрпан.

Сви су проблеми нестајали у старичином присуству – они као да су уопште престајали да постоје. Седиш поред матере и ништа не можеш да кажеш. Пре тебе све зна, тихо се претвара да је „заспала” и тоне у молитву за своје чедо. А ти само неприметно осећаш како се густина свега негативног разређује и одлази, а уместо ње долази лакоћа и спокој.

Али то је само мали део онога што се може рећи о матери, јер благодат Божија је разноврсна и недокучива.

Од осамнаесте године сам патила од колитиса – то је готово дијета, нисам могла да једем ни поврће, ни воће, ни боршч, већ сам јела само мекку храну која не надражује слузокожу. Нисам могла да једем ни бомбоне, што ме је јако жалостило – чак сам заборавила њихов укус, као и укус много тога, усталом. Довољно је било да поједем пола јабуке, парадајз, бомбону или било шта, па да већ од мале количине тога почнем да добијам дуготрајни наступ с јаким боловима, наступ који је био све болнији. Те наступе сам подносила врло тешко и зато сам се на све могуће начине чувала. Но наједном ми се открила дивна перспектива да једем све што нисам себи могла да дозволим. Долазећи код матере, ручала сам с људима и јела оно што су ми нудили. Таква је била снага присуства блажене и

њеног благослова. Сва „забрањена” храна коју ми је старица давала није ми шкодила. Штавише, сестре су ми обавезно доносиле од матере јабуку или парадајз и то ми такође нимало није шкодило.

Али једном се ипак нисам сачувала и нешто сам појела. На свој сопствени ужас сам осетила како се приближава напад бола и он ме је тако исцрпљивао да сам потом цео дан лежала и лечила се. Не размишљајући дуго, 'полетела' сам код матере. Дошла сам, седим, разговарамо, једемо, нема никога осим мене. Периодично бол се као талас подиже из дубине стомака, спреман да ме снажно и немилосрдно ошине. Ћутим и само са ужасом ослушкујем тај бол који се приближава. Мати се окреће према мом стомаку и прети му прстом говорећи: „Мир!” Бол послушно одлази, седи тихо, а затим опет предузима покушај да завлада, али мати опет подвизује на њега и он одлази. Тако старица није дозволила болу да се размахне и све се смирило – напада више није било.

Али једном, када сам се осећала врло лоше, а морала сам много да радим и храна ми је била ограничена, седела сам код матере и рекла сам јој то. Она ме погледа пажљиво и рече: „Једи све, јер ћеш ослабити”. Од тог тренутка сам почела да једем све и моје болести као да више није било.

Ускоро ми је почела друга хронична болест – да ли од прехладе, да ли од нерава и стресова, или од свега заједно. До данас не знам тачан узрок болести. Бол у бронхијама је био врло непријатан. Да не кажем ужасан. Унутра као да ме је неко грабуљама или ноктима гребао и то врло немилосрдно. То ме је исцрпљивало и одузимало ми много снаге.

И тако седим код матере и ћутке патим. Наједном осетим да су бол и сва непријатна осећања почела некуд да се повлаче, дисајни путеви су се ослободили и постали су чисти. Ништа не могу да схватим, али... тада сам схватила. Мати се изненада сагну и поче да јечи: „Ох, како ме боли, као да ми неко унутра грабуље вуче, ох, боли ме” – говори о ономе што сам осећала ја. А мене не боли, већ сад боли старицу. Толико ми ју је било жао да сам замолила Господа од свег срца да не да старици моје патње, већ да ми их врати натраг – боље нека се ја мучим, него мати, оптерећена многим болестима и бригаама. И шта би? Неочекивано се све опет променило – сав мој бол се вратио мени, а старица је престала да јауче, само ме је пажљиво и ћутке погледала. Схватила сам да ми је то била нека поука, можда поука љубави. Али оно што се догодило није се тек тако догодило и имало је свој смисао.

Једном сам донела матери кутију одличних бомбона које нисам могла да једем због болести. Седим и размишљам: „Кад би ми бар мати неколико бомбона дала, тако ми се једу!” Она се наједном окреће и пружа ми целу кутију: „На, узми целу!” Ја сам се збунила, почела сам да се нећкам, али је мати врло одлучно поновила: „Узми целу, то је твоје, једи”. Старица

је знала да се, ако она благослови, нећу бојати да једем бомбоне. Колико је она била милосрдна, пажљива, чак и према таквим ситницама.

Била сам код старице сама и тада је дошла код ње нека жена интелектуалне спољашњости и врло лепа. Била је јако нашминкана. Ја размишљам: „Што се она тако нашминкала и још је код матере дошла?” Али старица се наједном окрену према мени и каже: „А он може – он је удаг”. Тако мати није дозвољавала никакво осуђивање.

Седим код блажене у келији. Хладна је. Ја сам у некаквом капуту. Она каже: „Шта? Јеси ли бунду купио?” Нисам разумела и заборавила сам. Али кроз неколико дана, заиста сам купила бунду и тек затим сам се сетила материних речи. Када сам пошла у бунди код матере, то јој се због нечега врло допало. Она је саосећајно, ставивши ми руке на колена и гладећи бунду, рекла: „Сила си, сила си, ниси расипник, не трошиш новац узалуд, добру си ствар купио”. Тиме ми је показала како је добра свака уздржаност, када човек не дозвољава себи да троши новац на сваку глупост.

Стално сам питала свету старицу – чиме да се лечим од моје несхватљиве болести? И она ми је једном рекла: „Теби ће ускоро дати инјекције. Они знају какве”. И заиста, доспела сам код кардиолога и одредили су ми врло дугу куру бецилина који ми је помогао и ставио ме на ноге. Једино ми он и помаже као и пре. Од моје болести мати је говорила да ће ми увек бити лети боље, а зими горе и да су ми корисне топле купке. И тако и јесте.

Једном су у мом присуству сестра Л. и њена другарица сестра Л. дошле код матере и почеле су да моле да их благослови да изађу из манастира. Старица их је погледала дугим погледом и казала: „Не идите, девојке, из манастира. Затим ћете се удати и имаћете децу”. Све се то тако и догодило.

Много пре Чернобиља мати је почела да говори неразумљиве ствари, да атом иде на Кијев. Недељу дана пре Васкрса ја и сестра јој говоримо свечано: „Ох, ускоро ће Васкрс!” А она одговара: „Биће на Васкрс јад велики!” И још је говорила: „Ох, подруми горе, ох, како горе, не могу да угасе!” Када се то све догодило, мати никоме није дозвољавала да оде, чувајући народ од панике.

Једном су почели да причају о антихристу. Ја кажем: „Ох, како је то страшно, шта ће бити?” Мати се сагну према мени и каже ми шапатом: „Не бој се! Мајка Божија ће заштитити своје!” То је наравно врло утешно. Старица нас је храбрила и позивала да се ничега не бојимо у животу, већ да носимо свој крст достојно и без малодушности. Њених се речи сећам нарочито сада на позадини свеопштег хаоса и, може се рећи, извесне психозе која је захватила хришћане тим поводом. Треба што чешће да се сећамо новомученика и исповедника руских који су у далеко тежа време-на сачували спокојство и присуство духа, били чврсти и храбри.

Много сам се молила за своју маму да почне да иде у цркву. Никада се ни за кога нисам тако молила; то је била искрена молитва љубави (а маму много волим). Једном долазим код матере, а она ми малтене с прага каже, не знајући ништа о мом „подвигу”: „Не моли се тако, ти још не можеш тако, ђаво ће устати и нашкодиће ти. Већ дај у цркву – црква ће измолити”. Ја је питам: „Хоће ли моја мама ићи у цркву?” Она одговори: „Хоће, хоће и причешћиваће се!” Све је тако и било.

Понекад се догађало – седиш код ње и наједном, из чиста мира, почињу лоше мисли да ти се увлаче у главу, као да бубњају у главу. Ти их одагнаваш, а оне се увлаче – понекад заиста осећам стид; јер мати све види. Али ускоро све постаје јасно – она претећи почиње да маше некоме бројаницама поред тебе (али не теби) и говори: „Ах ти, Анка (она је тако називала демона), одлази одавде, што си навалио, хајде, одлази!” Лоше мисли су престајале, због нечега ми је постајало јасно да се „Анка” повукао.

Једном сам се спремала да идем на одмор кући, дошла сам код матере да јој то саопштим и она ми каже: „Не иди, биће лоше, сузе”. Нисам послушала и тако се и догодило – било је много непријатности.

Кад сам већ живела у иностранству, за време првог божићног поста, када сам постила, менаџер моје куће с породицом, верник, али припада православној новокалендарској Цркви, позвао ме је у госте на Божић који цео западни свет празнује 25. децембра. Није ми се уопште ишло, али тај човек ми је учинио много добра и ја сам се „ради пристojности” спустила спрат ниже у апартмане које је заузимала његова породица. И наравно, мало сам се омрсилa. „Извршивши своју дужност” ја сам „мирне савести” кренула у свој стан. Легла сам да спавам. И наједном сањам: пуно народа и мати прима људе и храни их. Али ја је не видим, а јако желим да дођем до ње, што се и трудим. Али одједном неочекивано чујем њену вику: „Не пуштајте к мени Барчукову (тако ме је мати за живота називала)! Не пуштајте к мени Барчукову!” Јако сам се растужила, али не одлазим, нешто чекам. Након извесног времена мати је изашла ипак према мени и каже: „Ја никада, никада, чак и кад сам болестан, не нарушавам пост”. Ја сам ипак схватила, тиме је мати јасно показала да је осим нарушавања поста неисправно славити Божић по западном календару.

Да бих допунила материн лик хтела бих да кажем да је она била врло уредна, да је стално прала рубље и посуђе, волела је да у келији буде опран и чист под, кувала је врло укусну храну, била је велика трудбеница, мислила је само о људима и све је чинила за њих. Сам поглед на матер необично је смиривао дух. То су били тренуци неког истинског постојања, тренуци који одлазе у вечност. Ми смо општили са светим човеком који нам је доступан по њеној љубави и то нисмо могли да у потпуности оценимо и схватимо, али осећање страхопоштовања према њој било је увек

присутно. Нашу покојну матер игуманију Агнесу старица није другачије називала до Агница. Она је увек веома лепо дочекивала свештенике – с поштовањем, топлином и радошћу. Мати је поседовала невероватну унутрашњу снагу. Ко је долазио у додир с њом схватао је колико је све у њој било довршено и дубински, темељно. Она је носила на себи Дух Божији и кроз њу смо осећали Његов дах.

Људмила Кузминова, Канада

„ДОБРИ УЧИТЕЉ”

Свето Писмо нам говори: *Са саветиом све чини* (Сир. 32, 21). Зато сам се и ја обратила старици блаженој монахињи Алипији 1980. године у тренутку необичног и тегобног стања моје душе у вези с питањем о избору манастира. Мати се са великим одобравањем понела према мојој жељи и посавetoвала ме је да ступим у Кијевски Флоровски манастир. С великом захвалношћу се сећам њене поуке и схватам да ме је управо она подржала у тешком тренутку мог живота. Монаштво је било за блажену светињу њеног срца! „Код добрих учитеља и поуке су добре” – тако је писао св. Василије Велики. Управо се с такве позиције и може оценити материна делатност. Сви њени савети и поуке увек су били усмерени највећем богоугађању и испуњавању воље Божије.

Код старице ме је повела монахиња нашег манастира, коју је с матером Алипијом упознао протојереј Николај Фадејев. Он је благословио да се обраћа старици за благослов и поуке. И тако смо нас две пошле по савет. Добивши благослов да ступимо у Флоровски манастир, пошле смо код игуманије. Пристала је да нас прими, али ја нисам имала дозволу боравка. Игуманија је рекла да ако се пријавим барем у Кијевској области она ће ме примити у манастир. У то време је без дозволе боравка било опасно бити у манастиру, јер је милиција проверавала манастир због тога. Ускоро се молитвама матере Алипије све средило. Мени је помогао отац Генадије, касније схиигуман Геронтије Кијево-Печерске лавре и ја сам се пријавила у Кијевској области у кући председника сеоског совјета. Тако сам постала житељ светог Вазнесенског Флоровског манастира. Али се случај са дозволом боравка није на томе завршио. Након извесног времена председник сеоског совјета ме је, ништа ми не говорећи, избрисао са списка. Ја то нисам знала три године. У сећању ми се врло јасно урезао тај жалосни тренутак мог живота. Сазнавши шта се догодило, пошла сам у сеоски совјет и, ставивши печат о брисању из списка и датум, ишла сам возом и необуздано плакала, мој живот у манастиру ми је изгледао сада готово немогућим. У мислима сам призивала матер Алипију: „Мати Алипија, помози ми, погуби!” Дозволу боравка сада немам – ко ће ми поверовати да нисам за то знала? Без манастира нисам могла да замислим свој живот, то је било за мене основно, од детињства сам о томе маштала. Сваки камен те светиње био ми је необично драг.

Вече, мраз, зима. Туга у души. Страшно ми је и хладно. Идем код матере Алипије у Голосејево. А она ми излази у сусрет и дочекује ме речима: „Колико ћете мучити девојку с дозволом? Престаните да је мучите!” Ето какву је прозорљивост имала! С њеним благословом све се средило и ускоро сам могла да се пријавим у граду Ирпењу.

Једном смо ишле с матером Алипијом поред Голосејевске пустиње, која је сад већ отворена. Она показује на то место: „Девојке, гледајте, ту ће још бити манастир и служба!” А ми помислимо: „Како ће ту бити служба? У таквим рушевинама?” И прође време, и сада се, хвала Богу, манастир обнавља, држи се служба, монаси приносе молитве Богу и предсказање матере Алипије се испунило. Прослављен је преп. Алексеј Шепељов којем нас је мати увек, кад год смо долазили код ње, слала да му се поклонимо. Тек након што бисмо посетиле место његовог упокојења старица би почињала да разговара с нама.

Једном сам осетила неподношљив бол у глави. Поставили су ми дијагнозу: запаљење тројног нерва. Та болест се врло тешко лечи и праћена је врло оштрим болом који по снази подсећа на зубобољу. Имала сам често наступе праћене отицањем лица, тешко сам се кретала, нисам могла чак ни да се сагнем да се обујем. Нисам имала могућности да се лечим. Послушања у кухињи и подрумима нису ми дозволила да се потпуно придржавам лекарских савета, често сам боравила на хладноћи и болест се није повлачила, већ је само напредовала. Једном сам чак ставила капу-ушанку на главу и тако сам радила. Лекови ми нису давали олакшање. Олакшање сам добијала само у келији матере Алипије – тамо се бол увек повлачио. Намучила сам се тако око три године. И једном ми је почео напад. Стање ми је било такво да сам без одлагања одмах пошла таксијем код матере Алипије. Она ми је одмах прекрстила главу, дала ми је воде и ја сам заспала. Сан ми је повратио снагу, бол се стишао и мати ме је утешила, рекавши да таквих наступа и болова више нећу имати, што се заиста и догодило.

„Мудар прихвата невољу као да је достојан тога и сматра да је заслужио веће невоље неголи оне које му се догађају и радује се што се удостојио да се мало злопати у садашњем веку, као олакшање многих мука које је припремио себи у будућности” (преп. Петар Дамаскин). Невоље и искушења имају очишћујућу моћ још овде на земљи: као што се злато, прошавши кроз огањ, прочишћује, тако се и човекова душа прочишћује кроз пећ искушења. Зато су свети оци сматрали чак да је за човека некорисно да буде слободан од искушења. „Иди, моли се Богу да ти дође искушење и она скрушеност и смирење које си имао некада; јер посредством искушења душа се усавршава” – рекао је један старац преп. Јовану Колову. Игуманија Агнеса нас је васпитавала, прекаљивала је у нама чврстину духа за смирено подношење невоља. Све нам је то било на корист. Она је

тежила да будемо праве монахиње. Али у почетку нам је, наравно, било веома тешко. Биле смо младе, послушања тешка, трпеза монашка оскудна, болести – све је то било тешко поднети без духовне подршке. И ето управо је мати Алипија била тај човек чијим смо молитвама и подршком прошле кроз искушења и научиле се монашком животу. Многе сестре из нашег манастира су јој захвалне. Код ње се могло доћи у сваком тренутку. Када је душевни мир изгубљен, када постоје неки проблеми чак и на материјалном плану – она је увек са свом искреношћу учествовала у свему томе. И упркос томе што је код ње долазило много људи, што никада није спавала и није се одмарала, она никада никог није одбила да прими и увек се радовала нашем доласку: „Златне моје монахињице!” – с таквим нежним речима нас је дочекивала. Мати ме је тешила у мојим невољама у манастиру и предсказала ми је да ће се стање убрзо променити и да ће игуманија чак замолити од мене опроштај. Помислила сам да ме мати умирује да не бих патила и да бих ускоро заборавила на тај случај. И идем једном тако кроз манастирску башту недалеко од игуманске зграде. На невеликој алеји срећем се са игуманијом. „Молим те за опроштај – рече она – не љути се на мене. Хоћу да будеш добра искушеница и зато те и кажњавам, и грдим. Ти се не љути – хоћу да ти направим мали поклон”. Веома сам се изненадила оваквим речима. Прошло је извесно време. Треба рећи да сам послушања вршила на многим местима: у кухињи, у пекари просфора, у подруму, чак и на певници и на звонику. И једном сам тако радила у манастирском дворишту, кад приђе игуманија и пружи ми поклон – тканину за нов подрасник и белу платнену кошуљу. Тако су се испуниле речи матере Алипије.

У вези с размишљањима о монашком животном путу, сећам се случаја с мојом сестром од тетке. У оно време о којем говорим, имала је 19 година. Дошла је код мене у манастир и њој се, још младој девојци, јако свидео манастирски живот: и типик, и одежа. Одмах је одлучила да остане у манастиру. Објашњавала сам јој да је монашки крст трпљење и смирење, да је он тежак и да се само споља чини лаким. Нема ничег тежег од монашког крста. Једноставно Господ помаже и људи с Божијом помоћу прелазе тај пут. Али ипак је сестра дошла код игуманије и замолила је да је прими у манастир. Сестру су примили. Ускоро смо ја и она посетиле келију матере Алипије.

- Мати, ово је моја сестра, живи у манастиру – представила сам је.
- Не, то је Фјодорова снаја.
- Мати, па она је код нас у манастиру искушеница!
- Не, то је Фјодорова снаја.

Ускоро је сестра отишла из манастира, уписала се на дириговање на Петроградској академији, удала се за свештеника. Свекар јој је био протојереј Фјодор. Тако су се речи матере Алипије дословно испуниле.

Такође је био овакав случај. Познавала сам почајевске монахе, често сам одлазила код њих, јер је мој духовник живео у Почајевској лаври. И тако ми је 1988. године један јеромонах телефонирао у манастир и замолио да будем водич и да помогнем да се снађе у Кијеву јеромонах Роман Матјушин – православни песник. Отац Роман је служио тада у Псковској области, у насељу Кјарово. Био је житељ Псково-Печерског манастира и с благословом намесника служио је у парохији, јер свештеника није било довољно. Мати игуманија му је дала келију. У то време се отворила Кијево-Печерска лавра која је оставила на оца Романа огроман утисак и он је одлучио да остане у том манастиру. Намесник Лавре владика Јонатан дао је свој благослов. Посаветовала сам баћушку да оде код блажене матере Алипије и учини онако како она благослови. Пошли смо. Представила сам га старици: „Мати, ево јеромонаха Романа, он служи у парохији у Псковској области, али му се свидела Кијево-Печерска лавра и хоће да живи у манастиру – он је ипак монах... Благословите: да ли да служи у парохији или да живи у Кијево-Печерској лаври. Владика Јонатан га је већ благословио”. Старица је најпре ћутала и за то време се молила. Када смо се спремали да кренемо, морала сам да поновим своје питање. „Испићеш чашу и бићеш у парохији” – одговорила је мати. Ми тада нисмо схватили значење њених речи, мислећи да се њене речи тичу послужења које нам је понуђено за трпезом. „Мати, па реците, где да служи? У парохији или у Лаври?” – поново упитах. Старица више ништа није рекла и ми смо отишли, како нам се чинило, нерешеног питања.

Ускоро је отац Роман био примљен у братију Кијево-Печерске лавре и постављен на послушање – био је служећи јеромонах, као и чувар Блиских пећина, певао је за певницом. Парохијани су знали да има диван глас, да ствара хришћанске песме чија слава је већ у то време била велика и код њега су почели да долазе по поуку и благослов. А то, наравно, често рађа завист, почела су искушења и отац Роман је био принуђен да оде из манастира. Ето о каквој чаши је говорила мати Алипија! Символична чаша невоља, а не чаша у нашем обичном смислу, коју, када је окусио, опет се нашао у парохији. Касније, када је отац Роман већ био у Русији, поново сам га срела и признали смо да су материне речи биле пророчанске.

Монахиња Венијамина

Вазнесенски Флоровски женски манастир

Кијев

„РАСТАНАК УБЛАЖАВА МОЛИТВА”

Свако ко, мислим, буде причао о значају који заузима у његовом животу мати Алипија, неизбежно ће испричати и о себи – корак по корак о томе како човек долази Богу и оном разумевању смисла живота којим он мора бити испуњен.

У Вазнесенски Флоровски манастир у Кијеву дошла сам 1981. године. Сусетка у келији у коју су ме сместили кроз неколико месеци била је искушеница Љубов која ми је испричала о матери Алипији. А код мене су управо почели проблеми с дозволом боравка, која је у то време представљала суштинску тешкоћу за већину житеља манастира. У манастир су примали само житеље града или области, а да би се неко са стране могао пријавити била је потребна потврда с посла. А како смо могле да радимо у свету и да се налазимо у манастиру? Потврду у случају запослености давали су само на годину дана. Живеле смо у манастиру без дозволе боравка и бојале смо се милиције која је с времена на време правила рације, тражећи у манастиру оне који нису имали дозволу.

Мој отац је дошао у Кијев и одсео у Покровском манастиру. А тамо је у том тренутку била рација. Оца су питали за разлог његовог доласка у Кијев. Он је одговорио: „Овде ми је кћерка и хоћу да је поведем са собом”. На питање милиције где се налазим рекао је да сам у Флоровском манастиру на Подолу. Милиција је дошла у манастир. Почели су да траже и открили су ме, позвали су ме у пасошко одељење. Сусетка из келије са знала је за моје невоље и почела је са мном разговор.

– Знаш, Вера, има у Кијеву једна мати, зову је Алипија – блажена је и јуродива. Не знам како се ти односиш према таквим људима?

– Ох, с превеликом љубављу се према њима односим зато што јуродиве знам одавно.

Тако сам први пут чула за име матере Алипије која ми је касније постала веома драг човек.

Први наш сусрет с матером био је необичан, испуњен дубоким хришћанским смислом и поучношћу. Договорила сам се с Љубом и дошле смо код матере. Улазимо код ње у келију. Погледала сам убогу собицу, натрпану многобројним завежљајима и помислила: „Требало би материну собицу учинити чистијом, светлијом, ставити ормане, и поређати у њима те завежљаје...” А блажена ме мало лупи по колену и рече: „Шта ти треба то ђубре, злато? – окрену се Љуби – Но, чији је он?” Љуба поче да се правда: „Ова девојка је дошла у манастир, а отац хоће да је врати натраг...” Као да ништа не чује, мати поче поново да пита: „Но, чији је, чији је он? Реци, ко му је отац?” А затим је свечано одговорила: „Из нашег села”. Зачудила сам се, а Љуба ме гура: „То је врло добро, мати те је прихватила у свој духовни круг”. Молитвама матере Алипије решио се проблем с дозволом боравка. Запослила сам се у једној фабрици да бих могла да узмем потврду с посла и тако сам се пријавила у Ирпењу.

То је било моје прво познанство са старицом. Од тада сам почела врло често да одлазим код ње. Осетила сам њену духовну снагу. Било ми је врло лепо с њом. Њој није требало да много говоримо и причамо, она је и без тих прича знала околности у којима се налазимо. Понекад дођеш код

ње, код ње је много људи, и мислиш: „Колико људи! Како јој рећи, како је упитати?” А она ме смести на столицу и почне да говори и говори тако да само ја разумем оно што ми је рекла.

Да, јуродивост је велики подвиг. Наравно, ако је заснована на истинском унутрашњем подвигу, а не на притворности. Више пута сам чула овакве „поуке” мојих познаница: „Када би мање тражила јуродиве, лакше би живела!” А шта значи појам „лакше живети”? За себе сматрам да је обавезно да треба живети код неког у послушности. Знала сам да човек може доспети под различите утицаје и тога сам се чувала. Само сам се молила у души: „Господе, пошаљи ми таквог човека кроз којег би се моја душа спасавала, а не гинула”. И тако ми је Господ дао да сам дошла у манастир и кроз месец дана сам упознала матер. И до последњег дана њеног земаљског живота остајала сам с њом. И све што је она благосиљала било је на добро.

Први мој духовник био је отац Александар из Тројице-Сергијеве лавре и пре него што сам посетила матер Алипију, затражила сам благослов од њега. Он ме је благословио да посећујем старицу: „Иди код ње, она те ничем лошем неће научити”. Касније је мој духовни отац постао старац архимандрит Кирил Павлов који ми такође није забрањивао да посећујем матер Алипију, односио се према њој с великим поштовањем. Када сам долазила код њега, обавезно сам му причала о матери Алипији и старац је увек потврђивао исправност њених савета. Зато могу да посведочим да су оцу Кирилу делатност и подвиг мати Алипије били добро познати.

Посећујући старицу управо онда када код ње никога није било, имала сам могућност да се ближе с њом упознам, све да испитам, да поразговарам о животу. Мати је у тим разговорима скидала маску јуродивости и говорила је отворено. Седнем преко пута ње и не могу очију да одвојим од ње – такав осећај сам имала да ме она наскроз види. У њеним очима се одражавао океан љубави, небо у којем се човек утапа – очи су јој постајале велике и нежне. Нисам примећивала њено лице, видела сам само те велике проицљиве очи које ме скроз виде. Седим и ништа не могу да кажем – шта бих и могла да кажем?

Заједно с духовним сестрама нашег манастира ишле смо код матере и тражиле молитве не само за себе. Догоди ли се што у обитељи, разболи ли се ко, непријатност у манастиру од власти – ми хитамо код матере да се пожалимо, да затражимо помоћ. И ту помоћ је манастир добијао одмах.

Једном сам се удостојила да видим матер у храму, био је то једини случај у мом животу, јер сам углавном појала у свом манастиру за певницом и зато нисам могла да идем на службу у други храм. А једном се догодило да будем на аутобуској станици и ја сам предложила својој сапутници: „Хајде да свратимо у храм”. Она се сложила.

Храм нас је дочекао тишином и свечаношћу на неки посебан начин. Службе више није било. Обично у такво време сандуци за свеће стоје без

запаљених свећа, очекујући почетак службе. Ушавши у храм, зачудиле смо се – као да су се на полијелеју светлели сви свећњаци, мноштво свећа је осветљавало храм. Ускоро смо схватиле узрок овакве свечаности – пред амвоном је клечала мати Алипија, приносећи дубоку молитву Богу. Мати је волела свеће – кад је долазила у храм стављала је велике свеће на све сандуке. „Нећемо матери да сметамо” – прошаптала сам својој сапутници. У том тренутку мати се, као да нас је очекивала, осврнула и рекла: „Ох, девојке су дошле!” С топлином се сусревши и поздравивши, заједно смо пошле код ње кући. Слика тог сусрета заувек се урезала у моју душу – сећам се матере како стоји испред олтар, задубљена у молитву.

Почела сам да имам проблеме с гласом. Дођем тако код матере, плачем, а она ме умирује: „Мир, злато, одмори се! Скупи снаге! Још ћеш ти да се напеваш. Усхтећеш да се одмориш, а нећеш имати када да се одмориш”. И сада се сећам матере. Понекад се тако уморим да само молим: „Господе, помози”. Старичине речи се у потпуности остварују. И уопште, ја сам научила појање с материним благословом и молитвом. У то сам дубоко убеђена. Јако сам хтела да се школујем, да стекнем музичко образовање, да будем хоровађа. Мој брат је у то време похађао Московску духовну академију и наговарао ме је да се упишем на класу дириговања. Замолила сам савет од блажене.

– Мати, благословите – молим од ње дозволу да студирам.

А она се смеје!

– Ма, шта ће ти! Шта ти је, злато! Удаћеш се!

– Ма како?!

– Какав онда манастир?! Појавиће се неки и рећи ће: „Добар девојка! Пева, чита! Узећу је!” И отићи ћеш с њим.

– Мати, а ко ће да ме научи?

– А тебе ће, злато, сама Мајка Божија да научи!

И ето сада, када је већ прошло много година после овог разговора, ја појем заједно с професионалцима, управљам хором с благословом старичиним и радујем се што сам по њеним молитвама у монашком чину. Као човек који је читав свој живот посветио Богу у том великом служењу, мати Алипија се врло одговорно односила према њему. Она није познавала никаквог одступања од тог анђеоског пута, зато је старица брижљиво чувала сестре манастира, макар оне још и не примиле монаштво, од духовног кривотворења једном заувек прихваћеног идеала. Онима које се нису определиле још у избору ове или оне врсте богоугађања, она је саветовала да довољно провере себе, измере своје снаге ради тога да касније не би постале играчка лукавога.

Следећа епизода која разоткрива дубоко разумевање старице онога што обичном човеку изгледа као катастрофа, јесте смрт мог оца. Телеграм је стигао у пет часова ујутру. Одмах сам отишла код матере, причам јој свој јад.

– Ма жив је он, жив је он, злато. Не лажем. И сандука код куће нема. Можете замислити како сам се осећала – „Жив је и сандука у кући нема”. А зашто онда телеграм?

– Преподобни, проверите! Не! Сандука у кући нема.

Од матере сам пошла на Крешчатик, телефонирам кући, слушалицу подиже очева рођена сестра: „Ох, Верочка, тата је умро!” Али испоставило се онако како је рекла мати. Отац је умро у Москви, у метроу. Мати је рекла да је он жив, зато што се отац тога дана причестио. Старац Андреј, којег познају многи православни као Христа ради јуродивог Андрјушу, овако нам је говорио о очевом крају: „Када је Алексеј умирао поред њега је стајао свети Никола и преподобни Сергије”. Свети човек за којег живот у Богу није нека измишљена апстракција, већ реални доживљај и реално знање, осећа свим својим бићем да физичка смрт није слепа улица, да то није крај, већ живот у пуном смислу те речи. За разлику од духовне смрти, изазване удаљавањем од извора живота – Бога.

Две недеље пре тога дошла сам код матере и имале смо овакав необичан разговор.

– Ох, злато, шта ти је то испод очију?

– Мати, не знам.

– Ох, какви подочњаци, ох, какви подочњаци – како си плакао! Како си плакао!

– Мати не разумем о чему говорите.

– Ах, како си јако и много плакао!

А кроз две недеље заиста сам јако плакала зато што нисам ишла на очеву сахрану. Мати ми је рекла: „Узалуд ћеш поћи. Нећеш се вратити у манастир”. Затим су на мене, наравно, сестре и рођаци галамили: „Како си могла само да не дођеш на очеву сахрану!” А мама је, видевши да су на погребу били људи с посла и из војног комесаријата рекла: „Добро је што ниси дошла!” Пре манастира сам била медицинска сестра и због тога сам била и војни обвезник, у то време све неудате медицинске сестре су слали у Авганистан. Мати ми је тако и говорила: „Била би војничка жена, а кроз месец дана би ти стигао сандук...” У мом пасошу није било податка да сам војни обвезник – такво чудо је учинио Господ знајући будућу жељу мог срца да будем у манастиру. Да је у пасошу био податак о томе да сам војни обвезник, мене би приликом пријаве боравка ставили на војну евиденцију. Војни комесаријат би ме пронашао и послао у Авганистан. Али сам била пријављена без војне евиденције. Тражили су ме по целој Кијевској области, знајући отприлике где се налазим и нису могли да ме пронађу. С благословом матере Алипије ја сам кренула кући и тако сам избегла позив за Авганистан.

Сећам се материног душевног немира и бола нешто пре Чернобиља. Дошла сам код ње, а она поче да виче: „Подруми горе! Злато, подруми

горе! Колико људи гине!” И дословно за око два месеца те речи су добиле реално објашњење.

Следећа околност која је повезана с помоћу и молитвама матере Алипије била је несрећа која ми се догодила у манастиру. Једном сам се, посетивши келију једне сестре, спремала да кренем. Недалеко од мене је стајала пошиљка. У том тренутку поклопац пошиљке је пао, ја сам нагазила на ексере који су ми проболи ђон и, оклизнувши се, ударила сам невероватном снагом о угао кревета главом. Скочивши, нисам могла да схватим шта ми се десило – крв иде, одузело ми се пола главе. То се догодило увече, у души ми је била само једна мисао: „Само да дочекам јутро!” Ујутру сам врло рано отишла код матере, и то с великим напором.

Улазим, старица у крајње болесном стању. Замолила сам благослов да уђем. Она је једва направила покрет главом, одговарајући на мој поздрав.

– Мати, шта вам је?

– Када си ти, злато, падао, на главу ми је пала паста од парадајза – тегла од два килограма.

Запањила сам се оваквој прозорљивости.

Мати ми је намазала главу машћу, благословила ме је да идем с повезом три дана, али нисам могла да испуним тачно њен благослов – кроз два дана сам морала да развежем повез, али већ сам видела да болест пролази. Моја познаница и верница, лекарка, прегледала ми је главу. Имала сам унутрашњу повреду лобање и мозга. Такво стање се лечи на неурохирургији оперативно – отварају лобању и испумпавају крв, после чега човек може да остане инвалид. Лекарка је рекла: „То је право чудо што нисте остали парализовани. Очигледно је да се мати молила и да вам се Господ смиловао”.

Једном сам се возила заједно с матером аутобусом. Старица је села крај прозора, а поред ње је седела нека жена. Наједном се блажена обрати сусетки: „Уступи место старици! Уступи јој. Ноге је тако боле, тако је боле! Старица је – ноге је боле!” Жена поче да се осврће, али никакве старице нигде није било. Стајала сам само ја. Сви се у аутобусу насмејаше. Девојка од 27 година и одједном мати каже: „Старица, ноге је боле”. Жена се зачуди, устаде и пређе на друго место, а мати се обрадова, зове ме: „Вера, седи!” Сада се врло често сећам тог случаја, нарочито када се пењем на први спрат. Понекад ми сузе груну на очи од бола у ногама.

Једном сам морала да преноћим код старице. Дошла сам код ње већ предвече, али је људи још било – на вратима келије су ми рекли да је мати врло болесна и молила су ме да је не узнемиравам. Срце ми је задрхтало – мати је болесна и остаће сама. Већ сам се спремала да кренем, али наједном сам чула старичин глас: „Подољски лекару – улази!” Ушла сам, ускоро смо остале саме, мати ме је благословила да преноћим, затвориле смо врата. Старичина болест је била врло мучна – рука јој је била црве-

на и отекала до лакта. „Злато, погледај, виде се – жиле. Ох, ох” – јаукала је мати. Нисам знала шта да радим.

– Мати, да ставимо маст?

– Стави.

Дохватила сам маст, намазала јој руку и увила је.

– Ох, одвежи – након извесног времена с јауком је замолила мати.

А након извесног времена поново тражи: „Завези!” Завезале смо, и уопште, муке су биле тако велике да је чак и стрпљива мати једва издржавала бол – рука ју је пекла као ватра. Али и у таквом јаду она није заборавила да се побрине и о мени: „Узми боршч, једи!” – говорила је. На какву сам храну још могла да мислим? Седим и тугујем као у псалму, *иуиће моје с илачем мешах* и молим се.

Без обзира на болест и тешке физичке патње, ноћу је мати устајала на молитву с речима: „Устај, злато! Треба се молити, молитву траже!” И почињала је молитва – читале смо мало „Да васкрсне Бог”, „Оче наш” и друге молитве. А ја стојим и мислим: „Шта ћу да кажем у манастиру? Па ја нисам замолила допуштење да преноћим!” Матери ништа не говорим, али ми она сама примећује: „Ма не бој се, ништа неће бити! Рећи ћеш: био сам у оној келији”.

Ујутру старица наједном почне да зове: „Марусја! Дођи код мене! Девојка треба да оде!” Буквално након десет минута келејница Марија куца у прозор. А ја сам се брзо спремила, трчим у манастир, идем у просторију где се пеку нафоре. У манастиру ме питају: „А где си била?” Одговорила сам онако како ми је благословила старица и нису ме грдили.

Дошла сам код матере и затекла код ње свештеника са женом. Разговор је био у току, кад одједном блажена изговори неке прилично неочекиване речи: „Хм, монахиња је хтела да се уда!” Сви су се згледали и погледали ме врло зачуђујуће и у недоумици. „Јеси ли ти то, оче, заиста помислио? Зар монахиња може да се уда? Седи, Вера!” – одговори на недоумицу старица, смећећи се. А ја помислих: „Ко зна зашто мати тако говори. У овом тренутку не знамо шта ће с нама бити у будућности. Непријатељ искушава свакога. А монахе нарочито искушава. Дакле, мати нешто предвиђа”. И буквално након извесног времена све се разјаснило.

Код нас у манастиру се разболела једна сестра и ја сам ишла да је пратим у болницу. Лекар који је лечио био је млад. Причало се да није ожењен, али ја се за то нисам занимала. У то време мени се јако разболела гуштерача и дошла сам код матере с тим проблемом: – Мати, шта да радим?

– Болест те тера да одеш у болницу, а ако будеш лежала у болници, удаћеш се. Узми, злато, свето масло и воде и проћи ће.

Поверовала сам јој и више ништа нисам питала; јер, дешавало се, упитах је: „Мати, шта да радим?” – она каже, а затим још једном питам:

„А можда овако?” – и тада она већ одговара: „Воља твоја, како хоћеш”. То је већ заиста била воља моја.

И тако ме је мати два пута упозоравала и није ме пуштала у болницу. Браћала ме је у манастир. Ускоро је оболела сестра умрла.

– Мати, зашто ме нисте пуштали у болницу да дежурам? – упитала сам старицу.

– Ма шта ти је, злато! Онај лекар те је две ноћи чекао!

– А да сам отишла?

– Али ти си монахиња.

Тако је мати дубоко преживљавала све за своја чеда, чувајући их од духовних падова.

Искушеници Љубови забрањивала је да узима сестру у манастир, говорила јој је: „Не узимај је, извешће те! А потом ником нећеш бити потребна”. Тако се и догодило, Љуба није послушала, узела је сестру, а ова ју је извела из манастира. Крај пророчанства такође се показао као тачан.

Позвали су ме у рејонски извршни комитет Подољског рејона и тамо сам имала разговор – зашто сам у манастир дошла, поводом дозволе боравка и остало. Атмосфера је била врло тешка и мучна, после таквог непријатног разговора пошла сам код матере. Долазим, видим – из келије куља дим. Чујем како мати виче: „Девојка Подољски је дошао – нека уђе! Жено, зови девојку!” – командује она Наталији Васиљевној, касније схимонахињи Нектарији. Ушла сам, али како ми је било кад сам се нашла у диму? Сузе као киша лију, дисање ми се пресекло.

– Седи, једи.

Погледах старицу, размишљајући о тајном смислу онога што се догађа: како мати може да се налази у таквом диму?

– А ви нисте били у таквом диму?

– Да, мати, у таквом.

После тих речи врло брзо се дим разишао као да га није ни било. Старица се налазила телом у својој келији, а духом је боравила с нама тог тешког дана, показала нам је нападе власти у слици дима који се распршио њеним молитвама.

Понекад су се догађали прилично комични случајеви који и до данас изазивају осмех на мом лицу. Једном је био неки празник, дошла сам са сестрама раније, донеле смо рибу. Мачке су осетиле примамљиви мирис и пришле торби.

– Идите, не дирајте, то је риба за матер! – наредила сам им. Али оне, наравно, нису слушале. Једну мачку сам одгурнула ногом од торбе. Причекале смо мало, кад видимо, мати иде с народом, а ја трком према њој, и мачка са мнош. Старица иде и смеје се.

– Ха, ха, ха!

– Мати, шта је?

– Па жали се мачак – монахиња ме увредио, рибе ми није дао! Сад ћу ти ја дати рибу – обратила се она мачку.

– Мати, рекла сам да је та риба за вас – правдала сам се.

Народ који је посматрао ту сцену мало се запањео – мати је знала чак и за тај, рекло би се, најбезначајнији поступак.

Својим двома сестрама сам једном предложила да пођу код старице у Голосејевску шуму. Дошле смо код блажене, било је још људи, а ја јој радосно саопштавам: „Мати, гледајте, дошле су вам Вера, Нада и Љубав”. Љуба је села, гледа матер, а у то време људи су опколили старицу, сви је нешто питају, сви о својим проблемима, о пословима. Неко „помолите се”, неко „благословите”, неко „реците”. Мати најједном врло пажљиво погледа Љубу. Саслушала је све, а затим их је благословила да оду: „Жене! Идите кући!” А Љубу поново пажљиво погледа и рече јој врло љубазно: „Сада ћу ти такву кашу скувати какву никада никоме нисам кувала”. И заиста, такву кашу ни пре ни после тога нисам јела.

Када смо се враћале од матере, питала сам је о чему је размишљала када ју је блажена пажљиво погледала? Љуба је одговорила да је размишљала о томе да Господ помогне матери у ношењу њеног тешког крста чији је изванредан део она тога дана посматрала. Очигледно је да је мати прозрела Љубине мисли и трудила се на све могуће начине да јој захвали за ту духовну бригу коју је показала према њој.

О Нађи се мати такође врло проницљиво изразила: „Хм, ди-и-и-ректор!” Сада се она стално сећа тог разговора, она је директор колектива. „Макар он и био невелики, али одговорност је ипак на мени” – потврђује она материне речи.

С мојим братом епископом Иполитом мати је општила врло дирљиво. Једном сам донела владикину фотографију и гледајући је мати је чак заплакала узвикујући: „Отац ми каже, ух, како га волиш!” А затим се већ обратила непосредно владикиној фотографији: „Да, оче, ти чак и не знаш како те ја волим! Он је тако ле-е-е-п, он је тако чи-и-ст! Не могу а да не заплачем!”

Једном сам дошла с њим код матере, било је много људи, да не бисмо никоме сметали мало смо сели на улазу на клупу. Старицу је дирнуо братов поступак, јер он је због свог свештеничког чина могао да седне на најбоље место. Мати је отпустила народ и обратила се брату љубазно: „Оче, дођи, седи! Ја ћу те посадити на најбоље место! Крај прага си седео! Ни реч ниси изустео!” И посадила га је као будућег архијереја у прочеље стола.

Једном сам донела још једном матери фотографију владике. У то време он се налазио у Јерусалиму.

– Гледај, злато, гледај, један бок је опрљен, гледај какво је лице, па зар не видиш? Ох, ох, ох! А прст је цео, реци – почела је да јадикuje.

- Мати, ја ништа не знам.
- Пази, само да не умре!

Испоставило се, како је затим владика причао, да му се догодило да су му отказале руке и ноге, тако да су га једва померили. А разговор о повређеном прсту такође је био врло конкретан. Брат је тестерисао дрва електричном тестером и случајно је закахио прст, тако да је он висио. Повезавши прст, владика је тако ишао, а затим је он срастао.

Мати никада ништа није испуштала из вида – тако јој учиниш и неку најмању ствар, нешто што чак и не примећујеш, она увек све примећује. „Клањам ти се до земље! Хвала ти! Ма хва-а-ала!” – захваљивала је она. Тиме је показивала да нема ситница у животу – на све треба обраћати пажњу.

Једном сам се ноћу осећала јако лоше, имала сам осећај да ме живот напушта. Свом душом сам повикала блаженој: „Мати, умирем!” А у том тренутку код старице је ноћила моја познаница која је посведочила материну реакцију на мој крик, на мој зов. Она је врло брзо клекла.

– Мати, шта вам је?

– Лекар на Подолу умире! Боже, спаси и сачувај! – са сузама се молила мати.

Мени је некако одмах постало лакше, дочекала сам јутро, а ујутру сам кренула код старице. Али мој пут је био неизмерно тежак – једва сам се довукла у Голосејево. Дошла сам, села, зној лије с мене, а мени је неко од присутних, који је радио у том тренутку у домаћинству, рекао: „Мати, помозите ми” – а старица их је зауставила: „Не, он је једва дошао! Како може да помогне!”

– Је ли ти тешко, злато?

– Да, мати, тешко ми је.

Често дођем код старице и просто ми се не одлази. Она је већ била врло болесна, и имала сам такав осећај да се она топи, да ће тај човек отићи, да ћу изгубити оно најдрагоценије. Пола године пре смрти дошла сам код ње. У рукама сам у том тренутку имала црквени календар.

– А шта ти је то?

– Календар, мати.

– Отвори и погледај 30. октобар.

– Недеља, мати.

– Хм, недеља...

Требало је да обратим пажњу на ту околност, али ја сам је некако испустила из вида и сетила сам се предсказања тек када се мати упокојила.

Наравно, осећале смо да је растанак близу и трудиле се да стигнемо да урежемо материн лик у нашим срцима. Понекад смо са страхом примећивале да ћемо ускоро остати без ње. Три месеца пре старичине смрти

окупили смо се код ње. „Коме нас остављате?” – упитале смо је. Одговор је био врло нежан: „Па, злато, Мајци Божијој вас остављам!”

Често смо разговарале с матером о тежини животног крста, о смирену подношењу животних искушења. Када сам је упитала како треба поступати у животу, чула сам значајне речи које су за мене постале заветаштање за цео живот: „А ти... Трпи! Ох, како ће тешко бити – све трпи!” Старица је била вођена Духом Светим и те речи сам прихватила као вољу Божију, као благослов. Позив на трпљење у наше време многи доживљавају као празну фразу, одвојену од реалности. Али ја сам га чула из уста човека који се с истим позивом обраћао цео свој живот пре свега себи и остварио га у сваком тренутку свог земаљског бивствовања.

Када се мати упокојила и ми је износили из келије, сестре су положи-ле тело на чаршав. Да се не би искривило ја сам се подвукла под чаршав и подметнула леђа под тело блажене. Због прве хладноће била сам одевена прилично добро, али чак и кроз одећу сам осетила необичну топлоту која је излазила из матере. Учинио ми се да ми је на леђима врела пегла. Најпре сам помислила да сам се можда ознојила, али када су тело скинули са чаршава и положили га у сандук такву топлину више нисам осећала. И када су материно тело довели у манастир и када су после опела сви пришли да целивају сандук многи су ми прилазили и питали ме: „Можда мати није умрла? Погледајте – глава се помера, руке су меке, топле, можда она спава?”

Сада, када матере више нема с нама, осећање горког расанка с њом ублажава молитва – у њој поново могу да општим с вољеном старицом. Мати ми је много пута говорила: „Злато, дођи код мене што чешће: када осећаш тугу, када осећаш радост – долази што чешће”. И поштујући благослов, долазим на материн гроб, носим јој своје тегобе, а враћам се као на крилима.

Не заборавља старица православни народ који прибегава њеној помоћи. У граду Туљчину Виницке области, где се трудим у славу Божију, догодио се овакав чудесни случај. Ујутру ми се, већ у зору, јавила у сну мати. То јављање је било карактеристично, оно се не може уврстити у низ снова које човек може имати у обичном животном току.

У сну сам видела матер окружену народом. Идем, а она узвикује: „Размакните се, размакните се, пустите монахињу” – и обраћајући ми се, узбуђено моли: „Злато, донеси ми боцу гаса. Одмах ми донеси боцу гаса!” Одговорила сам: „Добро!”

Тај догађај се збивао у згради Туљчинске епархије. Тога јутра смо морали врло рано да кренемо на пут и, пробудивши се, одмах сам испричала свој сан владици. Он је одмах наредио: „Одмах треба затворити боце гаса и све треба проверити!” – и написао је поруку: „Не користити гас!”, пошто смо се веома журили на службу.

После службе смо одмах позвали човека који је добро познавао гасне уређаје. Опрезно је испитао шпорет на гас и боцу – не укључујући шпорет, упалио је шибицу. Изненада је сукнула ватра на растојању од неколико метара – младић је једва стигао да се измакне, одскачивши у страну. Проверили смо боцу. Испоставило се да се један адаптер сав истопио и да смо укључили боцу цела наша зграда епархије би одлетела у ваздух. Ето какво је чудо учинила мати Алипија која се брине о нама исто онако као што се бринула за живота, упозоривши нас на опасност.

Друго чудо је било пре годину и по дана, уочи Божића. Ја сам изненада изгубила глас. Узимала сам ово, узимала сам оно, али ништа ми није помагало. Око два месеца као да ми је чвор био завезан – ни речи не могу да изустим. Може се схватити како ми је било зато што сам хоровађа. Дођем на пробу хора и само могу тон да задам.

Тада сам рекла себи: „Не. Боље је да замолим ја матер Алипију – она ми је увек за живота помагала”. И помолила сам се тако и заспала. У полусну, већ пред јутро, сањам матер Алипију. У рукама јој мач. Ја је питам: „Шта да радим?” А она ми даје мач с речима: „На, ево ти мач!” Гледам га, он с једне стране оштар, а с друге туп. „Мати, а зашто је он с друге стране туп?” – упитам. А она ми бројанице показује и говори: „А ти наоштри, наоштри с друге стране и бићеш здрав”. И заиста, почела сам да се молим матери, мало земље с њеног гроба сам растворила у води и пила, мазала сам се уљем с њеног гроба и глас ми се буквално кроз недељу дана вратио.

Једном су ме јако мучили болови у желуцу, тако да ништа нисам могла да једем три дана. У то време смо се управо спремале на гробље код матере Алипије. Помолиле смо се, селе смо за трпезу. Наравно, ја сам одбила да једем, али сви су почели да ме моле да поделим трпезу с материном духовном децом. Али после посете гробљу са изненађењем сам приметила да су болови у желуцу прошли.

Монахиња Фловијана

„Подвижница узвишеног духовног живота”

Човеков земаљски пут је одређен вољом Божијом. Господ води различитим путевима к Себи и на том путу шаље људе који могу показати правилан правац и својом благодатном речју и молитвом утврдити оног који иде тим путем. Као што на земаљском небу можемо видети мноштво звезда од којих свака има своје предодређење и силу, тако и на земљи сваки човек заузима место које му је одредио Господ.

На мом животном путу по неизрецивој милости Господњој сретала сам велике духовне наставнике чијим ми молитвама и поукама Господ даје снагу да идем нимало лаким монашким путем. Први мој духовни наставник био је протојереј Георгије Једлински, старац у свету, настојатељ храма Светог свештеномученика Макарија, који је руководио својом му-

дром пастирском речју и даром прозорљивости многим верницима. Негде 1980. године упознала сам се с матером Алипијом Авдејевом, човеком изузетним по својим даровима расуђивања, молитве, прозорљивости и по својој духовној снази. После упокојења тих двају старца примала сам духовне поуке од старца схиархимандрита Теофила Росохија, благодатног старца чији је сам лик био одраз небеског мира и љубави, кроткости и смирења. Следећи мој наставник био је чудесан и диван пастир људских душа – схиархимандрит Серафим Соболев, настојатељ храма Светог Духа на Тројешчини у Кијеву, који ме је многоме научио. То је била права школа чије сам лекције запамтила за цео живот. То је био блажени и прозорљиви старац, био је по духу врло сродан матери Алипији, одлазио је код ње у Голосејево. И она се такође с великим поштовањем изражавала о њему. Сви ти благодатни старци били су прави светионици благочешћа [побожности] с којима кад човек општи крепи и обогаћује душу.

Што се тиче садашњег мог игуманства мој духовник ми је о томе говорио 18 година пре него што се збио тај догађај у мом животу. Тада нисам разумела његове речи и размишљала сам шта оне значе. Тад још нисам имала намеру да постанем монахиња. Такође ми је и мати Алипија говорила о томе. Када сам дошла код ње заједно с другарицом, старица ми је прикривено казала моје име у монашком постригу. Сада, када се све то открило, помислила сам: „Ето, дакле, шта све то значи?” Благослов старца духовно ме утврђује и подржава у тешким приликама.

Када се поставило питање у ком манастиру да коначно останем, схиархимандрит Теофил ми је рекао: „Бирај манастир – Покровски или Козељец”, а затим додао: „Не, не, Козељец, Козељец, иди у Козељец”. Први пут сам ушла на капију обитељи Светог Георгија уочи празника Рођења Мајке Божије. Одмах су ми дали послушање економа. Била сам трећи човек који је дошао у ту обитељ. Биле су само игуманија и келејница. Пошто је игуманија често боловала и лежала по болницама, морала сам да радим оно што ради игуманија – да идем у администрацију, да набављам новац, бавим се изградњом, печењем просфора, зато што код нас није имао ко да пече просфоре и ради у башти. Због таквог, како ми се чинило, немогуће тешког крста, ја сам чак отишла из манастира на три месеца, добијајући духовно старање од старца схиархимандрита Серафима. Затим су почели да ме траже да би ме поставили за игуманију уместо претходне матере игуманије, молили су ме и прекоревали како, ето, траже ме, а ја одбијам, идем против воље Божије. Била сам у Јелецком Черниговском манастиру када је код мене дошла мати игуманија и рекла: „Никуда не одлази, сад ће доћи по тебе кола из епархије и идеш да примиш манастир”. Ужаснута сам узвикнула: „Какав манастир?” Одмах су ме сместили у кола и отпремили у Козељец. И почело је моје игуманство. Било је необично тешко. У манастиру ничег није било: ни струје, ни воде, канализације, уређе-

них келија, новца, житеља, свештеника. Све је то требало да се подиже. У очајању сам мислила да ми је то Господ дао за грехе. Само молитва и благослов старца су ме учвршћивали у мисли о томе да нас Господ бира као оруђа Свог промисла.

Обновила је манастир сама Царица Небеска. Нашем манастиру је била предата чудотворна икона Мајке Божије „Ја сам с вама и нико не може против вас”, која је насликана с благословом светог праведног Јована Кронштатског од стране монахиња Леушинског манастира. Он је лично освештао ту икону и дао јој такође други назив „Спаситељка Русије”. Касније ју је отац Јован предао другом великом подвижнику 20. века, преп. Серафиму Вирицком, пред којом је 1937. године отац Серафим вршио своје прво молитвено представљање – хиљаду дана и ноћи у молитви за Русију. После одлуке да се преда икона преподобни је благословио своју духовну кћер да је чува с речима: „Даћеш је Херувиму. Икона ће бити у манастиру. Припадаће светом Георгију Победоносцу”. И ево сада у наше време та икона је била предата необичним стицајем околности схиигуману Херувиму који ју је опет предао нашем манастиру – Светом Георгију Победоносцу. Тако се испунило сведочанство преподобног Серафима Вирицког и икона је дошла у место које јој је предодређено – у наш мали древни манастир код светог великомученика Георгија Победоносца.

Мислим да је у свим околностима мог живота мати Алипија узимала најнепосредније учешће, јер су ме њена молитва и благослов чували и јачали.

Прво познанство с матером Алипијом било је значајно. Знала сам да мати поседује велики дар прозорљивости, и зато сам, наравно, стрепела због сусрета с њом, мислила сам да она неће штети са мном да разговара, а можда ће ме и истерати. Било је пролеће. Када смо другарица и ја дошле, старица је радила у башти, нагнута, садила је купус. Када смо ушле, она се исправила, осмехнула се и врло љубазно нас примила. То ме је одмах некако умирило и успокојило. У том тренутку никога није било, иако се тако нешто ретко догађало. „Хајде да вам помогнемо” – предложиле смо. „Не, не, не, идемо у кућу” – позвала је старица. Ушле смо, кренуо је разговор који ја не могу дословно да пренесем због тога што је прошло много година, али само сам једно запамтила, да је мати неколико пута поновила, показујући на мене: „Царског рода”. Чудила сам се тим речима и покушавала сам да их објасним. „А ја тебе знам још кад си била мала” – дала ми је мати одговор на моје мисли. Рекли су ми да блажена понекад говори алегоријски, али била сам збуњена: „Шта је то старица имала у виду? Сигурно сам хришћанског рода зато што сам хришћанка”. И тако сам заборавила ту околност. Али после једно пет година смисао реченог се открио. Када сам постала игуманија, размишљала сам: „Наша породица је верујућа, али у поколењима које познајем није било ни свештеника, ни

монаха, ни нарочито ревносних. Зашто ми је Господ дао такво послушање?” И све се открило врло лако и једноставно. Неочекивано се испоставило да сам у 16. веку имала претке на кормилу државе и Цркве о којима је причала мати. О томе не бих причала, али помињем с једним јединим циљем – да испричам о необичној старичиној прозорљивости.

Али нарочито сам запамтила следећи случај. Био је Велики пост. Себи сам одредила посебно духовно делање о којем, неоспорно, нико није знао. Када смо после Пасхе дошле код матере да јој честитамо Пасху, она ми је све испричала и одобрила је мој подвиг. Нико није разумео смисао реченог, али ја сам, наравно, схватила о чему је она говорила.

Једном сам била сведок оваквог необичног догађаја. За време једне посете мати нас је послужила, али није било никаквог пића. Стајало је мало потпуно празно буренце. Мати се подигла, узела га, окренула се својим једноставним иконама које су висиле на зиду: „Ко је налио? Ко је налио?” И из тог буренцета у којем ничег није било налила нам је пиће које је личило на компот или сок.

Треба рећи да се капија келије матере Алипије није закључавала. Све је дочекивала и свима је поклањала пажњу. Одакле је имала снаге за то не зна се. Али сви су знали да јој је у томе помагао Господ. На пример, очигледно чудо. Сви знају да се старица трудила да госта послужи барем нечим. Једни долазе, други одлазе, а каше и боршча код ње је увек било довољно. Да би се по цео дан људи хранили требало је кувати огромне количине хране, а она је имала мали лонац и малу шерпу. И свима је било довољно хране, иако су порције биле врло велике. Али нико се није осећао да је оптерећен храном. Свима је старица давала као благослов хлеб за пут. И ми смо га узимали с великом радошћу.

На почетку нашег познанства с матером живела сам у приватној кући која је била подељена на два једнака дела. И у сваком делу неко је живео: мама, деда и ја. Једном у разговору мати је почела да описује нашу кућу – где ко живи, уређење соба са свим појединостима. „Овај тамо живи, а овај тамо” – причала је старица. Мати никада није била код мене у кући и то је било заиста запањујуће.

Мати је много говорила о Чернобиљу. Сведок тога сам била и ја: „Ох, шта ће бити! Аутобуси! Људи вичу! Терају их, људи голи, деца гола, људи вичу! Ох, шта ће бити!” Моја другарица Валентина, с којом сам дошла код старице, била је родом из Полесја. Мати ју је погледала и тачно одредила где ће се десити тај страشان догађај о којем је говорила: „Тамо, недалеко од тебе”. Све се испунило до танчина, када су за неколико дана све становника града Чернобиља и његове околине евакуисали. Људи су неповратно напуштали своје домове. Тако је мати Алипија тачно предсказала те догађаје. Тада смо се чудили. Валентина се бринула – можда ће код маме у Полесју неки пожар бити? А ја јој одговарам: „А зашто људи

у аутобусима? А можда ће на Васкрс све из храмова покупити” – време је било још увек совјетско. Ништа нисмо разумеле. А када се ускоро догодила черновиљска трагедија, све што је мати говорила, потврдило се. О томе су писали и у новинама.

Затим је био период када је мати свима упорно говорила: „Кувајте јаја пола сата, дуго их кувајте, сат времена их кувајте”. Ускоро је почела епидемија салмонеле и лекари су почели ускоро да препоручују: „Не дајте јаја деци, кувајте их дуго”. Мати је много пре тога упозоравала на то.

Једном сам своју другарицу Валентину послужила рибом. После тога смо се договориле да идемо код матере. У то време сам радила у издавачкој кући у центру. Валентина ме је замолила: „Ти купи матери поклон, а ми ћемо затим поделити – да буде и од тебе и од мене”. Било је пролеће и зато сам купила матери млад купус и лимуне – да би било корисно за здравље. Срела сам се с Валентином на путу и све смо у једној торби донеле код матере. Она није знала шта је чије. Валентина је такође донела и рибу а коју сам ја дала матушки, и због тога се мало збунила. Мати је узела рибу и пита: „Је ли то твоја риба?” Ова каже не, показује на мене, а мати ипак инсистира: „Не, то је твоја риба!” А затим је узела купус и лимуне и пита: „Јеси ли то ти донео?” Тако је мати знала ко јој је донео који поклон. Зато што је свако донео тај поклон, проневши га кроз своје срце. Јер ја сам куповала и мислила сам шта да купим матери да је обрадујем. Такође је и Валентина донела рибу, а могла је то и да не учини. Нашу усрдност је мати оценила, прозорљиво нам показавши на то ко је шта донео.

Умрла ми је бака. Била сам јако тужна због тога, давала сам за њу да се служи помен у храму и молила се за њу. Затим сам матер Алипију питала: „Каква је судбина моје баке? Где је она?” Старица ме погледа и рече: „Живима спасење, а мртвима Царство Небеско”. Показала ми је да пут молитве води спасењу и таква молитва доводи упокојене у Царство Небеско захваљујући победи љубави која се збива у посредовању живих за умрле.

У присуству мноштва посетилаца у келији матере Алипије требало је бити врло пажљив јер старица је, да би сакрила оно што је свако од нас скривао, говорила алегоријама у којима је давала одговор на наша питања или нас упозоравала на оно што треба да се догоди. Једном сам тако била код ње. Били су присутни људи. Наједном је мати почела нешто да говори, много и дуго да говори. Схватила сам да се ради о мом рођаку. У том говору су били помињани називи неких градова. Схватила сам да се ради о њему зато што га је мати назвала по имену и имену по оцу. Околности о којима се говорило догодиле су се и ускоро су имале сасвим реалан наставак. Мати ме је упозоравала и показивала ми је како да поступим.

За време једне невоље јако сам се молила, али Господ ми није давао оно што сам молила. Дошла сам код матере ништа јој не говорећи о свом душевном стању и проблему. Током разговора мати је изненада отворе-

но почела да ми говори о мом проблему и изнела је овакву мисао да ми је та невоља на корист и да зато Господ не чује моје молбе. Такав је мати Алипија имала дар прозорљивости и духовног расуђивања.

Када сам први пут дошла код старице, запањила ме је својом једноставношћу и дечијим, кротким погледом. Она ми је некако дирљиво и нежно, мало сагнувши главу, пажљиво погледала у очи. Необичност њене келије, њеног понашања, све је то привлачило и није изазивало унутарње одбацивање у мојој души. Иако је требало бити врло опрезан у оваквим случајевима. Сада има много лажних блажених зато што је речено: *Неће сваки који ми говори: Господе, Господе, ући у Царство Небеско; но који твори вољу Оца мојега који је на небесима* (Мт. 7, 21). Дрво се познаје по плодовима. „То јест, по делима и животу. Макар се они (лажни блажени) неко време и скривали, сви они који су пажљиви увек их откривају” (бл. Теофилакт Бугарски) *По њлодовима њиховим њознахите их. Ега ли се бере с шрња јрожје или са чичка смокве? Тако свако дрво добро њлодове добре рађа, а зло дрво њлодове зле рађа. Не може дрво добро њлодове зле рађати, ни дрво зло њлодове добре рађати. Свако дрво које не рађа добра њлода сече се и у оћан се баца. И њако, дакле, њо њлодовима њиховим њознахите их* (Мт. 7, 16–20). Плодови хришћанског благочашћа били су очигледни у делатности матере Алипије, за шта смо сведоци били и ми који смо дуго времена општили с њом. Моја душа је била благонаклона према њој. Али наравно, ми нисмо могли да откријемо у свој пуности тајно старичино делање зато што је оно било скривено од туђих очију. Могли смо да посматрамо само оне духовне дарове које је Господ давао матери услед њеног узвишеног благодатног стања. Сад пак, када старица предстоји пред престолом Господа Бога, Сам благи Владика прославља Своју угодницу, примајући њене молитве и посредовање за оне који страдају и који траже њено заузимање. Мати Алипија је заиста велика подвижница, коликим је само помогла да одоле и да реше проблеме, коликим је спасла живот, колике је духовно подржавала. Али наравно, када Господ ствара на земљи нешто добро, непријатељ се труди да посеје свој кокољ, труди се да омете и оклевета. И то је уопште природно, тако је увек било. Узмимо нама савремене подвижнике. На пример, преподобног Кукушу Одеског, или преп. Амфилохија Почајевског. Каква гоњења су они претрпели! А то су били велики старци. Али прошло је време и све је дошло на своја места. Или узмимо житија древних подвижника и светих – колико су они поднели гоњења и увреда. Али ипак истина је победила. Мати Алипија је била узвишеног духовног живота и многима је она пример побожности. Али у вези с тим што сада има људи који прљају њено добро име, догодило се да су разни екстрасенси и исцелитељи појурили да се прикривају њеним светим именом. Они се увек прикривају иконама зато што су то вуци у овчијој кожи. Многе то скреће с правог пута. Зато што се, ако дођу на

гроб код подвижнице, а тамо разни исцелитељи почну своје ритуале, непућен човек, који није познавао матер Алипију или је био мало упознат са њеним животом, видећи све то шаманство саблажњава.

У Делима светих апостола наводи се савет Гамалиила који је дат Синедриону поводом делатности светог апостола Петра у његовој проповеди о Христу. Он је својим савременицима саветовао да на овај начин провере духовну природу хришћанског покрета: *Људи Израиљци, добро њазитије штиа њетије чинији са овим људима. Јер њре ових дана устјаде Тевда, ѡворећи да је он нештио велико; уз њеја ѡрисјаде људи на број око четјири стјојине; он бива убијен и сви који ја слушаху разиђоше се и ѡројадоше. После овоја устјаде Јуда Галилејац у дане ојиса и одвуче достја народа за собом; он ѡакође ѡибе и сви који ја слушаху расјурише се. И сад вам кажем: ѡрођије се ових људи и остјавије их; јер ако буде од ових људи ова замисао и ово дело ѡројаише. Но ако је од Боја не можетије ја уништији, да се ѡако и бојоборци не нађетије* (Д. ап. 5, 35–39). На тај начин и сада би требало да сви они који сумњају у духовну суштину живота матере Алипије испитају резултат с којим је она прешла у вечност. Јер када њена делатност не би била од Бога, њено животно дело би се за петнаест година угасило. Њега се нико не би ни сећао. Како је Господ заувек рекао, дрво које не доноси доброг плода, сече се и у огањ се баца (Мт. 7, 19). Али: *Ви стје светјосји светју; не може се ѡрад сакрији кад на јори стјоји. Нији се ужиже светјиљка и меће ѡод суд неја на свеђњак, тје светји свима који су у кући* (Мт. 5, 14–15).

Ијуманија Пелаија

Настјојатјељница манастјира Светјој Георјија

Село Дањевка Козељској рејона Чернијовске областји

НЕОЧЕКИВАНИ СУСРЕТ СА СТАРИЦОМ

Историја манастира у који ме је довела воља Божија може се рећи да је чудесна. Све што се ту догађа и што се догађа у животу његових житеља има несумњиви печат нечег вишег, нечег што није случајно, што се не збива нашом вољом. Никада нисам мислила да ће ме животни пут довести у Вересоч, то нисам ни тражила и чак сам се, може се рећи, томе противила. Али Богу је било угодно да Му послужим управо овде и управо у том чину зато што је то очигледно спасоносно за мене. Живела сам у Чернигову, сав свој живот сам посветила Тројицкој саборној цркви, када ме једном владика Антоније позва и благослови да примим манастир. Овај догађај је послужио као полазна тачка за нову етапу у мом животу.

Место за манастир такође није одређено случајно.

У селу Вересоч шездесетих година 20. века била је саграђена болница. Приликом стварања пројекта позван је архитекта да прегледа крај. Да ли услед посебне природне живописности тог места на крају села, или из неког другог разлога, архитекта је тих далеких шездесетих година узвикнуо

нешто што се свима присутнима учинило безумним: „Ту ће бити манастир!” Наравно, ту реплику нико није озбиљно схватио, направивши се да је једноставно нико није ни изговорио, што значи да је нико није ни чуо.

Постојање колхоза одређивало је и време постојања болнице чији рад је престао у време перестројке. Она је тако стајала запуштена и препуштена деловању зуба времена. Батерије, подови, струја – све је било искидано и обијено. У таквом ужасном стању је здање прешло касније манастиру.

Као подстицај за стварање манастира послужио је следећи догађај. Жена председника колхоза је музла краву. Изненада је чула женски глас који као да је допро споља: „Тамо мора бити манастир”. Она није томе придавала значај, објаснивши овако чудан догађај халуцинацијом. Совјетско васпитање није давало могућност да човек поверује у нешто натприродно, чврсто усадивши у умовима совјетских људи појмове о материјалном устројству света. Али глас се поновио и други пут, а затим и трећи. Уверивши се да глас није био плод маште, отрчала је да телефонира свештенику кући. Сутрадан је дошао баћушка. Ужасавајућа слика је оставила жалостан утисак – како сад све то обновити?! Ускоро је дошао владика Антоније и упркос свеопштем мишљењу благословио: „Треба узети ово место, треба га узети”. Тако је почела историја нашег манастира.

Али постављало се тешко решиво питање – кога поставити за игуманију у новооснованом манастиру? Почела су трагања – нашли су мене, иако то није било нимало једноставно. Ја сам тада радила у Тројицкој саборној цркви, била сам монахиња при храму. „Матер Нону треба послати тамо” – благословио је владика. „Ма шта вам је?! Ја тамо не идем, куда ме терате право у село?! Ја... ја сам непућена, нећу изаћи на крај с тим, у животу нисам саградила ништа...” – правдала сам се ја, сматравши да је то немогућ посао, ражалостивши се до дубине душе. Владика Антоније ме је позвао:

- Ти мораш тамо да идеш!
- Владико, ја не могу, схватите ме! Ја нећу моћи да саградим манастир!
- Ако ти не пођеш, твој род се неће спасти!
- Опростите и благословите – само сам одговорила, смирено примајући крст игуманског служења.

Ускоро ми је владика предао крст с речима: „Твој род ће бити помилован од Господа”.

И Господ ме утврђује на мом нимало лаком путу. Све Он шаље за манастир, тешећи нас у тешкоћама. О мом крсту предсказивали су ми многи старци, а сусрет с матером Алипијом такође потврђује то.

Дубоко сам захвална Господу што ми је дао да видим ту свету подвижницу. Наш манастир носи име преп. Лаврентија Черниговског – за

мене мати стоји у истом реду с тим великим Светима. Обраћајући се свакодневно у молитвама преподобном, нехотице осећам да су они духом повезани, да се моле за манастир и за све његове житеље. Сусрет са старицом нисам тражила, он се догодио случајно, мимо моје воље.

С мојим познаницима дошла сам у Кијев и дошли смо у Владимирску саборну цркву. Тамо је у то време служио такође чудесни благодатни баћушка игуман Спиридон, а у схимонаштву Дионисије. Монах старог кова, строгог живота, отац Спиридон је уживао поштовање верника. Када смо га срели, баћушка још није био пострижен у схиму и носио је име Спиридон. Мати ме је срела на улазу, узела за руку и изненада повела према олтару Владимирске саборне цркве. У сусрет ми је изашао високи седи свештеник, његов изглед је био необично леп. То је био отац Спиридон. Устао је из фотеље, а мати ме води за руку. „Ко је то дошао код мене?” – љубазно ме је поздравио баћушка. Открила сам да је између монахиње која ме је држала за руку и старца била дубока духовна веза, они су ми се чинили као једна целина – њихов разговор и међусобни однос пун поштовања били су просто задивљујући.

– Шта ћемо с њом да радимо? – доброћудно упита отац Спиридон матер Алипију.

– Повешћемо је код моштију великомученице Варваре. Ово је, оче, мученица и према моштима мученице је водите.

Послушавши старицу, отац Спиридон ме је повео до моштију и отворио их. Направила сам велику метанију и он ми је ставио венац великомученице Варваре, који стављају верницима у време када отварају ковчег. Затим сам направила другу метанију – баћушка ми је поново ставио венац, а затим и трећи пут. У једном тренутку сам чула од матере велико пророчанство – она је назвала баћушку Дионисијем – именом које је касније примио. Када сам га посетила био је Спиридон, али је умро у схими са именом Дионисије. Старац јој се дубоко поклониио.

„Она треба негде да преноћи, повешћу је кући” – рекла је мати и тако смо кренуле у Голосејево. Тај дан је био необичан за мене – мој разговор са старицом трајао је до три часа ноћу. Много тога из нашег разговора тичало се питања вере, открила ми је шта ћу све поднети у животу и обраћала је посебну пажњу на то да ће ми невоље које треба да поднесем бити на корист. Неколико пута ме је назвала мученицом, и како ја схватам, то пророчанство се тиче мог игуманства и монаштва зато што је монашки крст, нарочито игумански, веома тежак. „Тебе очекује Голгота” – та Голгота ми је била предсказана у вези с мојим манастиром.

Ујутру смо устале, постепено се окупио народ, створио се велики ред за пријем код старице. Када сам се спремила да кренем код ње, понела сам вино, замолила сам благослов од Господа и прекрстила боцу с речима: „Благослови, Господе!” За време ручка код матере било је стављено

на сто и то вино. Изненада старица рече свим присутнима: „А ово вино више не крстите – прекрстила га је благословена рука”. Сматрам да се то пророчанство односило на моје будуће игуманство пошто сада ја, као игуманија, имам право да дајем благослов. Ускоро ми је за време трпезе мати такође рекла: „А ово с нама седи велики човек”. Тада још нисам била у постригу, нити у игуманском чину, али да ли је то било скривено од старице?

Опраштајући се, мати ми је рекла овакве значајне речи: „Умрећу, а ти би ће то рећи сутрадан. Ти више код мене нећеш доћи”. И заиста, мати је умрла, а мени су о томе саопштили тек другога дана после њене смрти.

Сећајући се старице, не могу а да не испричам о пророчанству повезаном с породицом мојих блиских познаника, Павла и Теодосије. Павле је боловао од рака плућа и био је у врло тешком стању. У Кијеву је после болнице боравио код матере Алипије. Старица се врло топло односила према њему, дочекала га је и једном га је угостила вином – дала му је једну малу порцију, а другу је оставила себи, разделивши је тачно на пола. Он је одбијао, говорио је да је тек изашао из болнице и да се врло лоше осећа, али старица је настојала на томе, а затим му је после ручка рекла: „Живећеш исто онолико колико и ја”. И Павле је живео после тога седам година.

Када је мати одлазила, Павле је већ био врло слаб, почео је опет јако да болује, готово није устајао из постеље. Одједном се чула звоњава телефона. Јавили су из Кијева да се упокојила мати Алипија. Теодосија се јако узнемирила и дрхтећим гласом упитала: „Шта, ш-ш-шта?!” Павле је схватио разлог њеног узбуђења и упитао: „Шта, матере Алипије више нема?” И он је дословно преминуо кроз три дана. Збило се старичино предсказање.

Шта могу да додам реченом? Мати Алипија је била човек узвишеног живота. Човек се одмах види. Зато је светост блажене била очигледна, душа је то осећала и неододљиво је тежила к њој.

Игуманија Нона

*Женски манастир Светиої Лаврентија
Черниївска обласї, Село Вересоч*

ИСТИНСКА ПРАВЕДНОСТ

За мене и моју породицу мати Алипија је заувек била пример истинске подвижнице – често остајући у њеној келији преко ноћи, видела сам како је проводила по целу ноћ у молитви. Није остало без пажње ни то да је мати носила вериге, стално оптерећујући своје исцрпљено тело тежином. Али треба рећи да је она понекад вериге мењала – то су били и кључеви, и дрвена гредица, и иконе, али је такође била и још једна врста верига – песак. Када је мати понекад скидала вериге, видела сам да старица није имала никаквих грба које су се свакодневно могле видети. Примајући чак и најмању помоћ, мати је била необично захвална свакоме и

уопште била је врло покретна и енергична, само тешка болест би могла да је натера да остави своје многобројне послове. Била је трудбеница и волела је трудбенике, нарочито ако је труд био усмерен на добро ближњег. Ноћу сам често могла да чујем како се молила за уцвелене људе, обраћала се некоме, позивала је да дође. На пример, говорила је: „Дођи, дођи, чекам те!” И ујутру је долазио онај човек којег је старица звала.

Према мом схватању истинску светост и стараштво карактерише следећи аспект – истински праведан човек не издваја никога, сви су пред њим једнаки. И строгост и милост се свима указују у једнакој мери. Нема вољених и невољених. Постоји човек са свим својим немоћима и позитивним својствима – човек као створење Божије. Само они који су већ свесно кренули путем супротстављања Богу могли су изазвати код старице негодовање. Али опет, не људи, већ безумље с којим су почели да „ратују” с Богом. Поступци старца познати су само њему самоме и Богу. Знајући да ћу касније постати монахиња, старица ме је учила главном монашком делању – смирењу и послушности.

Господ ми је даровао дуг живот – сада имам већ 91 годину. Године општења са старицом биле су у времену када је моје животнo доба већ било прилично зрело – када сам имала 60–70 година. Тада ми је мати дала шаливи надимак – „Бака”. Мислим да се у том надимку скрива такође и предсказање да ћу касније прекорачити деведесету годину. Никада ми не говорећи отворено о мом монаштву, тај догађај јој није остао скривен. Ако би мати поклонила некоме црну мараму, онај ко ју је добијао касније је примао монаштво. И ја сам добила такав поклон. Сада сам од њега сачинила апостолник и чувам га као светињу.

Када би се старица тешко разболела, поштоваоци су дежурали у њеној келији, на смену. Понудила сам своју помоћ у том богоугодном делу и та околност ми је омогућила да често општим с матером. У данима мог дежурства помагала сам јој у кући, одржавала ред, ноћивала код ње, била сам сведок њених молитава, подвига и чудотворстава. Након извесног времена, старичино здравље би се мало поправило, почела би да хода, али сада више нисам себе могла да замислим без ње и с још већом љубављу сам посећивала своју омиљену келију у Голосејеву.

Живљење у усамљеној келији било је опасно. Препуштајући се заштити шуме, старица је морала да поседује огромну храброст, проничући духовним погледом у дубину злих помисли људи који јој нису желели добро. Жалећи нас, она, знајући за предстојећу несрећу, никога није остављала да преноћи код ње, када је скупина мушкараца покушавала ноћу да провали у њену келију. Још увече старица је говорила о томе и слала би нас кући и нипошто није пристајала на помоћ коју смо јој нудили.

Једном је мати позвала да пођемо у храм. Ја сам, наравно, пристала и ми смо кренуле. У храму ме је сместила на своје место на столичици

поред иконе светих апостола Петра и Павла. У то време сам видела како су двојица свештеника међусобно разговарали. Био је то отац Михаил Бојко и још један свештеник који је поштовао старицу и долазио код ње у Голосејево. Нехотице сам помислила: „Како то – један свештеник иде код матере, а други не иде?” Старица ми је одмах одговорила на моје мисли: „Свештеника не осуђуј!”

Мати није остајала равнодушна ни према нашим болестима. Трагичан период у мом животу био је обележен неуритисом чије су последице биле ужасне. Неуритис фацијалног нерва је повезан с прехладама и инфекцијама, често је његов узрок сасвим нејасан. Манифестује се у виду искривљености лица, која личи на шлог. Протиче врло тешко и готово да се не да клинички лечити. Понекад чак остаје за цео живот. А ако се лечи, за то су потребна велика средства и дуготрајно лечење. Нисам смела да изађем на очи људима – цело лице ми је било искривљено, и уста такође, налазила су се ближе уху, а око је гледало у страну. Оваква, са лицем покривеним марамом, дошла сам код матере, предавши се у њене руке. Старица се одазвала појачаном молитвом за мене, завезала ми је лице марамом, намазавши га претходно машћу. Недељу дана сам ишла у марами. Након што је био скинут повез, уверила сам се у велику снагу старичине молитве – лице је попримило претходни изглед и болест је нестала. Сви који су доживели овакву парализу лица схватају како је тешко изабавити се од такве болести. Сада могу да разговарам и видим без тешкоћа. Од страшне болести остале су само успомене.

Више пута је мати предсказивала свештенство мом унуку, а нарочито је за мене важна била старичина поука да ће се управо он бринути о мени у старости. Када је унук примио свештенство и почео да служи у женском манастиру Светог Ваведeња у Иванову, који је сада познат у целој Русији, ја сам без колебања, памтећи материне речи, отишла у манастир. То је био старичин благослов, исказан у прикривеном облику. То што сам ја овде велика је радост за мене. Налазећи се у центру града Иванова, необична саборна црква запањује лепотом и величанственошћу – то је бисер архитектуре. Окружена сам љубављу сестара обитељи.

Схимонахиња Нектарија

Женски манастир Свeйшeй Ваведeња, Град Иваново

„ТИ СИ СЕ ДАНАС МОЛИЛА КАО МОНАХИЊА”

Упознала сам матер Алипију у цркви. Када су затворили Лавру она је почела да долази код нас у храм на Демијевку. Често смо се сретале тамо, прилазила сам јој, и тако се успоставило наше пријатељство. Али у оно време сам још увек била духовно слепа и сматрала сам Липочку, како сам је звала, обичним човеком, чак, може се рећи, болесном. Сада се стидим када се сетим својих мисли; јер мати их је прозорљиво знала. Али као истински свети човек она ме је сретала врло добродушно.

- Липочка, па како си?
- Доста добро, а ти?

Мој однос према њој био је добар, али помало снисходљив и сажалљив. Понекад је мати долазила код мене кући да преноћи. Ја станујем у приватној кући. Моји укућани нису баш били задовољни тиме што свакога доводим кући.

- Могу ли данас да дођем код тебе да преноћим? – молила је блажена.
- Липочка, а где ћеш да се сместиш?
- У подрум. Ујутру ћеш ми рано отворити да нико не види.

У подруму није било никаквих услова: ни кревета, ни столица. Стајали су сандуци с кромпиром и поврћем – мати је тамо преноћила. Али очигледно је било да себи није давала одмора – чуло се како се моли, понекад лупа штапом према некоме. Мислила сам да јој је можда тамо лоше? Можда пацови? А ујутру је Липочка објаснила узрок – „Са демонима сам ратовала”. Наравно, ноћни молитвени подвизи су изазивали мржњу духова злобе према матери. Али ја тада нисам много тога разумела – била сам духовно полуписмена. Нисам размишљала о томе да је мати Христа ради јуродива. Сада разумем да није матери било потребно преноћиште, већ је нама било потребно да она дође у наш дом и да се помоли. Живели смо скромно, а духовно тим више сиромашно, а старица је такве као што смо ми посећивала и молила се.

У почетку се муж љутио због старичиног понашања. „Види шта твоја Липочка ради!” – говорио је. Његов однос према блаженој ускоро се променио. То се догодило после једног случаја. Једном је било страшно невреме и провала облака. А мати Алипија долази сва покисла. У рукама јој цвеће. Муж се узвртео: „Позови своју Липочку, сада ћу да наложим пећ”. Сместио је матер поред пећи на сточици, а она је нешто дуго своје говорила, ми смо се само смешили. Загреја се мати, осуши се, преноћи код мене. Кроз неколико дана смо се среле у храму. „А знаш ли да је твој муж код Бога записан? Знаш ли шта ми је учинио?!” – захвално је узвикивала старица. Такву је ето захвалност имала. Изненадила сам се. Она је толико била захвална што јој је мој муж помогао да се огреје! Он је крио да је био верник, али је то Алипији Господ открио и на крају живота му је послао хришћански крај. По професији је био војни лекар, тајно је одлазио у храм, јако је волео празник Воздвижења, пред смрт је затражио да се причести и упокојио се на Воздвижење.

Једном идем у цркву и дадох матери Алипији мали прилог.

- А ти колико си Исусових молитава прочитао? – упита ме блажена, а ја тада још нисам добро разумела значење и смисао те молитве.
- А ти колико?
- Хиљаду.

Мислим: „Па заиста је чудна... Зар се може прочитати хиљаду молитава!” Прошло је време, ја сам примила монашки постриг и сада већ добро знам да ако човек хоће може да прочита хиљаду молитава.

Када је неко дао матери малу кућицу и она стекла свој стамбени простор, долазила ми је ретко, понекад, али ме је ипак посећивала.

Једном сам позвала блажену код себе у собу да преноћи. Спремала се да прочита вечерње молитве, стала је пред иконама.

- Липочка, хајде да се помолимо, да прочитамо вечерње молитве.
- Хајде, моли се.
- Прочитале смо.
- Знаш шта? – упита мати.
- Шта?
- Ти си се данас молила као монахиња!

Изненадила сам се, шта смо ми то тако нарочито прочитале? Уобичајене вечерње молитве. Али временом сам се сетила тог разговора и схватила да ми је старица на увијен начин предсказала да ћу једном примити постриг. У том тренутку монаштво ми је изгледало немогуће – била сам удата и од мисли о постригу била сам врло далеко. Од тада је прошло више од четрдесет година и пророчанство се испунило.

Посебно откривење за мене је поштовање матере Алипије у данашње време. Схватила сам своје неразумеваше. На гробљу крај њеног гроба сам се са сузама кајала због својих грешака. Опрости ми, мати, што те нисам прихватала онако како треба. Али ти знаш да сам те волела!

Монахиња Валерија, Кијев

„ГОСПОДЕ! У МОЛИТВИ ТЕБИ ЗА НАС ПРИЗИВАМО СВЕТЕ...”

Колико је необјашњиво величанствених тренутака мог живота било повезано с матером Алипијом. Господ ми ју је послао ради поучавања у Православљу и одредио је као некаквог водича на мукотрпном монашком путу. Примером свог строгог живота она ме је довела до те озбиљне одлуке. Под утицајем животних недаћа често се стишава огањ који је бурно горео не почетку пута, идеш кроз живот „с хладним и укоченим осећајем”, али сетивши се оних чији је огањ загревао хиљаде до последњег њиховог даха, слаби пламичак тиња сигурније и сјајније, у чему је заслуга наших духовних руковођа.

Листајући странице прошлости, преда мном искрсавају оних незаборавних осам година које су отвориле читаву панораму мог општења с матером. Прва страница духовне перспективе било је време када сам имала 33 године. „Огњени стуб од земље до неба – тако се изразио о матери Алипији у разговору са мном архимандрит Наум, житељ Тројице-Сергијеве лавре – био сам код ње два пута”. После оваквих дивних речи морала сам да одем код старице. Сећам се првог сусрета приликом којег ме је мати запањила својом прозорљивошћу. Угледавши ме, приметила

је: „Није била удата – што је поновила три пута – уме да проповеда реч Божију”. Пре монашког пострига била сам удата, мој породични живот је био прилично тегобан, а и нисам била венчана у православној цркви, на шта је мати и алудирала. Смисао завршетка ове фразе схватила сам тек касније – након пет година морала сам много да радим с људима, да будем катихета за народ васпитан у иноверју и атеизму.

У почетку нашег познанства виђале смо се приближно једном месечно, али мати ме је благословила да често долазим код ње. Живела сам 500 километара далеко од ње, али та удаљеност није спречавала наше општење: летела сам код ње авионом сваке недеље.

Мати је видела сав мој живот и невоље које ме очекују. Два пута ме је спасла од смрти, а једном ме је упозорила да хоће да ме убију. Преда мном је почела пламено да се моли и да тражи од Бога да ме остави у животу. Обраћајући се иконама, са сузама је говорила: 'Не сме да је убије! Не сме!' Мени су овакве речи биле загонетне, али када сам наишла на човека који је жудео за мојом смрћу, све сам схватила. Господ ме је молитвама матере Алипије оставио на земљи. Дубоко душевно потресена дошла са код ње. Старица ме је дочекала речима: 'Јеси ли жив? Слава Теби Господе! Молила сам се за тебе дан и ноћ'. Материно лице се засветлило неземаљским сјајем.

Једном сам се тешко разболела. Открили су ми чир на желуцу, обраћала сам се лекарима, лечила се, али, авај, све је било узалуд. Никаква средства против болова, никакви лекови нису давали позитиван резултат – болест се сваки дан све више погоршавала. Желудац ми је престао да прима било коју дијеталну храну. Месец дана сам живела практично без хране, од болова и глади нисам могла да се исправим, напади нису престајали. Дошла сам код матере Алипије. Она је, као и увек, скувала боршч, додавши у њега теглу пасте од парадајза и теглу свежих гљива. О својој болести нисам причала и, када су сви позвани за сто, села сам сакривши се иза леђа људи како мати не би приметила да не једем. Али своју мисао нисам могла да сакријем од матере. Она одмах рече: 'Зашто не једеш?' Ја тихо одговорих: 'Не могу'. Мати ме пажљиво погледа у очи и заповеднички ми рече: 'Једи и оздравићеш'. Поверовавши старици, од радости се облих сузама и почех да једем после месец дана гладовања. И одмах сам се исцелила.

Доводила сам код матере многе своје познанике и рођаке са свакојаким невољама: болесне, уцвељене, невернике, незаконито оптужене на суду, који нису могли да докажу своју невиност. После посете старици сви до једног су стекли корист: неверници су постали ревнитељи Цркве, а неки од њих су чак кренули духовним путем и касније постали свештеници. Од првог сусрета с блаженом људи су се препорађали и налазили се под окриљем Православне Цркве. Једном сам дошла код матере, а она ми каже: 'Реци свим својим рођацима и познаницима да подигну

и потроше сав свој новац – нека не штеде. Ускоро ће сав новац заменити'. Али, нажалост, ко ми је поверовао? Било је неких који су се чак смејали. И када им је пропао сав новац на штедним књижицама јако су се кајали што нису послушали старицу. Мати је предсказала и раскол, да ће одузети храмове, а истинита Црква бити обешчашћена, да ће истинске свештенике прогонити и да ће чак бити жртава. Мати ми је говорила: 'Слушај шта ћу ти рећи. Спасење је само у истинитој православној канонској Цркви'.

Још ми је говорила: 'После моје смрти након десет година бићеш тешко болесна, поднећеш четири операције, доћи ћеш до схиме', и открила ми је име које ћу носити. До сада сам поднела већ три операције. Оне су биле врло тешке, чак су ми кренуле и метастазе. Господ ме и у таквим приликама држи у животу.

Општећи с матером, много тога сам од ње научила, видећи како се подвизавала у молитви и посту. Била сам запањена како једна тако крхка мала жена може да носи тако тежак терет. Када сам долазила код ње, никада јој нисам помињала своја питања или друге неке невоље. Она је сама одговарала на моје мисли и без мојих речи. Никада од ње нисам чула речи осуде. Једном сам је упитала: 'Како се спасти?' Мати је одговорила: 'Никада не осуђуј и спашћеш се'. Она ми је често откривала моја тајна дела и помисли и све што је говорила испуњавало се. Последње речи које ми је мати рекла пред смрт биле су: 'Када ти буде лоше или када будеш имала неку потребу, дођи на мој гроб и реци ми'. Те речи никада нећу заборавити. Испуњавајући тај благослов, увек сам добијала оно што сам молила.

Једном сам дошла код ње, а она ми даје десет рубаља. Одбила сам, нисам хтела да узем, нису ми биле потребне. Али ми мати строго рече: 'Узми да би увек имала новац'. Прошло је време, све се променило: и власти и животне околности. Примила сам монаштво још за материног живота и Господ ми није благословио да радим. Живим, хвала Богу, осамнаест година без посла. Са старичиним благословом сам променила место боравка и једном сам дошла код ње по благослов да се запослим. Забранила ми је: 'Господ не тражи од тебе да радиш'. Од тада немам потребе ни за чим. Старичиним молитвама Господ ме није оставио.

Блажена је нарочито помагала људима невино оптуженим на суду. Једном се моја познаница обратила матери за помоћ. Неправедно су је оптужили, процес се вукао две године. После материне молитве она је ослобођена оптужбе. Био је још један необичан случај. Већ после смр-

НЕВЕСНИЦА ЈАЧА ОД ЧЕРНОВИЉА

БЛАЖЕНА АЛИПИЈА, ХРИСТА РАДИ ЈУРОДИВА

ти блажене мој рођак је доспео у истражни затвор. Подметнули су му најбољи пријатељи, из освете га лажно оптуживши без икаквих доказа. Било нам је врло тешко да поверујемо у све то, јер смо га познавали као поштенос и честитог породичног човека. Тешко нам је било да гледамо како страда. Обрађали смо се разним инстанцама, али све је било узалуд. Решила сам да се изборим за правду и обратила сам се Државном тужилаштву, али и тамо су ме одбили – нико није хтео чак ни да ме саслуша. У тужилаштву сам оставила документе и свој телефон. У очајању сам отишла на Шумско гробље матери на гроб да од ње затражим помоћ. Помолила сам се, поразговарала сам с њом као да је жива, мало плакала, затражила помоћ. Дошла сам у стан где сам одсела. Рекли су ми да су ме звали из Државног тужилаштва да им се хитно јавим. Одједном чујем овакве речи: 'Помоћи ћемо вам и одредићемо комисију да испита целу ствар'. Молитвама матери Алипије ситуација је одмах почела да се мења. Код куће су се чудили ко је тај мој рођак да је у његову одбрану устало цело кијевско тужилаштво? То је била загонетка. Само су рођаци знали да је то очигледно чудо молитвама матери Алипије.

Сећајући се матери Алипије и нехотице бих хтела да изразим своје осећање речима познатог црквеног мислиоца К. П. Победоносцева: 'Ко је имао прилике да доживи чудесну моћ успомена зна из искуства како су често одједном и изненада, усред равнодушности и умора, усред буке и вреве, једна реч или звук које смо случајно чули, будили успавану душу и тренутно јој отварају врата у пространи свет проживљеног и протеклог. Тренутно је васкрсавала у души жива слика из протеклог живота са свом његовом атмосфером, помањали се из дубине прошлости драги ликови који су давно остали

иза нас и душа је чула тако разговетно, тако разумљиво и радосно читаву хармонију оног тренутка који је успомена дотакла. Никаквим речима се не може изразити утисак који производи у души таква успомена; нека свечана поема се ствара у њој од остатака прошлости... Такви тренуци спадају у најбоље тренутке у животу... Колико нових извора религиозног надахнућа стиче душа која има залиху религиозних доживљаја из протеклог времена – и како те успомене оживљавају молитву!

'Господе! У молитви Теби за нас призивамо свете, те духовне миомирисе, то миро мириса Твојих. Прими њихове молитве за нас, које одишу љубављу и чистотом' (свети праведни Јован Кронштатски).

Монахиња Ефросинија, Москва

Свешћеномученик Јован Восјоріов Изабрати пут Божји

Одломак из његове проповеди монасима Усүријског
Свето-Тројицког Николајевског манастира

Ви сте изабрали пут приближавања Богу, служења Њему: знајте да тиме истовремено служите и ближњима, вршите дужност своје љубави према њима; знајте зато да свете обитељи подвижника нису уточишта себичњака, као што празнословје и баснословје неразумни хулитељи монаштва, не, оне су школе и пројаве истинске љубави према људима, носиоци духовног спасења за свет који пропада.

Дакле, покажите у служењу нашем народу пре свега пример молитве, неуморне и бодре молитве која не малаксава, високе и одухотворене, и ви ћете му кроз то приближавање Богу, очишћење од грехова, ведрину срца, радост душе у страдањима, бодрост и веру, дати смислено постојање. Ту у молитви вашој која ће се прелити и у душе богомолитеља, осетиће народ и спознаће да је он дете Божије, позвано љубављу Божанском за живот свет и чист, дете које мора снагом свог призивања хришћанског да се одвраћа од сваке врсте порока, страсти, нечистоте, пијанства и разврата; ту ће се утешити због својих невоља и сиромаштва и спознаће да нема празнине између земље и неба, да постоји наш Заступник и Утешитељ, да не дрема, нити ће заспати чувар живота нашега – Господ.

Зид са иконама у соби блажене Алипије

ОД САСТАВЉАЧА

Иако мати Алипија није имала званичне келејнике, постојао је круг њој блиских људи који су самопрегорно радили заједно са старицом за добро ближњег. Може се са сигурношћу рећи да је Марија Александровна била матери најближи човек. Њен ауторитет није само у несумњивој блискости старици, већ и у духовном лику. Свима који су имали прилике да је виде, истичу необичну кроткост и смирење, дубоку мудрост и духовну лепоту Марије Александровне. Старица ју је заиста васпитала у складу са својим духовним и молитвеним идеалима и изабрала је да буде сведок многих својих подвига и напора. *С њрејодобнима њеи њрејодобан биџи, и са човеком чистџи чистџи њеи биџи, и са изабранима њеи изабран биџи, и са разврајником њеи се разврајниџи* (Пс. 17, 26–27). Општећи с Маријом Александровом многе године, прожели смо се необичним поштовањем према њој и увек смо били сведоци њених високих хришћанских особина.

Марија Александровна „ЈА САМ ТВОЈ ПОСРЕДНИК!”

Моје општење с матером Алипијом, које је трајало 26 година, почело је у Демијевском храму, када је старица сама била иницијатор нашег прилично необичног познанства.

Стајала сам на служби поред иконе светих апостола Петра и Павла, замисливши се о себи, о деци, о великим невољама које су пратиле мој живот. Обузело ме је стање неког безизлаза, опхрвао ме је немир, сузе су ми наврле на очи. Изненада сам приметила на себи нечији пажљив поглед. Пришла ми је старица. Најпре ме је пажљиво гледала, а затим је почела да говори на неразумљивом језику икони. Уплашила сам се и отишла на друго место. Али нисам стигла да пређем на другу страну храма, а старица је већ била тамо. Моје бежање се наставило, али није доводило ни до каквих резултата – она ме је упорно пратила. Овакво праћење изазвало је у мојој души извесно негодовање, али се „прогонитељка”, на моје изненађење, осетивши моје незадовољство, смирено преда мном поклонила до земље и изашла. Присутни људи су рекли да би требало да замолим од ње свете молитве и да јој се обратим за савет, јер је та старица била Христа ради јуродива. Веома сам се постидела и заболело ме је, срце ми се стегло, заплакала сам и истрчала из храма, скупивши снагу воље. Иако сам је се бојала, ипак сам је стигла, дала јој десет копејки и замолила од ње свете молитве, а она ми је одједном открила оно што је било главни узрок мог јада: „Не плачи, већ се моли Богу, доћи ћеш кући и угледаћеш онога ко вређа твоју кћерку”. Старица ме је запањила познавањем мојих домаћих жалосних прилика и ја сам

као на крилима полетела кући. Ушавши у стан, схватила сам да су њене речи биле потпуно истините.

Уверивши се да је старица имала благодат од Бога, трудила сам се да је сретнем у храму и тако се испоставило да су се наши путеви укрштали и јуродива ми је сама прилазила. Дошао је и тај дан када ме је повела код себе кући, нахранила и огрејала. Од тада се мој живот чврсто и нераскидиво испреплео са животом те благодатне подвижнице, прошао је упоредо с њеним животом, она ми је била најближи човек који учествује у свим догађајима који се збивају у мојој кући, као и у животима моје деце, унука и нећака. Свакодневно сам долазила код ње, често сам остајала да преноћим, помагала сам јој у кући, извршавала задатке, носила у храм прилоге, стављала сам на њену молбу свеће на све сандуке у храму и много тога другог. Увек када смо остајале насамо, она ми је причала мало о свом животу, о животу људи и о томе шта ће бити потом. Често сам била сведок како се бринула о људима, како их је исцељивала, с љубављу дочекивала и испраћала. Људи су долазили код ње, доносили су јој дарове, али мати је све раздавала и никада није испратила никога без комада хлеба. У разговорима је била врло озбиљна, тада није много људи долазило код ње кући, али у храму после службе су је опкољавали људи и сваки јој је поверавао свој јад и питао је за савет. Мати би увек саслушала сваког и прозорљиво је показивала правилно решење. Она је на чудесан начин давала поуке. Никада није разобличавала човека отворено у лице. То су сви знали. Често је отпочињала разговор на апстрактну тему, који је у суштини имао везе с неким од присутних, или је говорила о себи, претварајући се да је ситуација повезана с њеним животом. Она је могла приписати себи грехе које никада није имала. Свако је могао да схвати да се разговор води о њему. Али није тако било увек. Ако се ствар тицала конкретног проблема, човекове болести, тога шта треба чинити, какав молебан заказати – мати је ступала у разговор с посетиоцем без јуродивости. Треба рећи да је у старициној келији увек било тихо, она нимало није волела сплетке, убицајене међу људима, празне разговоре, а нарочито клевете. Мати, која је поседовала људском уму недокучиву прозорљивост, увек је чувала људске тајне у дубини свог срца.

Свим парохијанима Демијевског храма и онима који су посећивали старицу у њеној келији била је позната једна чудесна особина њеног хришћанског благочашћа. Мати је увек доносила у храм врло велике прилоге. Хлеб, шећер, бомбоне, кахорско црно вино, јаја – све је то она носила у храм, онако погрбљена. У њеној мрежи је било по 5–9 векни хлеба, она је ту мрежу окачила на штап и стављала на рамена. Тај подвиг је старица наметнула себи као стално правило. У храму је стављала огроман број свећа од једне рубље – увек је стављала у све сандуке без изузетка. Када би се разболела, давала ми је по 80–100 рубаља – све што је добијала од

људи да их дам у храм Богу. „Два педесет на средину стави, такође на леву страну Василију Великом и на десну страну на сто за помене” – говорила је она, називајући 25 рубаља на свој, „увијени”, начин „два педесет”. Какав год да је новац имала она га је давала као прилог. Још на почетку мог познанства с матером, када сам тек почињала да јој помажем у домаћинству и у различитим пословима, дала ми је новац за свеће и прилоге у храм. Учинио сам све како је тражила. После мог повратка она ме је похвалила: „Добро, добро, добро си учинио – свеће си ставио, све си учинио, ниси украо, ниси украо новац”. Од тада сам стално извршавала њене налоге. Мати је често, бројећи новац, одговарала некоме: „Он није лопов! Није лопов! Проверио сам – он није лопов!” Ја сам то слушала и правдала се: „Ја свеће не стављам тамо где треба и не радим све како треба... Ја сам таква грешница – бојим се да узимам новац”. А једном ми је она на то рекла: „Ћути, ћути – сви греси су изгорели”.

Једном смо тако разговарале. Она ме погледа, осмехну се и рече: „Паз, више не греш, ја сам твој посредник”. Испричала сам наш разговор познатој монахињи коју сам јако поштовала и она ми је овако објаснила значење старичиних речи: „Мати Алипија је од сада твоја духовна мати”.

Те речи сам запамтила за цео живот. Осећајући огромну личну одговорност за душу сваког јој повереног чеда, старица ми је открила да моли Бога за опроштај мојих грехова и ја се надам и верујем да ће ме њеним молитвама Господ помиловати.

Пре него што се старица доселила у Голосејево, нашла је себи уточиште недалеко од Демиевског храма у Голосејевској улици. Причала ми је да је сама зарадила ту кућицу тешким пословима – мати се изнајмљивала да бели и кречи куће домаћинима и тако је купила себи малу собицу. Једном сам дошла код ње и затекла овакву слику – зид старичине куће је срушен, нема никога. Вратила сам се у храм и питала жену која продаје свеће је ли мати била јуче или данас у храму? Одговорила ми је да није била али да су јој рекли да су јој келију срушили и да је она отишла у Голосејевску шуму. Са сузама сам се помолила у храму и плачући отишла кући, али нисам могла да нађем мир код куће. Одмах сам одлучила да пођем у Голосејевску шуму. Направивши јој мали поклон – теглицу боршча и хлеб, кренула сам да потражим матер у околини Пољопривредне академије. Тражила сам, тражила сам, али нисам је нашла. Након дугог трагања пут ме је довео до омањег гробља који се налази на малом брежуљку у чијем су подножју били рибњаци бившег Голосејевског манастира. На гробљу се налазио гроб кијевског подвижника – старца Алексеја Шепељова којем сам се обратила са искреном молбом и молитвом да ме одведе до места које толико дуго тражим. Враћајући се натраг, пролазећи поред неке куће, чула сам звук врата која се отварају. На праг је изашла... мати с ведром и упутила се према шуми. Од велике радости нисам смела да јој приђем и,

захваљујући Господу Богу због тога што ме је поново удостојио да угледам вољену матер, отишла сам кући.

Сутрадан, у суботу, дошла сам у Вазнесенски храм. Мати, која је седела поред иконе Петра и Павла, дочекала ме је с радошћу и рекла: „Хајдемо код мене кући – у улицу Затевахина 7”. Духовним погледом је видела да сам се ја јуче устручавала да сама дођем без њеног благослова у њену нову келију и нисам се усудила да јој приђем.

– Мати, јуче сам вас видела, била сам поред ваше куће – рекох.

– Што ниси свратио? – упита мати.

– Од радости! – рекох да бих се оправдала.

После службе ме је повела својој кући и од тада сам почела да одлазим у келију коју је нашла за њу Лидија – велика материна поштоваатељица чија је другарица, Евдокија, и дала старици малу собу у њеној приватној кући. Тамо, у њену малу келију, долазило је све више и више људи из Херсона, Николајева, Чернигова, Доњецка, Москве, из Белорусије и Русије, посећивали су је свештеници, архијереји, поклоници и старци и све је с великом љубављу примала. Мени је пак мати била верна помоћница. Бавила сам се васпитањем малолетне унучке и, може се рећи, да је она одрасла код старице, у улици Затевахина. Ја и унучка смо долазиле тамо и ноћу и дању и рано ујутру. Матер није било обавезно питати нешто: она је сама све знала, ништа није било скривено њеном духовном погледу. А живот ми је био јако тежак и невесео, није ме узалуд старица звала „страдалник”. Била ми је јако потребна духовна подршка. Мати ме је жалила, волела ме је, на све могуће начине се бринула, то је био једини човек у мом животу који ме је разумео и утешио у невољама. Она ми је заменила и мајку, и сестру, и пријатеље.

Морала сам јако много и тешко да радим, често на три-четири посла, радила сам не само за себе, него и за монахиње, помажући им. Једном се на имању једне од њих догодила хаварија – била је оштра зима, цеви су се смрзле и попуцале, дуго сам боравила на хладноћи и после тога мени је почео на ногама страشان свраб. Како нисам могла да га обуздам, изгребала сам ноге чешањем тако да су ми се хулахопке прилепиле за окрвављену кожу. Дошла сам код матере и она ми је одмах с прага рекла: „Узми воду и лавор, праћемо ноге”. Ја одбијам, бојим се јаког бола, знајући да су се чарапе већ слепиле за ноге. Тада ми је мати сама загрејала воду, натерала ме је да станем у воду, не скидајући чарапе, и својим рукама ми је опрала ноге. Узела је маст, намазала ране, умотала пергаментним папиром и сместила ме да спавам. Пробудивши се ујутру, осетила сам се здравом, на ногама није остало ни трага од дубоких рана, чак ни огреботине није било, а свраб је прошао. Све је то било захваљујући труду тако брижне сестре милосрђа каква је била мати. Ко би се још тако понео према мени и окружио ме таквом љубављу?! Време отупљује сећање, али такве слу-

чајеве је немогуће заборавити – они сами од себе искрсавају у сећању, као нарочито светли тренуци проживљеног живота.

Сместивши ме у своје срце, мати је исто тако као и ја патила због моје породице и није остала равнодушна према свему што се догађало у мојој кући. С њом сам могла да поделим било који свој проблем и била сам сигурна да ће она моју причу саслушати с великом пажњом.

Мој син је служио војску у Волгоградској области. Ништа није наговештавало било шта лоше – још неколико месеци и он је требало да се врати кући. Идући једном према кућици свете, угледала сам је у необичном узбуђењу како хода улицом. „Ка-а-асниш, ка-а-асниш, дај ме-е-ердевине, дај ме-е-ердевине!” – рекла ми је. Изнела сам мердевине. „Стави ту поред зида” – командује и поново гласно узвикује, као да нариче – „Види, убили-и-и су птића! Види, убили-и-и су птића!” Ставила сам мердевине поред ораха. Мати се попела на највишу степеницу и тамо је такође јако и дуго узвикивала. Када се спустила лице јој је било радосно: „Жив је, жив је, птић! Одлетео је! Жив, жив, жив!” Тоба дана ме је позвао син из војске.

– Мама, хоћу да те видим.

– Сине, три месеца је остало до краја службе. Шта се догодило, реци ми сву истину.

– Ја сам у болници. Хоћу да те видим. Дођи код мене.

Право с поште сам отишла код матере. Сунце је већ залазило. Дошла сам сва у сузама, стојим позади, а мати је села на сред дворишта, храни кокошке. Она се окрете према мени.

– Мати, благословите! – поздравила сам је и грунуше ми сузе.

– Шта се догодило? Шта се догодило?

– Мати, малопре сам разговарала са сином – он је у болници. Хоће ли бити жив или не? Реците, мајчице!

– Мир, мир, мир – седи.

Села сам и мати пребира бројанице, кокошке су позобале пшеницу, затим ме је послала да почистим кокошарник. Када смо ушле у кућу, пришла је иконама и каже: „Видиш како он плаче! Но, реци је ли жив син? Погледај како мајка плаче!” – затим се обратила мени – „Жив, жив је, Марусја!” А ја је питам: „Мати, он моли да дођем”. Она одговара, тешећи ме, с нежношћу у гласу: „Иди, иди, Марусја, даћу ти маст, поћи ћеш и све ће бити добро!”

Неколико дана сам скупљала новац за пут и пред полазак отрчим код ње: „Мати, дајте ми маст!” Она се смеши и каже: „Марусењка, украли су ми маст”. Ја сам се силно растужила, бризнух у плач, а она каже: „Украли су ми маст – ево ти јабука!” Даје ми огромну јабуку и моли ме да је дам сину, благословила ме је и ја сам кренула. Дошавши, сазнала сам да су сину пунктирали кичмену мождину и маст више није била потребна. Тада

сам схватила зашто је мати рекла да су маст украли. Знала је да се мом сину догодила несрећа, како сам сазнала касније, на војним вежбама, и зато ми је симболично показала у слици птића да је син умирао, али да је њеним молитвама остао жив.

Мати је духовно видела не само живот и прилике повезане с мојом децом, него је предсказала и будућност мојих нећака. Једном је узела новине у којима је био штампан само текст и, загледајући се у слова, почела о неком да говори: „Ко је овај, глава му је прострељена, а метак му је у глави? А ко је овај? – и држећи невидљиви волан, затрубивши гласом, показала је како се вози аутомобил – Болесно срце! А ко је овај, косооки? – показа на стомак – Расечена рана! А ко је овај, коврџави? Најнесрећнији је у тој породици – и одмах је отворено додала – А Тамара ће још бити на твом издржавању”. И заиста, време је показало истинитост њених речи. Тај разговор се тицао мојих нећака. Првом су пуцали у главу и извадили су му метак. Други је возио кола. Изненада му је позлило, онесвестио се и рођак који је седео до њега успео је да прихвати волан. Извукли су га из кола, и у то време је, на срећу, пролазио туда колима његов пријатељ лекар који му је дао вештачко дисање. Трећем су оперисали желудац. Четврти је имао велике непријатности у породици. А својој нећаци заиста често помажем. Мати је поменула Тамару по имену иако никада нисам говорила о њој.

Једном смо разговарале о мом нећаку. Налазио се у Павловској болници. Мати је упитала: „Где живи његова мајка? Његова мајка треба да чита псалтир и да носи прилоге у цркву.” Помислих: „Па ја се молим овде, али шта ће ту покојници помоћи?” Мати оћута и одмах ми одговори на моје мисли: „На земљи 10% људи верује, а 90% не верује, а на небу 100% верују зато што виде, чују и знају”. И ускоро сам заједно с њом пошла у продавницу, купиле смо шећер, вино, хлеб и јаја. Мати је рекла: „Понећемо прилог за момка!” И ускоро је он изашао из болнице.

Једном сам ујутру рано дошла код матере и она ми је дала послушање: да одем у храм и однесем прилог. Кад сам се враћала купила сам два паковања маслаца и, вративши се у келију, почела да спремам ручак. Припремила сам овсену прекрупку, млеко, и тада је мати донела маслац – стари с јаким непријатним мирисом. Ја размишљам: „Каква ће то бити каша?!” Непажљиво сам сакрила маслац на полицу када се старица некуд удаљила и одлучила да ставим свеж и добар маслац. Нисам стигла ни да га ставим, а чујем како она већ иде и одмах пита: „Јеси ли ставила маслац?” Ја одговарам: „Не, мати, још нисам”. Она пита: „А где је он?” – и руком креће према полици, помера млеко и узима маслац с речима: „Види ти њега како је паметан! Не бацај тај маслац!” Каша је испала „укусна” – горка и неподношљиво је заударала. Дошла је Галина. Селе смо за сто. Мати нам је дала врло укусан боршч и рибу, а ускоро је ред дошао и на кашу. Галина

је почела да је једе, а ја нисам могла. А старица нас храбри: „Једите, девојке, кашу! Једите, девојке, кашу!” Нагнувши се према Галини, тихо сам је упозорила: „Не једи! Ставиле смо врло стар маслац. Јетра, желудац... Ја такву нећу јести!” А мати виче издалека: „Једите кашу!” Галина ми каже: „Једи, шта ти је? То је ради исцељења! Значи да нам такво нешто треба! Једи!” Мати са осмехом поново виче: „Види ти њега како је паметан! Једи кашу!” Нисам ништа могла, морала сам да се помирим и да једем кашу коју сам јела са огромним напором. Тада нисам знала да ће ме од те каше напустити стомачни проблеми који су ме мучили дуго времена.

Једном сам седела с матером и она је почела разговор о земљи.

– Марусја, имаш ли земље?

– Не, мати, има само сестра.

– Далеко?

– Сто километара.

– Имаћеш земљу, Марусја, имаћеш! – рече она одједном, пребирајући бројанице.

После материне смрти добила сам земљу од ње саме. Много година сам користила њену башту у Голосејеву, садила сам поврће, кромпир, зелен. Радила сам и сећала сам се нашег разговора о земљи, радујући се бризи коју је света показивала према мени.

Неко време се моје радно место налазило на Голосејевском тргу, али мене је хтела да преведе код себе монахиња И. на другу парцелу. Написавши већ молбу за премештај и давши је нашем начелнику, пошла сам код матере да се посаветујем. Најпре ми ништа није рекла. Било је вече, помолиле смо се и ја сам заспала, а ујутру ми старица каже: „Ти, И., узми себи своју матер Ф., а мени дај моју Мару!” Ја сам се узрујала, мислим: „Зар ја имам такво име?” Мати пак наставља: „Марусја, не тугуј, имаћеш до посла као од моје куће до твоје куће и као од твоје куће до твог посла”. Ујутру је дошао Николај који је такође увек помагао матери у домаћинству. Мати ми каже: „Трчи на посао!” – даје ми да понесем кашу у теглицу, боршч и благосиља ме. „Николај, колико је сати?” – заинтересовах се ја. Он одговори. Пре посла сам одлучила да свратим кући – од материне куће до моје пут је износио 15 минута. Код куће сам била сасвим кратко, излазећи погледала сам на сат. Долазим тачно за 15 минута. Увече је мати поново почела разговор о мом послу.

– Јеси ли била у канцеларији?

– Не.

– Е, какав си!

Старица поче да виче на мордовском језику који је знала од детињства, разобличавајући моју непослушност.

– Иди, почни посао и право у канцеларију пођи, узми своју молбу – рече ми она већ ујутру.

– Мати, стидим се...

– Узми своју молбу! Види ти њу, И.! – Узми себи своју Ф., а мени дај моју Мару!

Пошла сам у канцеларију код начелника и кажем му: „Хоћу да останем овде, нећу да мењам посао, далеко ми је да идем на нову парцелу”. Он одговори: „Молим, останите, узмите своју молбу”. Тако сам остала на свом претходном послу, а Ф. је прешла на нови. Мати је дубоко схватила суштину ствари, иако јој нисам причала о томе ко су И. и Ф. Њена брига о мени је била упоредива с мајчинском – она није била равнодушна према мом животу. Ако је требало настојати мати је то чинила врло чврсто и ја сам јој захвална што ме је чувала од непромишљених поступака.

Када су моју парцелу на Голосејевском тргу хтели да затворе, а мене да преместе у Свјатошино или исплате, мати ми је рекла: „А ти не пиши молбу, не дај је, већ реци овако: мој нећак у улици Корољенка ради у органици милиције, не дирајте ме!” Мати је знала Духом Светим да имам нећака који је тамо заиста радио, иако јој ја о томе нисам никад говорила. На послу сам рекла онако како ме је она научила и од мог премештаја у Свјатошино није било ништа.

Од матере се није могло ништа сакрити. Ни моје слабости такође нису могле да избегну њеном духовном знању. Много година сам радила у фабрици кондиторских производа „Карл Маркс”. Наша фабрика је производила необично укусне бомбоне „Златни кључић”, које су у оно време биле високог квалитета – правили су их за извоз. Јако сам волела те меке и нежне бомбоне. Оне су ми увек биле у џепу и од њих се нисам растајала. Понекад сам их доносила матери. Док је она јела једну такву бомбону, ја бих вероватно појела по десет комада. Једном увече долазим код ње – кокоши кљују пшеницу, она седи на клупици. Ја се поздравих, узех благослов и седох. Ту ми она рече: „Иди, узми са стола паковање с бомбонама”. Ја га донесох, она узе у шаку моје омиљене бомбоне и даје ми их, а ја се опирем: „Мати, много је”, а она ће: „Једи!” Три пута ми је тако давала по шаку бомбона и приморавала ме да једем. И од тога дана више те бомбоне нисам ни окусила – мати ме је исцелила од страсти.

Једном је био овакав комичан случај. Старица је разговарала с једном женом о њеној болести и одједном је проговорила на свом језику. Жена гледа збуњено час старицу, час мене. А ја јој кажем: „Но, вероватно нешто код вас с грудима нешто није у реду и мати вам даје маст” – досетила сам се ја, покушавајући да се извучем из непријатне ситуације, поставши „преводилица” с мордовског језика. „А ти, одакле си сазнао моју адресу?” – одмах је прешла на руски језик мати.

А ево још једног случаја који никада нећу заборавити. У недељу после службе пошла сам у продавницу поврћа где су се продавале суве печурке. Мислим: „Идем да купим матери”. Али у продавници није било печурака,

али су имали крупну и лепу шаргарепу. И ту су ме спопаде овакве мисли: „Да не идем сад код матере, већ да купим себи овакву лепу шаргарепу”. За себе да је купујем било ми је незгодно, јер сам мислила да неће бити лепо да делим шаргарепу – половину старици да дам, а половину себи. Купила сам шаргарепу и донела је матери.

– Марусја, шта си то донео? – упита ме она тек што сам прешла праг келије.

– Мати, хлеба, воде... и шаргарепе.

– Шаргарепа ми не треба!

– Мати, али тако је лепа!

– Узми себи, нећу! Нећу шаргарепу! – и није ми дала да јој извадим ниједну шаргарепу. Господ зна да нисам зажалила шаргарепу, али нисам могла да се огрешим и да не оставим матери све што сам имала. Знајући да у кући немам шаргарепу, старица ми је дала.

Једном је монахиња Евдокија дошла код матере и каже ми да је јако болесна, а ја јој саветујем: „Хајде да идемо на извор исцелитеља Пантелејмона и видећеш како ће ти бити добро”. Мати је прозрела суштину нашег разговора, пришла нам и каже с нежношћу у гласу: „Марусја! А зар је мој извор лош? Зар није лековит?” Како сам се стидела због свог неверовања! Благодатност материног извора више пута су потврдила многа исцељења како за старичина живота, тако и после њене смрти.

Као пример озбиљног материног односа, чак, рекло би се, према безначајним поступцима према људском схватању, али поступцима који имају за свој узрок грех, служи следећи догађај који је изазвао у нама осећање најдубље кривице пред њом. На Васкрс су се сви окупили код матере да се омрсе и да јој честитају празник. Она је поставила сто и понудила у част великог празника црно вино, али ту је једна жена ставила на сто коњак и, видевши да на столу већ стоји вино, почела упорно да инсистира и моли матер да свима налије коњак. Ова је одговорила чврстим одбијањем. Жена је ипак инсистирала и мати је одговарала много пута: „Не!” – знајући да нема воље Божије да тога дана буде попијен тај коњак, али, видевши њену упорност, ускоро заћута. На крају је жена ипак налила свима мало коњака. Старица ништа није пила и није јела. Није се омрсила ни тога дана, ни следећег, видевши нашу непослушност. Када је дошао празник светих апостола Петра и Павла, сви су дошли поново код матере да јој честитају крај петровског поста и да се сви заједно омрсе, али чули су од ње овакве речи: „Не! Ја до Васкрса не смем. А због Васкрса, због коњака, нећу се омрсити до следећег Васкрса.” Тежећи да увек и у свему испуњава вољу Божију, за њено најмање нарушавање мати је тешко патила, дубоко је у срцу доживљавала увреду Бога. Осећајући своју одговорност за своју духовну децу коју јој је поверио Бог, она се распињала за њих у посту и молитви.

Једном су ме послужили пирожима, купљеним на улици код трговаца. Биле су веома укусне, с грашком. Одлучила сам да однесем пола матери, а пола сам сама појела. Дошла сам да је послужим, кажем да су пирожке посне, а она примећује: „Где си их узео? Па сад је пост! Зар не знаш на чему су их пекли!” Старица је духом видела да су пирожке пекли на масти и зато ме је прекорила због њих.

Неколико пута сам била сведок њених појачаних молитви за кишу у време највеће суше. Две недеље није узимала никакву храну и није пила воду. Такав пост је држала више пута. Знајући за то, једном сам дошла код матере, врата ми није отворила и ја сам помислила да је нема код куће. Одлучила сам да свратим до гроба оца Алексеја Шепељова. У то доба небо поче да се мења, да се прекрива црним облацима. Ускоро поче да пада јака киша као из кабла и ја požурих натраг. Поред куће је ишла мати у великој радости, прскала се кишом, руке подижући увис. Ја вичем: „Мати, потпуно сте мокри!” Али она, радујући се, гласно и као да декламује, као да покушава да саопшти целом свету о великој милости Божијој, ускликну: „Хвала Богу! Киша! Хвала Богу! Киша! Летина! Летина! Летина!”

Сваке среде и петка мати је увек строго постила, ништа није јела и пила. У суботу после Литургије доносила сам јој свежу просфору и она би се 'омрсила' – могла је мало да поједе, али врло мало. Само једном ми је мати признала: „Како ми гори унутра, како ме пали! Како бих хтела воде!” Ја одмах скочих, узех боцу с водом и понудих јој да је налијем. А она ће: „Не-е-е, не-е-е! Остави! Ако хоћеш, пиј ти!” За време Великог поста мати обавезно ништа није јела и није пила прве и последње седмице.

Око годину дана мати је јако боловала – лежала је на даскама. Нико није мислио да ће се подићи, али дошао је дан – на празник светих апостола Петра и Павла, када ме је позвала и ми смо кренуле у храм на службу. Пут је за њу био врло тежак, сваких 4–5 корака је седала на столицу. Дошле смо до аутобуске станице, а одатле смо дошле до храма. Мати је одстојала службу, а из храма је већ ишла бодрија и тако је сваке недеље почела да иде у храм.

Једном је дошао код ње неки мушкарац и каже јој: „Бако! Ето имам три викендице које су врло скупе. Продаћу их и до копејке ћу ти све донети, само ми реци како лечиш људе и Богу се молиш? Шта радиш – до поднева се Богу молиш, а после 'њега' призиваш? – имајући у виду духа злобе. Мати ништа није одговорила, на јеванђељски начин „одговора не даде”, ставивши главу на руке, удубивши се у ћутање. Изглед јој је био равнодушан и замишљен. Ћутање је дуго потрајало, мушкарац је чекао, чекао, а затим је почео да је гура: „Нисам завршио разговор”. Мати одговори озбиљно: „За шта ће ми твоје копејке? Људи ће доћи, донеће хлеб, направиће ми боршч и више ми ништа не треба”.

Такође је мати на упорну молбу једне жене да јој да „приручник о чудесима”, то јест, нешто да јој „пренесе”, примењујући речник окултне терминологије, одговорила: „А шта да ти 'пренесем', шта да ти 'пренесем'?” – и показа своју одећу као да говори да само то има и ако хоће и то нека јој узме. Шта да „преда” тој представници неопаганства – покајање, молитву, аскетизам, свакојачко одрицање од уживања овога света, пост, веру, нестицање, срце испуњено љубављу? Ето то је било све што је мати имала и само је томе могла да је научи.

Једном ми је блажена признала да осећа физички и морални терет који доживљава од својих тешких напора: „Како ми је тешко...” – уздахнула је она. Покушала сам да је нормално посаветујем: „Мати, тако много људи код вас долази, можда би било боље да мање примате”. Старица је дуго ћутала, а затим ми је рекла: „Марусја, ти не знаш како је лоше без људи! С људима је тешко, а како је тешко без људи! Тешко, тешко, тешко... Долазе код мене разни људи, али ти видиш како их ја примам. Тако и ти поступај у животу”.

Као велика молитвеница и прозорљивица, старица је пре свега осећала својим благодатним срцем молитву Господу Богу и живо се одазивала на њу. Њена душа се радовала ако се човек молио и ако је живео молитвом. Мати је имала једну благочестиву поштоватељицу, нашу духовну сестру Катарину, човека светог живота, који је себе посветио Богу, молитви и светим делима. Она је као пчела пребивала некористољубиво у милосрдним делима: неговала је болесне и старе, носила је милостињу породицама са много деце, давала је прилоге за храм. Увек се и непрестано молила, понављајући у себи молитву Исусову. Споља се ничим није разликовала од других духовних наших сестара, осим тиме што је увек била скромна, ништа није причала о себи и ми је нисмо довољно ценили. И мати нам је показала њено благодатно стање душе, дочекала ју је речима: „Ох, Катарина је дошао, Катарина је дошао – златан је, Катарина је дошао – драг је!” И похвалила је. Никада нећу заборавити то материно радосно лице и ту нежност у гласу које сам видела приликом тог сусрета. После Катаринине смрти сазнале смо какав је човек она била и свима су се пред очима открила њена добра дела. То је било истинско старичино духовно чедо.

Једном смо се спремале за спавање, свако на свој начин: ја сам легла, а мати је седела и молила се с бројаницама, а ја сам се трудила да не заостајем за њом. Тада ме она упита: „Марусја, колико си откуцао?” А ја нисам схватила кога сам и шта сам откуцала, и ћутим. Она ме поново пита: „Колико си откуцао, питам?” – А ја ћутим. „Петсто?” Ја сам управо петсто молитава на бројаницама прочитала и на тим сам материним речима завршила.

Ноћила сам код ње. Неко је покуцао и она је, не питајући, одмах отворила врата, прекршивши своје непроменљиво правило које се тиче свих

посетилаца без икаквог изузетка – не отварати врата никоме после заласка сунца. Јако сам се уплашила када је мати врло касно, чак и не питајући, отворила врата двома поклоницама. Оне су ушле. У рукама нису имале никаквих ствари. Прву сам добро погледала, а другу нисам успела добро да видим. Изглед једне од њих био је необично чудан, личила је на преподобну Доситеју Китајевску – с белом марамом, висока и сувоњава, с танким и изможденим, мало тужним лицем. Иста онаква какву сам је видела на икони преподобне. Сва сам се стресла од изненађења, сигурна да је посета ових путница необична и чудесна, јер мати их је одмах пустила унутра. Тек што сам подигла главу, а она ми рече: „А ти спавај”. Ја сам одмах утонула у дубок сан.

По обичају смо увек устајале у три-четири часа ноћу. Пробудила сам се.

– Мати, треба ли да устанем?

– Устани, наложи пећ.

– Мати, тако сте касно отворили?

– То су гости били.

– Зар су тако рано отишли?

– Отишли су у Почајев! – није желела да даје објашњења мати. Више је нисам питала.

Мати ме је увек позивала да долазим пре службе да бих узела прилоге и новац за свеће и једног јутра сам трчала код ње и срела пса који ме раније никада није нападао. Он ме је пропустио и, сустигавши ме, ухватио за ногу. Није допро до коже, али је мало покидао одећу. Дошла сам код матере и испричала јој догађај. „Видиш ти какав је он, напао је с леђа!” – изгрдила је она пса и ми смо почеле да се спремамо у храм. Близу њене куће се окупило много паса који су, угледавши нас, почели да лају. Мати ме је упитала да ли је међу њима онај пас који ме је угризао, а ја сам одговорила да га нема. Пси су почели да трче према нама, старица је устала и прекрстила их, гласно узвикујући: „Да васкрсне Бог!” – и пси су одмах сви легли на земљу и пропустили нас. Мирно смо прошле поред њих и срећно стигле до храма. Ето како су чак и страшне животиње слушале угодницу Божију!

Нарочиту бригу је мати показивала према шумском „госту” – јелену који је сваки дан долазио у јаругу и она га је хранила. Једном ми је мати рекла: „Марусја, узми двопеке – треба нахранити госта”. Скупила сам двопеке, изашли смо из келије, она ју је закључала и ми смо се спустиле у јаругу степеницама које је мати направила од земље. Она ме погледа и климну главом: „Види, чека!” На брежуљку је стајао јелен и старица је, узевши двопеке, пошла да га нахрани, а ја сам стајала доле. Вратила се сва блистава и радосна – за њу је то била неизрецива радост. Треба рећи да су животиње уживале нарочиту материну љубав – у њима је видела првосаздану чистоту и покорност вољи Божијој, покорност коју су људи

изгубили. Недостатак љубави према свему живоме повлачи и губитак љубави према Господу, и исто тако испољавање љубави и бриге према животињама може васпитати у човеку милосрђе и саосећање.

Код матере је долазила једна благочестива свештеникова жена. Имала је врло озбиљну болест – рак дојке. Свештеник је инсистирао на операцији, али жена је одлучила да пита матер шта да ради? „Зар си заборавио – рекла је она свештенику – да имаш двоје деце, наумио си да жену отераш у смрт?” Тада он поче да моли матер да помогне жени и предао се вољи Божијој. Старица јој је намазала груди машћу, умотала је у топлу тканину и благословила је да три дана седи у кући у топлоту и да не скида повез, ма какве болове осећала. Кроз три дана жена је дошла таква да је нисам препознала – њен изглед је био крајње измучен. Прешла је преко прага, а мати је гледа пажљиво и жали је: „Му-у-чио те је, ето му-у-чио те је! Па ипак душу ти није узео!” Она је развезала повез и сви смо угледали страشان приказ: на жениној дојци је настао огромни гнојни чир који је по величини подсећао на векну хлеба. „Мати, шта је то?” – упитала сам. Она ништа није одговорила, већ се обратила жени: „А сад иди код лекара! Нека ти избаци то! И дођи овамо поново!” Свештеник је јако патио због своје жене, рекао ми је да се није надао да ће преживети. Имала је такве муке да је губила свест, али, сетивши се благослова, повез није скидала. Он је покушавао да јој скине повез, али жена је упорно одбијала. Одмах по старичином благослову, он ју је одвео код лекара, направили су јој врло једноставну операцију, пререзавши гнојни чир и удаливши његов садржај. Када су пошли код лекара поново сам упитала матер насамо шта је то? Она је рекла: „Гној. Очистио јој је крв, а прљавштину је избацио!”

Ускоро су се вратили из болнице – жена је била сва намазана анти-септиком. Свештеник је узнемирен: „Мати, а можда се не сме стављати маст на антисептик?” – а она наређује: „Мир, мир, седи, чак не можеш ни 20 минута да претрпиш!” Дохватила је маст, намазала, увила у неколико марама и послала је кући. Дошли су кроз две недеље и на месту некадашње отеклине није било чак ни ожиљка.

Занимљив је још један случај из материног житија. Унука и ја смо ноћиле код ње. Почела сам да припремам храну – кувала сам кромпир с печуркама, када је изненада нека птица закрештала у јарузи неколико пута страшним гласом. Мати се брзо обукла и рекла мени и унуци: „Седите и не излазите”. Дуго је није било. Не знам шта је осећала моја унука, али ја сам била јако узнемирена и узрујана. Дете се отело од мене и истрчало на улицу. Након извесног времена она трчи натраг потпуно изгубљена и виче: „Бако! Трчи што пре! Мајчицу страشان чика убија! Види!” Оставивши све своје послове, брзо сам потрчала према јарузи и угледала само како старица маше рукама. Унука плаче и виче: „Шта ти је, шта ти је, зар не видиш како је он страشان, како се с матером туче!” Ја га нисам

видела. Мати се подигла из јаруге и изгрдила нас: „Зашто сте изашле? Зашто сте изашле?” Старица је из скромности и из бојазни да се унука и ја не уплашимо превише желела да нас заштити од за обичног човека неподношљивог призора нечистих духова. Била сам лишена могућности да видим тај страشان приказ, али чистој детињој души је природније да види духовни свет.

Као пример за то може да послужи још један чудесан случај повезан с матером Алипијом.

Једном сам повела унуку на посао. Ја сам радила, а она се играла на улици. Наједном чујем њен глас: „Бако, погледај, како је лепа тета, како је у лепој одећи!” Истрчавши, угледала сам унуку како показује руком на небо. Ништа нисам видела, а унука ми је показивала: „Ма како не видиш, то је Она – у црвеној хаљини!” Ја сам упорно гледала, али нисам ништа видела. Прошло је неколико година и мати је упитала унуку: „Девојчице! А какво си виђење имао? Тету у црвеној хаљини?” Као што је познато, црвена боја одеће је боја царске величине и припада одеждама Мајке Божије – тако је ми видимо на иконама. Старица је потврдила истинитост виђења којем се удостојила моја унука у детињству.

Једном сам дошла ујутру код старице, а на прагу келије крв. Мати изађе према мени сва изубијана, из уста јој иде крв.

– Мајчице, ко вас је тако истукао?

– „Он” је долазио. Узео ме је за косу и тукао ме главом о камен.

Ето како страдају свети људи од демона.

Био је још један случај очигледног деловања мрачне силе која се светилу матери због њених добрих дела. То је било приближно око три часа поподне. Покуцала сам на врата келије, старица је отворила. Чим сам прешла праг с полице су пале на наше главе вреће с брашном, шећером и гризом. При томе је полица остала непокретна. Вреће су биле тешке, али милошћу Божијом смо остале неповређене. Сав простор келије се испунио прашином од брашна, она је покрила све предмете у кући, зидове и подове. Дуго смо још морале да уклањамо последице оваквих злих „шала”.

Још један догађај се дубоко урезао у моје сећање – он је запањив сву духовну децу старичину суровошћу борбе подвижнице за сваког од нас. Кћерка врло блиске материне поштоватељице путовала је по светим местима и хтела је да се врати преко Петрограда, али свештеник јој није дозволио да тамо иде, благословивши јој да се врати право у Кијев. Али она је ипак отишла у Петроград. Била је ноћ. Морала је да седи на железничкој станици. Тада јој приђе споља пристојан мушкарац и понуди јој да јој изда собу за преноћиште у стану где је живела његова породица. Дошавши његовој кући, угледала је да тамо никога није било. Врата су већ била затворена. У соби – крв по зидовима и намештају. Мушкарац рече: „Овде ћу да те убијем”. Она је почела да моли да је пусти, али у та-

квој ситуацији те речи, наравно, нису имале никаквог дејства. Наредио јој је да се свлачи. Живот јој је висео о концу и у глави јој је грозничаво горела мисао о неизбежности смрти. Њена последња молба је била: „Дозволи ми да се у последњим тренуцима мог живота помолим Богу”. „Мили се” – равнодушно је узвратио убица. Може се само замислити како је дубока, јака и очајничка била та молитва и шта је преживела жена у тим ужасним тренуцима!

У најнапетијем тренутку, далеко од Петрограда, у Голосејевској шуми, мати се молила Богу за несрећну жену. Те незаборавне ноћи сам преспавала код ње. Старица је била крајње немирна – викала је, обраћала се некоме с молбом да некога пусти и остави га у животу. И Господ је услишио молбу Своје угоднице. Изненада је убица учинио оно што је било немогуће и претпоставити: избацио је жену без одеће напоље, грубо јој довикнувши: „Иди и никоме не говори где си била”. У потпуном шоку она је ишла, не знајући куда иде, трудећи се да што пре остави далеко иза себе страшну кућу која ће неизбежно оставити дубок траг у њеном сећању. У дворишту неке куће срела је жену која је радила као настојница и која је услед срећног стицаја околности била на улици и помогла јој је да телефонира у Кијев.

Шта се у том тренутку догађало у материној келији? Ујутру је старичина рука поцрвенела до лакта као ватра. На моје узнемирење тим поводом она ми је објаснила да је то ђаволова освета због спасења жене, кћери њеног духовног чеда. Њене патње су биле несносне – јаукала је и ишла по келији, не налазећи мира. Сведоци тих мука били су многи посетиоци блажене. Спасена жена, дошавши у Кијев, испричала ми је све подробности онога што се догодило те страшне ноћи. Ето како је мати измолила и молитвом спасла жену од неминовне смрти.

Често је усамљену келију на крају улице Затевахина 7 посећивало овлашћено лице из полиције. Мати га је дочекивала једноставно, нимало није била збуњена његовом посетом. Он јој је тражио пасош, документе и стајао је на вратима. Старица га зове: „Што си стао на врата? Уђи, уђи! Шта, дошао си да чуваш бабу? Баба ништа није крива, баба ништа лоше неће урадити! Уђи!” Он је мало стајао, стајао, и онда је отишао необављена посла.

Матер нису остављали на миру – час аутомобилом дођу, час аутобусима, час „хитном помоћу”. Циљеви посета су били разни, али најчешће је преовлађивао један – да је одведу у старачки дом. Али старичин одговор је био увек исти: „Ја никуда не идем, дајте ми да овде умрем”.

Једном је дошла лекарка да је смести у болницу.

- Сада ћемо да попунимо формуларе – вас треба сместити у болницу.
- Због чега? – упитала је мати лекарку.
- Код вас је прљаво!

– Погледај каква ми је кошуља – као сунце бела! – и старица је показала ивицу кошуље необичне белине.

– То нема никаквог значаја.

– Реци ти мени боле ли те ноге? – упита мати тачно поставивши лекарки дијагнозу, а ова је од изненађења почела да узмиче према вратима.

– А ти чији си, израелски? Ја знам, ти си израелски, а ја сам јерусалимски! Пази, не гони ме, не гони! Ја никуда не идем – колико је баби остало да живи?

Лекарку су заиста болеле ноге и она је, уплашивши се старичине прозорљивости, више није узнемиравала.

Много пре чернобиљске хаварије мати је стално викала: „Угасите ватру! Не пуштајте гас! Господе! Шта ће бити на Страсну недељу!” Ноћу 25. априла ишла је улицом и викала: „Господе! Пожали одојчад, поштеди народ!” Духом Светим матери је био откривен духовни значај страшне чернобиљске трагедије и будући да је Господом Богом била изабрана да буде заступница за народ, она је приносила појачане молитве за ублажавање последица тог свенародног искушења.

Једном ми је мати увече рекла: „Дођи сутра, Марусењка, биће овде старац са Атона! Поразговараће с тобом! Дођи!” Сутрадан сам јако закаснила и мати је била врло растројена, говорила је: „Зашто ниси дошао? Старац је био! Са Атона!” Затим сам сазнала да тог јутра са Атона матери нико није долазио, већ да је био свештеник који је касније заиста отишао на Атон. Сада је јеромонах Антоније духовник атонског манастира светог Пантелејмона.

Као истинска хришћанка, мати се увек трудила да улије духовној деци правилно хришћанско стање ума. Она је свето завештала да са страхопоштовањем и достојно примамо свето причешће, сама се врло брижљиво припремала за ту велику Тајну. Понекад смо се причешћивале заједно, нарочито на празник светих апостола Петра и Павла. У Демијевском храму старица ме је благословила да се исповедам код свештеника Василија који је тамо служио у то време. За време старичине тешке болести код ње је долазио свештеник Василије и причешћивао је у келији.

Често сам имала прилике да помажем неким монахињама чији је духовни отац био архимандрит Тихон Агриков, у схими Пантелејмон. Он је дуго времена живео у Тројице-Сергијевој лаври, а касније је продужио свој подвиг на планинама Кавказа. Одатле ми је послао подрасник, освештавши га на Велики петак. Ја још нисам знала за то, али мати је прозрела духовним погледом тај необичан догађај у мом животу.

Стајала сам у Демијевском храму поред иконе св. Јована Крститеља. Мати ми је пришла, осмехнула се, али је кренула даље. Још једном ми је пришла, осмехнула се, снажно ме је ухватила за рамена и у великој радости неколико пута ме је пољубила у главу.

После службе смо заједно пошле у келију.

– А знаш ли ти оца Тихона? – изненада ме упита мати, иако никада пре тога нисмо разговарале о старцу.

– Ја га нисам видела – одговорила сам уплашено зато што се баћушка тајно подвизавао на планинама и ја сам обећала да никоме о њему нећу причати.

– А ја сам видео! Он је тако ви-и-и-сок – и показа рукама раст и телесну грађу старца.

– Добар свештеник, добар! А како си ти нашао оца Тихона?

– Не, мати, нисам га видела!

– А ја знам како си га нашао – подземним путем! И старица у тренутку радости откри целу нашу „тајну заверу”.

Ускоро сам сазнала да ми је подрасник био освештан управо на Велики петак, онога дана када се мати радовала због мене и почела разговор о оцу Тихону. Савршено тачно је описала његов портрет, духовним очима је видела старца који се налазио далеко на Кавказу.

Ето тако сам с матером проживела 26 година. Она ме је штитила од неправилних поступака, разобличавала ако је било потребно, упућивала на истински пут. Ишла сам код ње свакодневно, кроз шуму, али никада нисам осећала страх. Испраћајући ме, излазила је заједно са мном и гласно изговарала: „Да васкрсне Бог” и благосиљала пут. А једном сам се спремала да преноћим у келији, када ме она изненада благослови да идем кући: „Иди кући – девојчица је тамо сама, чека те”. Мислила сам да те ноћи моја малолетна унука неће бити сама у кући, али кад је мати тако рекла, ја сам пожурила кући. Али мене је спопало осећање страха пред мрачном ноћи, и ја сам признала то матери. Она ме је умирила: „Ништа, проћи ћеш, проћи ћеш!” Благословила је пут широким крстом и ја сам кренула. Када сам дошла до раскрснице, сустигао ме је неки мушкарац на бициклу. Он ме није заобишао – ја трчим, а он вози, ја трчим, а он вози – тако смо заједно наставили пут. Ускоро смо стигли до великог хрasta и иза њега сам угледала црвени аутомобил. Одатле су допирали гласови: „Није сама, није сама”. Пративши ме кроз то опасно место, бициклиста је почео да вози брже, а ја сам скренула на другу страну. Али ускоро сам наишла на другу опасност – на путу је седео огроман пас и режао на мене. Појурим лево – он за мном, појурим десно – он опет за мном. Бежећи од њега, нагазила сам на празну конзерву, ухватила је и припретила му. Пас је залајао, али је побегао.

Следећег јутра сам поново била код матере – спремиле смо ручак и старица је одједном изјавила свим присутнима: „Испричај како си јуче ишао кући – нека људи сазнају”. Нисам послушала и тада ми је она сама до танчина испричала све догађаје протекле вечери.

Једном ме је мати упитала: „А који је дан у недељи 30. октобар?” Погледала сам у календар и одговорила: „Недеља”. Мати ништа није рекла,

већ је само климнула главом... Тај разговор се водио много пре њене смрти. Старица је знала дан своје смрти и унапред се припремала за њега. Једном су се старичина духовна деца окупила око ње и после ручка разговарала међу собом о матери, бринући се што је тако слаба, стара, и ми смо се питали – шта ћемо радити без ње. Један свештеник који је разговарао с нама рекао је: „Мати није вечна, нас је много духовне деце. Али ако она оде, ми ћемо је увек помињати и обраћати јој се за помоћ у молитви”. А мати је седела негде по страни, мислили смо да нас не чује, али она нам изненада гласно рече: „Неће сви-и доћи! Неко ће ићи да мирује, некеме је киша, некеме је снег, неће сви доћи, неће сви доћи!”

Мати је бринула не само за своју духовну децу и усрдно молила Господа да их не остави после њеног краја, него се бринула и за своје љубимце – мачке и кокошке. Мало пре њене смрти породица материних мачка се повећала – родило се много мачића. Она је знала свој скорашњи крај и с тугом ми је једном рекла: „Умрећу. А шта ће с овим малим мачићима бити?” Било их је дванаест, али ускоро су сви умрли, остао је само један, најкрупнији. И када се мати упокојила, то маче се попело на њене груди и тамо угинуло. Тако се животиња испунила тугом због смрти блажене.

Око две недеље пре смрти мати нам је свима рекла: „Грејте воду, помозите ми, обуците ме, ја одлазим из земаљског живота!” Ми почесмо да плачемо, али смо морали да испунимо благослов. Она леже, била је врло слаба, тешко је говорила. Погледавши икону, она наједном рече: „Не-е-е! Допустио ми је мало – и показа прстом – Ево, сто-о-олеће поживи!” И мати је проживела још свега две недеље.

У данима када је старица завршавала свој земаљски живот и припремала се да уђе у небески, имала сам с њом необичан разговор. Било је то духовно завештање које ми је мати оставила. Рекла је: „Баба ће умрети!” Ја сам почела јако да плачем: „Мати, немојте умрети! Ми ћемо пропасти без вас, код кога ћу да идем и да му поверим своју тугу?” Али ме она ободри пророчки: „Не плачи, доћи ћеш код мене на гроб – Вичи! Зови! Испричаћеш ми као да сам жива, а Господ ће чути и помоћи ће ти”.

Увече 29. октобра, у суботу, дошла сам код ње – било јој је веома лоше. Замолила ме је да је сместим поред зида. Пошто је с муком села, мати дохвати новац из завежљаја. Замоли ме: „Пођи сада у храм, стави свеће, али их не пали – нека буду за ујутру”. Мати ми никада није давала да носим прилоге кући, а сада ме је благословила да их узем и ујутру однесем право у храм, не свраћајући код ње у келију: „Ти ујутру више не долази овамо, већ после службе трком дођи да ја не одем...” Испраћајући ме, она наједном рече: „Трчи у Лавру”. То је био њен благослов за мене.

После службе у материној келији се окупило много људи – сви су журили да је последњи пут виде. Плакали су и молили се. Стајала сам ту. Ускоро је настао тренутак разанка. Мати се мало придигла на лактовима

и уперила у нас врло озбиљан, врло продоран поглед. Три пута нас је све прекрстила и благословила очима да идемо у Китајевску пустињу преподобнима Доситеји и Теофили и да се помолимо за њу. Знала је да нећу издржати присуство њеном крају и зато ме је благословила да одем заједно с духовним сестрама. И ми смо отишле, оставивши је саму са женом којој је мати дозволила да остане. У Китајеву смо се помолиле преподобнима, попеле смо се на брдо према пећини преподобне Доситеје и под дејством осећања која су нас опхрвала, запевале. То је било управо у тренутку када је мати одлазила у вечност.

Већ касно увече поново сам била у келији. Мати је лежала на смртном одру светла, као да је заспала – лице јој је било спокојно и благо. Сутрадан су дошле монахиње из Флоровског манастира и обукле су матер. Дошао је отац Роман Матјушин. Старицу смо изнели и био је служен први помен за уснулу. Одмах смо сандук превезли у Флоровски манастир и мати је преноћила у храму. У уторак 1. новембра одслужено је опело. Сећам се како су сандуку пришла деца Ђеб и Даша да се опросте од старице и уплашила су се: „Можда мати спава? Руке су јој топле и меке!” Ето како умиру праведници – распадање се не дотиче њиховог благодатног тела. Пре опела смо замолили да се открије лице наше драге духовне мајке и угледали смо га озарено, како одражава светлост и спокој, чинило се да мати спава и да ће се сваког тренутка пробудити.

На опелу се окупило мноштво људи. Ово богослужење за покој душе претворило се у празник – сви су осећали победу вере и осећање победе над смрћу. И туга и радост су испуњавале наша срца: туга због тога што смо изгубили нашу учитељицу и заступницу, али радост због сазнања како је милостив Господ према нама када нас је удостојио да видимо светост на земљи.

Кајући се пред Господом за сав свој проживљени живот, никада не заборављам да се помолим својој учитељици која сада борави у другом свету, тражећи помоћ и молитву за мене недостојну која сам добила тако велику милост у животу – да будем поред ње.

Марија Александровна Скидан

ЧУДЕСНЕ ПОМОЋИ МАТИ АЛИПИЈЕ

„ДЕЦИ НАЈТОПЛИЈИ, НАЈТОПЛИЈИ СТАН”

Једна наша познаница из цркве нам је једном рекла: „Има једна монахиња, само да одете и видите каква је то мати!” И ми смо пошли и видели... Тада смо имали само једно дете. И ево шта нам је старица рекла о наших пет кћерки, што се остварује сада након што је прошло готово 15 година после смрти блажене: „Прва ти је васпитачица, друга инжењер, једна је учитељица, друга инжењер, а следећа просто хришћанка”. За старичина живота имали смо само три кћери, али мати ми је причала такође још о две које су се родиле после њене смрти.

Када смо дошли једном код ње у госте, она је кувала у кући, унутра. Било је лето, ми смо били на улици. Наједном чујемо – неко врло брзо трчи по степеницама, ноге лупају. Дотрчава мати и тако радосно, тако живахно нам довикује: „Ох, девојке, 'ајде брже! Боршч се скувао!” То је било толико смешно! Какав догађај! Боршч се скувао! У том тренутку сам била јако лоше расположена, на души ми је био терет и мати ме је толико развеселила! Мени је то толико било смешно! Прошло је много година, али чим се сетим те слике одмах ми се враћа добро расположење, очајање и туга се повлаче. Ето тако је старица знала кога треба утешити, а кога изгрдити.

Говорећи о матери, хтела бих да кажем и о њеној великој врлини – трпљењу. Томе се она трудила да научи и нас. Једном ми је показала како треба трпети у животу.

Дошла сам код ње једног лета. Мати је прилегла на клупи на улици и молила се. Колико мува је слетело! Облепили су је сву! Ја то у почетку нисам видела, затим сам погледала и обузео ме је ужас – мати лежи и не помера се. Откуд оне у толиком броју? Човеку је нелагодно од једне муве, а ту је читав рој – и на рукама, и на лицу... Скаменила сам се од изненађења и била сам у недоумици зашто старица не тера муве, већ се стрпљиво моли. Баш као преп. Теодосије Печерски који је намерно одлазио у шуму ноћу и подметао своје тело уједима инсеката. Тако је мати трпела врло дуго и молила се. А затим се подигла, насмејала се и муве су нестале. То је била поука за мене, поука која се несумњиво односила на животне околности и оно душевно стање које сам у том тренутку имала. Ишла сам код старице с неким питањем у души и добила од ње одговор у симболичном облику. Она ми је показала како треба имати трпљење.

Морали смо да решавамо питање стана, али изненада се на нас обрушио вихор огромних проблема – мужа су пустили с посла због смањења радне снаге и наша велика породица је морала да остане на улици. Мати је чула за то и узнемирила се: „Под ограду децу? Ма никада! Деци најтоплији, најтоплији стан!” – гласно је молила Бога. И Бог је услишио

њене молитве. Одмах се ситуација променила. И ето сада живимо у „најтоплијем” стану који смо добили материним молитвама. Таква нам је она била заступница и молитвеница!

Олија и Александар Науменко, Кијев

„ЈА САМ И БЕЗ КОМСОМОЛА ЦАРСКЕ ПОВЕЉЕ НОСИЛА”

У време моје младости имала сам среће да посећујем матер Алипију. Ја, тада двадесетогодишња девојка, студенткиња универзитета, почињала сам да одлазим у храм и да озбиљно проучавам Православље према поукама свог духовног оца. Живели смо у то време у студентском дому недалеко од Демијевског храма Вазнесења Господњег у који је такође ишла и мати Алипија. Одмах сам је приметила, она се упадљиво разликовала од свих парохијана. И не само тиме што је била увек скромно одевена, већ зато што је носила неке „грбе” на грудима и на леђима. Упркос томе била је врло лепа и светла лица, увек је стављала много свећа и доносила много хлеба на сто за помене. Ја, која сам тада мало схватала свете подвижнике, помало сам критиковала то што се она разликовала од других.

Једном ми се догодила несрећа. Сматрајући да је чланство у комсомолу супротно мојим религиозним убеђењима, исцепала сам комсомолску књижицу. И одмах су, учинило ми се, на мене устале све паклене силе. Стицајем околности, видели су ме у храму. Осим тога, упознала сам се с православном девојком из Чехословачке која је почела да ми доноси хришћанску литературу, а ја сам је раздавала. Над нашим духовним оцем Петром Здриљуком око којег се окупљала омладина у храму, био је успостављен надзор, верници су се налазили на „црном списку”. Испоставило се да истражни органи знају и за књиге које су ми доношене из Чехословачке. А то је био почетак осамдесетих година.

Позвали су ме у комитет комсомола и рекли су ми да за религиозне фанатике нема места на универзитету – све ће ми опростити ако више не будем ишла у храм и даће ми нову комсомолску књижицу.

Ја сам одбијала, али нисам знала шта даље да радим. И ту ми је Господ послао молитвену помоћ матере Алипије. Један верник ме је повео код ње кући. Усред Голосејевске шуме угледала сам малу кућу. У њој је било чисто, али је било много натрпано, на кревету је било места само за седење усред многобројних завежљаја. Помислила сам: „Када би мати била прозорљива, знала би како ја њене поступке осуђујем и истерала би ме”. А она је љубазно гледала и смешила се. Испричала сам јој о својој ситуацији и упитала је: „А можда да ипак узмем комсомолску књижицу, а тајно да наставим да идем у храм?” Она пође према иконама да се моли, а онда ми приђе и рече: „Ја сам и без комсомола царске повеље носила”. Покушала сам да узвратим да царске повеље с тим немају никакве везе, али она је исто то поновила још два пута. Мислила сам да сам овде узалуд дошла, да се треба уздати само у снагу својих властитих молитава. Али

сутрадан... из умова свих мојих непријатеља избрисане су све информације које се тичу комсомолског притиска на мене. Као да га није ни било! До краја мог комсомолског стажа нико ми космопол није ни помињао. У оно време то је било велико чудо.

Следећа моја посета матери догодила се већ после њене смрти – на Шумском гробљу. Догодило ми се да су ми украли туђи новац и ја сам, као главна „виновница”, морала да их у најкраћем року вратим. Свота је била велика, а сопственог новца уопште нисам имала. Саветовали су ми да одем код монахиње Алипије на гробље. Отишла сам и одмах се на неки посебан начин моја душа смирила. После те посете мени су одједном почели да поклањају новац познаници, чак и мање познати људи – могла сам сав новац да вратим. После тог чуда почела сам често да одлазим на гроб: када бих се уморила од животне вреве, када би настали неки проблеми... Мати ми је увек помагала својим заузимањем пред Богом. Једном су ми телефонирали моји познаници и саопштили ми о тренутном исцељењу мале девојчице од гнојне ангине. Дали су јој да поједе бомбону с гроба матере Алипије.

Галина Ивановна Павленко

ирад Ирпѐн, Кијевска област

ВРАТИТЕ ВАМ ЦРКВУ!

Наше село је врло велико, сматра се насељем градског типа. Будући да има фабрике, школе и стамбене грађевине, наше село у совјетско време није имало храм, што је веома жалостило вернике. Нудили су нам да отворимо храм у просторијама електране, а наш сеоски храм светих апостола Петра и Павла остајао је и даље затворен. Окупило се нас неколико људи и пошли смо код матере да тражимо њене молитве и савет. Испричали смо јој своју невољу, жалећи се на то што нам дају електрану у којој је немогуће отворити храм. „Мати, тамо је мазут!” – говорили смо јој. Старица је погледала иконе и узнемирила се: „Мазут! Тамо је и мазут, тамо је и блуд!” А затим је почела својеврсни разговор с небеским покровитељима нашег сеоског храма: „Е па, апостоли Петре и Павле, како ћемо? Хоћемо ли дати цркву? Да, даћемо! Најпре ћемо дати Лавру – зар не? А затим апостоле Петра и Павла, зар не?” – и после молитве нам се обратила: „Не слушајте их, вратиће вам цркву, велику цркву ће вам вратити”. Ускоро су се речи блажене потврдиле. Бог је услишио њене молитве. У почетку су обновљена богослужења у Кијево-Печерској лаври, а затим у храму апостола Петра и Павла. Откриће о ономе што се догађало у згради електране, како се после испоставило, такође није било случајно.

Мени се разболео брат и ја сам отишла да упитам матер хоће ли преживети? Старица није одмах одговорила, већ је кроз извесно време изашла на улицу и почела да копа јаму, с напором разбацујући земљу. Сви

присутни су посматрали те поступке блажене и страховали: „То ће неко умрети!” И кроз неколико дана мој брат је умро.

Код матере је често долазила из Москве генералова жена Валентина коју је блажена јако волела. Она је била сведок напете старичине борбе с духовима злобе поднебеске. Једном је, када је ноћила у келији блажене, чула гласно куцање. Мушки глас је захтевао: „Мати, отворите! Мати, отворите!” Старица је наредила уплашеној жени: „Бути!” – и није отворила врата. Жена је почела да моли старицу: „Отворите, напољу је зима!” Али света јој је открила духовну суштину догађаја, указавши на демона. Мати је почела појачано да се моли и тада је жена схватила ко куца на врата. Чула се страшна бука и јак ударац у врата.

Једном смо јели код старице и она је, понудивши нам храну, рекла: „Остави за још шесторо људи!” Ми се зачудисмо: „Али нема никога!” Ускоро су покуцали на врата и ушло је шесторо посетилаца које је мати одмах позвала за трпезу.

Једном смо унајмили кола која је возио млад и неочењен човек и пошли смо код матере. С нама је било двоје одојчади. Пре нашег доласка, како нам је затим испричала, мати је замолила: „Кувајте млеко – доћи ће деца”. Ми смо ушли, али наш возач је остао напољу, устручавајући се да уђе. Мати га је видела духовним очима и пожалила га: „Зовите га, има још једно дете тамо!” Старица је назвала возача тако зато што је био још неочењен и сасвим млад.

С мојим другарицама сам се спремила да одем у Почајев, али успут сам предложила да посетимо матер да бисмо узеле благослов за успешно поклоништво.

Старица нас је врло лепо примила, благословила и замолила нас да у повратку свратимо код ње. Враћајући се, једна моја другарица је почела да се жали: „Ето, потрошила сам сав новац, потрошила сам све, немам више новца”. А друга моја другарица ју је тешила: „Ма не плачи за тим новцем, биће новца!” Дошле смо код матере. Она нас је дочекала с речима: „Потрошила сам новац, потрошила сам све, немам новца” – и тачно поновила разговор другарица.

*Марија Мироновна Макијенко
село Березна, Чернијовска област*

„ТО ЈЕ БИЛА САВРШЕНА ЉУБАВ”

Читајући житија стараца, обузела ме је огромна жеља да се упознам с прозорљивим светим човеком. Често сам се обраћала Мајци Божијој: „Пошаљи ми, Мати Божија, духовног руковођу”.

Поверила сам неке своје проблеме једној својој познаници.

- Ти треба да идеш код матере Алипије – посаветовала ме је она.
- А где она станује?
- У Голосејеву.

И тако сам, кад сам једном послала децу у школу, кренула с мојом познаницом код матере Алипије. Дошле смо код ње таксијем – нисам приметилa куда смо ишли и како. Дошле смо – а код ње још никога није било.

Она нас је тако лепо примила, с таквом љубављу! Сместила нас је на табурете, одсекла нам је огроман комад хлеба – тада мати још није припремала онакве ђаконије за народ као последњих година њеног живота. Јела сам хлеб на својој столочици, старица је за то време отишла у ходник кокошкама и почела тамо некога да брани: „Није крива! Није крива!” – све док је није облио зној. Вероватно је пола сата тако звала. Ја сам разумела да се мати моли за мене. Затим смо дуго разговарале – нисмо могле сите да се наразговарамо – осетила сам да је с мојим проблемима све добро и да се све средило. Испратила ме је када сам пошла кући и тихо ми је рекла: „Дођи ти још код мене” – изашла је с нама на пут, широким великим крстом нас је прекрстила и ми смо пошле право кроз шуму.

Имала сам осећај као да је познајем већ сто година и да познајем ту шуму и да ми је пут познат и да ми је та мати у душу ушла као да је читав живот познајем. Умотала бих је и испод пазуха носила – такво ме је осећање обузело. Дошла сам кући, а у мени радост, хтела бих цео свет да загрлим. Толико ми се ишло код матере да ми се чинило да не могу да дочекам следећи дан.

Кроз недељу дана већ узимам своју децу, али не знам како да дођем. Сећам се само да треба доћи до „Златног класа”, а тамо негде од првог крила Академије скренути. Узимам такси зато што сам сигурна да сама нећу наћи пут. Идемо до крила Пољопривредне академије.

– А куда даље да идемо? – пита возач.

– Али, ја не знам... – збуњено одговарам.

Возач је прошао путем и ускоро се показала позната кућица – како сам се обрадовала! „Дошли смо, дошли смо!” – радосно сам зауставила возача. Ушли смо у келију. Мати је децу тако лепо дочекала! Испричала им је нешто, питала их о свему, служила их, бринула се – деца су била усхићена. Када смо одлазили, позвала их је: „Долазите код мене!” И од тог времена смо почели да идемо код ње често. Сретали смо се у Демијевском храму и заједно ишли код ње кући.

Једне зиме долазимо код ње, а она већ последњу лопату снега баца, стазу је очистила – много је било снега. Тако сам се растужила што нисам пола сата раније дошла, а она, мила, каже: „Знао сам да ћеш доћи и зато сам ти путењак очистио”. Догађало се, дођем зими с децом или без њих, поседимо мало, разговарамо, и на поласку кући, она ми каже: „Обуци се, закопчај се, рукавице навуци и иди!” – пут ми прекрсти, или пита: „Јесу ли ти се смрзле ноге? А руке?”

Јако сам заволела матер и душа ми се везала за њу. Називала сам је нежно: „Матусењка!” Нисам могла да живим без ње. Њена келија без

богатства, пећ са гвозденим круговима, прости гвоздени лончићи – та једноставност домаћинства била ми је необично драга. Све је код ње било блиско. Погледаш у њене необичне очи и видиш у њима свеобухватну љубав. И наравно, трудила сам се да многе своје познанике и рођаке доведем код матере.

Догађало се, дођем тако код ње зими – тишина у пустињи! И физичка и душевна. Све унаоколо покривено снегом. Цео скит, усамљена материна келија. Голосејевска пустиња је тада била запуштена. Мати нас је увек слала да се помолимо преп. Алексеју Шепељову на малом гробљу. „Иди код свештеника. Ено он недалеко одавде служи” – говорила је. Пођем к њему, будем тамо мало, а затим се поново враћам код матере. Напољу је хладно, а у њеној келији, материјално сиромашној, али духовно богатој, ложи се пећ, горе дрва. Убацујемо у пећ дрва припремљена за зиму. „Подложи још дрва” – моли старица. Отварам вратанца, а одатле бије врелина. И та сиромашна, мала проста келија са својом газдарицом – матером не може се упоредити ни са каквим царским палатама и вилама. Како је све било блиско – боље него у родитељској кући, боље него у сопственом стану! А тај детињи осмех пун искрене љубави, та љубав једнака према свима – то се никада не може заборавити.

Мати је имала огромно саосећање за све живо. Долазим код ње ујутру, а ње нема код куће. Чекам, гледам на пут, долази још људи – али матере још увек нема. Бринемо се где је и када ће се појавити. Гледамо – иде наша драга мати на самом почетку улице, ми трком њој у сусрет, а она једва хода, лети је са крзеном капом, сва јој глава мокра, а на раменима корпа с печеном рибом од три-четири килограма. Мати отвара келију, пресвлачи се у домаћу хаљину, даје мачкама ту рибу у посудама. То јест, на првом месту храни животиње, па тек онда храни људе и на крају и сама поједе мало хране.

Догађало се: седимо ми, а она наједном погледа некуда у даљину и зове: „Иване, дођи код мене данас!” И друге је звала: „А ти то ради!” Или је давала поуке. Старица је боравила у духовном раду, осетљивим срцем се налазећи с људима у њиховим тешкоћама. И ту помоћ су они реално доживљавали.

Једном сам дошла код матере с једном женом из села мојих родитеља с веома важним проблемом – молбом да се помоли за нашу сеоску цркву коју су затворили због облагања циглама. У то време то се сматрало врло великим преступом. „Дајте кључеве, отворите цркву – почела је гласно да узвикује мати, узнемирена због тога што је храм Божији затворен. – Неће бити кише, неће бити жита, ако цркву не отворите! Отворите!” Такве је „наредбе” давала мати. И ускоро су нам њеним молитвама предали кључеве и почела је служба.

Омиљена материна светиња била је Кијево-Печерска лавра. Њена историја се увек налазила под пажљивим погледом блажене. Нешто пре

отварања ове свенародне светиње мати ми је ноћу рекла: „Кандила у пећинама већ пале!” – што се и догодило кроз месец дана после њеног предсказања.

Једном сам, пославши децу у школу, кренула код блажене ујутру. Рано код матере готово никада није било посетилаца, они су се скупљали најчешће око поднева. Ја сам пак јако волела да будем с њом насамо, да поразговарамо. И ето, улазим у двориште – мати обучена и удешена, смеши се, затвара катанцем врата келије.

- Добро је што си дошао, сад идемо у цркву – каже ми она.
- Мати, данас нема службе, црква је затворена.
- Отвориће!

Идемо у храм на Демидовку. Успут смо свратиле у продавницу – она је купила много намирница: хлеба, јаја. Онолико колико смо нас две могле да понесемо. Прилазимо храму, а он затворен. Мати гласно захтева: „Отворите цркву, отворите! Само хоћу хлеб да унесем, да оставим, па идем. Отворите!” Помислих: „Шта да радимо? Куда да идемо? Кога да тражимо?” Пошла сам према капији и видим – иду према парохијском дому жена и мушкарац. Ја сам им испричала да је мати Алипија дошла с намирницама и да чека. Одмах су нам отворили цркву, нас две смо ушле и поставиле намирнице на сто за помене – испало је читаво брдо! Мати је била необично радосна и каже: „А сада затворите” – и ми смо кренуле натраг кући.

Мати нас је учила да никога не осуђујемо, нарочито свештенике. Једном ми је рекла: „Пази, никаквог свештеника не осуђуј!” – с нагласком на речи „никаког”.

Једном сам дошла код блажене и видим, врата су затворена, виси катанац. Кренем даље у башту. Видим – нека млада и лепа жена чека нестрпљиво матер. И поче ми причати своје проблеме. Сусед пије, нема мира од њега. Лупа јој на врата, ломи их, врата се већ једва држе, не зна шта да ради – много се намучила због њега. Време пролази, прошло је око два сата, а матере још увек нема. А Леночка, тако се звала жена, стално страхује. Предложила сам јој да кренемо у сусрет матери, изашле смо на пут, мачке су такође изашле да дочекају своју газдарицу. И ево на крају пута појавила се старица. Унутрашња радост нас је тренутно померила с места и ми смо јој, као што је то бивало у детињству, трком појуриле у сусрет. С радосним осмесима смо притрчале блаженој и хтеле смо да јој узмемо с рамена корпу, да јој помогнемо. На улици је врућина. Мати уморна, зној јој цури испод крзнене капе по лицу... Али одједном се старица промени у лицу, није нам благословила да понесемо корпе, већ је почела да пита: „Зашто ломити? Зашто си ми врата поломио? Шта си учинио? Зашто си, говорим ти, дирао врата?” – колико је душевних и телесних снага морала да троши против мрачне силе! Мати је бранила ту жену од будућих

напада и после овакве одбране нико више неће дирнути јадну Леночку – никакав алкохоличар.

Мом сину су оперисали слепо црево, али је после операције добио упалу трбушне опне. Лоше му је, температура се подигла, стање је опасно. Отрчала сам код матере са својим јадом. Она, рођена моја, како је почела у сав глас да тражи: „Дајте доброг лекара! Дајте доброг лекара! Не може се момак тако третирати! Учините све добро! Дајте, кажем, доброг лекара!” Онда се обраћа мени: „Иди кући, све ће бити добро”. Дали су лекара! И од тог дана мом сину се стање поправило – као и да није било операције.

Једном кажем свом тати: „Хајдемо код матере”. Он је пристао и ми смо кренули. Мати нас је одмах сместила да седнемо, љубазно нас је примила. Седимо на табуретима и разговарамо.

Мој отац живи на селу, али о њему ништа матери нисам причала – ни о томе ко је он, ни о томе где живи и чиме се бави. За време разговора мати му постави неочекивано питање: – А ти, бијеш ли краву?

- Да, догађа се, понекад, да... бијем – збуни се тата.
- Грех је, не смеш стоку да бијеш.

А затим се мати обрати мени: „А ти сади кромпир!” Од изненађења сам се збунила. Зашто да садим кромпир? У продавници је кромпир од 7 до 9 копејки, на пијаци по 15, можеш најбољи да изабереш... Зашто да га садим? Ништа нисам разумела.

- Сади, сади кромпир – инсистира мати.
- Мати, али ја немам башту, где да га садим?
- Ето код њега сади – мати показа руком на тату.
- Да, да, ми имамо башту – потврди отац.

Од матере није било скривено да тата не живи у граду, већ на селу, и да има земљу. Нас је то веома изненадило.

У то време сам се спремала да се запослим на још једном месту, да узмем још један посао. Кренула сам с тим питањем код матере и она ме није благословила: „Ради само један посао. На два радна места ћеш имати много посла. Уморићеш се, а овако ћеш моћи да радиш у башти”. Послушала сам је и нисам отишла на посао. Сада пак, када су се прилике у земљи неочекивано промениле и плата коју примама постала једнака станарини, почела сам да садим кромпир, сећајући се материних речи.

Исто тако сам код старице довела и своју маму. Мати је много говорила о неком ексеру, о неком новцу. Ми нисмо схватиле значење тих речи, али те речи су се тицале моје маме, како се касније испоставило. Родитељи су имали две краве – једну младу од које су чекали теле, и другу нешто мало старију. Једну краву су родитељи намеравали да продају. Нашли су се и купци. Родитељи су им понудили: „Бирајте коју хоћете – или младу, или мало старију”. Обе су краве давале много млека, од њиховог млека је павлака била веома укусна. Купци су изабрали мало старију краву. Након

извесног времена поново су дошли код родитеља и рекли: „Разболела се крава. Рекао је ветеринар да је појела ексер. Ви сте вероватно знали за то и зато сте нам продали краву”. Родитељи су се правдали, говорећи да је велики грех скривати тако нешто и да то нису учинили. „Па ми смо вам понудили краву на избор” – говорила је мама. Избио је велики скандал, морали су да враћају новац. Ето на шта је мати упозоравала.

Има још један случај. Била је касна јесен. Мислила сам да исплетем матери вунене чарапе. Мати ложи пећ, ујутру је код ње још увек хладно и зато су јој, како сам мислила, потребне чарапе – обуће их преко ноћи и биће јој топло. Мој син је похађао први-други разред. Видео је да плетем.

- А коме то плетеш?
- Матери.
- И ја хоћу исте такве!

Ништа нисам одговорила. Исплела сам чарапе. Пошла сам с децом код матере. Дајем јој чарапе, а она ми одједном каже, показујући на сина: „Ево он хоће такве!” Ја се правдам: „Ма не, мати, то је за вас!” Чак су и речи детета, изговорене у детињој простоти, биле старици познате.

Мог брата Леонида одвели су у војску. Мама је плакала дању и ноћу неутешно. И једном, ништа не говорећи матери о нашем доласку и о томе да је брат у војсци, ми смо дошле код старице у Голоесејево. Мама живи далеко од Кијева – 40 километара. Путем је мама плакала, а ја сам је учила: „Не треба тако плакати! Он ће одслужити и вратиће се”. Дођосмо код матере. Она изађе у двориште нама у сусрет и одмах ми се обрати: „Чуо сам твој глас” – А затим мами: „А ко је сузе лио? Зашто толико плакати? Не сме се!” Наравно, таква прозорљивост је била запањујућа. Физичко растојање за матер није постојало. Она је чула наш разговор на путу, разговор који се одвијао на тако огромном растојању од њене келије и одмах је умирила маму.

Дошао је брат из војске на одсуство и ја сам га одвела код матере. До чекала нас је с љубављу, сместила на табурете, села наспрам нас и почела разговор. У келији није било никог осим нас. Брат је испричао матери да је дошао из војске на одсуство. И ту је уследило откриће тајне, о чему брат мени и родитељима није писао. Мама је нарочито чекала писмо, нервирала се зашто не пише. Мати је прешла брату руком преко чела, као да га милује: „Овде ти је било разбијено! У-у каква је рана била! А сад је све добро!” – рекла је изненада. С тим речима мати окрену главу према мени, погледа ме продорно очима пуним љубави и настави: „У болници је три недеље лежао!” А ми то нисмо знали. Брат није писао. Ето како је мати видела и знала!

Једном сам дошла код матере с другим својим братом. Као и увек, нисам говорила о брату старици ништа. Храни нас мати ручком и каже брату: „Одавно те познајем. Ти од детињства болујеш. Једи! Не бој се! Ти

се гадиш, али не бој се!” А брат се заиста, како је затим признао, гадио и бојао се. Старичина прозорљивост постала је приметна брату, јер је заиста јако боловао од раног детињства, а такође ни његова унутрашња помисао није остала скривена. Ускоро је збуњеност прошла, брат је осетио старицу душом и долазио је код ње.

За мене је мати Алипија била образац човека велике духовне снаге, љубави, једноставности и смирења. Човек је гледа и диви се! Колико чуде-са је било пред мојим очима! На пример, постоји једна Вера Фјодоровна. Дошла сам једном код матере, она се узрујава – нема светла. Кокошке седе у мраку у малом ходнику испод таванице у малом кокошарнику. Наједном мати поче да зове: „Вера, дај светло!” И одмах одговара кокошкама и мени: „Рекао је, доћи ће!” А ја то слушам и мислим: „Вера Фјодоровна је на послу, како ће то она доћи?” Али негде након сат и по до два дошла је Вера Фјодоровна и истога дана је дошла струја.

Такође се сећам још једног случаја. Била сам сведок када је код матере дошла нека жена да јој захвали. Имала је велики тумор на дојци, али је молитвама и благословом матере Алипије болест прошла.

Једном сам дошла код старице с једном 65-годишњом женом, мојом познаницом. То је била њена прва посета.

- Колико си с мужем живео? – упита је мати.
- Мати, ја нисам била удата.
- Три године.

Жена је била запањена оваквом прозорљивошћу и признала је: „Да, мати, три године у младости сам била удата, после чега се нисам више удавала”. И заплака. Сузе покајања грунуше из њених очију.

Када се мати јако озбиљно разболела сви смо ноћивали код ње на смену. У то време сам радила на Подолу – било ми је далеко да идем из Голосејева на Подол. Једном сам заборавила сат, а мати није имала сат, мислим, сигурно ћу закаснити на посао. Ујутру ме она буди: „Устај, иди на посао!” Долазим на станицу, прилази аутобус. Не чекајући нигде, нисам закаснила и дошла сам на посао на време. Ето какав је сат имала мати!

Појам светости брака данас се готово потпуно изгубио међу људима, а да не говоримо о смислу брака као малој Цркви и Телу Христовом. Једна жена је питала матер за свог брата да ли може да се разведе од жене – били су венчани. На то је старица одвратила: „Грех! – и додала – Он има децу од других жена!” – и чак је рекла с ким. Венчанима је мати строго забрањивала развод.

Мати је видела много тога што се догађало и догађа се сада. Обезбављали су да ће спровести гас у селима, народ се радовао да ће сада бити топло и неће морати да припрема дрва и угаљ. Сви се спремају: купују цеви, батерије, спремају новац – труде се из све снаге. Ми смо поделиле с матером своју радост – сада ће и наши родитељи имати гас! Али она се

само насмејала и благословила је да се прави пећ. Сада смо се уверили у старичину прозорљивост. Гаса има у селима, али људи немају могућности да га плаћају – пензије су им сувише мале!

Добили смо стан на Тројешчини и ја сам почела да посећујем храм који се налазио у селу Тројешчина, непосредно уз новоградње. Храм је био мали, данашња Саборна црква није била саграђена и у храму је служио духовно снажан свештеник, велики молитвеник, отац Пимен, касније у схими схиархимандрит Серафим. Било ми је веома пријатно у том старом, споља прилично неприметном храму. Свештеник је непосредно душом призивао Бога. „Какав диван свештеник! – помислила сам – Па још у наше време!” Али затим сам, након извесног времена, чула на адресу свештеника сплетке и клевете, неки парохијани су га осуђивали: „Коти мачке и псе” – и ово му не ваља, и оно му не ваља. Мени је било страшно, како људи могу да осуђују таквог светог човека! Отишла сам код матере Алипије да јој испричам о догађајима у нашем малом храму. Мати ме је саслушала, осмехнула се.

– А ти га волиш? – упитала ме је.

– Да, мати, такви свештеници се сада ретко могу срести.

– Старац Зосима! – рекла ми је јасно, изражајно и из душе. Тако ми је света старица ставила на знање да је баћушка велики старац. Можда га је упоредила с преподобним Зосимом Соловецким на чији се дан помена упокојио схиархимандрит Серафим, а можда и с познатим ликом старца Зосиме из романа *Браћа Карамазови* Достојевског, чији је лик постао општи и симболичан, као лик светог старца који је себе потпуно посветио Богу и људима. Лик старца Зосиме приписују преподобном Амвросију Оптинском с којим је Достојевски био близак. Име „старца Зосиме” користи се данас у црквеној и световној литератури као синоним старца уопште.

Отац Серафим се такође изражавао о матери Алипији с великим поштовањем: „Ја матер познајем, био сам код ње” – говорио је. Та два старца личе један на другог по својој дечијој свеобухватној љубави према Богу и људима, према људским душама, према целокупној Божијој творевини.

Последње недеље живота матере Алипије дошла сам код ње у уторак заједно са својим мужем. Дуго смо седели код ње, седели смо крај њеног кревета, мати је седела, разговарала с нама, понекад је помало ходала. Много тога нам је тада рекла, припретила нам је прстом: „Пазите, кућу не продајте, не зна се шта ће све још с људима бити”. Сада смо задовољни тим благословом – кућа нам је заиста од велике користи.

Поразговарали смо, муж је ускоро отишао. Матери је почело да бива лоше, постала је сва црвена и слаба.

– Мати, узела сам из куће Јеванђеље и Псалтир, благословите да прочитам мало!

– Читај.

– Мати, коју главу из Јеванђеља да читам?

– Ону коју си код куће читао – пету.

Када сам отворила Јеванђеље на месту на коме је био обележивач страна, изненадила сам се старичиној прозорљивости – тога дана сам код куће заиста читала пету главу Јеванђеља по Марку.

И почех да читам. Мати слуша. „Мати, могу ли да вас прекрстим Јеванђељем?” – упитах је. „Прекрсти ме” – благословила је старица. Затим сам читала Псалтир – четврту и пету катизму. После читања мати се ободрила. „Ево, све кости су ми се опустиле, како ми је добро!” – радосно узвикну она и осмехну се – „Дођи код мене још три дана да ми читаш и више не треба”. И тако сам читала у среду, у четвртак и у петак. У суботу нисам била код ње, у недељу сам, 30. октобра 1988, била код старице последњи пут и добила од ње последњи благослов.

Мати Алипија је била савршена љубав и савршена душевна чистота. Она чак ни у помислима није имала ни лукавства, ни лицемерја, ни чо-векоугађања. Диван је Бог у светима Својим! Господ нам је послао чисту љубав да бисмо ми, грешни људи, гледали и дивили се, учили и испра-вљали се. Ако свети човек тако прозорљиво види свакога од нас, како само Господ у сваком тренутку сваку нашу помисао види! Како свето треба живети! Или се бар трудити из све снаге. Мати је била за све нас „хитна помоћ” у свим болестима и невољама. Чим се несрећа деси, неки проблеми – одмах код ње трчиш и тренутно добијеш помоћ. Ето каквог смо чудотворца имали у Кијеву.

Лидија Васиљевна Костијученко, Кијев

„ДЕЦА СУ ЗА ЊУ БИЛА СВЕТИЊА”

Код матере Алипије сам први пут дошла када сам имала девет година. Мене су, која је тада још мало схватала суштину догађаја, довели код ње мама и мамина тетка, схимонахиња Евпраксија.

Први утисак ми је био такав као да сам дошла у госте код неке старе и мале баке. Мати ме је у почетку назвала сасвим једноставно – девојчи-ца, иако су јој рекли како се зovem. Касније ме је називала врло љубазно – Ољења и другачије ми се никада није обраћала. Зимом, када су се сви скупљали у кући, она ме је увек стављала на своје место на кревету, усред многобројних завежљаја, на којем ником није полазило за руком да дуже седи. За мене је била велика радост то што седим на материном месту.

С једном другом девојчицом, унуком старичине келејнице, једном смо одлучиле да обрадујемо матер и набрали смо руже у врту близу згра-да Пољопривредне академије. Задовољне, донеле смо их матери, а она нам каже: „Руже су лепе, али их нећу узети зато што су украдене”. Тако нам је одмах показала да се не сме красти.

Моје омиљено дечије занимање била је игра с мачићима – то је била моја слабост, код куће су ме чак у шали звали „мачија мама”. Када су се

код матере у дворишту појављивали мали мачићи с нежним крзном, она ме је увек узимала са собом и ми смо их заједно посматрале. Догађало се, загрлим их тако, и мојој срећи нема краја, а мати се само смеши.

Тако сам одрасла поред старице, постепено увиђајући њену благо-датну силу, дубину њеног подвига, велику љубав према Христу. Она је пак, као рођена мајка, пажљиво пратила моје одрастање, чувајући ме од поступака неугодних Богу и непредвиђених опасности. Деца су за њу била светиња. Она је дубоко доживљавала све моје, чак и безначајне не-пријатности, честе болести, својствене деци, школске проблеме.

Када сам имала око дванаест година, почела сам да побољевам, поја-вила ми се мучнина, повраћање, и осећала сам се, као што то често бива у таквим приликама, врло лоше. Мама ме је одмах одвела код матере: путем сам често застајала, нисам могла да ходам, пут сам прешла с великим на-пором. Али када сам дошла код блажене, појевши мало, иако нисам ми-слила да ћу моћи да узмем храну, одмах сам 'заборавила' на своју болест. Мати је била за мене још и „дечији лекар” који је боље него онај у дому здравља знао све моје болести.

Моја мама је велики део времена проводила на послу и зато је мој други васпитач била бака, монахиња Евдокија, а касније схимонахиња Евпраксија, с којом смо ишле код матере Алипије и често остајале код ње, делећи њене усамљене ноћи усред шуме и јаруга. Занимљиво ми је било да преноћим код ње, као да сам у неком бајковитом свету – шума, усамље-на „кућица из бајке”, јаруга, брежуљци, а ми у кућици, с добром матером која седи мирно на свом месту и моли се с бројаницама сваке ноћи.

Губитак старице за мене је била искрена трагедија. У суботу увече, дан уочи њене смрти, нисам знала шта ћу са собом, певала сам тужне песме.

– Мама, хајдемо код матере! – молила сам је.

– Сад је касно, како ћемо да идемо?

– Хајдемо сутра!

Моја душа је тежила њој у тим последњим тренуцима њеног светог живота.

Материн благослов осећује сав мој живот. Дубоко верујем да је оно најдрагоценије то што ме она не заборавља ни у Царству небеском, као и све људе који су долазили код ње.

Оліа Бажанова, Черновицка област

„ПРАВЕДНИК АКО И УМРЕ...”

Како сам замишљала матер Алипију? Замишљала сам је, пре свега, као строгу, усредсређену подвижницу, изузетну личност, велику хришћанку. Моја душа је дрхтала пред њом – осећала сам на себи њен пажљиви про-дорни поглед у којем се као у огледалу одражавала душа светитељке која је разумевала велике тајне Божије. Свако зна шта треба да осећа човек у присуству прозорљивог, благодатног старца – покајање, духовно сиро-

маштво и смирење. Сва та осећања сам доживљавала и ја. Шта ме је подстицало општењу с њом? Чини ми се, чежња да дотакнем њен благодатни сасуд чије су капи могле да ме преобразе. Често ништа нисам питала блажену, већ сам увек добијала одговор на мисаоно питање.

Тако ми је мати на прикривен начин причала о смрти мог сина. То је било 1987. године. Окупили смо се код ње. Народа је било много – старица је, као и обично, бринула, примајући нас не као госте, већ као рођену децу. На крају ручка она одједном рече: „За Васкрс ће се припремити, али неће стићи да се омрси” – и поновила те речи неколико пута. Уплашили смо се и помислили да нећемо дочекати Васкрс због чернобиљске несреће, да се та хаварија случајно не догоди још у већој мери. Смисао реченог се открио тек након 12 година. Мој син се заиста припремао за Васкрс – достојно је провео Велики пост, очистио је душу своју покајањем, припремио све што треба за дочек светлог Васкрсења Христовог, али... није стигао да се омрси – у пасхалној ноћи тихо се упокојио.

Код матере је често долазио један мушкарац по имену Димитрије. У мом присуству блажена му је предсказала мученичку смрт: „Метак у чело” – што се касније заиста и догодило.

Тужног и свечаног дана, 30. октобра 1988. године, били смо код куће. Али моје срце је било немирно: „Хајдемо што пре код матере, вероватно јој је лоше” – рекла сам кћеркама.

Дошле смо – код ње је било пуно народа, келија је била препуна, сви су стајали тужни и ћутали. Пробила сам се кроз гомилу напред.

Испред кревета на којем је лежала самртница стајале су Марија и Лида. Ћуте. Мати умире. Видела сам да је настала озбиљна ситуација, да је матери тешко, требало ју је оставити саму. Одлучивши се, упитала сам: „Мати, нећемо се наљутити, реци кога благосиљаш да остане? Кога ти оставиш нека он и остане” – рекла сам, схватајући да никоме од нас сада није лако да оде. То је било око четири часа поподне – већ је почело да се смркава. „Остани ти” – slabим гласом је проговорила старица.

Сви су отишли, оставивши матер у тишини. Прошло је двадесетак минута. Она се сабрала, легла је, ускоро је затражила да пије. Затим је поново затворила очи. Три пута је лако уздахнула и спокојно отишла Господу. Ја пак, видећи да се она стишала и уплашивши се, упитала сам је: „Мати! Реци барем реч!” – али одговора више није било.

У то време око нас је трчало маче – лепо и живахно. Направивши прве припреме за сахрану, журно сам отишла кући таксијем по своју децу. Возила сам се кратко, саопштила сам свима жалосну вест и, вративши се, угледала сам овакву необичну слику: маче је лежало, испруживши се на материним грудима – мртво.

Ето како умиру свети људи – величанствено и спокојно. Чинило се да је сва природа учествовала у тој свечаности – Бог је примио у своје оби-

тељи душу која је сваког тренутка током целог свог живота видела Лице Његово пред собом и трудила се да Му угађа. Она је ушла у небеско Царство не као робинја, већ као пријатељица Христова и дете Господње, као што и говори о томе Реч Божија: *Праведник ако и умре, у сјајуће ће бићии*. Одроз овог спокоја видео се и на материном лицу – цело њено лице се преобразило, изражавајући необични мир и светлело неземаљском благодаћу. Прослављена Богом још на земљи, света се сјединила с Господом Који ју је заволео, кушајући насладу рајских обитељи.

Вера Андријејевна Комарова, Кијев

„ЊЕНИМ МОЛИТВАМА МИ ЈЕ ВРАГЕН ВИД”

Матер Алипију познајем од 1982. године када ме је код ње довела моја познаница. Мати је у то време била јако болесна, али нас је примила рекавши: „Пустите девојке”. Ушле смо у кућу. Мати је била у полулежећем положају на даскама под иконама. Чак ни у болести није себи дозвољавала да легне на кревет. У кући су биле мачке и ја сам помислила: „Вероватно има много бува”. На то ми је мати одмах одговорила: „Седи, нема бува!” Овако очигледно разобличавање ме је запањило.

Моја сестра Љуба је боловала. Родитељи су одлучили да се преселе у друго место – да промене климу, да поправе сестрино здравље. Питали су матер за савет. Мати им није благословила, рекавши да то неће помоћи и да нема смисла селити се. Али родитељи нису послушали и отишли су. Сада видимо исправност старичиних речи. Сестра је и сада болесна.

По струци сам медицинска сестра. И да се одредим за ту струку помогла ми је мати Алипија. „Иди, учи” – благословила ме је она. И упис на високу школу био је за мене веома лак. Мене и моју другарицу Зинаиду мати је увек звала лекаркама. Обраћала нам се врло љубазно и нежно. Када смо с родитељима одлучили да одемо из Кијева мати није благословила да то чинимо. Затим се окренула и рекла: „Ипак ћеш отићи!” Сада живим у Жмеринки, радим као медицинска сестра и било би тешко да у овом граду пређем на неку другу струку.

Следећи случај прозорљивости који сам доживела био је повезан с баком Теодосијом. Замолила сам матер да се помоли за њу на шта је старица одговорила на такав начин да сам схватила да ће бака ускоро умрети. Одговор ме је изненадио, али ускоро је бака умрла.

С мојим сестрићем је био повезан случај исцељења. Дете је имало гнојни чир иза уха. У болници су нам рекли да је неопходна операција. Ситуација је била озбиљна и одлучили смо да сазнамо вољу Божију и затражимо савет од искусног старца. Дошли смо код матере. Она је благословила дете и после посете њеној кући дете је, на наше изненађење, мирно спавало. Ујутру смо видели да се сестрић одлично осећа.

Једном сам одлучила да одем код познатог свештеника у Гдовски рејон Петроградске области. Пре пута сам замолила дозволу од матере Али-

пије и она ме је благословила. И њеним благословом сам била спасена од страшне непријатности. Дошавши код баћушке, хтела сам да помогнем у домаћинству. Заједно смо кренули у шуму да цепамо дрва. Тога дана у келији матере Алипије налазила се моја другарица Зинаида.

Сечемо дрва. Један ивер одлеће испод секире и погађа ме у око. Вид ми је био угрожен. Моја другарица Зинаида је тога дана чула како је мати Алипија помињала моје име и усрдно се молила Богу за мене. Њеним молитвама ми је враћен вид. Вративши се испричала сам Зинаиди о свом путу, а она, са своје стране, о томе шта је чула у келији од матере Алипије.

Раиса Сергејевна Бојцун, ѓрад Жмеринка

„Правилно си учинио што си дошао Христу”

Спремајући се за прославу хиљадугодишњице крштења Русије, с парохиянима Макаровског храма учествовао сам у уређењу храма и недељне вероучитељске школе. Некако после недељног богослужења с групом жена сам одлучио да посетим матер Алипију у Голосејеву. Раније старицу нисам познавао, само сам много тога доброг чуо о њој.

Узевши благослов од оца Георгија Једлинског, у православном народу поштованог као благодатни пастир и око којег се такође окупљао народ тражећи савет и утеху, дошли смо у Голосејево. Сусрет је био веома топао, моје сапутнице су већ више пута посећивале матер и зато их је она дочекала као своје давне познанице – топло и срдечно. Мене је пак дуго и пажљиво посматрала. Ја сам се мало збунио и некако плашљиво јој затражио благослов. И матер ми је тада рекла: „Бог те благословио”. Испричао сам јој да сам постио и данас се причестио, а она ми је одговорила: „Добро! Добро је што си се крстио, а они твоји тапкају у месту и не иду, правилно си учинио што си дошао Христу, а они твоји тапкају у месту”. И заиста, раније сам исповедао јудејску веру. Затим сам се упознао са оцем Георгијем, крстио се и постао његово духовно чедо, што ми је мати Алипија, просвећена Духом Светим, одмах и поменула.

Семјон Лавович Вишебски, Немачка

Помоћ војнику

Још за живота матере Алипије зет моје проводацике је служио војску. И догодило се нешто страшно – за време војне вежбе изгубио је оружје са списка. У совјетско време претио му је војни суд. Саветовали су му да се обрати матери Алипији с том невољом. Света се живо одазвала на војникову несрећу и послала га је на место војне вежбе: „Идите тамо где он служи, тамо има јаруга” – и подробно је описала јаругу и место на којем се налази оружје. Они су отишли тамо, пронашли оружје и с материном помоћу све се средило.

Галина Павловна Ишченко, Бела Церков

Огњени стуб

Путовање у Пјухтицки манастир на Прибалтику за мене је било незаборавно. Тај манастир ме је запањило необичним начином монашког живота и чудесним благодатним службама. Свом душом сам осећала присуство благодати Божије на том светом месту. Знала сам да је тај манастир славан по својим духовним учитељима. Пришла сам после службе свештенику којег је православни народ сматрао прониљивим и прозорљивим старцем.

Моје питање се тицало оног што је мени најдраже – наше незаборавне матере Алипије. Међу многим нашим кијевским верницима кружиле су ружне гласине о њој и душа ме је због тога болела. Да бих се уверила у њихову истинитост, одлучила сам да упитам старца да ми разреши то питање, како би његовим устима била објављена истина Божија. Старац није одмах дао одговор и обећао је да ће ми одговорити када изађе из олтара. Дуго га није било. А када је изашао одмах је пошао према мени са одговором: „Мати Алипија је огњени стуб, трчите к њему зато што ће старица кроз две године отићи од вас!”

Пре пута у Прибалтик упитала сам матер Алипију да ме благослови за пут. И с њеним благословом била сам избављена од огромних тешкоћа које неизбежно прате поклоника на путу.

Две године после мог пута мати је отишла Господу.

Ана Романовна Јеременко, Кијев

„Благодатно исцељење”

Имала сам рак штитне жлезде. Будући да сам се врло лоше осећала, тешко сам се кретала и, када сам се већ нашла у болници, била сам јако душевно напета.

У то време у болницу ми је дошла сусетка с којом се одавно дружим и, узнемирена због мог тешког стања, испричала ми је о монахињи Алипији. Иако одавно живим у Кијеву, ништа о њој нисам знала. Сусетка ме је посавetoвала да одем на гроб, испричала ми је куда треба да идем, како да га нађем. У том тренутку сам осетила велику потребу да отпутујем – нисам више никоме имала да се обратим за помоћ и са кћерком и унуком сам кренула на Шумско гробље. Помолили смо се, како смо могли, поседујући мало информација о материном животу, купили књижицу о њој и отишли.

Ускоро је била направљена нова и сложена анализа чије резултате ми дуго нису давали да видим. И најзад ми дају резултат – све је добро! Захвалила сам Богу и матери Алипији.

Извесно време сам се још налазила у болници. Моја сусетка у соби је била стара бака, римокатоликиња, на чијем је сточићу стајала Ченстоховска икона Мајке Божије. Упознале смо се, понекад смо заједно нешто читале. Ускоро су из Чернигова довели жену – била је у врло лошем ста-

њу, сва поцрнела, једва се држала на ногама. Већ годину дана је лежала у Чернигову у болници с дијагнозом рака штитне жлезде, дијагнозом која је после биопсије била коначно постављена. Тако смо се све заједно нашле у болничкој соби, понекад смо водиле разговоре о Богу. Видевши да се бака римокатоликиња занима за та питања, предложила сам свима да наглас прочитамо књигу о матери Алипији. Моја собна сусетка је пристала с радошћу: „Свакако, свакако, читајте”. Жена из Чернигова која се звала Нина питала је: „Можда и она хоће да слуша?” Позвали смо је да седне код нас ближе. Тако је почело наше познанство са животом подвижнице. Нина је ускоро почела да иде са мном у храм при болници, затим смо одлучиле да пођемо сви заједно на гроб матери Алипије, који се налазио недалеко од болнице. Тако смо посетиле старицу два пута, молиле се и читале молитве.

У то време Нину су отпустили из болнице и она је отпутовала у Чернигов. Размениле смо адресе. Мени нису никакво лечење одредили и коначно су скинули дијагнозу.

И ето добијам писмо из Чернигова, Нина ми пише: „Добила сам резултате анализа. Рак нису открили”. И пише да су лекари који су је лечили били запањени зато што су пре годину дана у Чернигову утврдили рак, а професор у Кијеву је потврдио дијагнозу. Сумње није могло бити – дијагноза је била тачна. Сада нису поверовали сами себи и својој лабораторији, обратили су се независној лабораторији и тамо су направили нову анализу. Тамо су такође потврдили да рака нема. Нина је писала: „У мени се нешто препородило, нешто се необично са мном догодило, постала сам друга”. Сада је Нина познала Бога и иде у храм, а бака католикиња често ми телефонира и моли да је повезем на гробље.

Олија Анџионовна Филинска, Кијев

НЕИЗМИШЉЕНА ПРИЧА

Ја живим у Биковњи и често боравим у граду Бровари који се налази недалеко од нас, где присуствујем службама у Петропавловској и Тројицкој цркви; ту су ми причали да има монахиња код које људи долазе на гроб и моле је да се помоли за њих Богу. Заносим се жељом да је посетим, почела сам да наговарам свог мужа да одемо на Шумско гробље.

Кренула сам с мужем. Дошли смо, изашла сам из кола и одатле сам већ осетила миомирис који излази из светог гроба. Блажена ме је дочекала.

Тај дан ми је био необичан. Сва моја душа је ликовала. Јако ми се допала атмосфера поред гроба – дирљива, спокојна и молитвена.

У почетку у мојој души није било молбе за матер – ишла сам просто да бих мало била код ње и одморила душу. Имала сам фибромиом материце, али сам помисао да гражим исцељење одлагала за касније, сматрајући такву молбу непотребном и небитном. Што ми је Бог дао, то треба и

претрпети. Жаљење због тога што нисам познавала старицу испуњавало је моју душу, али ипак сам се радовала што је она и сада с нама.

Време је пролазило, болове сам осећала стално, ишла сам на испитивања, у мом картону је стално стајала дијагноза – фибромиом. Преписали су ми лек који сам стално заборављала да пијем. Шта год да радим ипак заборављам. Једанпут сам 30. у месецу кренула на гробље са својим другарицама. Био је диван дан, окупило се много народа. Помени један за другим, мене су помазали уљем из кандила матери Алипије, које су однели далеко од гроба – испред свештеника се направио велики ред. Тихо сам узела уље са чела и, окренувши се, да други не примете, крстолико сам помазала стомак. То сам почела да чиним стално када сам долазила на гробље. А долазила сам тамо често, незадрживо ме је нешто вукло тамо – ко тамо иде зна каква је радост посетити то свето место.

И тако сам отишла код лекарке. Она ме пита: „Шта сте пили?” Уплашила сам се – да се није нешто догодило, те одговарам: „Оно што сте преписали, то сам и пила”, а заправо ништа нисам пила. Лекарка се обрадовала: „Ето видите, та говорила сам вам да добро помаже овај лек! – и обративши се сестри, додала: А ви кажете да вам он не помаже! Болесница више ништа нема!”

Чувши то, престала сам да се бојим лекара и кажем: „Сад ћу да вам испричам где сам била и шта сам пила. Не само ја, тамо се сви исцељују” – и испричала сам им о матери. Оне су изненађено саслушале, испуниле се вером и одлучиле: „Сада ћемо све да шаљемо тамо”. Издали су ми уверење шта сам имала ради потврде чуда које се збило.

*Људмила Ивановна Бондар
насеље Биковња, Кијевска област*

„СТРАШНЕ ПОЈАВЕ СУ ПРЕСТАЛЕ”

Код матери Алипије су ме довеле животне околности: кћерка је од детињства патила од инфективног алергијског полиартритиса. А у септембру 2002. године томе је додата још једна несрећа. Кћерка је преживела затворену повреду лобање и мозга, с потресом великог мозга. Ја сам пак дуго времена патила од болова због фибромиома. И једном ми је моја сусетка, знајући у каквој ситуацији се налазим, саветовала да се обратим за помоћ монахињи Алипији.

Када сам дошла први пут код матери на гробље, окупило се много људи, иако је било хладно, снег, лапавица. Упркос тако лошем времену, било ми је топло и радосно на души – на гробљу је била атмосфера топлине, саосећања према људима који су дошли матери по помоћ. Осетила сам душевни мир.

Упоредо са здравственим проблемима, имала сам још један врло озбиљан проблем. Православни, и не само православни људи, знају шта је то дух који узнемирава кућу и томе слично – такозване аномалне

појаве. У совјетско време о таквим појавама се ћутало, сматрајући да у нашем друштву нема места за овакве „измишљотине“. Али нажалост, с тим се људи суочавају у животу. С таквом натприродном чињеницом се морала да суочи и моја породица. Дуго времена у мом стану су се догађала страшна виђења – промицале су сенке, чуло се куцање, померао се намештај. Не треба описивати страшна стања која човек доживљава у таквим случајевима – потпуно смо поверовали у постојање света духова, односно, говорећи на православни начин, суочили смо се с деловањем демона.

С гробља сам донела икону матере Алипије и пошкропила сам стан водом којом сам понела са собом. Страшни звуци и појаве, који су нас прогањали дуго времена, тренутно су и истога дана престали. За мене је овај догађај био велико чудо, због чега сам необично захвална Богу Који је то преко матере Алипије учинио. Та чињеница показује да благодат Светога Духа, која се излила кроз матер, приморава зле демонске силе да дрхте. Овај догађај ме је необично учврстио у вери и отворио пут Богу.

Други пут сам на гробље дошла са кћерком. Док се служио помен, после којег је нас све присутне свештеник помазао уљем из кандила које гори у сандучићу на крсту, свим својим бићем сам осетила да мати зна какве су ме околности довеле код ње. И ускоро после посете гробу моју су кћерку прошли болови у зглобовима, побољшало јој се опште здравствено стање – врло тешка болест се повукла. Ја сам такође престала да осећам болне нападе од фибриомиома.

Найшалија Александровна Боровик, Кијев

ОТЕТ ОД СМРТИ

Давно имам проблеме са сином, давно имам невоље – то му је била већ друга операција. После повреде била су му поломљена ребра, покидана слезина и од тога је почело јако крварење у трбушну дупљу. Више дана је одбијао операцију, крварење се настављало и лекари су ми рекли: „Сада не можемо да вам гарантујемо да ће преживети. Време је већ пропуштено“. Била сам у великом јаду, знала сам да мој једини син може умрети, и то још без покајања. Пре годину дана сам била на гробљу код матере Алипије и тада ме је захватило радосно стање душе, осетила сам олакшање и смирење. У тим тешким данима сам схватила да нам само она може помоћи. Лоше сам знала пут до гроба, али ипак сам одлучила да покушам да га пронађем.

Било је то већ касно увече. На гробљу никога није било, али ја нисам осећала страх и без напора сам пронашла свето место. Помолила сам се и мало плакала. Испричала сам матери све као да је жива. Замолила сам њену помоћ. Смркавало се...

„Мајчице, одлазим, помоли се за мог сина!“ – рекла сам на расанку.

Сина су оперисали. Сутрадан сам дошла у болницу и лекари су ми рекли: „На изненађење свих нас, ваш син је жив, операција је прошла нормално!“

Ток болести и даље је протицао у правцу побољшања и ускоро је син отпуштен из болнице. Мати Алипија је умолила Бога за њега.

Оліа Николајевна Чередниченко, Кијев

„ДЕТЕ ЈЕ ПРОГОВОРИЛО“

О животу монахиње Алипије сазнали смо од нашег познаника Сергеја који нам је дао књигу о тој светој старици. Моја кћерка, због тешког обољења великог мозга, давно је престала да говори. Тога дана када сам донела књигу кући, с великом вером сам ставила књигу на груди болесне кћерке. Прекрстила сам је, како ме је саветовао наш познаник, и свом душом сам молила матер Алипију да кћерци буде лакше. Такође сам кћерци рекла: „Јуља, то је света књига, она ће ти помоћи!“ Кћерка све чује, али не говори. И буквално истога дана, отприлике кроз сат времена, кћерка је проговорила. Гласно и јасно. То је био за нас огроман догађај! Он се догодио молитвама матере Алипије.

Људмила Леонидовна Сеухина, Кијев

ПОМОЋ СВИШЕ

Код нас се у Свјатошину, у Чернобилској улици, гради храм Св. Теодосија Черниговског. Почињали смо од јаме за темељ, ту на голом месту, полагање камена темељца било је 2000. године. Окупила се велика парохија. Када су зидови храма већ били подигнути, неко је окачио изнад улаза у храм фотографију матере Алипије. Приметио сам фотографију, али се нисам за њу нарочито заинтересовао. Затим сам једном упитао протојереја Александра Белохура за фотографију и он ми је испричао о тој старици да је то монахиња Алипија, света старица – он ју је познавао још као парохијанин Владимирске саборне цркве. Тако сам први пут сазнао за матер Алипију од оца Александра. Затим су многи парохијани почели да причају о њој. Али ја у почетку нисам тим причама придавао нарочити значај.

У пролеће 2002. године једна парохијанка ме је, пошто имам кола, замолила да је одвезем на гроб матере Алипије. Пошли смо заједно с парохијом. Поред гроба је било много људи, то ме је јако изненадило, нисам очекивао да ћу видети толико народа на гробљу. Помолили су се на помену, помазали се уљем из кандила. Али тада такође нисам тој посети придао нарочити значај, доживео сам је као обичан обилазак светих места у Кијеву.

Затим су се посете понављале, једном се окупило на гробљу само нас неколико парохијана, позвали смо оца Александра. Тога дана сам купио на гробљу књижицу о матери Алипији, али све некако нисам имао времена да је прочитам.

У парохији су доласци на гробље сваког 30. у месецу постали традиција. Све више и више људи се окупљало. Најпре су била једна кола, затим двоја, па петоро, затим су почели да наручују још више. Код грађења храма, како је уобичајено, има јако много сложених питања и препрека и то се све решавало на неки чудан начин молитвама матере Алипије.

Од 1996. године сам радио у заједничкој Украјинско-швајцарској авиокомпанији. Након извесног времена она је почела да пропада, распала се, затим сам летео авионима других компанија. Маја 2002. године мене и мог колегу позвали су да радимо на новом швајцарском авиону. Тај авион се мало разликује од наших. У новембру 2002. године позвали су нас на обуку у Париз. И управо ту почињу неки занимљиви моменти. Нису нам објаснили програм, ништа нису испричали – учите како знате и умете. А за нас је то обична ствар – учити летење на новом авиону. То се код пилота стално дешава. И тако смо пошли. Као и увек, понео сам на пут иконице и узео књигу о матери Алипији *На Богородичином њаињаку* да је прочитам.

Тако смо дошли у европски центар за пробне летове у Паризу. Али онда смо схватили да се догађа и нешто необично. Ми вежбамо, али не учимо нови авион, већ освежавамо знања о авиону којим летимо већ много година и који добро познајемо. То су чудне ствари. И тако се ми обучавамо, вежбамо са инструктором, не стављају нам никакве примедбе. Другачије и не може бити зато што стално летимо тим авионом. И ето током те обуке наједном нам саопштавају о провери.

- Вама је потребна провера.
- Каква?
- Ништа озбиљно, доћи ће швајцарски инструктор.

Требало је да добијемо швајцарске лиценце зато што се с нашом украјинском лиценцом не може летети швајцарским авионима. Треба полагати испите али и проћи лет на тренажеру, иако је било планирано да летимо новим „живим” авионом. Али то је требало да нам саопште раније, да упуте неке захтеве, да се припремимо – то су међународна правила. А овде су нам то поменули и рекли да треба да дођемо сутра ујутру на проверу. Ми смо рекли – добро, ако је сутра ујутру доћи ћемо ујутру, мислимо, вечерас ћемо још имати вежбе, мало детаљније ћемо сазнати каква је то провера. Зове инструктор.

- Јесте ли спремни да полажете проверу?
- Да, у принципу смо спремни.

Долазимо на проверу. Улазимо и седамо. И тада сазнајемо да је то заправо провера за швајцарску лиценцу. Седамо на тренажер и почињемо проверу. Пре тога инструктор нам је рекао да ће бити то, то и то. Али када смо сели у авион схватили смо да је све потпуно другачије. Сваки од нас је летео по два и по часа – укупно пет часова. Постављали су најкритичније

услове, и то у односу на све. Тако нешто је забрањено да се ради. Претходно се разматра какав ће бити лет и какви ће бити кварови. Били смо збуњени. Изашли смо из авиона и кажу нам: „Све је у реду, нема посебних питања, али постоје неке грешке, треба да летите с вашим инструктором још пар летова и опет да дођете на проверу”.

Сутрадан нас позива директор школског центра.

- Шта се догодило, у чему је проблем?
- Не знамо, немамо нарочитих проблема.

Испричали смо све како се догодило. А нама показују лист у којем су описани сви наши недостаци, лист који је већ отишао у Главну управу авијације Швајцарске. Када смо прочитали тај лист, били смо потресени. Тамо је било око 35 тачака прекршаја које смо наводно учинили. Било је много тога измишљеног и о томе нисмо били обавештени, односно, то је супротно правилима уопште. Нашим послодавцима је био упућен тај папир. Ако се професионалцу прочитају све те примедбе које су нам они направили, испада као да су ту дошли људи који су први пут у животу видели авион. Фактички су на нас ставили крст и избрисали нас из списка. Испоставља се да не само да не можемо да летимо, иако смо летели тим авионом већ осам година, већ нас не треба пуштати близу ни тренажера. За нас је то био веома јак ударац. Директор центра нас је поново позвао.

- Шта вам се догодило, можда се нисте испавали, можда сте уморни?
- Не, ништа, ниједна од тих примедба нам није била на лицу места изречена. Можда све то има неку позадину, не знамо.
- Како, нису вам рекли? Но, кад је таква ствар, можда треба да вам променимо инструктора?
- Не, сада видимо шта се од нас тражи. С тим инструктором ћемо летети.
- Ето то је мушко решење, у принципу правилно.

Почела је обука на новом авиону. Било је врло тешко – умор се скупљао. Мени се то раније није догађало – ноћима нисам спавао. Мучила ме је несаница. Покушавао сам да бројим, да се молим, али сна није било. Ујутру сам устајао уморан и неиспаван, а требало је радити, летети на тренажеру. Осећао сам огроман напор. У то време сам почео да читам књигу о матери Алипији. И много ме је укрепила. Најзад је дошло до мог блиског познанства са матером. На крају књиге је акатист који сам усрдно читао.

Ускоро је био опет одређен исти одговорни испит. Са истим инструктором. Пре тога сам прочитао акатист, много се молио матери Алипији, ујутру сам поново прочитао акатист и пошао на тренажер. Ишли смо, спремни за жестоку битку, уморни после бесаних ноћи, али је читање акатиста умирило моју душу.

Узлетесмо. Ако смо до тада укупно заједно летели пет часова, сада је свако летео по 30 минута. Одлетесмо програм. Изађосмо.

– Па то је просто сјајно! – узвикну инструктор.

Попунио је документа. После првог испита нису хтели да нас пусте у авион, а сад се испоставило да смо мајстори највише пилотаже. Ето како сам осетио реалну помоћ матере Алипије. О томе сам говорио и оцу Александру Белохуру. Другог објашњења једноставно немам, јер то се, полазећи од властитог искуства, могло догодити само нечијим молитвама. Све се дијаметрално променило – за 180 степени. И однос, и ситуација. Ако је првог пута, како нам се чинило, постојао очигледан прекршај и ми смо били потпуно збуњени тим поводом, други пут смо такође били у недоумици, само с друге стране – све је некако сувише једноставно испало. После свих тих потреса коначно сам се уверио у моћ молитава матере Алипије и Божије благодати која се кроз њу излива на нас. Свом колеги сам после испита испричао о матери Алипији. Он није црквен човек, али је, може се рећи, човек који уме да слуша. Он такође није могао да не призна да је помоћ одозго била несумњива.

Анађиолиј Владимирович Криворучко, Кијев

ЕТО ВАМ ВАША СТЕРИЛНОСТ!

Моја млађа кћерка Љиља се разболела – отекло јој је колено, а ја сам се спремала да идем у Голосејевски манастир, јер тога дана је био помен незаборавног Алексеја Шепељова. Моја кћерка је ујутру устала и плаче: „Мама, колено ме боли, не могу да ходам!” Ја сам по професији лекар и, прегледавши кћерку, схватила сам да је стање озбиљно – само да не почне какав полиартритис. Иако сам била узрујана, ипак нисам могла да не одем на службу и кажем кћерци: „Љиљечка, ја, нажалост, не могу да останем код куће; договорила сам се да одем у Голосејевску пустињу”.

На том светом месту живела је мати Алипија, тамо је била њена кућица и, наравно, то место је необично молитвено и свето – колико се само молитава тамо излило! Дошла сам тамо, а у глави ми је стално моја Љиља, клекла сам пред крстом матере Алипије и молим је: „Мати, исцели моју кћер. Ти знаш моју млађу кћерку, Љиљечку. Исцели је, молим те, колено јој је отекло и бојим се да не почне неки упални процес”. После ове молитве било ми је лакше на души, спокојне душе поклонили смо се моштима преп. Алексеја Шепељова, помолили се у Голосејевској пустињи и дошли кући. Моја Љиља трчи по стану апсолутно здрава. Никаквог упалног процеса као да није ни било. Тај процес се не повлачи тек тако једноставно, као лекар знам колико га је тешко уклонити у колену, тим више што је оток био велики. Моја кћерка скаче, трчи, сва је весела и задовољна, и каже ми: „Мама, ништа ме не боли!” Ја је питам: „Када је прошло?” А она ми прича: „Ујутру, кроз сат или сат и по пошто си отишла”. То значи да је до исцељења дошло управо у трен ока. Чим сам ја замолила, одмах се болест повукла молитвама матере Алипије.

Други необични случај догодио се мени. Дошла сам у Ваведењски манастир и мислим: „Даћу цедуљу за помињање на 40 Литургија”. Тај помен је тада коштао 9 гривни. Заказала сам за старију кћерку, за маму, избројала сам новац и мислим: „Добро је што имам тих 9 рубаља, заказаћу помен и за матер Алипију, купићу јој свећу од једне рубље”. Написала сам и предала. Наравно, новац сам сав потрошила, а јако сам хтела да купим ћебе – лепу ћебад је продавала жена у пролазу. Ја увек прођем, погледам и кажем јој: „Ето опет немам новца, поново сам се истрошила, немам довољно”. И тако опет идем. Продавачица ме гледа. Правдам се: „Поново сам потрошила паре”. Она одговара: „Ма узми овако, а после ћеш новац да ми даш”. Ја брзо узех то ћебе, ставих га на раме и право кући! Продавачица ми на крају рече: „Е па, пошто смо се договориле, ја ћу ти направити попуст од 5 гривни”. Ћебе је коштало 85 гривни, а она ми га је дала за 80. Затим ми је иста жена телефонирала увече и рекла: „Још ћу ти направити попуст још од 5 гривни”. Ћебе ми је дала потпуно туђа особа, без новца, па још и с попустом од 10 гривни. Истога дана мати ми је вратила новац који сам потрошила за њу.

Трећи пут се догодило, мислим, велико исцељење. Моја старија кћерка се разболела – избили су јој гнојни чиреви испод руке. Медицинским језиком то се назива хидроденит, када се упале лимфни чворови испод руке. Руку је немогуће подићи јер се осећа страشان бол. У почетку смо завијали рану, стављали маст, али чиреви су се понављали. Одлучила сам да треба ићи у дом здравља и обратити се хирургу. Рекли су ми да ако се не исеку и не очисте, чиреви ће се обнављати. Једанпут су исекли, два пута, други пут су исекли два пута и трећи пут. Те чиреве је стално уклањао хирург, а помоћи није било никакве. Кћерка је прећутала код лекара, а мени показује увече – код ње је настао чеп и фистула с гнојним садржајем, која је већ почела да се шири на груди. Половина дојке је отворила – велики инфилтрат и јако црвенило. Температура повишена. Кажем кћерци: „Ту ми већ без матере Алипије никако нећемо моћи!” Кћерка се сложила да пођемо. Одстојала је на помену, затим је клекла, а ја јој говорим: „Доцо, моли се!” Она пристаје: „Молићу се!” А мени паде на памет да узмем мало земље. Увече сам дошла кући и ставила земљу на отворени чир.

Од тада не заборављам да понављам: „Ето вам, лекари, сва ваша стерилност!” Чир су секли, и клиника нам је добра, све је дезинфиковано, суперстерилно, али хидроденит је стално напредовао и никако није било могуће зауставити тај процес. Рекох кћери: „Ставићу ти таблету од земље. Пристајеш ли?” Она каже: „Пристајем”. Ставили смо и ујутру се готово све повукло, инфилтрат је нестао, само је још понегде црвенило остало. Увече смо ставили други пут и до сада нема никаквих симптома болести.

Људмила Павловна Брајчук, Кијев

„ЈА САМ С ТОБОМ”

За матер Алипију сам сазнала из прича моје другарице. Нестрпљиво сам чекала дан када ћу моћи да одем на Шумско гробље где је сахрањена мати Алипија. Поред гроба сам чула много прича о животу матере Алипије и у мојој души се одмах родило жаљење због тога што нисам познавала матер за живота: „Ето, мислим, отишла бих код ње са својим проблемима и њеним молитвама све би се одмах решило”. Ја, маловерна, нисам разумела да мати предстоји пред Господом и да је њена молитва сада још јача, а помоћ долази брже, она не оставља без утехе оне који јој долазе по помоћ.

Једном сам с пријатељима стајала крај гроба – свако је изливао свој бол. Уста су ћутала, али је душа вапила. Ја сам стајала сасвим равнодушна и мислила: „Шта имам од тога што долазим, колико год да молим мати ме не чује и не долази ми у помоћ”. И наједном сам осетила снажну бујицу миомириса. Мати ме је тешила и као да ми говори: „Ја сам с тобом, знам твој бол, твоју тугу, све твоје проблеме знам. Трпи, не очајавај, ради на својој души, бори се са својим страстима”. На души ми је било лако и радосно, није ми се одлазило од гроба. Сада, када почињем сваки свој дан, молим помоћ од Бога и од матере Алипије, и Господ ме не оставља.

Старица ми шаље наручиоце посла, штити ме од преваре. Једном ме је спасла од плаћања новчане казне на послу. За време испитивања случаја завапила сам у души: „Мати, помози ми!” И новац ми нису узели.

Једном ми је, када сам учинила један нимало леп поступак према матери и пришла њеном гробу са осећањем кривице, кајући се у души због тога, мати све опростила облаком миомириса.

Свако је открио за себе своју матер, свако је осећа на свој начин. Сада из искуства знам да је моћна њена молитва пред Господом. Ако ми је нека молба на корист, мати се моли за мене, а ако треба претрпети, мати ме такође не оставља, крепи ме и теши. С њом се ни тешкоће више не чине толико тешкима. Када ми је лоше, ја је у мислима дозивам и чујем одговор. И по њеним молитвама душа осећа топлину и спокој.

Јелена Николајевна Ткаченко, Кијев

ПУТЕВОДИТЕЉИЦА К ПОКАЈАЊУ

Једном сам разговарала са својом сарадницом Ирином и она ми је испричала о свом животу: има двоје деце, један син има 17 година, други 10, и, наравно, није јој нимало лако да васпитава сама децу. Од мужа се растала пре четири године због његовог пијанства. Почела сам да јој говорим да то није хришћански, да није требало да отера мужа. Требало га је обавезно лечити зато што је пијанство болест. Господ јој је дао такав крст који треба понети. А ми, жене, дужне смо све да трпимо. И предложила сам Ирини да затражи помоћ од матере Алипије. Ирина је слушала, из очију су јој текле сузе. Осетила је све оно што сам јој говорила. Њен муж није био лош човек, имао је златне руке, али пијанство га је одвукло

и није могао са тим да изађе на крај. Тако смо се обратиле матери Алипији с молитвом. То се догодило у четвртак и посета гробу матере Алипије је била одређена за суботу ујутру.

Сутрадан долази Ирина на посао и каже ми: „Вера Уљановна! Па то је право чудо! Мој муж ми је телефонирао синоћ, одмах после нашег разговора о матери Алипији”. Молио је опроштај од Ирине: „Ира, ти си ме некада тако волела, бринула си се о мени, имали смо дивну породицу, зашто ми сад не опростиш? Толико сам много пропатио, живим у некој приколици као скитница, вода се замрзава, трпим такве тешкоће, мучим се. Опрости ми!” Ове речи као да су покосиле Ирину, с мужем се договорила да се сретну у суботу увече. „Сада ћемо стварно поћи на гробље код матере Алипије!” – ускликнула сам. У суботу увече сам се срела са Ирином. Она ми с радошћу каже: „Ја идем с мужем заједно!” Изненадила сам се: „Како? Па ви сте се договорили да се сретнете увече?” Ирина објашњава: „Он је ујутру дошао код мене и каже ми да је прешао седам километара до храма. После тога је дошао код мене. Рекао је да ће се лечити, да ће ићи у цркву, и молио је да му помогнем, да му пружим руку помоћи. Тада сам му рекла да имамо за то помоћницу – матер Алипију и да треба да одемо код ње. Он је с радошћу пристао”. Обрадовала сам се оваквом покајању, сви смо заједно дошли на гроб матере Алипије. Њих двоје су стајали и плакали, из срца су молили матер да их управи на истински пут покајања и пружи им руку помоћи. Изашли су с гробља обновљени, помирили, потпуно други људи. Иринин муж је рекао: „Ићи ћу у цркву, ићи ћу на молебне и трудићу се да ме ђаво више не мучи. Нећу више тако да живим”. Сутрадан је била недеља пред почетак Великог поста. Дошли су заједно са мном у храм, одстојали су у хладном и незагрејаном храму целу службу, кајали се, молили се. „А сада замолите опроштај једно другог” – позвала сам их и дошло је до дирљивог помирења.

На гробљу крај гроба матере Алипије сам замолила помоћ да одем у свету Успенску Почајевску лавру. Дошавши, сазнала сам да је у Почајеву било огромно славље – празновање 350-годишњице упокојења преподобног Јова Почајевског. За време целог мог путовања догађала су се чудеса. У хотелу није било места, али сасвим изненада ми је успело да нађем собу. На чудесан начин сам купила и карту за натраг.

У Почајеву сам се упознала с једном женом; по образовању је инжењер. Било ми је занимљиво да разговарам с њом. То да је она бесомучна нисам знала. Некако смо заподенуле разговор о бесомучним људима и ја сам је упитала како се они понашају? Жена је одговорила: „А зар ви сматрате да сам ја обичан човек? Ја сам већ десет година бесомучна”. Наравно да сам се јако изненадила и у својој простоти обратила јој се: „А ево ја имам двојеке од матере Алипије, поједите их, узмите. Мати Алипија изгони демоне”. Жена узме и одмах преда мном поче да их једе. И одмах

онај који је био у њој поче да виче: „Што си узела? Испљуни, испљуни, то ме пече!” И тако ју је демон мучио читав час. Када се смирила, жена се обратила мени занемелој од ужаса: „Ето видиш, како је то велика сила – двоцеци од матере Алипије! Обавезно ћу доћи код вас у Кијев!”

Још један чудесан случај се догодио мојој познаници Жани. У животу је много пропатила и носи тежак крст. Син јој болује од шизофреније, муж јој је после Чернобиља остао инвалид. Некада је била рачуновођа, али дуго времена није могла да иде на посао. Породица се хранила само захваљујући башти. Саветовала сам јој: „Иди на гробље код матере Алипије и замоли је за помоћ!” Жена је пошла и искрено је молила матер: „Ја не могу да идем на посао, син не добија ни копејке за инвалидност, немам од чега да живим, помози ми!” Следећег јутра Жана ме је позвала: „Вера, замислите какво чудо. На гробљу сам мало плакала, поразговарала сам с матером Алипијом и дошла кући. Одједном почињу да ми телефонирају неки непознати људи, позивају ме да радим као књиговецац и нуде ми да запослим сина као инвалида. Он неће радити, само ће добијати новац!” Тако се молитвама матере Алипије све средило.

Изненада ми је умро муж. Туга је нагло ушла у мој дом. Умро ми је помоћник, јер на мојим рукама су три инвалида – деведесетогодишња мајка, сестра инвалид од детињства и јако болесна кћерка. Остала сам без помоћи. А то је било управо време копања кромпира у башти и сама нисам могла да изађем на крај с тим послом. Јако сам молила: „Мати, пошаљи ми помоћника, треба ми неко да ми помогне и на духовном плану, јер ми је сада јако тешко и у домаћинству!” И у том тренутку долази моја познаница из Петрограда коју су благословили да иде у литији по Украјини. Али пре тога она је отишла да се помоли код матере Алипије на гроб. Тамо су у том тренутку били и верници из Чешке и једна девојка. Моја познаница се обратила свима с молбом да се помоле за мене и сви су клекли. А девојка која је била на гробљу одазвала се срцем на мој проблем и дошла је да ми помогне. Тако ми је мати Алипија послала необичну помоћницу, Наталију, која је успела да изађе на крај с мојим проблемима.

Сасвим недавно сам тражила приколицу за плац и викендицу, да се било где сакријем и одморим од врућине и умора. Али, нажалост, ништа нисам могла да нађем – све је било скупо. Ја узвикнух из све душе: „Мати Алипија, молим те, помоли се за мене грешну!” Мало касније, дошла сам код председника задруге да га питам да се негде случајно не продаје приколица и добила сам одговор: „Идите, тамо има за вас!” Била сам запрепашћена – мати Алипија је одговорила на моју молбу. И ту малу приколицу су ми власници дали бесплатно!

Сада тачно знам да свети угодници, Богом изабрани, чују нас грешне и увек нам долазе у помоћ у тешким тренуцима у животу.

Вера Уљановна Заика, Кијев

„ПОМОЗИ МИ ДА СЕ СЕТИМ ГРЕХА!”

На дојци сам имала мали тумор који ме је јако забрињавао. Упутили су ме код онколога. Одмах сам постала јако узнемирена и поделила сам свој јад с познаницом. Она ми је рекла: „Знаш, на Шумском гробљу има гроб блажене Алипије која помаже у невољама. Иди код ње!” Моја познаница је познавала матер Алипију још за живота.

Почетком марта смо пошле на тај гроб. У души ми је владала сумња. „Како мати може да ми помогне кад је још за живота нисам познавала?” Пришавши крсту и целивавши га, одједном сам осетила необичан осећај – као да ме је потресла струја. Мало смо стајале, помолиле се и заложиле се. Вратиле смо се кући. Не схватајући шта се заправо догодило и нејасно схватајући материну помоћ, ипак сам приметила да је бол прошао. Имала сам тумор, али нисам успела да га нађем, за шта објашњење нисам налазила.

Ускоро сам у потпуности схватила да је мати учинила чудо исцељења и почела сам често да одлазим на светитељкин гроб. Али су ме обузимале сумње: „Чује ли нас мати Алипија?” Стално и стално ми је блажена давала одговор на моје маловерје. Као гром усред ведре неба посетила ме је нова тешка болест – одузела ми се цела лева страна тела. Мучно сам покушавала да пронађем узрок болести у самој себи, сећајући се целог свог протеклог живота. „Ја се исповедам, и причешћујем се, али имам неки тежак грех, због којег трпим ову болест. Мати Алипија, помози ми да се сетим тог греха!” Мучим се ја у страшној душевној патњи. И ево, Господ ми је послао сан или виђење – то још не могу да докучим. Угледала сам врло леп параклис у којем су се чуле неземаљске песме. Мати Алипија је седела у том параклису. Пришла сам јој, прекрстила се, поклонила јој се до земље, али старица ме је предухитрила и почела да јадикује и плаче: „Ох, ох, какав тежак грех, какав тежак грех си учинила. Колико треба да се молиш, колико треба да се трудиш да ти Господ опрости!” И тада сам се сетила свог греха – абортуса који сам некада учинила када сам била неверница и када нисам схватала. Пала сам на земљу и почела горко да плачем, да молим матер Алипију да умоли Бога да ми опрости тај тежак грех. Пробудила сам се у ужасу, дубоко осећајући своје безакоње. Господ ми је послао тешку болест на спасење душе, да бих искупила тај грех још овде – на земљи.

Моја сестра је на кажипрсту леве руке, на првом зглобу, имала чир величине малог зрна грашка, који је онемогућавао прсту да се савија. Предложила сам сестри: „Хајде са мном код матере Алипије на гроб, она ти може помоћи!” Сестра је пристала. Дошле смо на гроб, прекрстиле се и сестра се обратила блаженој са искреном молбом: „Мати Алипија, помози ми, тако ме боли прст у зглобу, не могу да га савијам, благослови да дотакнем њиме крст”. И света је чула молбу која излази из свега срца и за недељу дана чир је нестао.

Моја кћерка је имала велику непријатност. Она ради као секретар-референт у добростојећој фирми. Када је једном изашла на кратко, из кабинета су украли компјутер. На крају су њу оптужили да је саучесник, па су чак пронашли и сведока. Милиција јој је одмах ставила лисице на руке, повели су је у истражни затвор. Да би је уплашили показали су јој затворске ћелије – уопште, деловали су на њу методом психичког убеђивања. У кабинету је истражни судија почео на њу да врши притисак: „Признај да си ти украла компјутер!” Она је најпре била прибрана, а затим је почела да плаче: „Нисам узела, нисам учествовала, ништа не знам...” Хтели су да је ту оставе до ујутру, али милошћу Божијом пустили су је кући. Ја сам пак у то време била на служби и вратила се када је кћерка већ спавала. Ујутру ми је саопштила страшну новост. Прва мисао ми је била да замолим матер Алипију зато што сам била сведок када је једна жена долазила на гроб да тражи помоћ на суду и приликом нашег следећег сусрета ми је испричала да није стигла ни да дође до зграде суда, а све се решило у њену корист. Почела сам из свег срца да молим матер да ми помогне пред њеном фотографијом. После ручка сам телефонирао кћерци и она ми је са изненађењем и радошћу саопштила да је више нико и не помиње. Са захвалношћу сам пожурила на гроб код свете. Моја кћер је поверовала да је до спасења дошло захваљујући помоћи блажене Алипије.

Тајјана Георгијевна Денисенко, Кијев

МИРОТОЧЕЊЕ ИКОНА

Све је почело од следећег догађаја. Наша парохијанка нам је насликала за храм икону Мајке Божије „Ја сам с вама и нико не може против вас”. Да бисмо освештали икону довели смо је у Дањевски манастир – тамо је наша икона стајала поред оригиналне чудотворне иконе која се налази у том светом манастиру. Тамо сам такође себи купила малу иконицу Мајке Божије „Ја сам с вама и нико не може против вас”. Код куће сам читала акатист икони коју сам такође купила у манастиру и видела да фотографија на икони почиње да мироточи. Нешто уљасто је избило по целој површини иконе – не поверовавши, почела сам да перем икону сапуном. Добро је очистивши, ставила сам је опет испред себе и наставила да се молим. Ускоро сам видела да се чудо поновило – истакање мира се наставило с још већом снагом. Капљице су се касније осушиле, оставивши ми у знак сећања сведочанство о необичној милости Божијој. После ове иконице почеле су да мироточе и друге иконе. Замироточиле су иконе преподобних Антонија и Теодосија Печерских, Лаврентија Черниговског, Тајне вечере – на свим ликовима било је миро, а на Јудином лицу не. После тога је замироточила икона матере Алипије, коју сам донела с гробља 30. у месецу. У почетку је на икони избила роса, прешла сам руком преко ње, али миро ми је остало на руци и на икони.

Раиса Александровна Криворучко, Кијев

МАТИ МЕ ЈЕ ПРИМИЛА!

Од детињства патим од болести која се никако не може излечити – од мигрене. Кад ми почне наступ мигрене, он траје три-четири дана, чак ни „хитна помоћ” не може да ми олакша муке. Осећам неподношљиве болове.

Једном ми је после службе у лаври почео напад. Дошла сам кући и цео дан до увече сам лежала у постељи. Пре тога сам већ прочитала књигу о матери Алипији. Увече су ми телефонирали моје другарице и предложиле да пођем на гробље. Устајем, боли ме глава, али идем. А у глави ми само једна мисао: „Ако ме мати прими, глава ће престати да ме боли”. Долазимо на гробље, узимам молитвеник, покушавам да читам молитве, лоше видим, глава ме боли. Одједном једна жена каже мушкарцу који је стајао поред гроба: „Прочитајте акатист” – али он је одбио. Тада сам ја узела акатист и прочитала га како сам могла. Када смо завршиле, моје другарице које су читале за то време са стране други акатист, замолиле су да дочитам и њега. У то време ја одједном увиђам: „Ох, мене је мати примила! Глава ме не боли, у очима ми се разбистрило! Без инјекција и лекова!” У усхићењу и великој радости почела сам да причам другарицама да ме глава више не боли. Осећала сам да ме је мати примила. То је била за мене највећа радост.

Мој син је завршавао КИСИ. Био је на петој години, ускоро је требало да одбрани дипломски рад. Једном ми је рекао: „Мама, ја нећу одбрани дипломски!” Узнемирила сам се: „Боже, шта ти је? Како нећеш одбрани? Па већ си на петој години; знаш ли колико нас је коштало твоје школовање, колико напора, времена и нерава је уложено у њега, и ти сада нећеш одбрани рад?” А син се правда: „Ако га одбраним, то ће бити право чудо”.

Ја патим. Идем код матере. Као мајка јој се обраћам: „Мати, помоли се да мој син одбрани дипломски рад, ја сам инвалид другог степена, тешко ме је коштало школовање сина, помози ми!”

Син долази сав радостан сутрадан и каже: „Мама, одбранио сам!” Обрадовала сам се и кажем му: „Знаш ли ко се за тебе молио, и коме треба да захвалиш?” – и испричала сам му о матери.

Чувши то, син се одмах спремио и пошао код своје помоћнице да јој захвали. А сутрадан је дошао и рекао ми: „Мама, поново сам био код матере”. Ето тако јој је он захвалио!

Седмог јануара, на Божић, трагично ми је погинуо муж – у саобраћајној несрећи. То се догодило у суботу, у недељу су дошли из управе наше фабрике. Одлучују где да га сахране. Упитали су ме, а ја сам одговорила да бих свакако хтела да буде сахрањен на Шумском гробљу. Али они су одговорили да је то немогуће и да ће га сахранити на Јужном. То гробље се налази далеко од Кијева, у правцу Кијев-Одеса, али сам морала да при-

станем на то – излаза није било: „Но, шта ми Бог да, тако и нека буде, како урадите, тако нека буде”.

У понедељак смо се договорили да се сахрани на Јужном гробљу. Увече сам о томе разговарала са својим рођацима, већ смо се припремили да идемо далеко. А ја сам се замислила: „Мати, мати, видиш у каквом сам јаду, раније сам често код тебе одлазила, а сада ћу врло ретко ићи. Тако, кад бих ишла код мужа, свратила бих код тебе, а кад идем код тебе, свратила бих код мужа. А сад ћу ти ретко долазити”.

У уторак ујутру су ми телефонирали из фабрике и рекли: „Каћа, сахранићемо га на Шумском гробљу”. А ја сам тада у себи помислила, нико то није знао: „Мати, то је испало захваљујући твојим молитвама”. И сада заиста, када идем код мужа свратим код матере, и када идем код матере, свратим код мужа. А и мужа су сахранили тако да је када се иде код њега немогуће да се не сврати код матере – мој пут пролази управо поред старичиног гроба.

Јекатџерина Николајевна Ивановна, Кијев

„НЕКА БУДЕ ДЕТЕ”

Имам двоје деце – два сина. Када сам рекла мужу да чекам треће дете, муж је ту вест примио крајње негативно. Изјавио је да ће бити врло тешко васпитавати треће дете и категорично је настојао на прекиду трудноће. И ја, и кума, и моја тетка, наговарале смо га, али наши разговори с њим нису давали никаквог резултата. Ја сам јако желела да родим дете – у детињству сам била јединица код својих родитеља и зато сам знала да је за децу врло важан колектив и велика породица. У души ми је био бол, али ствар је ишла ка абортусу.

У то време мојој сестри од тетке умре муж и у вези са сахраном кренули смо на Шумско гробље. После погребца сви заједно смо ишли гробљем: ја, мој муж, кума и њена кћерка, моја сестра од тетке. Пут нам је пролазио кроз осму парцелу, усред белих крстова показао се и крст матере Алипије. Нисмо могли да га мимоиђемо и предложили смо мужу: „Хајде да свратимо!” Приђосмо. Сви смо написали цедуље. Наравно, написала сам и ја. На њој сам изнела своју ватрену молбу матери Алипији: „Мати, помози ми, јако хоћу да родим кћерку? Смекшај срце мог мужа!”

После гробља смо се вратили кући. Увече ме је муж позвао.

– Хоћу с тобом да поразговарам. Знаш, данас сам одлучио да се дете роди.

– Јеси ли добро размислио?

– Да.

Мислим да се догодило чудо молитвама матере Алипије. Она је услишила моју молбу. Нешто се у мужевој души догодило. Тако нам се родила кћерка коју сам молила од Бога.

Наша кћер Јелисавета носи име, колико ми је познато, које је мати Алипија јако волела и надамо се да ће кћерка бити заиста богољубива с њеним светим молитвама.

Није напустила мати Алипија нашу кћерку ни за време тешке болести када је имала седам месеци. Из болнице је отпуштена без побољшања. Дете је патило – помоћи од лекара није било. И у том јаду сам отишла на гробље код матере Алипије. Био је 30. у месецу, стајала сам и плакала зато што сам знала да детету прети смртна опасност. И после те сузне молитве, чим сам се вратила кући, одмах сам приметила да се ситуација променила – немогуће је било не приметити побољшање.

Ина Ивановна Иваненко, Кијев

„НИСУ МЕ УЧИЛИ ДА СЕ МОЖЕ ДОГОДИТИ ЧУДО...”

На Шумском гробљу ми је сахрањен муж. Нешто пре Васкрса, спрема сам се да, као и обично, обиђем за мене драги гроб. Купујући цвеће на улазу, сазнала сам од жене која продаје букете да на том гробљу почива монахиња која је помагала људима за живота прозорљивошћу и исцељењима и да и сада Бог такође објављује преко ње мноштво чудеса. Ја сам по професији лекар, било ми је врло тешко да у то поверујем – мене нису учили да се може догодити исцељење не у болници, већ на другом месту и из другог разлога него што је то деловање лекова. Размишљајући о томе, пошла сам на гробље на гроб мог мужа. Треба рећи да сам управо у то време патила од болести уха – већ више од годину дана није се запажало никакво побољшање и поред тога што сам се дуготрајно лечила у болници Министарства унутрашњих послова, и даље сам осећала јаке болове.

Тога дана је било врло тмурно и хладно време. Сипила је киша. У стању неке за срце недокучиве тишине и осећања нечег за мене још непознатог, дошла сам до гроба мужа. Под равномерним капима кише у спокојној ћутљивој свечаној атмосфери старала сам се о гробу свога мужа – садилла сам цвеће, сређивала сам све после дуге зиме, чистила сам стазу. Обавивши све што треба, пошла сам на другу парцелу код својих родитеља да укажем поштовање и њима. После сусрета с мојим најрођењим, помислила сам: „Свратићу на осму парцелу да видим каква је то света и како се тамо људи односе према том чуду?”

Поред гроба светитељке било је „море” људи. Сви су се молили, полагали цвеће, палили свеће. Чинило се да су сви имали једну душу и један дух је све обједињавао. Занесена општим расположењем, ћутећи сам стајала, посматрајући све оно што се догађа. У то време поред гроба мушкарац је причао о помоћи коју је добио молитвама свете. Саслушавши га, хтела сам с њим да поразговарам. Његова прича била је надахнута и на крају сам добила овакав савет: „Ево, ви не верујете, али се сагните према крсту и замолите помоћ за нешто што вам је нарочито и преко потребно”. У том тренутку сам имала јак бол у уху. Нисам се надала у помоћ,

али сам се, понесена унутрашњим осећањем, ипак сагла према крсту, молећи исцељење свог болесног уха. Крај топлог дрвеног крста осећао се необично фин и слadak миомирис чији узрок нисам могла тачно да објасним. Мислила сам да потиче од цвећа, или од кандила, или од земље, али мирис није личио ни на шта од свега тога. Помоливши се, осетила сам жељу да останем још неко време поред тог светог места. У то време дошао је аутобус из Закарпатја са групом поклоника. Сви људи који су дошли на коленима су молили помоћ од матере Алипије. Посматрајући са извесном неверицом у души, хтела сам да пођем. Мушкарац који ми је причао о светој био је мој сапутник и успут је наставио да ми говори о њој. Када смо се растали, осетила сам као да сам нешто заборавила на гробљу. Погледала сам у торбу: кишобран је ту, новчаник је ту, ствари које сам понела такође су на месту. Али то чудно осећање као да сам нешто заборавила, није ме напуштало. Идем пешке и одједном схватам да ме је прошао бол с којим сам дуго времена живела. Наравно, нисам себи поверовала. Мислим: „Сада сам под утиском и мени се чини да је мој отитис прошао”. Код куће сам се такође неколико пута сетила да не осећам бол. Додиривала сам болесно ухо, али нисам могла да поверујем у то да болести нема. Истуширавши се, оправши косу, легла сам у кревет и почела сам нешто да читам. Лежим, читам и размишљам: „Па ухо ме не боли! У чему је ствар?” Пробудивши се ујутру, поново сам се чудила да ме ухо не боли. Па како то може бити да човек који је давно умро, пре више од десет година, наједном мени помогне?!

Прошле су две године – од тада не знам шта је то бол у уху. По образовању сам лекар, моја бака је била лекар, мама лекар, деца су ми лекари, зет је лекар – у моје исцељење врло је тешко поверовати, али истина је истина. И сваки пут када долазим на гробље свраћам до гроба матере Алипије и молим од ње опроштај за своје неверје и молим помоћ за себе и своје најближе – помоћ и веру да би људи веровали у то да заиста постоје свети људи који за живота помажу људима и ни после своје смрти их не остављају.

Испричала сам својој јако блиској пријатељици да ме је прошао отитис. Она се изненадила, њу, исто као и мене, нису учили да верује, али страшни болови у кичми су је приморали да се обрати блаженој матери Алипији. Пријатељица је пошла са мном на гробље, једва покрећући ноге. Скептично се односећи према „бапским причама”, она је пошла једино из тог разлога што је поверовала мени, познајући ме од детињства и знајући да ме је заиста отитис прошао. Поред гроба свете она је приклонила главу према крсту, молећи помоћ и исцељење болесне кичме: „Мати, помози, бол ми не даје ни да радим, ни да ходам, ни да спавам!” Увече после наше посете телефонирали ми је: „Знаш ли да ме не боли кичма, али ја не знам зашто! На гробљу сам имала такво осећање као да сам осећала врло јак

пријатан мирис. Али можда се просто налазим под утиском онога што си ми ти испричала?”

Али то није био обичан утисак. Ево већ две године како је моја пријатељица заборавила на болове у кичми.

Галина Васиљевна Плешињецка, Кијев

КРАЈ БОЛЕСНИЧКЕ ПОСТЕЉЕ

Једном је приликом сусрета с рођацима једна од мојих рођака испричала свима о матери Алипији. Помислила сам: „Какав је то био човек! Колико добра је донео људима, колике је утешио – то је заиста свети човек од Бога!”

Ускоро смо посетили старичин гроб на дан њене смрти – цела парцела је била препуна народа, људи су долазили из свих крајева, из разних градова, па чак и земаља. Све што смо видели потресло нас је до дна душе. Таква топлина, таква радост нас је обухватила – као да смо били с рођеном мајком.

28. јуна 2003. године, у суботу, мојој породици се десио догађај који човека мора да примора да се поклати пред великом старицом.

Мој седамнаестогодишњи син је сипао у резервоар за туш врелу воду. Замолила сам га: „Андријаша, сипај ми, ако можеш мало врелију воду, јер је већ сасвим хладна”. И он је пожурео да би ми то учинио, није почео да разблажује воду у ведру, већ је узео шерпу у којој су била два ведра вреле воде и подигао је. Степенице су биле клизаве после кише, син се оклизнуо и сву ону кључалу воду је излио на себе. Речима се не може изразити онај крик, онај бол који је доживео: стомак, ноге, руке – све то је представљало једну живу рану, створило се потпуно црвено месо, све је било поливено кључалом водом.

Шта да радим, куда да трчим, коме да вичем, коме да се обратим! Потрчала сам код сусетке и вичем: „Шта да радим?” А сусетка не зна како да помогне, сва је узбуђена. Помисао на матер Алипију није ми одмах пала на ум. „Господе, шта да радим?” – молим се ја. И наједном мисао: „Стани – брзо стави на њега икону мати Алипије!” Ставила сам икону на предео стомака, па читам старици молитву.

На моје чуђење, син је ускоро почео да се смирује и заспао је, измучен неподношљивим боловима. Код таквих опекотина болови не пролазе много часова и да би престао страхан бол потребни су јаки лекови против болова.

„Господе, слава Теби, барем је заспао! – и мајчински сам замолила – Мати Алипија, ти поседујеш необичну смелост према Богу, помози детету! Страшно је и гледати на њега!” Ускоро сам се уверила да син спава и пошла сам у своју собу.

Ноћу сам се пробудила. Имала сам осећај да је неко присутан у кући. „Господе, већ имам халуцинације због овога?” – помислила сам и подигла

главу. Укосо према мени види се синов кревет, гледам, а поред његовог кревета као да се види силуэта – седи мала старица, ставила лактове на колена, а на руке ставила главу и гледа сина. „Господе, шта је то?” – и, не мичући се, тако сам заспала.

Ујутру сам скочила и одмах идем код сина – не боли ли га, не пече ли? Он ми рече да је све у реду. Необјашњиво, али ништа га не боли. Ја гледам ране, а тамо се, уместо отворене ране која је још синоћ имала изглед црвеног меса, налази бледоружичаста опна.

- Мама, а зашто си целе ноћи ходала поред мене? – упита син.
- Сине, нисам ходала – одговорих му узнемирено.
- А како ниси ходала ако сам целе ноћи осећао како си седела поред мојих ногу?

Уверила сам се да виђење заиста није био сан.

Сутрадан смо муж и ја отишли на гробље код матере, тамо је било доста народа, заблагодарила сам спаситељки свог сина. Сви они који су тога дана били на гробљу, чули су причу о чудесном исцељењу мог детета. Нисам се устручавала никога – моју душу је препунила захвалност. С поклоном до земље ја сам, као мајка, припала поред гроба свете. Сведоци страшне опекотине били су моји суседи и муж – сви они сведоче о чуду које се догодило. Након три дана после догађаја дала сам своје сведочанство за ову књигу о матери Алипији и већ сам са сигурношћу констатовала чињеницу да ожиљака нема. Након две недеље ауторима књиге сам коначно посведочила да последица опекотине нема. На телу сина није остало чак ни најмањег ожиљака – као да се ништа није ни догодило.

Лечење опекотина оваквог степена тежине не траје недељу, нити месец дана, него много дуже и то ако нема секундарне инфекције. Чак да је син просуо на себе литар кипуће воде та опекотина би била довољно тешка и имала би озбиљне последице. Никада нисам мислила да неће бити ожиљака, и да ће ране зацелити.

Мати је мукотрпно стекла дар исцељења, она је била богољубива и Бог ју је љубио – она није уживала никаква земаљска блага. То је заиста човек Божији!

Тајјана Владимировна Дрињ, Кијев

НЕЗАБОРАВНО ПОКЛОНИЧКО ПУТОВАЊЕ

У пролеће 2003. године смо отпутовале у Кијев. Кћерка и ја смо ишле специјално ради тога да посетимо гроб велике подвижнице матере Алипије. За старицу сам сазнала у Копенхагену од једне своје познанице која ми је много о њој причала.

У вези с блешћу штитне жлезде моју душу су испуниле туга и пометеност. Стални наступи су пролазили тешко и врло често сам позивала „хитну помоћ”. У том тешком периоду мог живота сам сазнала за материно име и одмах сам одлучила да одем у Кијев. Пут је био чудесан.

Осећао се благослов блажене – свуда нам је помагала, слала нам је у сусрет вернике.

Атмосфера на гробљу поред материног гроба била је необична: благодат, тишина, радост. Одмах ми је било лакше, престали су напади. Да ми олакша болест мати Алипија ми је благословила велику светињу коју сам с радошћу однела у Данску. То је просто чудо! У Кијеву смо се упознале с духовном децом матере Алипије и она су ми дала маст коју је блажена старица направила својим рукама. С огромном радошћу сам узела ту светињу и почела да је мажем на оболело место. И добијам од ње олакшање.

Ни сада не заборављам матер – често је позивам у помоћ у тешким приликама. Једном сам била у великој недоумици поводом једне врло важне одлуке. Нисам имала од кога да затражим савет и зато сам се мучила. „Мати Алипија, помози ми, разреши ову недоумицу” – узвикнула сам. И следећег дана, на велико изненађење, позвао ме је човек од којег је зависило решење тог проблема. Тај позив ми је помогао да много тога схватим, али душа ми је ипак била немирна. Поново сам молила матер Алипију. И сутрадан се телефонски позив поновио. Тај догађај је за мене био очекиван – те позиве нисам очекивала и зато их доводим, без сумње, у везу с молитвама матере Алипије.

*О. Нилсен, А. Лунсјорг Нилсен
Койенхаген, Данска*

ALLA LOWE, NONILA WINTON

Парохијани Николајевске саборне цркве Америчке православне Цркве добро познају име монахиње Алипије Авдејеве. Парохијани који су били у Кијеву различитим пословима и који су посећивали гроб матере Алипије донели су нам књигу о православној кијевској подвижници. Књига је наишла на широк одјек у храму. Клирик храма – свештеник Георгије, сазнавши за књигу, испричао је парохијанима како је посећивао матер Алипију заједно са својим оцем, такође свештеником, који га је и довео код старице. Књига о матери подсетила га је на оне незаборавне сусрете са светиоником чија топлина загрева и сада верне у далекој земљи.

Саборна црква Светог Николе освећена је 1930. године и главни је храм Америчке православне Цркве. Материна икона је Американцима постала блиска и вољена. Многи су тражили од нас да им пошаљемо дво-пеке и воду са гроба блажене. Они читају акатист, моле се старици и до-бијају реалну помоћ.

*Saint Nikolas Cathedral
Orthodox Church in America
Washington*

Превео с руског Зоран Буљугић

АКАТИСТ СВЕТОЈ БЛАЖЕНОЈ МАТРОНИ МОСКОВСКОЈ

Кондак 1.

Духом Божијим још од пелена детињих изабрана, блажена старице Матроно, слепило и немоћ телесну ради очишћења духовног од Бога примила си, даром прозорљивости и чудотворења обогатила си се и венцем нетрулежним од Господа се украсила. Стога и ми благодарно венац похвала приносимо теби, кличући:

Радуј се, праведна мати Матроно, топла пред Богом за нас молитвенице!

Икос 1.

Као анђео у телу јавила си се на земљи, блажена Матроно, вољу Божију испуњавајући. И премда је рођење твоје слепилом телесним пропраћено било, Господ, Који умудрује слепе и љуби праведнике, просветлио је духовне очи твоје да послужиш људима и да се дела Божија кроз Тебе пројаве. Ми ти, пак, с љубављу кличемо овако:

Радуј се, од најранијег детињства Богом изабрана!

Радуј се, благодаћу Духа Светога још од пелена осењена!

Радуј се, јер си даром чињења чудеса од малих ногу била обдарена!

Радуј се, премудрошћу од Бога вишњом испуњена!

Радуј се, јер си мисленим очима вољу Божију прозирала!

Радуј се, јер мудраце овога века, слепе умом, посрамљујеш!

Радуј се, јер душе заблуделе ка Богуводиш!

Радуј се, јер туге и жалости олакшаваш!

Радуј се, праведна мати Матроно, топла пред Богом за нас молитвенице!

Кондак 2.

Народ и свештеник, док те крштаваше, блажена, видевши чудесни облачни стуб над главом твојом и осетивши миомир велики, чуђаху се шта ће од ове девојчице бити, Богу појући: Алилуја!

Икос 2.

Разум просвећен имајући, јереј Божији Василије позна да је девојчица коју крштава сасуд благодати Божије и тебе, праведна Матроно, светим дететом назва. Са усрђем, од свега ума нашега приносимо ти похвале ове:

Радуј се, јер си у светој бањи крштења миомиром благодати
Духа Светога била испуњена!

Радуј се, јер си на прсима твојим крст запечаћени имала!

Радуј се, молитвенице, од Бога људима дарована!

Радуј се, свећо неугасива која пред Господом сијаш!

Радуј се, даром чудотворења од Бога на земљи прослављена!

Радуј се, венцем неувенљивим од Господа на небесима овенчана!

Радуј се, јер милост Божију грешницима обзнајујеш!

Радуј се, јер са источника воде живе жедне напајаш!

Радуј се, праведна мати Матроно, топла пред Богом за нас
молитвенице!

Кондак 3.

Силу благодати Божије још као одојче осећајући, Матроно блажена, иконама светим припадала си и чистим срцем и детињим уснама хвалу си Господу уносила: Алилуја!

Икос 3.

Имајући још од детињства од Бога дар прозорљивости, блажена Мати, и знајући скривене дубине срдаца оних што к теби притицаху, те будућност као садашњост приказујући, многе људе на пут благочестивости управљала си. Стога, прослављајући Бога Који следе умудрује, кличемо ти овако:

Радуј се, ти која чудесно провиђаш!

Радуј се, јер мудро руководиш душом помрачене!

Радуј се, јер си милостива путеводитељица заблуделих!

Радуј се, звездо која вернима пут указујеш!

Радуј се, свећо што у тами овога века светлиш!

Радуј се, јер си јединоме Богу послужила!

Радуј се, јер си замке ђаволске благодаћу Духа Светога скршила!

Радуј се, праведна мати Матроно, топла пред Богом за нас
молитвенице!

Кондак 4.

Бура недоумица и смућења због чудеса твојих у народу развеја се, Мати блажена, и људи, уразумљени од Господа, дивнога у светима Својим, прославише и хвалу узнесоше теби, с благодарношћу Богу појући: Алилуја!

Икос 4.

Чувши да помоћ у страдањима душевним и телесним пружаш, мати Матроно, људи ти прилажаху са уздањем и, задобивши савет благоразуман и исцељење, Богу благодарехи, појаху ти:

Радуј се, јер болесне и оне који душом страдају прихваташ!

Радуј се, јер мир ожалошћеним душама дарујеш!

Радуј се, јер заблуделе уразумљујеш!

Радуј се, јер благочестивости учиш!

Радуј се, јер жалости наше одгониш!

Радуј се, у патњама нам утеху пружаш!

Радуј се, бесребренице предобра!

Радуј се, исцелитељко сваковрсних недуга!

Радуј се, праведна мати Матроно, топла пред Богом за нас
молитвенице!

Кондак 5.

Као Богом вођена звезда засијала си, блажена мати Матроно, у зловремену што задеси отаџбину нашу. Као нова исповедница јарам Христов одважно и без бојазни кроз сав живот свој носила си, и благодаћу Божијом крепљена, даривала си недоумицама раздираним уразумљење, онима што страдају успокојење, болнима исцељење, те сви с благодарношћу Богу клицаху: Алилуја!

Икос 5.

Видевши чудеса и исцељења која благодаћу Божијом подајеш – хромима ход, ослабљенима и онима што на одру болести лежаху исцељење, обузетима одгоњење духова злобе, из свих крајева Русије људи похрлише к теби, Мати, као ка извору неисцрпном, и од њега обилно захвативши, са умиљењем у срцу закликташе ти овако:

Радуј се, јер си на пут истинити још од најранијег детињства била призвана!

Радуј се, праведнице од Бога нам дарована!
 Радуј се, исцелитељко, ти слабости наше исцељујеш!
 Радуј се, ти нам у потребама нашим брзо помажеш!
 Радуј се, јер нас душекорисним саветима уразумљујеш!
 Радуј се, јер недоумице наше брзо разрешаваш!
 Радуј се, духове нечисте од људи одгониш!
 Радуј се, ти што од свакога зла молитвом својом ограђујеш!
 Радуј се, праведна мати Матроно, топла пред Богом за нас
 молитвенице!

Кондак 6.

Светост и праведност живљења твога, блажена Мати, обзнани
 верноме народу свети и праведни отац Јован Кронштатски када
 те у храму угледа и својом прејемницом именова те, казавши да си
 осми стуб на коме се држи земља руска. Сви, чувши те речи, прославише
 Господа, појући Му песму: Алилуја!

Икос 6.

Засија молитвама твојим, мати Матроно, светлост благодати
 Божије у срцима која за Бога нису знала и која су Га многим гресима
 гневела. Видећи чудеса која си чинила, благодаћу посећени људи
 обраћаху се Господу, величајући те овако:

Радуј се, јер подвизима твојим Бога прослављаш!
 Радуј се, јер нам славу Божију обзнањујеш!
 Радуј се, ти која невернике на пут истине управљаш!
 Радује се, гресима оскврњене молитвама твојим очишћујеш!
 Радуј се, јер нас на покајање позиваш!
 Радуј се, јер нас уразумљујеш да за све благодарност Господу
 приносимо!
 Радуј се, јер нас учиш да храм Божији љубимо!
 Радуј се, јер унутар ограде црквене заблуделе овце сабираш!
 Радуј се, праведна мати Матроно, топла пред Богом за нас
 молитвенице!

Кондак 7.

Желећи да Пресвету Владичицу нашу Богородицу достојно чествујеш,
 мати Матроно, заповедила си да се наслика свечасна икона
 Њена „Спаситељка оних који пропадају” и у храму Божијем твога
 села изложена буде, како би сви, гледајући на светли лик Пречисте,
 са умиљењем Њој хвалу узносили, Господу кличући: Алилуја!

Икос 7.

Као нову заступницу, молитвеницу и посредницу пред Богом
 дарова те Господ народу руском у тешким временима, када многи
 од свете Цркве отпадаху. Ти си, пак, Мати, маловерне и заблуделе
 речју и делом усмеравала, пројављујући дивна чуда Божија; стога
 ти певамо овако:

Радуј се, земље наше руске неуспављива печалнице!
 Радуј се, заступнице спасења нашега!
 Радуј се, јер умилоствљујеш Бога, Судију праведног!
 Радуј се, покровитељко недужних и оних којима се зло наноси!
 Радуј се, помоћнице слабима и безнадежнима!
 Радуј се, ти што непрестано против духова злобе војујеш!
 Радуј се, пред тобом дрхте кнезови демонски!
 Радуј се, због тебе се анђели и људи радују!
 Радуј се, праведна мати Матроно, топла пред Богом за нас
 молитвенице!

Кондак 8.

Чудно је маловернима и неразумнима било како девојчица од рођења
 слепа може не само садашњост, него и будућност видети и знати, јер не
 знадијаху силу Божију, која се у немоћи људској пројављује савршеном. Ми
 пак, блажена Мати, видећи премудрост Божију која се у теби пројавила,
 Богу кличемо: Алилуја!

Икос 8.

Свакојаке изливе мрзовоље, вређања, прогањања и прекоре претрпела си,
 блажена Мати, не жалостећи се због тога, већ за све Богу благодарећи.
 Тако и нас учиш да трпељиво носимо крст свој, хвалу теби узносећи:

Радуј се, у молитви си непрестано пребивала!
 Радуј се, духове злобе си постом и молитвом одгонила!
 Радуј се, јер си благодатни мир стекла!
 Радуј се, јер си љубављу својом многе око себе спасавала!

Радуј се, јер си живљењем својим многоструко људима послужила!

Радуј се, ти што си и по смрти својој људима непрестано помагала!

Радуј се, ти што и данас ухо своје ка прозбама нашим приклањаш!

Радуј се, јер оне што се у помоћ твоју уздају не остављаш!

Радуј се, праведна мати Матроно, топла пред Богом за нас молитвенице!

Кондак 9.

Иако си свакојаке патње и болести поднела, мати Матроно, непрестано се против сила таме борећи, замке и лукавства њихова разобличавајући и демоне из опседнутих изгонећи, ипак си до краја својих дана страдалницима, болеснима и ожалашћенима помагала, непрестано Богу појући: Алилуја!

Икос 9.

Речити говорници не могу достојно прославити свето живљење твоје и чудеса која си силом Божијом чинила, старице предивна. Ипак, желећи да псаламски хвалимо Бога у Светима Његовим и срдачном љубављу подстакнути, одважно ти певамо овако:

Радуј се, ти која си уски пут и тесна врата изабрала!

Радуј се, ти која си врлинама многим просијала!

Радуј се, јер си све трулежно у живљењу своме одбацила!

Радуј се, смирењем као венцем од драгог камења украшена била си!

Радуј се, јер си јеванђељски, као птица небеска на земљи поживела!

Радуј се, јер си Сину Божијем, Који није имао где главу приклонити, подражавала!

Радуј се, ти која се сада у обиталиштима рајским веселиш!

Радуј се, ти која и нас грешне што ти се молимо милошћу својом не остављаш!

Радуј се, праведна мати Матроно, топла пред Богом за нас молитвенице!

Кондак 10.

Желећи да спасеш многе људе од страдања телесних и слабости душевних, свеноћно си, праведнице Божија, у молитви пребивала, помоћ и укрепљење од Господа нашега Исуса Христа за њих молећи и појући Му: Алилуја!

Икос 10.

Стена и покров била си у све дане живота свога, блажена Мати, свима који ти притицаху, па и по смрти не престајеш да се заступаш пред Богом за људе што с вером прилазе кивоту твоме. Стога услиши сада и нас грешне, патњама, болестима и многим жалостима обременене, и похитај у помоћ молитвама својим свима што теби кличу:

Радуј се, брза заступнице оних којима се зло наноси!

Радуј се, утешитељко оних што оскудицу трпе!

Радуј се, заштито часног супружанства!

Радуј се, ти мир завађенима дарујеш!

Радуј се, заштитнице оних које неправедно на суд изводе!

Радуј се, јер си и за кривце пред судом земаљским милостива пред Богом заступница!

Радуј се, уточиште оних што без крова над главом остадоше!

Радуј се, заступнице свију што ти се обраћају!

Радуј се, праведна мати Матроно, топла пред Богом за нас молитвенице!

Кондак 11.

Појање анђелско чула си, часна мати Матроно, још док си на земљи живела. Научи и нас недостојне да долично славимо Бога у Тројици поштованог, Оца и Сина и Светога Духа, Коме војске небеске велегласно без престанка кличу: Алилуја!

Икос 11.

Светозарном светлошћу блиста живљење твоје, блажена Матроно, осветљујући мрак метежног и пустошног овога света и привлачећи к себи душе наше, да се и ми зраком благодати Божије озаримо и тескобни пут овог привременог живота богоугодно пређемо, те да у Царство Божије достигнемо, где си се ти, Мати, сада настанила и слушааш глас наш којим ти кличемо:

Радуј се, свећо Божија која без престанка гориш!

Радуј се, бисере драгоцени који нас блистањем светиње своје озарујеш!

Радуј се, цвете миомирисни што Духом Светим миомир на нас изливаш!

Радуј се, камену вере што малодушне у побожности утврђујеш!

Радуј се, звездо пресветла, ти нам исправан пут указујеш!

Радуј се, јер си добро за Христа војевала, мачем молитве војске демонске одгонећи!

Радуј се, јер је све живљење твоје свето и непорочно било!

Радуј се, јер је и смрт твоја пред Господом часна!

Радуј се, праведна мати Матроно, топла пред Богом за нас молитвенице!

Кондак 12.

Благодат Божију преизобилно још од пелена примила си, мати блажена, и она је свагда са тобом пребивала, у све дане живота твога. Верујемо, не сумњајући, да и након успења твога благодат ова пребогато са тобом пребива. Стога, падајући на колена пред тобом, молимо ти се: не лиши нас, што на земљи странствујемо, помоћи твоје и заступништва, молећи Господа да помилује све који Му поју: Алилуја!

Икос 12.

Опевајући многа и дивна чудеса твоја, мати Матроно, хвалимо Бога Који је граду Москви и отацбини нашој у дане безбожничества и гоњења подарио тебе, непоколебиви стуб благочестивости и вере. Сада пак, блажена Мати, благодарним срцем певамо ти овако:

Радуј се, јер си мир Христов у души твојој стекла!

Радуј се, јер си тиме многе људе који те окруживаху Богу привела!

Радуј се, јер си, у немоћном телу пребивајући, силу благодати Божије показала!

Радуј се, јер си у обретењу часних моштију твојих Божију милост нама јавила!

Радуј се, сабора московских Светих цвете прекрасни!

Радуј се, града Москве украсу предивни!

Радуј се, отацбине наше свагдашња пред Богом печалнице!

Радуј се, ти која покајању и молитви за земљу руску све призиваш!

Радуј се, праведна мати Матроно, топла пред Богом за нас молитвенице!

Кондак 13.

О, блажена Мати, услиши сада хвалебну песму коју ти узносимо и измоли нам од Господа Исуса Христа остављење грехова, хришћански и миран крај живота и добар одговор на Страшном суду Његовом, да се и ми са тобом удостојимо у насељима рајским славити Свету Тројицу, кличући: Алилуја.

Овај Кондак се чита четири пута, а затим Икос 1.: „Као анђео у шелу јавила си се на земљи, блажена Матроно...” и Кондак 1.: „Духом Божијим још од пелена дејиних изабрана, блажена старице Матроно...”

МОЛИТВА СВЕТОЈ БЛАЖЕНОЈ МАТРОНИ МОСКОВСКОЈ

О, блажена мати Матроно, која душом на небу пред престолом Божијим предстојиш, а телом на земљи почиваш и датом ти вишњом благодаћу сваковрсна чудеса изливаш, погледај сада милостивим оком својим на нас грешне који у патњама, болестима и греховним искушењима дане своје проводимо; утеши нас очајне, исцели горке недуге наше који су нам од Бога по гресима нашим допуштени. Избави нас од многих невоља и тешких околности, умоли Господа нашега Исуса Христа да нам опрости сва сагрешења, безакоња и греховне падове наше које смо од младости па све до данашњега дана и часа починили; да твојим молитвама благодат и велику милост задобивши, прославимо у Тројици Јединога Бога, Оца и Сина и Светога Духа, сада и увек у векове векова. Амин!

ВЕЛИЧАЊЕ

Величамо те, света праведна старице Матроно, иштујемо свештени спомен твој, јер се ти молиш за нас Христу Богу нашем.

ТРОПАР – ГЛАС ДРУГИ

Богом умудрену старицу Матрону, цвет области тулске и преславни украс града Москве, узахвалимо данас, верни, јер она, светлост дневну не упознавши, светлошћу Христовом просветли се, даром прозорљивости и исцељења обогати се. На земљи свагда странствујући, сада у одајама небеским пред престолом Божијим стоји и моли се за душе наше.

Превод са црквенословенског: др Ксенија Кончаревић

АКАТИСТ ПРЕПОДОБНОЈ МАТЕРИ НАШОЈ АЛИПИЈИ

Кондак 1.

Теби, изабраној од многобројне војске светих новомученика који су се у времена нова јавили ради утехе и уразумљења људи заблуделих; теби, града Кијева неуморној заступници; теби, похвали смирености; теби која имаш љубав неизрециву усуђујемо се клицање узносити:

Радуј се, мати наша Алипијо, ти која си љубав велику у срцу своје стекла!

Икос 1.

Анђели се задивише како си, немоћна жена будући, начин подвизавања древних отаца и матера у ова нова времена достојно подражавала, сједињујући у своје бићу многоврсне дарове Духа Светога, ради служења Цркви Христовој пројављене. Стога радосно теби закликтасмо:

Радуј се, речју мудрости просвећена!

Радуј се, ти која реч знања показујеш!

Радуј се, силом вере укрепљена!

Радуј се, даром исцељења благословљена!

Радуј се, чудотворитељко велика!

Радуј се, пророчице преизобилно надахнута!

Радуј се, јер си Христа у срце своје уселила!

Радуј се, јер си у смирењу живот свој проводила!

Радуј се, постом си тело своје веселила!

Радуј се, молитвом си душу своју крепила!

Радуј се, јер си милостињу за правило себи наложила!

Радуј се, јер си прегрешења немоћних љубављу покривала!

Радуј се, мати наша Алипијо, ти која си љубав велику у срцу своје стекла!

Кондак 2.

Видећи пред собом лик Христа Бога нашега, паштила си се да свим живљењем својим Њега јединога следиш и Њему јединоме послужиш, примивши у срце и ум речи апостола да „немамо овде

АКАТИСТ ПРЕПОДОБНОЈ

МАТЕРИ НАШОЈ АЛИПИЈИ

постојана града”. Стога сва земаљска добра ни за шта сматрала ниси и, ка небеској отаџбини хитајући, певала си: Алилуја!

Икос 2.

Разумом божанственим просветљивана, од младости срце своје за престо Господа свога уготовила си, не бојећи се да оставиш зави-чај и род свој, оскудицу и увреде трпећи, од храма до храма стран-ствујући, миром Божијим напајајући се и угледајући се на све Свете што Богу угодише, на оне којих сав свет не беше достојан, а који у пустињама и јамама земаљским потуцаху се. Ми пак, у метежном и пустошном свету пребивајући, кличемо ти овако:

Радуј се, Цркве ликујуће прослављење!

Радуј се, Цркве земаљске заступништво и похвало!

Радуј се, благодати Божије тиха пројава!

Радуј се, људи немоћних непрестано удивљење!

Радуј се, јер си од младости Духа Светога стекла!

Радуј се, јер си душе људске прозирала!

Радуј се, ти која си због смирења свога од Господа Бога почас-ти примила!

Радуј се, ти си на подвиг јуродства од Њега благослов добила!

Радуј се, града Пензе чедо богоизабрано!

Радуј се, родитеља благочестивих свештени изданче!

Радуј се, јер си заповедила да се за родитеље своје молимо!

Радуј се, јер си по молитви родитеља крст свој понела!

Радуј се, мати наша Алипијо, ти која си љубав велику у срцу своје стекла!

Кондак 3.

Чудотворном силом Свевишњега, која људе привлачаше к теби, нико од тебе, преподобна Мати, не отиде неутешен, јер си слабима даривала исцељење, ожалостљенима твоју материнску утеху, греш-ними и онима што у погледу свога спасења очајаваху исправљење и брзи од Господа Бога опроштај. Ко ме ћемо, ако не теби, притећи у покајању, Богу кличући: Алилуја!

Икос 3.

Имајући срце које је Духом Светим љубав Господњу познало, у тешком зловремену и страшном часу искушења Цркве Руске, када Господ призва архипастире и пастире, монахе и мирјане да на жр-тву себе као непорочну јагњад принесу, и ти си, преподобна Мати, са свим сабором светих новомученика исповедила да те ни жалост, ни

тескоба, ни смрт од љубави Божије одвојити не могу. Стога желимо да ти недостојним похвалама нашим хвалу узнесемо, кличући ти овако:

Радуј се, верна кћери Цркве Христове!

Радуј се, јер си Христа ради у тамницу заточена била!

Радуј се, јер си подвиг новомученика узљубила!

Радуј се, јер част хришћанску ниси посрамила!

Радуј се, ти си се у тамници кротко молила!

Радуј се, гонитељима одговор ниси давала!

Радуј се, злобу си добром побеђивала!

Радуј се, трпљењем си непријатеља посрамила!

Радуј се, јер си збору новомученика прибројана!

Радуј се, јер си од страдања твојих чудесно спасена!

Радуј се, ти нам у часовима искушења помажеш!

Радуј се, ти нам у очајању утеху дарујеш!

Радуј се, мати наша Алипијо, ти која си љубав велику у срцу своје стекла!

Кондак 4.

Бура злобе непријатеља рода људског не поколеба те, преподоб-на мати наша Алипијо, иако је он кроз сав живот твој желео да те посрами. Кроз сва искушења неповређена си прошла; сада пак тихо пристаниште и рајску насладу стекла си, по речи Божијој: „Ономе који победи даћу да окуси од дрвета живота”. Стога руководи и духовним чедима твојим, научивши нас да једним устима и једним срцем Богу појемо: Алилуја!

Икос 4.

Чувши за велику љубав твоју према страдалницима, сви верни теби притичу, и гле, чамотиња и очајање у душама њиховим исче-зава. Грешници у жалостима срца свога утеху задобијају, за овакву молитвеницу Богу благодарећи: „Чудесна су дела Твоја, Господе!” Стога, веселећи се, кличемо:

Радуј се, утеху паћеника!

Радуј се, печалнице за сваког заблуделог!

Радуј се, јер страдалницима састрадаваш!

Радуј се, јер гладне насићујеш!

Радуј се, јер си свима у срцу своје сместилиште уготовила!

Радуј се, јер у срцу твоје љубав према свима разгорева се!

Радуј се, молитвенице топла!

Радуј се, ревнитељко за веру православну!

Радуј се, ти чије је срце љубављу испуњено!
 Радуј се, мати наша, која си толике жалости поднела!
 Радуј се, јер љубиш и оне који од свих осуду примају!
 Радуј се, заступнице за нас пред Богом!
 Радуј се, мати наша Алипијо, ти која си љубав велику у срцу
 своме стекла!

Кондак 5.

Чудо преславно учини с тобом Господ, преподобна мати Алипијо, када ти се у тамници јавио апостол Петар и извео те одатле, милосрдно се старајући за тебе, као што је и сам некада на сличан начин био спасен анђелом Господњим. Стога си кроз сав живот свој поштовала апостола светог, благодарно кличући: Алилуја!

Икос 5.

Видећи милосрђе Господње на себи пројављено, спасење из тамнице прихватила си, Света, као знамење, да од тога тренутка живот свој милосрђем обележиш и људима слабим послужиш. Стога си смирено молбе Богу принела за васкрсење умрле девојчице и за избављење оних што од глади страдаху, исцеливши стоку њихову. Нема те болести због које срце твоје није било болом испуњено, нити патње због које није пропатило. Стога те од све душе наше чествујемо овако:

Радуј се, јер си чудо васкрсења показала!
 Радуј се, јер си се у овоме преподобном Сергију уподобила!
 Радуј се, јер се ране по молитвама твојим исцељиваху!
 Радуј се, јер тумори по твојем благослову ишчезаваху!
 Радуј се, јер си благодатна исцељења скривала!
 Радуј се, јер си од славе људске бежала!
 Радуј се, ти која си исцељења храном давала!
 Радуј се, јер одећом твојом сада исцељења подајеш!
 Радуј се, јер се ниси трудила да овај дар задобијеш, већ да Богу угодиш!
 Радуј се, јер је овај дар теби од Господа Бога подарен!
 Радуј се, ти си многа дивна чуда савршила!
 Радуј се, молитве твоје по љубави према теби Господ услишује!
 Радуј се, мати наша Алипијо, ти која си љубав велику у срцу
 своме стекла!

Кондак 6.

Речи јеванђељских да је неопходно ближњег као самога себе завоleti и да од ове љубави нема веће него да ко живот положи за пријатеље своје као верна испунитељка показала си се, преподобна Мати, дању и ноћу трудећи се на добро ближњег, скрушено се Господу за помоћ заблуделим чедима Његовим молећи, хранећи их и исцељујући, упућујући и тешећи. Стога ти благодарним устима кличемо: Алилуја!

Икос 6.

Просија земљи нашој благотворна светлост великих врлина твојих. Као граду Петрограду блажену Ксенију, као граду Москви блажену Матрону, тако и нашем граду Кијеву Господ, не оставивши га, показа ону која у подвигу подражаваше дела преподобних отаца печерских; јер заволе Света лавру печерску, где је велике подвиге савршила. Ми верни радујемо се овоме, кличући:

Радуј се, јер си подвиг јуродства до краја живота носила!
 Радуј се, јер си Ксенију Петроградску подражавала!
 Радуј се, јер си свакога који ти је притицао чедом својим
 називала!

Радуј се, читавог живота на постељу ниси легла!
 Радуј се, тешким си веригама тело своје изнуравала!
 Радуј се, јер си кључем на врату своме ново чедо знаменовала!
 Радуј се, јер си тим кључем душу људску отварала!
 Радуј се, јер си љубави према Господу Богу учила!
 Радуј се, јер си благодаћу Божијом душе грешне на путу ка
 исцељењу покајањем пратила!
 Радуј се, анђелима си сабеседница била!
 Радуј се, ти која си се оскудном храном хранила!
 Радуј се, ти која никада средом и петком храну ниси окусила!
 Радуј се, мати наша Алипијо, ти која си љубав велику у срцу
 своме стекла!

Кондак 7.

Желећи да вољу Господњу извршаваш, предала си се у послушање старцима Крониду и Дамјану, вољу своју одсецајући. Стога си се у дупљи дрвета настанила и тамо живот свој на добро устројавала. Ми пак, дивећи се оваквом подвигу који превазилази разум људски, појемо ти похвале: Алилуја!

Икос 7.

Новом те међу столпницима ревнитељком показа Господ у лаври печерској, где си, телом страдајући и војујући, Духом Светим испунила се; постом и хладноћом тело своје смиравајући, Духом си се ка сабору преподобних отаца уносила; њиховом помоћу укрепљивана, висину духовну достигла си. Сећајући се овакве ревности твоје, кличемо ти овако:

Радуј се, ти која си у анђелски образ од старца Кронида обучена!

Радуј се, ти која си телесно мудровање одбацила!

Радуј се, јер си молитвом искушења побеђивала!

Радуј се, јер си трпљењем вољу своју одсецала!

Радуј се, ти која си се ноћу Богу молила!

Радуј се, јер си молитву непрестану узљубила!

Радуј се, јер си себе достојном поруге људске сматрала!

Радуј се, јер си у смирењу узнапредовала!

Радуј се, ти која си у тесној дупљи дрвета живот свој проводила!

Радуј се, јер си у столпништву непрестано пребивала!

Радуј се, јер телу своме покоја ниси давала!

Радуј се, савршени образе истинског самоодрицања!

Радуј се, мати наша Алипијо, ти која си љубав велику у срцу своме стекла!

Кондак 8.

Необично и преславно чудо сада се пред очима свих верних савршава: дуготрпељиви и милостиви Господ није се прогневио на нас до краја због безакоња наших, већ, сетивши се милости Своје, као у времена древна, тако и сада даровао нам је тебе, предивна Мати, као заступницу и утешитељку која је са нама поживела и која је немоћи наше познавала. Тако се испунише срца наша надом и весељем, да бисмо клицали: Алилуја!

Икос 8.

Сва љубављу према Богу ражегавши се, преподобна Алипијо, када се ново гоњење подигло против Цркве Христове, доспела си на место где си служење отаца голосејевских наставила, светлећи свем свету светлошћу вере и побожности. Многи људи овамо притицаху да приме благослов твој. Ти пак као у пустињи пребивала си онде до краја живота твога. И сада непотрошиву помоћ пружаш онима који ти притичу и кличу:

Радуј се, јер си јаруге и хумове за место молитве одабрала!

Радуј се, јер си се тамо са нечистим духовима надметала!

Радуј се, пустињског тиховања љубитељко!

Радуј се, светог места чуварко!

Радуј се, ти која си извор исцељења од Бога измолила!

Радуј се, јер си воду ову молитвом својом освештала!

Радуј се, јер водом твојом исцељење дарујеш!

Радуј се, ти која си се ради спасења подвизавала!

Радуј се, ти која разорене храмове чуваш!

Радуј се, ти која поштовању анђела храмовних учиш!

Радуј се, велика похвало пустиње голосејевске!

Радуј се, славу обитељи ове умножила си!

Радуј се, мати наша Алипијо, ти која си љубав велику у срцу своме стекла!

Кондак 9.

Свима који су ти ради молитве и благослова притицали, преподобна Мати, свакојаким световним делима, искушењима и патњама обремененим и притиснутим, утеху си пружала, као што родитељ чеда своја у тешким околностима патњи и болести теши, радост им старањем својим пружајући и материнском љубављу бремене жалости олакшавајући. Твојим посредством и неверници и безбожници Богу притицаху. Смирено ти се молимо: и нама у дане искушења, недоумица и сумњи реч утехе, уразумљења и ободрења упуту, да тобом облагодаћени благодарно Богу појемо: Алилуја!

Икос 9.

Речитих говорника уста не могу описати величанство тајне Божије када си прошлост и будућност као садашњост провиђала, мисли људске као да су у књизи написане читала си, а људима мученим злим силама исцељење брзо даривала си. Молитвом твојом страдалници су олакшања од болести задобијали, гласу твоме стихије земаљске покоравале су се. Стога у недоумици и удивљењу кличемо ти овако:

Радуј се, ти која си двонедељним постом кишу жедној земљи измолила!

Радуј се, ти која си киши да не пада заповедила!

Радуј се, ти која си несрећу у Чернобиљу прозорљиво предсказала!

Радуј се, јер по молитвама твојим од невоље ове Господ олакшање дарова!

Радуј се, јер си страдањима земље наше и твари бесловесних веома састрадавала!

Радуј се, јер си упозоравала да ће се страдања ова у Страдалној седмици збити!

Радуј се, јер си наговестила да ће се раскол догодити!

Радуј се, јер си нечастиве разобличавала!

Радуј се, јер си увођење новог календара осудила!

Радуј се, јер си јуродством и речју вишесмисленом тајне Божије обзнањивала!

Радуј се, јер си тобожњим безумљем безумље света откривала!

Радуј се, слушкињо Господња неуморна, добра и истинска!

Радуј се, мати наша Алипијо, ти која си љубав велику у срцу своје стекла!

Кондак 10.

Спасоносног подвига плодовима испуњена, изнад свега у смирење си се заоденула, преподобна мати Алипијо, сваког преузношења клонећи се и служењу људима целу себе предајући. Чудесно је било видети те у оветшалој и закрпљеној одећи, како си очију светлих, све без разлике – богате и убоге, старешине и потчињене – примала, и свакоме си реч на корист душевну упућивала. Стога велегласно, од све душе наше, кличемо ти: Алилуја!

Икос 10.

Као стена необорива и заступништво граду Кијеву показала си се, свеблага мати Алипијо. Учини молитву нашу плодносном да бисмо живели по благослову твоме, јер такве милостиве молитвенице пред Господом Богом немамо. Ми смо деца твоја: буди нам мати састрадална, па ако се и по праведном суду Божијем достојни казне покажемо, ипак верујемо да си кадра Господа за нас умолити да од сувишка срца свога радосно кличемо теби:

Радуј се, заступнице спасења оних који те воле и поштују!

Радуј се, ти која душевно и телесно здравље подајеш!

Радуј се, Јеванђеља Христовог смирена проповеднице!

Радуј се, апостолских предања ревносна чуварко!

Радуј се, јер си разобличење грешницима кротко изрицала!

Радуј се, јер за пристрастност никада ниси знала!

Радуј се, јер си се у келији својој јављања Светих удостојила!

Радуј се, јер си због љубави према људима од непријатеља сваковрсна искушења претрпела!

Радуј се, ти која подвиг свој никада ниси напуштала!

Радуј се, ти која си храм демијевски усрдно посећивала!

Радуј се, јер си у храму овом иконе светих апостола Петра и Павла поштовала!

Радуј се, ти си храм овај молитвама својим чувала!

Радуј се, јер си по речи твојој у овоме храму пријаву пребивалишта имала!

Радуј се, јер си радост овоме храму собом донела!

Радуј се, мати наша Алипијо, ти која си љубав велику у срцу своје стекла!

Кондак 11.

Појање свеумилно Пресветој Тројици принела си при исходу душе своје и као пшеница зрела са апостолом си казала да час одласка твога наступа: „Подвигом добрим подвизавах се, трку заврших, веру очух”. И сада приправи се теби венац правде који ти је даривао Господ, Судија праведни. Ми пак, грешни, радујемо се прослављењу твоме на небесима, кличући: Алилуја!

Икос 11.

Светозарно светило била си, свеславна Алипијо, које се не ставља под сто него на свећњак да светли свима у кући. Тако нека се светли светлост твоја пред људима, да сви виде добра дела твоја и прославе Оца нашега Који је на небесима. Теби пак, љубављу подстицани, кличемо ове похвале:

Радуј се, јер се ни по кончини твојој од нас не растајеш!

Радуј се, јер си крстом духовна чеда твоја при одласку из овога живота благосиљала!

Радуј се, јер си чување овога благослова заповедила!

Радуј се, јер си обећала да сирочад нећеш остављати!

Радуј се, пред Господом заступнице непостидна!

Радуј се, пред Богородицом молитвенице неуспављива!

Радуј се, љубав и састрадање преизобилно си пројавила!

Радуј се, благопријатно се за душе наше заступаш!

Радуј се, јер без жалости, по имену твоме, пребиваш!

Радуј се, јер плодове вечног радовања убираш!

Радуј се, ти која са збором отаца печерских хвалу, част и славу Богу приносиш!

Радуј се, јер песму нову у Царству Небеском певаш!
 Радуј се, мати наша Алипијо, ти која си љубав велику у срцу
 своме стекла!

Кондак 12.

Благодат од Бога примила си да нас на пут истине упућујеш и да не допушташ да се душе наше у пропаст стровале. Ти се молиш Господу да нас спасе на начине који су Њему јединоме знани и да нас у вечном животу удостоји радосног сусрета с тобом, да и ми молитвама твојим достигнемо у Царство Цара над царевима, те да Му закликамо: Алилуја!

Икос 12.

Опевајући славну кончину твоју и успење са Светима, испраћаху те духовна чеда твоја са срцима пуним уздасаја и жалости, али, сећајући се речи твојих да не умиреш, заповест твоју чувају притичући светим моштима твојим, срцем и устима кличући ти:

Радуј се, ти која од моштију твојих многа чудеса пројављујеш!
 Радуј се, јер многа чеда са свих крајева света сабираш!
 Радуј се, јер миомир дивни изливаш!
 Радуј се, јер свеће над моштима на чудесан начин палиш!
 Радуј се, светлошћу небеском ово место озарујеш!
 Радуј се, чеда твоја нове молитве због патњи својих из дубине
 срца теби узносе!
 Радуј се, јер сузе икона твоја точи!
 Радуј се, јер миро миомирисно из ње истиче!
 Радуј се, јер се бројни опседнути пред њом исцељују!
 Радуј се, јер се помоћ твоја њима брзо подаје!
 Радуј се, ти која из провалије погипли лако извлачиш!
 Радуј се, јер се срца безбожника благодарећи чудима твојим
 вером озарују!
 Радуј се, мати наша Алипијо, ти која си љубав велику у срцу
 своме стекла!

Кондак 13.

О, предивна мати Алипијо, прими ове песмопоје који ти се на похвалу узносе од срдаца ражежених љубављу према теби, и као што си то раније чинила, тако и сада пружај материнску помоћ своју свима нама који потребујемо твоје заступништво пред Богом. И као што жалости наше познајеш, тако и избављење знаш; а нама доликује да Богу нашем појемо: Алилуја!

Овај Кондак се чита три пута, а затим Икос 1.: „Анђели се задивили како си, немоћна жена будући...” и Кондак 1.: „Теби, изабраној од мнобројне војске светих новомученика...”

Молитва преподобној матери нашој Алипији

О, велика похвало Цркве Христове, града Кијева стено и утехо, преподобна мати Алипијо! Теби припадамо и теби се молимо: буди пред Христом Богом заступница наша неуспављива, јер верујемо да, што год заиштеш од човекољубивог Бога, све ће ти бити подарено из мора доброте Његове. И као што је Бог човекољубив, тако и ти, слушајући молбе нас грешних, нећеш презрети прозбе наше, јер ми сами због грехова својих немамо одважности.

Твоје дело, о Света, јесте да се заступаш за људе грешне, а дело Божије је да љуби и милује очајнике. Измоли, Преподобна, свакоме према његовој потреби:

Оне који су болесни скоро утеши и исцели, као што данас многима исцељење дарујеш: неми проговарају, слепи прогледавају, а они који болују од болести костију са одра болести устају. Све можеш измолити од Господа, Преподобна, ако се Њему за нас помолиш.

Учини да се страшни тумори повлаче. Онима који су пострадали од опекотина брзо исцељење подари, као што си се болесном дечаку ноћу јавила, приклонивши ухо своје молитви мајке његове, и тако си велико чудо исцељења свему свету показала.

У тешким временима тријумфа безакоња и неправде у којима живимо онима којима је зло нането, неправедно осуђенима, у тамници заточенима, из зависти, лажи и користољубља прогоњенима, измоли избављење од клевета и искушења, јер ти је велика благодат заступања од Господа подарена.

Ваљане бракове благослови и учврсти. Мајкама које децу рађају даруј повољно разрешење од бременитости, чувајући и њих и чеда њихова од сваке невоље. Услиши топлу молитву родитеља које патња за децу разједа, да синови и кћери њихове у познање истине дођу, избегаваши замке лукавога, и да вечно спасење задобију. Прими молитве напаћене деце за родитеље њихове, да молитвама твојим светлост Јеванђеља Христовог познају. Такође утеши бездетне и подари им плод утробе, да нове истинске хришћане Господу твојим благословом и материнским васпитањем приводе. Онима који твоју помоћ ишту ради склапања хришћанског брака пошаљи од Господа благословеног пратиоца живота њиховог, да посредовањем

твојим принесу Христу Богу служење своје домаће Цркве у складном породичном савезу. А понајвише нам даруј мир, спокојство и љубав нелицемерно, да будемо истински ученици Христови.

Онима који поклекосе пред искушењима пијанства и наркоманије и који немају у себи снаге да се окану овог душевног безакоња подај снагу духа и просветљење ума, као што си се јавила човеку који је због пијанства требало да умре и који се по благослову твоје исцелио од овога недуга.

Усамљенима и беспомоћнима пошаљи молитвама твојим невидљиву утеху од Господа и познање истинске љубави Христове, да разумеју да нас пријатељи наши – Свети и анђели – свагда невидљиво чувају.

Молитве убогих и страдалника прими и подари им заступништвом својим неочекивано старање, да би тебе имали као добротиницељу у земаљском животу своме.

Малодушнима, онима који очајавају на путевима живота буди брза утешитељка, као што си спасла жену која је у жалости намилила да се убије и девојчицу која је при паду с висине била сачувана неповређена; тако си душе њихове од бездана погинули избавила.

Још ти се молимо, Преподобна, да нас од изненадне смрти сачуваш, као што си дечака на путу сачувала читавог и неповређеног, иако је страшни ударац примио.

Онима који уче излиј материнску помоћ своју и подари узрастање ума, да у тешком своме труду без тескобе пребивају.

Свима који су у сваковрсним животним подухватима, невољама и тешкоћама даруј брзо устројство и повољан завршетак свакога дела.

Услиши молитве верних слугу Божијих, жалосних због заблуделих који пребивају изван спасоносног ковчега Цркве православне, да их Господ свеблаг на све могуће начине спасе и приведе у познање истине Своје.¹

Војницима ниспошљи чврстину и снагу духа у савршавању богоугодног служења њиховог, да их Господ сачува од свакога зла.

Монахе упуту да исправно ходе путем Господњим, крепећи их у подвизима и смиреном ношењу крста свога, као што си се и ти подвизавала на спасење, у љубави према Господу и људима Његовим.

Архијерејима и свештеницима даруј истинско стајање у вери православној, да стадо Христово у вери и нелицемерно напасају, право управљајући и без спотицања пред Господом ходећи.

Старешинама и властима подари мудро управљање народом нашим, да у савезу са Црквом земља наша у миру и спокојству пребива.

Отвори нам молитвама својим двери милосрђа Божијег и избави нас од свакога зла. Дај нам да избегнемо замке лукавога. Моли, Преподобна, милосрдног Господа за нас који се кајемо да нам опрости кривице наше по мноштву доброте Своје. Све до краја молитвама твојим сачувај нас неосуђенима, да, спасени твојим заступништвом и помоћи, свагда узносимо славу, хвалу, благодарност и поклоњење јединоме Богу у Тројици, Саздатељу свега. Амин.

Превод са црквенословенског: др Ксенија Кончаревић

САДРЖАЈ

Књиге које излазе у *Библиоотеци* ОЧЕВ ДОМ (прво коло)

1. *Свети Никодим Свештојорци: Књига духовних савета*
2. **Свети Лука Војно-Јасенецки** – ХРИСТОВ ЛЕКАР И ИСЦЕЛИТЕЉ ПОСЛЕДЊИХ ВРЕМЕНА (житије, поуке, беседе, чуда)
3. **Блажена Матрона Московска** (нови текстови и нова чуда; најопширније на нашем језику); **Блажена монахиња Алипија** – ЈУРОДИВЕ ХРИСТОВЕ У СВЕТУ БЕЗ БОГА
4. **КРШТЕЊЕ – СВЕТА ТАЈНА УЛАСКА У ЦРКВУ** (припрема за крштење, чин и значење светог крштења, смисао крштењских завета)
5. **ИСУСЕ, ТЕЛА МОГА ЗДРАВЉЕ** – болест и исцељење у православном предању (додатак: молитвеник у болести)
6. *Протојереј Максим Козлов: 400 њињања и одговора о брачном животију у данашњем свету*
7. *Савремени свет, данашњи породични живот и васпитање деце*
8. *Митрополит Антоније Блум: Данашњи човек пред Богом* (борба за православни духовни живот у глобализованом свету)
9. **ЦРКВА ОД ИСТОКА И ХРИШЋАНСТВО БЕЗ ХРИСТА** (православље и дух овога света)
10. **ГАЛСКИ СВЕТИТЕЉИ**

СЛЕПА ВИДАРКА СВЕТЕ РУСИЈЕ БЛАЖЕНА МАТРОНА

(МАТРОНА ДМИТРИЈЕВНА НИКОНОВА, 1885–1952.)

Од издавача 7

КРАТАК ЖИВОТОПИС 10

**КАЈТЕ СЕ, И СВИМА БУ ПОМОЋИ
СЕЃАЊА Зинаиде Владимировне Жданов** 19

**МОЛИТВЕНИЦА ЗА УБОГЕ
ПРИЧЕ О ЧУДИМА БЛАЖЕНЕ МАТРОНЕ** 40
**НА ГРОБУ МАЈЧИЦЕ
СВЕДОЧАНСТВА О ПОСМРТНИМ ЧУДИМА БЛАЖЕНЕ МАТРОНЕ** 69
ОБРЕТЕЊЕ ЧАСНИХ ОСТАКА БЛАЖЕНЕ МАТРОНЕ 85

ДОБРА МАЈЧИЦЕ, МАТРОНО, ПОМОЗИ ЧУДА СВЕТЕ МАТРОНЕ

ЧУДА СТАРИЦЕ МАТРОНЕ ЗА ЖИВОТА 1881–1953 89
СВЕДОЧАНСТВА О ЧУДИМА 1999–2001. 99
СВЕДОЧАНСТВА О ЧУДИМА 2002–2003. 122
СВЕДОЧАНСТВА О ЧУДИМА 2004. 147

НЕБЕСНИЦА ЈАЧА ОД ЧЕРНОБИЉА БЛАЖЕНА АЛИПИЈА, ХРИСТА РАДИ ЈУРОДИВА

**ЖИТИЈЕ БЛАЖЕНЕ МОНАХИЊЕ АЛИПИЈЕ
ГОЛОСЕЈЕВСКЕ (АВДЕЈЕВЕ)** 177

НОВОПРОЈАВЉЕНА ЗАСТУПНИЦА БОЛНИХ И СТРАДАЛНИКА

**СЕЃАЊА НА БЛАЖЕНУ АЛИПИЈУ
И ЊЕНА МОЛИТВЕНА ПОМОЋ** 208

Марија Александровна

„ЈА САМ ТВОЈ ПОСРЕДНИК!“ 300

ЧУДЕСНЕ ПОМОЋИ МАТИ АЛИПИЈЕ

„Деци најтоплији, најтоплији стан”	319
„Ја сам и без комсомола царске повеље носила”	320
Вратиће вам Цркву!	321
„То је била савршена љубав”	322
„Деца су за њу била светиња”	330
„Праведник ако и умре...”	331
„Њеним молитвама ми је враћен вид”	333
„Правилно си учинио што си дошао Христу”	334
Помоћ војнику	334
Огњени стуб	335
„Благодатно исцељење”	335
Неизмишљена прича	336
„Страшне појаве су престале”	337
Отет од смрти	338
„Дете је проговорило”	339
Помоћ свише	339
Ето вам ваша стерилност!	342
„Ја сам с тобом”	344
Путеводитељица к покајању	344
„Помози ми да се сетим греха!”	347
Мироточење икона	348
Мати ме је примила!	349
„Нека буде дете”	350
„Нису ме учили да се може догодити чудо...”	351
Крај болесничке постеље	353
Незаборавно поклоничко путовање	354
Alla Lowe, Nonila Winton	355

АКАТИСТ СВЕТОЈ БЛАЖЕНОЈ

МАТРОНИ МОСКОВСКОЈ 357

Молитва светој блаженој Матрони Московској	365
Величање	365
Тропар – глас други	365

АКАТИСТ ПРЕПОДОБНОЈ

МАТЕРИ НАШОЈ АЛИПИЈИ 367

Молитва преподобној матери нашој Алипији	377
--	-----

БИБЛИОТЕКА „ОЧЕВ ДОМ”, КЊИГА ТРЕЋА
(продаја: тел. 063/328-003, 9–14^h)

БЛАЖЕНА МАТРОНА МОСКОВСКА
БЛАЖЕНА МОНАХИЊА АЛИПИЈА
ЈУРОДИВЕ ХРИСТОВЕ У СВЕТУ БЕЗ БОГА

Превод са руској
Марина Тодић
Зоран Буљугић

Превод са црквенословенској
др Ксенија Кончаревић

Рецензенти
Протојереј ставрофор хаџи Љубодраг Петровић
Протојереј Вајо Јовић
Владимир Димитријевић

Уредник издања и њиређивач
Јован Србуљ

Технички уредник
Јереј Велимир Бирманац

Дизајн корица
Ђакон Милорад Милосављевић

Тираж: 500

Штампа
Артпринт, Нови Сад